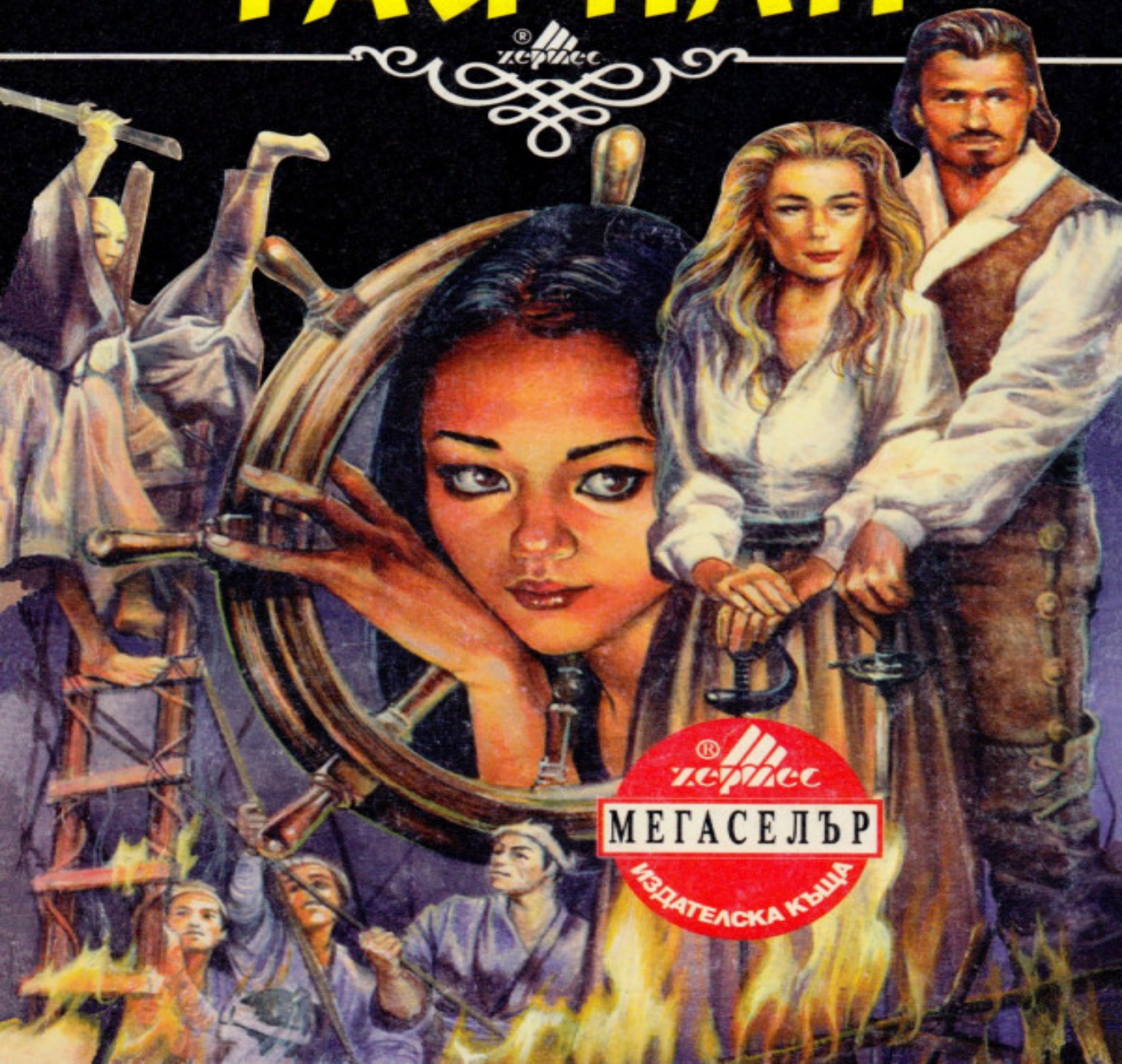

ДЖЕЙМС КЛАВЕ

ТАЙ-ПАН

® *перлис*

® *перлис*
МЕГАСЕЛЪР

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

ДЖЕЙМС КЛАВЕЛ
ТАЙ-ПАН
ВТОРА ЧАСТ

Превод: Михаела Михайлова, Румяна Атанасова, Надя Стоянова, Нина
Червенкова, Георги Шивачев

chitanka.info

Отвеждайки ни в бурните дни на 1841 година, романът „Тай-пан“ проследява историята на Дърк Струан — моряка, станал собственик на най-могъщата търговска компания в Далечния изток. Умен, нежен и безмилостен, верен приятел и неумолим враг, той е богът и дяволът в екзотичния Хонконг.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лонгстаф бе застанал с гръб към вратата и се взираше навън през илюминаторите на главната каюта към пощенския кораб. Струан забеляза, че масата е сложена за четирима. На бюрото имаше много официални пратки.

— Добро утро, Уил.

— Здравейте, Струан. — Лонгстаф се обърна и подаде ръка. Изглеждаше по-млад, отколкото бе изглеждал месеци наред. — Любопитно е, нали?

— Какво? — попита Струан, като знаеше, че става дума за руснака. Но остави на Лонгстаф удоволствието да му го каже пръв. Освен това искаше да чуе оценката му, защото макар и некомпетентен в работата, която вършеше в Азия, и безполезен като Капитан по търговския надзор, кралският наместник бе особено вещ по европейските дипломатически въпроси.

След като успя да премахне опасността, грозяща Аристотел, и видя, че Роб го качи на безопасно място в кораба, той започна да се пита каква е причината за посещението на руснака. Усети странно безпокойство, без да знае защо.

— Може би не ви е известно, но си имаме странен гост.

— Кой е той?

— Цял руски ерцхерцог — Алексей Сергеев. Дошъл е с пощенския кораб.

Струан се престори на изненадан.

— Каква ли е причината за това голямо „уважение“?

— Да, наистина! — Лонгстаф потри щастливо ръце. — Поканил съм го на обяд. Придружава го Клайв.

Клайв Мънси бе заместник-капитан по търговския надзор, по професия чиновник, и подобно на Лонгстаф — назначен от Външното министерство. Задълженията на Мънси обикновено го задържаха в Макао, където бе главната квартира.

— Тук има няколко интересни пратки.

Говореше Лонгстаф и Струан наостри уши. Знаеше, че в нито една от пратките не се съдържаше официално одобрение на чуенпийския мирен договор и назначението на Лонгстаф за първи губернатор на колония Хонконг, защото новината за успешното приключване на войната бе току-що пристигнала в Азия. Струан взе предложеното му шери.

— Средният изток? — попита той и затаи дъх.

— Да. Кризата приключи, слава богу! Франция прие решението на Външния секретар и вече не съществува опасност от всеобща война. Турският султан е толкова благодарен за нашата подкрепа, че е сключил с нас търговско споразумение и анулира всички турски търговски монополи, като отваря Османската империя за британската търговия.

Струан извика радостно:

— Но всичко това е великолепно! Това е най-добрата новина, която сме чували от толкова време!

— Сигурен бях, че ще се радвате!

Продължителната криза се дължеше на Дарданелите — пролива, който се контролираше от Османската империя. Той бе ключът към Средиземноморието и вечният *casus belli* сред великите сили — Британия, Франция, Русия, Австро-Унгария и Прусия, — защото Дарданелите скъсяваха пътя на руските кораби към жизненоважното Средиземно море, а също и на другите държави към Черно море, откъдето можеха да застрашават незащитените територии на Русия. Осем години преди това Русия бе заставила Турция да подпише договор, който даваше на Русия съвместно сюзеренно право над Дарданелите. Оттогава международното напрежение не спадаше. По-късно, преди три години, френското парвеню Мехмет Али, египетски военен паша, предприе нападение срещу Константинопол и се обяви за халиф на Османска Европа. Франция го поддържаше открито и радостно в опозицията му против султана. Но един съюз с Франция срещу Дарданелите накърняваше интересите на останалите Велики сили. Имаше опасност цяла Европа да бъде въввлечена в конфликт.

Британският секретар на външните работи лорд Кънингтън убеди Великите сили, без да се консултира с Франция и без нейно участие, да използват влиянието си и да подкрепят султана срещу Мехмет Али. Франция се вбеси и заплаши с война. Предложеното

съглашение гласеше Мехмет Али да се оттегли в Египет, да получи съзеренно право над Сирия, докато е жив, да плаща номинален годишен налог на Турция и най-важното — всички Велики сили да гарантират веднъж завинаги древното правило на Дарданелите — че докато Турция е в мир, протоктът се затваря за всички военни кораби и за всички нации.

Сега Франция бе приела предлаганото съглашение и оттеглянето ѝ от египетския съюз означаваше нови богатства за „Ноубъл хаус“. Сложните финансови операции, на които Струан и Роб толкова разчитаха, сега ставаха бетонни. Търговското им влияние щеше да пусне пипала чак в сърцата на Великите държави, като по този начин щеше да им създаде стабилност да устояват на продължителните международни кризи и да разкриват нови огромни пазари за чай и коприна. А ако британските интереси сега вземеха връх в Османска Европа, възможно беше производството на опиум да спре. Без турския опиум, който балансираше тяхното сребро, американските компании щяха да увеличат търговията си с Британия и Струан щеше да получи точно това, което искаше — по-тесни контакти с Америка. Учудваше се, че Лонгстаф бе получил официалната новина преди него. Информаторите на Струан в Парламента обикновено му изпращаха такива важни вести далеч по-рано.

— Това е чудесно! — възкликна той.

— Сега ще има продължителен мир, докато Франция не се опита отново да изиграе някой номер.

— Или Австро-Унгария, Русия, Прусия.

— Да. Което ни води до Сергеев. Защо му е на такава важна клечка да идва по това време в Азия? И защо не получихме официално съобщение, а? Когато ние контролираме всички водни пътища на изток от Африка?

— Може да е бил на официално посещение в Руска Аляска и е минал през нос Добра Надежда.

— Обзалагам се на сто гвинеи, че точно това ще каже и той — заяви Лонгстаф. Той се настани удобно на един стол и вдигна краката си на масата. — В Санкт Петербург името Сергеев е на почит. Живях там пет години като момче — баща ми беше дипломат в царския двор. Всички те са тирани. А сегашният цар — Николай I, е най-типичен пример.

— Защо е толкова важен Сергеев? — попита Струан, изненадан, че никога преди това Лонгстаф не бе споменавал за Санкт Петербург.

— Голям земевладелец. Роднина на царя. Сергееви притежават десетки хиляди крепостни селяни и стотици села, доколкото си спомням. Баща ми казваше, че принц Сергеев — вероятно от същата фамилия — е личен съветник вътре в царския двор и един от най-влиятелните хора в Русия. Наистина много странно, че изведнъж се явява тук.

— Смятате ли, че Русия ще се намеси в Азия?

— Този човек е много подходящо лице, така че едва ли може да става дума за случайност.

— Сега, когато е възстановено статуквото в Средния изток и е решен въпросът с Дарданелите, изведнъж изниква ерцхерцогът! Мислите ли, че има някаква политическа връзка?

Лонгстаф леко се засмя.

— Вижте какво, съглашението със Средния изток спъва движението на Русия на запад, но ние можем да поседим и да почакаме. Франция търси повод да се бие, а също и Прусия. Австро-унгарският дявол Метерних среща трудности в управлението на своите италиански владения и не може да прости на Франция и Британия, задето са помогнали на белгийците да формират своя нация за сметка на холандците. Ще има големи търкания между Британия и Франция за престола на Испания — испанската кралица е на дванайсет години и скоро предстои да я омъжат. Луи Филип иска да ѝ даде за съпруг свой пълномощник, но не дай боже да си позволи да слее френския и испанския трон. Прусия иска да разшири владенията си в Европа, които Франция е считала от векове, че ѝ принадлежат по право. О, да — добави той с усмивка, — Русия може да почака. Когато се разпадне Османската империя, тя спокойно ще окупира Балканите — Румъния, България, Бесарабия, Сърбия и толкова от австро-унгарска Европа, колкото може да погълне. Разбира се, ние не можем да позволим това, така че ще има световна война, ако тя не приеме едно разумно съглашение. И така, от руска гледна точка Европа не е заплашена от война в настоящия момент. Русия е отстранена резултатно, но това е без значение. Историческата ѝ роля винаги е била да завладява с измама — да подкупва лидерите на една страна и лидерите на нейните противници, ако има такива. Да разширява чрез „сфери на влияние“, а

не чрез война, после да унищожи лидерите и да погълне народа. Когато от Запад няма опасност, смятам, че ще обърне очите си на Изток. Защото и тя вярва, че има изключителни позиции на тази земя и е убедена като Франция и Прусия, че божествената ѝ мисия е да управлява света. На изток между нея и Тихия океан не стои нито една Велика сила.

— Освен Китай.

— Сега ние двамата с вас знаем, че Китай е слаб и безпомощен. Но това не е в наша полза. Нямаме полза Китай да е слаб, а Русия — достатъчно мощна, за да установи господство над него.

— Разбира се, че не. Тогавя тя може да ни задуши когато пожелае. И нас, и Индия.

Двамата мъже замълчаха, всеки потънал в мислите си.

— Но защо им е да изпращат такъв важен човек тук? — попита Струан.

— За да ни изпитат. Отговорът е много лесен. Русия сее семена на недоволство и винаги ще прави това, докато не открие за себе си кои са естествените ѝ граници. Тя граничи с Турция — ето ви неприятности в Турция. Граничи с Индия — неприятности и там. Граничи с Китай — тук също ще последват такива. Сергеев е тук, за да проучи нашите успехи. Колкото повече се убедят в слабостта на Китай, толкова повече ще побързат с експанзията си на изток. Така че ние трябва да се опитаме да ги неутрализираме, да ги заблудим, да ги накараме да смятат, че Китай е много силен. Нужна ми е цялата ваша помощ. Можем ли да го поканим на бала тази вечер?

— Разбира се.

— Ще трябва да посочим при удобен случай, че Китай е под влиянието лично на Нейно Величество и че Правителството на Нейно Величество няма да допусне никаква намеса тук.

Думите на Лонгстаф пришпориха мисълта на Струан. Колкото повече се намесваше Короната в Азия, толкова това помагаше на основния план — да въвлече Китай в групата на Великите сили. Колкото по-силен е Китай, с влиянието и помощта на Англия, толкова по-добре за целия свят. Да! И ние не можем да допуснем деспотичната намеса, когато сме на прага на успеха!

На вратата се почука и на прага застана Клайв Мънси. Беше слаб мъж на четирийсет и пет години, тих и скромн, с рядка коса и голям

месест нос.

— Ваше Превъзходителство — обърна се той към Лонгстаф, — позволете да представя Негово Височество ерцхерцог Алексей Сергеев.

Лонгстаф и Струан станаха от местата си. Лонгстаф се приближи до ерцхерцога и заговори на чист руски език:

— Щастлив съм да ви приветствам с добре дошъл, Ваше Височество. Моля заповядайте — седнете! Добре ли мина пътуването?

— Великолепно, Ваше Превъзходителство! — отговори Сергеев, без да показва изненада, и пое протегнатата ръка, като се поклони леко със свършена грация. — Беше много любезно от ваша страна да ме поканите на обяд, когато аз от своя страна не проявих приличие да ви уведомя, че съм пристигнал, особено след като посещението ми е неофициално и непланирано.

— Тогава ние имаме щастието, Ваше Височество.

— Разбрах, че вие сте синът на почитаемия приятел на Русия — сър Робърт. Много приятна изненада!

— Да, разбира се — отвърна сухо Лонгстаф. — Как е принцът — вашият баща? — попита той наслуки.

— Благодаря, добре е. А вашият?

— Умря преди няколко години.

— О, съжалявам. А майка ви, лейди Лонгстаф?

— Здравето ѝ е великолепно, благодаря.

Струан разглеждаше руснака. Сергеев беше изтънчен висок мъж, облечен безупречно и богато. Беше широкоплещ, с тесен ханш. Високи скули и любопитни, леко наклонени сини очи придаваха на лицето му екзотичен вид. Сабята под отворения сюртук сякаш бе прилепнала на кръста му. Около врата, под чисто бялото шалче, висеше дискретно декоративен орден с тънка алена панделка. „С него шега не бива — помисли си Струан. — Обзалагам се, че владее шпагата си дяволски добре. Тежко на този, който го настъпи.“

— Позволете да ви представя мистър Дърк Струан — каза Лонгстаф вече на английски език.

Ерцхерцогът подаде ръка усмихнат и отговори на английски език с едва доловим акцент:

— А, мистър Струан, много ми е приятно.

Струан се здрависа и откри, че ръката на Сергеев е твърда като стомана.

— Вие ме поставяте в неизгодно положение, Ваше Височество — каза Струан, като нарочно наруши дипломацията. — Имам смътното чувство, че знаете за мен много повече, отколкото аз за вас.

Сергеев се засмя.

— Славата на „Ноубъл хаус“ и на нейния тай-пан стигна чак до Санкт Петербург. Надявах се, че ще имам честта да се срещна с вас. С удоволствие ще побъбря и ще ви разкажа за себе си, ако това ви интересува. — Той се усмихна на Лонгстаф. — Много сте внимателен с мен, Ваше Превъзходителство. Уверявам ви, че ще уведомя Негово Величество царя, че пълномощникът на Нейно британско Величество е повече от гостоприемен. Сега, когато имах честта да се запозная с вас, аз ще се оттегля и ще ви оставя да вършите държавната си работа.

— О, не, Ваше Височество, моля ви, ние сме ви поканили на обяд. — Лонгстаф пое енергично задълженията си, за които имаше нужната подготовка и знания. — Ще бъдем дълбоко огорчени. Съвсем неофициално е, както виждате.

— Добре, благодаря ви. За мен е чест.

Вратата се отвори и влезе стюард с изстудено шампанско и чаши. Той предложи таблата на Сергеев, после на Лонгстаф, на Струан и на Мънси.

— Да пием за вашето спокойно завръщане у дома — вдигна тост Струан.

Всички пиха.

— Чудесно шампанско, Ваше Превъзходителство! Чудесно!

— Моля ви, седнете!

Обядът бе сервиран безупречно, по протокол. Сергеев седеше от дясната страна на Лонгстаф, а Струан от лявата. Стюардите сервираха пушени салами и миди, йоркширска шунка, горещо задушено говеждо, печен агнешки бут, варени картофи и кисело зеле.

— Съжалявам, че нямаме хайвер — каза Лонгстаф.

— С удоволствие ще ви изпратя, Ваше Превъзходителство, щом пристигне корабът ми. Имахме нещастieto да попаднем в буря в протока Сунда. Корабът протече и спряхме във вашето пристанище в Сингапур. Пощенският кораб се канеше да отпътува и аз взех билет за насам.

„И по този начин пропусна да ни съобщиш“ — помисли си Лонгстаф. Протокът Сунда означаваше пътуване през нос Добра Надежда. Какви, по дяволите, са намеренията му?

— Чувал съм, че по това време на годината климатът в Сингапур е непостоянен — говореше Сергеев.

— Да, така е — отговори Струан. — За пръв път ли пътувате до Азия, Ваше Височество?

— Да.

— Може би ще съумеем да разнообразим престоя ви тук. Тази вечер давам бал. Ще бъде чест за мен, ако ни удостоите с присъствието си. Ще можете да се срещнете с всички.

— Много сте любезен.

— Колко време смятате да останете в Азия?

— До пристигането на кораба ми. Тръгнал съм на неофициално посещение във владенията ни в Аляска.

— Много ли пострада корабът ви?

— Не знам точно. Не съм компетентен, за да кажа. Корабът ще пристигне при първа възможност.

— Тогава ще ви е нужен подслон — каза Струан, като предполагаше, че Сергеев е много по-компетентен, отколкото твърди, и че състоянието на кораба му е удобен предлог да варира, доколкото желаше, своя престой. Струан имаше също предчувствието, че Сингапур е първото пристанище, което той е посетил извън Санкт Петербург. — Ще се радвам да ви предложа стаи на един от нашите кораби. Няма да е много луксозно, но се надяваме да бъде поне удобно.

— Това е извънредно любезно от ваша страна. Аз съм сам, с четири слуги. Те могат да спят където кажете.

— Ще се погрижим да ги настаним. А, благодаря — каза Струан, когато стюардът напълни отново чашата му. — Корабът ви четиримачтова бригантина ли е?

— Тримачтова.

— Аз също предпочитам тримачтовите кораби. Много по-удобни са в бурно море. Платната се навиват по-бързо. Има ли брамсели и бомбрамсели?

— Разполага, струва ми се, със съответния брой платна, мистър Струан. Каквото и да е наименованието им.

Струан долови лекото колебание и разбра, че Сергеев е моряк. Защо тогава се опитваше да скрие това?

— Чух, че средноизточната криза е решена — каза ерцхерцогът.

— Да — отвърна Лонгстаф, — получихме новината по пощата.

— Какво щастие! Франция постъпи много благоразумно, като се оттегли от военните позиции.

— Значението на Дарданелите за Британия е напълно очевидно — каза Лонгстаф. — За всички нас е от значение да съхраним мира.

— Жалко, че Франция и Прусия са, изглежда, на противното мнение. Също и Хабсбургите. От стари времена Британия и Русия са съюзници и имат сходни интереси. Радостно е, че в бъдеще се очертава да работим повече съвместно.

— Да — съгласи се Лонгстаф. — Разбира се, Париж е много по-близо до Лондон.

— Не е ли жалко, че този славен град сякаш винаги попада на много странни предводители? — каза Сергеев. — Красиви хора, красиви! А техните водачи винаги са били изключително суетни и явно решени да разпокъсат света.

— Голям световен проблем, Ваше Височество! Става дума за Европа и как да бъде обуздана суетата на властелините. Разбира се, ние в Британия сме щастливи, че имаме парламент и мощта на нашата държава вече не се направлява от прищевките на един човек.

— Да, това е голям и чудесен експеримент, какъвто подобава на великолепните качества, присъщи на вашата страна, сър. Но той не подхожда на всички нации. Не бяха ли гърците тези, които констатираха първи, че идеалната форма на управление е доброжелателната диктатура? Управлението на един човек?

— Доброжелателна — да, но изборна! Не диктатура на един човек по силата на божественото му право.

— Кой би могъл да отрече с абсолютна сигурност божественото право?

— Ах, Ваше Превъзходителство — каза Лонгстаф, — никой не оспорва съществуването на Бога. Само правото на краля да прави каквото си иска, без да се съобразява с хората. Дълги векове сме имали английски „божествени“ крале, които открихме, че грешат. Грешките са нещо много привлекателно за властниците. Не е ли така? Те проливат толкова много невинна кръв.

Сергеев се разсмя.

— Харесва ми хуморът на англичаните. — Той погледна към Струан. — Шотландец ли сте, мистър Струан?

— Да. Британец съм. Днес няма разлика между шотландци и англичани. — Той отпи от виното. — Омръзна ни да крадем добитъка им. Решихме, че е по-добре да откраднем цялата страна, затова напуснахме Шотландия и се придвижихме на юг.

Всички се разсмяха и пиха още вино.

Лонгстаф се забавляваше да гледа Мънси, който не отвори уста да продума по време на обяда, раздразнен от безцеремонното поведение на Струан.

— Какво мислите, мистър Струан? — попита Сергеев. — Бихте ли управлявали „Ноубъл хаус“ с постоянното вмешателство на Парламента?

— Не, Ваше Височество. Но в конкуренцията с другите търговци аз въвличам единствено компанията си. Рискувам само себе си, не живота на другите хора.

— И все пак воювате с Китай. Защото китайците имаха дързостта да се намесят във вашата търговия. Не съм ли прав?

— Отчасти. Разбира се, не аз бях този, който даде нареждане за война.

— Така е. Мисълта ми е, че вие вземате еднолични решения как да ръководите огромен търговски концерн. Решенията ви се отнасят за компанията, флотилията, нацията.

— Да, стига решенията да са правилни — отвърна шеговито Струан. После стана отново сериозен. — Може би сега парламентарната система да не е удобна за Русия... и за някои други страни, но аз съм сигурен, че на тази земя няма да има никога мир, докато всички нации не приемат английската парламентарна система и докато всички хора не получат право на глас, а не един човек да решава съдбата на която и да е нация, било то с божествено право или с право, дадено му с глупавия вот на един глупав електорат.

— Съгласен съм. Вашата хипотеза е правилна. Но съдържа един съществен недостатък. Приемате, че населението трябва да има култура — всички да са еднакво образовани и еднакво преуспяващи, което, разбира се, е невъзможно, нали? Трябва да попътувате из Русия, за да се убедите колко невъзможно е това. Вие не допускате проявата

на национализъм и верски различия. Ако бяхте добавили докато всички нации станат „християнски“, тогава може би щяхте да сте прав. Но можете ли да си представите френските католици да се помирят с английските протестанти? Или руската православна църква с испанските йезуити? Или всички те с масите на неверните мюсюлмани, а те от своя страна с бедните евреи, те пък — с идолопоклонниците и езичниците?

Струан пое дълбоко дъх.

— Радвам се, че зададохте този въпрос — каза той и спря решително.

— Виждам, че ни предстоят много интересни дискусии — каза безгрижно Лонгстаф. — Чай, Ваше Височество? След час ще се проведе състезание по борба. Ако не сте много уморен, може би ще искате да го видите. Обещава да бъде зрелищно. Флотата срещу армията.

— Чудесно, Ваше Превъзходителство. На чия страна сте? За да мога да избира противната.

— Една гвинея за флотата.

— Съгласен.

След обяда те пиха чай и пушиха пури. Най-последно Мънси съпроводи ерцхерцога обратно до пощенския кораб. Лонгстаф освободи стюардите.

— Мисля, че незабавно трябва да изпратим фрегата да посети уж случайно Сингапур — каза той на Струан.

— И аз си помислих същото, Уил. Сигурен съм, че той е моряк.

— Да. Вашият ход, Дърк, беше много умен. — Лонгстаф повъртя в ръцете си чашата за чай. — Той е безкрайно предпазлив. Такъв човек ще внимава много с официалните си документи.

— И аз мисля така.

— Престоят ни в Санкт Петербург беше прекрасен. Освен, разбира се, дългите часове в училището. Трябваше да се науча да чета и да пиша на руски, а също и на френски. Руският е много труден език. Струан наля малко чай.

— Никога не сте харесвали състезанията по борба, нали, Уил?

— Не. Намерението ми е да го придружа до брега и да се върна на кораба, за да поспя, докато съм сам. — Лонгстаф се засмя горчиво. — Пригответе ли се за тазвечерната забава?

Струан стана.

— Да. Не е зле да отида и да посея и аз няколко семена на недоволство.

Когато стюардът почисти масата, Лонгстаф се загледа безцелно в остатъка от чая.

— Остави! — каза той и задържа чашата си и чайника. — И гледай никой да не ме безпокои! Събуди ме след един час!

— Да, сър!

Лонгстаф заглуши една прозявка. Наслаждаваше се на спокойствието, което цареше сега в каютата. „Честна дума, радвам се, че Сергеев е тук. Животът ще стане малко по-интересен. Ще действаме дипломатически. Ще правим опити да разберем какво мисли. Това е начинът да забравим непрекъснатите дразги в колонията между проклетите търговци и проклетия китайски император и мръсните езичници — тази отвратителна банда крадци!“

Той отвори вратата на каютата си и легна удобно на койката, поставил ръце на тила. „Какво каза Дърк? Ах, да — семена на недоволство. Добре го каза! Какви семена можем да посеем ние? Мрачни намеци за това колко мощен е Китай? За това, че има огромно население или че правителството на Нейно Величество може да анексира цялата страна, ако се намеси някоя сила? Затрудненията на търговията с опиум? Чай?“

Той чу тропането на стъпки горе, когато се смени вахтата. После военният оркестър започна репетицията си. Прозя се отново и затвори блажено очи. Няма нищо по-хубаво от това да поспиш, след като си се наобядвал. Слава богу, че съм джентълмен — няма нужда да сея семена като някой миризлив селянин или мръсен фермер. По дяволите, представи си по цял ден да работиш физическа работа! Да сееш семена! Да отглеждаш разни неща! И навсякъде тор! Ужасяваща мисъл. Виж, да сееш дипломатически семена е много по-важно и е работа за джентълмени. Та за какво си мислех? А, да. Чай. Животът трябва да е бил ужасен, преди да сме познавали чая. Жалко, че не расте в Англия! Това би спестило много грижи.

— Боже господи! — възкликна той и седна на койката. — Чай! Разбира се, чай! Години наред е бил под носа ти и не си го забелязвал! Ти си гений! — Беше толкова въодушевен, че скочи от леглото и затанцува джигга. После се облекчи в гърнето, влезе в главната каюта и

седна на леглото си с разгуптяно сърце. — Вече знаеш как да решиш британско-китайския кошмар на отвратителния баланс между чая, среброто и опиума! „Знаеш! — каза си той, изненадан и възторжен от гениалността и простотата на идеята, внушена от последната реплика на Струан. — Господи, Дърк, ако само знаеше! — кискаше се той на глас. — Ти сам преряза гърлото на себе си и на всички китайски търговци. За славата на Британия и за моето безсмъртие! Да, абсолютно! Затова по-добре да държиш устата си затворена. И стените имат уши.“

Идеята беше съвършено проста — да унищожи китайския чаен монопол. Да купи, изпроси или открадне — много тайно — един тон семена от чаеното растение. Да го транспортира, без никой да види, в Индия. Сигурно има множество местности, където чайт може да вирее. Десетки. И докато съм още жив, плантациите ще дадат цвят — ще отглеждаме наши собствени сортове на наша почва... С наш собствен чай повече няма да имаме нужда от сребро или опиум, за да плащаме за китайския чай. Печалбата от продажбата на индийския чай скоро ще се изравни с тази от опиума, после ще се удвои и утрои. Ще отглеждаме всички видове чай, които растат по света, и ще ги продаваме навсякъде. Короната ще спечели много от фантастично големите приходи, защото ние естествено ще го продаваме по-евтино и по-изгодно и цената ще бъде по-ниска от тази на китайския чай. Британски мозък — това е то! И ще добием морално превъзходство за това, че ще прекратим търговията с опиум. Проклетите контрабандисти ще останат без работа, защото без механизма на опиума тяхната функция става безпредметна. Ще можем да поставим проклетата търговия извън закона. Индия ще спечели много. Китай ще спечели, защото повече няма да има контрабанден внос и сам ще си консумира чая.

А ти, Уилям Лонгстаф — единственият мъж, способен да измисли такъв план, — ти ще спечелиш мигновен престиж. При един скромнен успех благодарният Парламент ще ти предложи херцогска титла, защото ти и само ти ще решиш нерешения проблем.

Но на кого да се доверя, за да си набавя чаените семена? И как да убедя китайците да ми ги продадат? Разбира се, те веднага ще узнаят за резултатите. И от кого да поискам да пренесе тайно семената? Не мога да използвам никого от търговците — при най-малкото съмнение

те веднага ще ме саботират! И как да спечеля на наша страна вицекраля на Индия, без да му дам възможност да открадне идеята?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато двамата мъже и секундантите им се качиха на ринга, издигнат близо до флага при Глесинг пойнт, над струпаните зрители надвисна напрегната тишина.

И двамата бяха мъже на около двадесет и няколко години, с груби и едри лица, високи шест фута. Главите и на двамата бяха обръснати, за да не си скубят косите. И когато свалиха дрехите си, всички видяха, че мускулите им бяха еднакво възлести, като надиплена стомана, и на гърбовете си имаха стари рани от бич.

Борците бяха внимателно подбрани. Всеки от тях знаеше колко много е заложено на него. Адмиралът и генералът лично бяха одобрили избора и ги бяха заклели да победят. Честта на цялата служба лежеше на плещите им, както и спестяванията на другарите им. Бъдещето на победителя щеше да е сладко. За победения нямаше да има никакво бъдеще.

Хенри Харди Хибс прескочи единственото въже на ринга и застана в центъра, където беше очертан квадрат със страна един ярд.

— Ваше Превъзходителство, Ваше Височество, милордове и Ваши Благородия — започна той. — Бой до победен край между — в този ъгъл боцман Джен Гръм от Кралската флота...

От тълпата моряци, застанали на изток, се разнесоха приветствени възгласи, а от струпаните в западния край английски и индийски войници — псувни. Лонгстаф, ерцхерцогът, адмиралът и генералът бяха седнали на почетните места от северната страна на ринга, заобиколени от неподвижно застанали на стража моряци. Зад ерцхерцога стояха двама телохранители в ливреи, въоръжени и бдителни. Струан, Брок, Купър, Тилмън, Роб, Горт и всички тай-пани бяха седнали на юг, а зад тях стояха по-дребни търговци, морски и армейски офицери и всички се блъскаха, за да видят по-добре. А в периферията непрекъснато прииждаха нови тълпи китайци, които се изливаха от бордеите на Тай Пинг Шан, бърбореха, кикотеха се и чакаха.

— ... а в този ъгъл представителят на Кралската армия, сержант Бил Тинкър...

И отново го прекъснаха кънтящи викове. Хибс вдигна ръце и мръсният му сюртук оголи голям търбух.

— Лондонските правила на ринга: всеки рунд завършва със сигнал. Между рундовете се дава кратка почивка от трийсет секунди.

Когато звънне камбаната, всеки човек разполага с осем секунди да се приближи и застане до стартовата линия. Не се позволяват ритници, мушкане или удари под пояса, както и лъжливи хватки. Този, който не излезе от ъгъла и чиито секунданти признаят, че е победен, губи състезанието.

Той посочи важно към секундантите, които разглеждаха юмруците на всеки състезател, за да видят дали не са намазани със сок от орехи, както правеха някои, или не държат камък. После разгледаха спортните им обувки, за да се уверят, че са стандартни и нямат повече от три шипа.

— Сега се здрависайте и нека победи по-добрият!

Бойците отидоха до средата на ринга. Мускулите на раменете им потръпваха от едва съдържано вълнение, коремите бяха стегнати, ноздрите — разширени, доловили влажната кисела миризма на противника.

Застанаха до линията и докоснаха длани, после свиха каменни юмруци и зачакаха с опънати нерви.

— Ваше Височество? — обърна се Лонгстаф с почтителен жест към Сергеев.

Ерцхерцогът стана и се отправи към корабния звънец близо до ринга. Удари го с чукчето и брегът бе разтърсен от дива ярост.

Със звъна на камбаната борците замагнаха един към друг, впили яки като дънери крака в земята. Пръстите не се отделяха от линията. Юмруците на Гръм се стовариха върху лицето на Тинкър и оставиха кървава следа, а ръката на Тинкър се заби с все сила в корема на Гръм. Те продължиха да се налагат, подтиквани от врявата, от своя гняв и омраза. Нямаше правила за боя, нито опити да се избегнат ударите.

След осем минути телата им бяха покрити с алени петна, а лицата почервеняха от кръв. Носовите и на двамата бяха счупени, а кокалчетата на ръцете — протрити, хлъзгави от пот и кръв. И двамата се задъхваха, гърдите им се повдигаха тежко, като могъщи мехове,

устните им бяха разкъравени. Тогава, в осмата минута, Тинкър нанесе съкрушително дясно кроше във врата на Гръм и го повали. Армията закрепя радостно, а флотата запсува. Гръм се надигна, побеснял от гняв и болка, и се втурна към противника си, забравил, че първият рунд е завършил, забравил всичко, освен решението си на всяка цена да убие този дявол. Хвана Тинкър през врата и двамата се заудряха и заблъскаха, а армейците се развикаха: „Фаал!“ Секундантите се струпаха в ринга и се опитаха насила да разделят биещите се, а войниците, моряците и техните офицери едва не се разбунтуваха.

— Боже господи — викаше Глесинг, без да се обръща специално към някого. — Това копеле се бие нечестно с нашия човек!

— А кой започна мелето, по дяволите? Рундът беше приключил! — извика майор Търнбул с ръка върху сабята, почувствал растящия гняв. Беше стегнат трийсет и пет годишен човек — главен съдия на Хонконг. — Защото ви назначиха за началник на пристанището, си въобразявате, че имате право да скриете един явен фал?

— Не, дявол да го вземе! И не се опитвайте да намесвате цялото величие на службата си в една чисто социална сфера. — Глесинг се обърна с гръб към него и се мушна по-навътре в тълпата. — Здравей, Кълъм!

— Здравей, Джордж! Хубава битка, нали?

— Видя ли как копелето блъфира нашия човек?

— Не отвърна ли и другият с блъф?

— Не е там работата, по дяволите!

Точно тогава изтече половината минута и противниците се втурнаха един срещу друг.

Вторият и третият рунд продължиха почти толкова, колкото първия, и зрителите решиха, че никой не е в състояние да издържи толкова наказание дълго. В четвъртия рунд под лявото ухо на войника се заби силен ляв удар и той рухна върху платнището. Камбаната удари и секундантите изнесоха своя човек. След мъчително кратка половин минута войникът се спусна към линията, заудря с юмруци моряка, после го сграбчи през гърдите и грубо го тръшна на земята. После се върна обратно в ъгъла. Трийсет секунди и отново бой.

Рунд след рунд. Приключил преди сигнала, след сигнала.

По време на петнайсетия рунд юмрукът на Тинкър засегна счупения нос на Гръм. В главата на Гръм избухна пожар и го заслепи.

Той изпищя и размаха диво ръце. Левият му юмрук срещна тяло и очите му се проясниха. За миг видя, че противникът е незащитен, и се люшна. Ушите му се изпълниха с близкия и все пак така далечен писък и вой на тълпата. Гръм изхвърли десния си юмрук, стиснал го както никога преди това. Видя го да потъва в корема на войника. Левият префуча и се заби в слепоочието, една малка кост в ръката му изпука и после остана сам. Отново извъня противната камбана, подхванаха го ръце и някой поднесе към разкъсаните му устни бутилка с вино. Отпи голяма глътка, повърна обагреното в кръв питие и изграчи: „Кой рунд, приятел?“, а някой каза: „Деветнайсти“, и той отново се изправи, готов да се вкопчи, а насреща отново застана врагът, който го смазваше, убиваше. Той трябваше да остане и да победи или да умре.

— Хубав бой, нали, Дърк? — Гласът на Брок се извиси над общата врява.

— Да.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Не, благодаря, Тайлър — отвърна Струан, изумен от смелостта на борците. И двамата бяха на края на силите си, жестоко пребити. Дясната ръка на Гръм почти не се движеше, а очите на Тинкър бяха полузатворени. — Не бих искал да съм на мястото на някой от тях.

— Много са смели! — засмя се Брок и показа кафявите си счупени зъби. — Кой ще победи?

— Избери си. Но аз се обзалагам, че никой от тях няма да се предаде и да се откаже в полза на другия.

— Вярно е дявол да го вземе!

Хибс обяви напевно „Двайсет и четвърти рунд“ и борците се затътриха към центъра с натежали като олово крака и заудряха. Държаха се на крака само със силата на волята си. Войникът изхвърли чудовищен ляв юмрук, който би могъл да събори и вол, но юмрукът се плъзна по рамото на Гръм. Тинкър се спъна и падна, флотата закрепця радостно, а армията изрева. Секундантите отнесоха войника в ъгъла. Когато изтече половината минута, армията наблюдаваше, затаила дъх, как Тинкър се вкопчи във въжетата и с мъка се затегли нагоре. Вените на врата му се издуха от усилието, но той се изправи на крака и се заклатушка обратно към линията.

Струан почувства, че някой го наблюдава, и се обърна. Видя ерцхерцога, който го повика със знак. Той си проби път около ринга, като същевременно се питаше безпокойно дали Орлов, изпратен да „помогне“ на Сергеев да се пренесе на кораба, е успял да надхитри слугите и да открие някой важен документ.

— Разбрахте ли вече кой ще победи?

— Не, Ваше Височество. — Струан погледна адмирала и генерала.

— И двамата мъже са достойни за вашите служби, господа!

— Морякът е много смел, наистина забележителен — подхвърли весело генералът, — но аз мисля, че нашият човек има силата да му се противопостави.

— Не. Нашият ще остане на линията. Но, дявол да го вземе, вашият е наистина добър, милорд, и е чест за службата ви.

— Защо не се присъедините към нас, мистър Струан? — попита Сергеев, като посочи празния стол. — Предполагам, че ще можете да обясните някои тънкости на боя.

— С ваше позволение, господа — каза Струан любезно и седна. — Къде е Негово Превъзходителство?

— Замина рано, дявол го взел — каза генералът. — Нещо във връзка с пратките.

Камбаната звънна отново. Сергеев се размърда неспокойно на стола.

— Какъв е най-големият брой рундове за един бой?

— През трийсет и трета гледах боя между Бърк и Бърн — отговори генералът. — Деветдесет и девет рунда. Кълна се, битката беше царска, фантастична смелост. Бърн умря от раните си. Но не се отказа!

— Нито един от тези двамата няма да се откаже. Те вече са почти пребити — каза Струан. — Би било просто голяма загуба, ако някой от двамата бъде убит, какво ще кажете, господа?

— Да спрем боя ли? — попита недоверчиво ерцхерцогът.

— Целта на един мач е да се изпитат силата и смелостта на бореца — обясни Струан. — Те са еднакво силни и еднакво смели. Бих казал, че и двамата доказаха това.

— Но тогава няма да имаме победител. Това не е честно. Това е слабост и не доказва нищо.

— Не е честно да се убива един смел човек — каза спокойно Струан. — Само смелостта ги държи все още прави. — Той се обърна към другите. — В края на краищата те са и двамата англичани. Спасете ги за един истински враг.

Внезапно радостен възглас привлече вниманието на генерала и на адмирала, но не и на Сергеев.

— Това звучи почти като предизвикателство, мистър Струан — каза той със застинала усмивка на лице.

— Не, Ваше Височество — отговори Струан с грация, — това е само факт. Ние уважаваме смелостта, но в случай като този победата трябва да отстъпи на необходимостта да се съхрани човешкото достойнство.

— Какво е вашето мнение, адмирале? — попита генералът. — Струан има известно право, нали? До кой рунд стигнахме? Трийсет и петия ли?

— Трийсет и шестия — отговори Струан.

— Какво ще кажете да ограничим рундовете до петдесет? Още преди това единият ще напусне битката. Няма да успеят да се задържат на краката си дотогава. Но ако и двамата останат на бойната линия, да обявим, че и двамата се отказваме от борбата, а? Ще заявим, че сме равни. Нека Хибс направи съобщението.

— Съгласен съм. Но вашият човек няма да може да издържи до тогава.

— Още сто гвинеи, че ще може, по дяволите!

— Съгласен!

— Обзалагате ли се, мистър Струан? — попита ерцхерцогът, когато адмиралът и генералът се извърнаха мрачно един от друг и дадоха знак на Хибс. — Кажете колко и посочете човека.

— Вие сте наш гост, Ваше Височество, така че вие имате предимството да посочите човека... ако ви харесва да се обзалагате. Нека се обзаложим победителят да има правото да зададе въпрос, на който загубилият да отговори тази вечер — насаме. Пред Бога.

— Какъв въпрос? — попита бавно Сергеев.

— Само този, който победителят намери за добре да зададе.

Ерцхерцогът се почувства заинтригуван, но същевременно го изпълниха опасения. Залогът беше много голям, но си заслужаваше.

Имаше много неща, които би поискал да узнае от тай-пана на „Ноубъл хаус“.

— Съгласен!

— Кого избирате?

Сергеев посочи веднага към боцман Гръм.

— Залагам на него! — И моментално изрева на моряка. — Убий го, да го вземат дяволите!

Рундовете продължиха. Четирийсет и три. Четирийсет и четири. Четирийсет и пет. Четирийсет и шест. Четирийсет и седем. Четирийсет и осем. Четирийсет и девет... Сега вече и зрителите бяха почти толкова уморени, колкото и борците.

Най-после войникът падна. Строполи се като отсечен дъб и звукът от падането проехтя по целия плаж. Морякът, ослепял от болка, все още замахваше напосоки и търсеше безцелно врага. После също падна и остана неподвижен. Секундантите изнесоха хората в ъглите и когато половината минута изтече, армията закрещя на своя човек да се изправи, а генералът заблъска по пода на ринга и със зачервено лице започна да умолява Тинкър.

— Стани, за бога, момче!

Лицето на адмирала бе мораво, когато Гръм с мъка се изправи на краката си и застана, като залиташе, в ъгъла.

— Ела до линията, момче, ела до линията!

Струан увещаваше войника, а в това време ерцхерцогът крещеше в изстъпление на моряка да дойде до линията на смесица от руско-френски-английски език.

Всеки боец бе сигурен, че другият е победен. И двамата се заклатушкаха към линията и се олюляваха с безчувствени и негодни ръце и крака. И двамата паднаха.

Последен рунд.

Тълпата побесня, защото бе явно, че нито един от двамата борци не можеше да напусне ъгъла след половинминутната почивка и да се върне до линията.

Камбаната биеше отново и отново настъпваше гробна тишина. Борците се изправиха пипнешком на краката си, увиснаха на въжетата и останаха да се олюляват в ъглите си. Морякът заскимтя и направи първата мъчителна крачка към линията. След бездиханна и безкрайно дълга пауза направи втора. Войникът все още бе в ъгъла, треперещ,

олюляващ се, готов да се строполи. После вдигна трогателно крак. Последва див вой — настойчив, заповеден, умолителен, заплашителен, който се превърна накрая в рев на неописуем възторг, когато двамата мъже се залюшкаха напред инч по инч. Внезапно войникът преплете безпомощно крака и едва не падна, от което генералът щеше да припадне. После морякът се олюля като пиан и адмиралът затвори очи и започна да се моли с лъснало от пот лице.

Викът бе неистов, когато двамата застанаха до линията. През възетата захвърчаха кърпи и едва когато рингът се напълни със скачащи насам-натам хора, борците разбраха истината — боят бе свършил. Едва тогава си позволиха да се отдадат на кошмарната болка, без да разберат дали са победители или победени, будни или спящи, мъртви или живи и без да узнаят, че са дали всичко, на което са способни.

— Кълна се в брадата на свети Петър — каза ерцхерцогът с прегракнало и болно от виковете гърло, цял потънал в пот, — това беше великолепна битка.

Също потен и изтощен, Струан извади шише с ром и предложи на Сергеев, който го обърна и пи жадно. Струан също пи и го подаде на адмирала, който го даде на генерала и те двамата довършиха питието.

— Дявол го взел — каза пресипнало Струан. — Дявол го взел!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето вече се беше спуснало зад планината, но пристанището все още се къпеше в злато. А Сам свали бинокъла от очите си и тревожно се отдалечи от дупката в градинската тухлена стена. Бързо прекоси купчините от пръст и камъни, които скоро щяха да се превърнат в истинска градина, и бързо влезе в дневната.

— Майко! Корабът на татко е близо до брега! — извика тя. — Ох-ко, той изглежда много ядосан.

Мей-мей престана да шие фустата.

— Откъде идва — от „Чайна клауд“ или от „Рестинг клауд“?

— От „Рестинг клауд“. По-добре вижте сама.

Мей-мей грабна бинокъла, изтича в градината и застана зад малкото решетъчно прозорче. Огледа крайбрежните води и откри Струан. Той седеше в средата на голяма лодка, а в задния край се вееше Лъвът и Драконът. А Сам бе права. Той наистина изглеждаше ядосан.

Тя затвори решетката на прозорчето и изтича обратно.

— Разребете всичко това и се постарайте да го скриете добре!

Но когато А Сам грабна балната рокля и фустата невнимателно, тя я оципа силно по бузата.

— Не ги мачкай, развратнице! Те струват цяло състояние! Лим Дин! — изкрещя тя. — Бързо пригответе банята на татко и гледайте дрехите му да са сгънати добре и нищо да не е забравено. О, да, и ако не искате да си имате неприятности, постарайте се водата да е гореща. Извадете парфюмирания сапун и новата гъба!

— Добре, майко!

— И внимавайте! Татко фучи от гняв!

— Ох-ко!

— Ох-ко, наистина! Най-добре пригответе всичко както трябва или ще набия и двамата! И ако нещо провали плановете ми, ще заципя и на двамата пръстите и ще ви налагам с камшика, докато се облещите! Марш бързо!

А Сам и Лим Дин изтичаха навън. Мей-мей влезе в спалнята си и огледа дали няма следи от балната рокля. Сложи парфюм зад ушите си и седна. „Майчице — помисли тя, — дано да не е в лошо настроение довечера.“

Струан крачеше раздражено към портата на голямата тухлена сграда.

Протегна ръка към дръжката, но вратата се отвори широко и на прага цъфна усмихнат и покланящ се Лим Дин.

— Добро нещо залез, айейа, маса?

В отговор Струан изръмжа намусено.

Лим Дин затвори портата и изтича към входната врата, където отново се усмихна широко и направи още по-нисък поклон.

Струан провери мимоходом показанията на корабния барометър, който висеше на стената в антрето. Беше закачен с халки и тънкото остъклено живачно стълбче показваше 29,8 инча — хубаво време.

Лим Дин затвори тихо вратата, изтича пред Струан надолу по коридора и отвори вратата към спалнята. Струан влезе, затвори вратата с ритник и я залости. Лим Дин вдигна очи нагоре. Почака минута, докато се успокои, после изчезна в кухнята.

— Днес някой ще отнесе боя — прошепна той тихо на А Сам. — Положително! Ще му щипнат и пръста.

— Не се безпокой за нашия дяволски варварски баща — отвърна А Сам също така тихо. — Обзалагам се, че парите, които майка ще му донесе другата седмица, ще го накарат завчас да загука като гълъб.

— Съгласен!

Мей-мей застана на вратата.

— Какво си шепнете вие — безсрамни роби, вмирисани кучешки мърши? — изсъска тя.

— Просто се молим татко да не се сърди на нашата скъпа красива майка — каза А Сам с трепкащи мигли.

— Тогава побързай, мазна развратнице. Защото за всяка гневна дума, която ми каже, ще получиш плесница!

Струан стоеше по средата на стаята и разглеждаше голямата мръсна, завързана на възли носна кърпа, която бе извадил от джоба си. „Проклет да съм, ако знам какво да правя сега“ — мислеше си той.

След боя той бе завел ерцхерцога до новото му жилище на „Рестинг клауд“. Почувства облекчение, когато Орлов му каза насаме,

че никой не му е попречил да прерови багажа.

— Но не намерих никакви документи. Имаше малка касичка, но вие ми казахте да не чупя нищо, така че я оставих непокътната. Имах много време — моряците занимаваха слугите.

— Благодаря. Нито дума за това сега!

— За глупак ли ме вземате! — разсърди се Орлов заради накърненото му достойнство. — Между другото, мисис Куанс и петте деца са настанени в малкото корабче. Казах, че Куанс е в Макао и ще се върне утре по обяд. Доста се измъчих, докато отговоря на всичките й проклетни въпроси. Тя би изтръгнала отговор и от щипалка!

Струан бе оставил Орлов и бе отишъл в каютата на момчетата. Сега те бяха чисти и облечени в нови дрехи. Волфганг бе все още с тях и те не се страхуваха от него. Струан им каза, че на другия ден ще отидат с него в Кантон, където ще ги качи на кораб, заминаващ за Англия.

— Ваш'благродие — каза малкото англичанче, когато той тръгна към вратата, — мога ли да ви видя насаме?

— Да — отговори Струан и заведе момчето в друга каюта.

— Татко ми каза да ви предам това. Ваш'благродие, и да н'казвам на никого, нит' на мистър У Пак, нит' дори на Бърт. — Фред развърза с треперещи пръсти платненото вързопче, все още прикрепено към пръчката, и го разстла. То съдържаше малък нож, парцалено кученце и голяма, завързана на възли кърпа. Подаде нервно кърпата и за учудване на Струан обърна гръб и затвори очи.

— Какво правиш, Фред?

— Татко каза да н'гледам и да се обърна с гръб, Ваш'благродие — отговори Фред със стиснати очи.

Струан развърза кърпата и зяпна от учудване — рубинени обеци, диамантени висулки, обсипани с диаманти пръстени, голяма изумрудена брошка и много изпочупени и криви златни катарамии, натежали от диаманти и сапфири, на стойност четирийсет до петдесет хиляди лири. Пиратска плячка!

— Какво иска от мен да направя с това?

— Мога ли да отворя очи, Ваш'благродие? Нищо не виждам!

Струан завърза кърпата и я постави в джоба на сюртука си.

— Да, кажи сега какво поиска баща ти да направя с това!

— Той каза, че т'ва е мое... забравих думата. Беше нещо кат „ретство“ или „летство“. — Очите на Фред се изпълниха със сълзи. — Аз съм добро момче, Ваш'благродие, но забравям!

Струан клекна и го хвана здраво, но нежно за раменете.

— Не плачи, момче, нека помислим. Не беше ли „наследство“?

Момчето вдигна очи и го погледна, сякаш той бе магьосник.

— Да — „летство“, откъде разбрахте?

— Няма нужда да плачеш. Ти си мъж, а мъжете не плачат.

— Какво значи „летство“?

— Това е подарък, обикновено пари, които бащата дава на сина.

Фред дълго мисли, после каза:

— Защо ме помоли татко да н'казвам на Бърт?

— Не знам.

— К'во, Ваш'благродие?

— Може би защото иска ти да го получиш, а не Бърт.

— Може ли едно „летство“ да бъде на много синове?

— Да.

— Можем ли аз и моят брат да разделим едно „летство“? Ако го получим?

— Да, ако получиш такава.

— О, добре. — Момчето избърса сълзите си. — Брат ми Бърт е най-добрият ми приятел.

— Къде живеете ти и твоят брат? — попита Струан.

— В къща. С майката на Бърт.

— Къде беше къщата, момче?

— Близо до морето. Близо до корабите.

— Имаше ли мястото име?

— О, да. Казваше се „пристанището“. Ние живеехме в една къща в „пристанището“ — отговори гордо момчето. — Татко каза, че на теб мога да говоря цялата истина.

— Да се връщаме сега, а? Освен ако има още нещо.

— О, да — каза бързо Фред, докато завързваше вързопчето. — Татко каза да го вържа кат' по-рано. За да се запази в тайна. И да н'казвам. Готов съм, Ваш'благродие.

* * *

Струан отново развърза кърпата. Божичко, какво да правя с това съкровище? Да го изхвърля? Не мога да направя това. Да намеря собствениците? Как? Може да са испанци, французи, американци или англичани? И как да обясня произхода на скъпоценностите?

Отиде до огромното, покрито с балдахин легло и го дръпна до стената. Видя, че новият му вечерен тоалет е подреден грижливо. Той клекна до леглото. Имаше желязна каса, циментирана за пода.

Отвори я и постави вързопчето при личните си документи. Зърна библията, която съдържаше другите половинки от монети, и изруга. Затвори отново кутията и придвижи леглото обратно до стената, а после тръгна да излиза от стаята.

— Лим Дин!

Китаецът изникна начаса с безизразни очи и широка усмивка.

— Много бързо баня!

— Баня вече готов, маса! Няма защо!

— Чай!

Лим Дин изчезна. Струан прекоси спалнята към отделението, специално пригодено за баня и тоалетна. Роб се бе изсмял, когато видя плановете. Независимо от това, настоя да построят нововъведението точно както бе планирал.

Високата желязна вана бе поставена на ниска платформа и от нея към стената водеше отводнителна тръба, а оттам в дълбока, иззидана от камъни яма, изкопана в градината. Над ваната висеше продупчена желязна кофа, закачена за гредата на тавана. На покрива на къщата имаше резервоар за прясна вода, която отиваше до кофата по тръба. Тоалетната представляваше затворен шкаф с подвижна вратичка и кофа, която се зареждаше за през нощта.

Банята беше вече пълна с гореща вода. Струан свали вкисналите от потта дрехи и прекрачи с благодарност в банята. Обтегна се назад и потъна в блаженство.

Вратата на спалнята се отвори и влезе Мей-мей. След нея вървеше А Сам и носеше поднос с чай и горещ дим сум, а по петите ѝ се влачеше Лим Дин. Те всички влязоха в банята и Струан стисна отчаяно очи. Никакви обяснения и наказания не можеха да внушат на А Сам, че не бива да влиза в банята, докато той се къпе.

— Здравей, тай-пан — поздрави Мей-мей със слънчева усмивка.
— Цялото му раздражение изчезна. — Ще прием заедно чай — добави

тя.

— Добре.

Лим Дин вдигна мръсните дрехи и изчезна. А Сам постави весело таблата на масата, защото знаеше, че е спечелила баса. Каза нещо на Мей-мей на кантонски, което я накара да се разсмее, сама се изкикоти и побягна въвн от стаята, като затвори след себе си вратата.

— Какво каза тя, по дяволите?

— Женски приказки.

Той вдигна гъбата, за да я хвърли по нея, но Мей-мей побърза да каже:

— Каза, ти си много як мъжки.

— Защо не разбере А Сам, дявол я взел, че банята е интимно място?

— А Сам е много интимна. За какво ти срамуваш, а? Тя много гордее с тебе. Няма за какво срамуваш. — Тя свали дрехите си, прекрачи във ваната и седна в другия край. После наля чая и му предложи.

— Благодаря. — Той пи от чая, после се пресегна и взе едно парче дим сум.

— Борба добра ли беше? — попита тя. Забеляза на ръката му заздравелите рани, останали от зъбите й, и се усмихна скришом.

— Чудесна!

— Защо бил толко ядосан?

— Няма причина. Много са хубави — добави той, като си взе още една хапка. После й се усмихна. — Ти си красива и си измислила най-добрия начин за пиене на чая.

— Ти си красив.

— Идва ли в къщата фън шуй?

— Кога конкурс за рокля?

— В полунощ. Защо?

Тя вдигна рамене.

— Половин час преди полунощ ще върнеш ли тука?

— Защо?

— Искам да видя мой мъж. Да отвлека от тая лоша уста с кравешко виме. — Кракът й се плъзна под водата.

Струан трепна от внезапната интимна атака и едва не изпусна чая си.

— Престани да правиш това и внимавай. — Той спря ръката ѝ и се засмя. — Бъди добро момиче.

— Да, тай-пан. Ако ти сам внимателен. — Мей-мей се усмихна мило и остави ръката си да лежи кротко в неговата. — Ти не зяпаш мене, както зяпал онази дяволска женска, макар че аз без дрехи. Какво липсва на мои гърди?

— Идеални са! Ти си идеална! Разбира се, че си. Сега престани да ме дразниш!

— Значи ще върнеш тук в половин час преди?

— Всичко ще направя, за да има мир. — Струан отпи от чая. — А, да. Ти не ми отговори. Идва ли в къщата фън шуй?

— Да. — Тя вдигна сапуна и започна да се сапунисва, но не каза нищо повече.

— Слушай, кажи да или не.

— Да. — И отново замълча, възхитителна и нежна. Мълчанието ѝ го вбесяваше.

— Кажи какво се е случило.

— Аз съжалявам ужасно, тай-пан, но ние точно върху клепач на дракон и трябва да заминаваме.

— Никъде няма да заминаваме и точка по въпроса!

Тя започна да тананика песничка. Когато свърши да се сапунисва, изми пяната и го погледна нежно с широко отворени очи.

— Завърти, за да сапунисвам твой гръб.

— Няма да заминем! — повтори той подозрително.

— Ма-рий дойде този следобед и ние поприказвали много хубаво.

— Няма да заминем! И точка по въпроса!

— Виж какво, тай-пан. Аз не глуха. Чух фантастично добре пръв път. Искаш ли да изтъркам гръб или не? Той обърна гърба си и тя започна да го сапунисва.

— Ние няма да заминем и край! Защото твоя майка решила така! — каза тя на кантонски.

— Какво? — попита той, като изви леко врата си, за да се наслаждава на нейните леки пръсти, докато масажираше приятно раменните му мускули.

— Стара кантонска поговорка — кога лястовици гнездят изгрев-слънце се усмихва.

— Какво означава това?

— Какво означава? — попита тя, доволна от себе си. — Просто щастлива мисъл, това е. — Тя гребна малко вода и изми пяната. — А Сам, а-а-ах!

А Сам дотърча с огромни хавлиени кърпи. Мей-мей стана и А Сам уви едната от тях около нея и подаде другата на Струан.

— Кажи й, по дяволите, че аз сам ще го направя! — извика той.

Мей-мей преведе. А Сам остави кърпите, изкиска се и побягна навън.

Струан излезе от ваната и Мей-мей го зави с кърпа. За негово учудване, тя бе затоплена.

— Казах в бъдеще А Сам да готви малко хавлии на огън — обясни Мей-мей. — Добре за здраве.

— Великолепно е! — каза той и избърса водата от тялото си. Отвори вратата и видя, че леглото му е отвито и на бюрото са приготвени нови дрехи.

— Ти имаш време за малко почивка — каза Мей-мей и когато той се опита да възрази, добави повелително: — Ти почивай!

Струан погледна часовника си. Имаше още много време и той легна в леглото. Изпъна се блажено.

Мей-мей повика А Сам при себе си в банята и затвори вратата. Момичето коленичи, разви кърпата от краката на Мей-мей и ги избърса. Напудри ги и смени старите бандажи с чисти и сухи, после обу върху тях нови бродирани пантофки.

— Толкова са красиви, майко — каза тя.

— Благодаря, А Сам — Мей-мей леко я щипна по бузата, — и моля те, не говори толкова високо за атрибутите на татко.

— Аз само направих учтива забележка, а те наистина заслужават уважение. — А Сам махна карфиците от косата на Мей-мей и започна да я реше. — Нормално е един татко да се радва на такива комплименти. Аз наистина съвсем не разбирам нашия варварски татко. Досега ни веднъж не ме е повикал в леглото си. Толкова ли съм отвратителна?

— Непрекъснато ти повтарям, че варварите не лягат с всички жени в къщата — обясни уморено Мей-мей. — Той изобщо няма да го направи. Това е против неговата религия.

— Наистина много лош джос! — подсмръкна А Сам. — Да имаш такъв баща, така надарен, и религията му да не позволява!

Мей-мей се усмихна и ѝ върна хавлиената кърпа:

— Бягай отгук, малка мазнице. Донеси чай след един час и ако закъснееш, хубавичко ще те напердаша.

А Сам побягна.

Мей-мей се парфюмира и влезе в стаята с мисълта за балната рокля и за другата изненада.

* * *

Лайза Брок отвори вратата на каютата и отиде до койката. Чувстваше, че я облива студена пот. Знаеше, че въпросът за Тес щеше да се реши сега или никога.

— Хайде, скъпи. — Тя започна да буди Брок. — Време е за ставане.

— Остави ме. — Брок се обърна на другата страна, полюляван леко от вълните, които плискаха по корпуса на „Уайт уич“. — Ще успея да се облека навреме.

— Говориш едно и също нещо от половин час. Ставай или ще закъснееш.

Брок се прозя и се протегна, после се изправи в леглото.

— Още не е започнало да залязва слънцето — каза той полусънен, като погледна през илюминатора.

— Скоро ще пристигне Горт и ти искаше да бъдеш готов по-рано. После трябва да прегледате счетоводните книги заедно с компрадора. Каза ми да те събудя.

— Добре, престани да нареждаш, Лайза! — Той отново се прозя и погледна жена си. Тя бе облечена в нова рокля от тъмночервен копринен брокат, бухнала широко върху многобройни фусти. Косата ѝ бе сресана на кок. — Много си елегантна — каза той машинално и отново се протегна.

Лайза повъртя в ръце огромната шапка с пера и отново я остави.

— Ще ти помогна — каза тя.

— Какво е това? Казах ти, че старият ми костюм си го бива — избухна той, като видя новите дрехи на стола. — Мислиш ли, че

толкова лесно се намират пари тези дни, та ги харчиш, все едно че са сол?

— Не, мили, но ти имаш нужда от ново облекло, за да изглеждаш красив. — Тя му подаде корсета — модна дреха, придаваща елегантен вид на мъжките талии. Брок изруга и стана от леглото. След това пристегна корсета върху дългото си вълнено бельо и после недоволно позволи на жена си да му помогне в обличането на останалите дрехи.

Но когато се погледна в огледалото, остана доволен. Новата набрана риза издуваше гърдите му и светлокафявият кадифен сюртук със златна бродерия на реверите му стоеше като излят: широк в раменете и тесен в талията. Тесните бели панталони бяха гладко изпънати от каиши, скрити под меките черни лачени ботуши. Бродирана до кръста жилетка, закопчана с ланец златна верижка.

— Боже мили, та ти си цял английски крал!

Той среса брадата си и тя щръкна предизвикателно.

— Е — каза той, като се опита да скрие доволството си, — може би си права. — Той се обърна в профил и приглади още повече кадифето върху гърдите си. — Можеше да бъде и по-стегната на гърдите.

* * *

Лайза се засмя.

— Хайде, момче — каза тя, вече без да се страхува. — Мисля, че рубинената карфица на врата ти е по-хубава, отколкото диамантената.

Той смени карфицата и продължи да се възхищава на себе си, после се засмя, хвана я през кръста и я повлече в ритъма на валс.

— Ти ще си красавицата на бала, мила! — каза той. Лайза се опита да изглежда весела, но по очите ѝ Брок разбра, че нещо не е в ред.

— Какво има?

Тя извади носна кърпа, избърса потта от челото си и после каза:

— Ами става дума за Тес.

— Да не е болна?

— Не, добре е... да я заведем на бала.

— Да не си полудяла!

— Направих ѝ рокля... О, много е красива... Сресах косата ѝ. Най-напред ще я одобриш преди...

— Тогава кажи ѝ да си ляга, по дяволите! На никакъв бал няма да ходи, дявол го взел! Знаеше какво мисля по този въпрос! Значи си ѝ направила рокля, а? — вдигна той ръка, готов да я удари.

— Послушай за момент — каза тя, преодоляла страха си. — Чуй първо. Нагрек... и тя.

Юмрукът замръзна във въздуха.

— Какво Нагрек?

— Добре е, че умря онази нощ. Тес, ъ-ъ, тя е... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не исках да те безпокоя, но тя...

— Да не е бременна?

— Не, много се безпокоях този месец, докато тя беше в Кантон. Страх ме беше да не съм сгрешила. Но миналия месец имаше мензис, слава богу, така че този страх отпада.

— Но тя вече не е девствена, така ли? — попита той ужасен.

— Все още е девствена. — Сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Тогава, ако е девствена, защо се безпокоиш, по дяволите? Успокой се, Лайза — каза той и я погали по бузата.

Лайза разбра, че никога повече няма да може да му каже, че Тес не е вече девствена. Но за щастие бе успяла да убеди момичето, че всичко е било въображение и че тя е отново чиста като Девица.

— Миналият месец беше ужасен. Ужасен! Но той е и предупреждение за нас, Тайлър. Безпокоя се за теб — ти не виждаш, че тя е пораснала. Страх ме е, че виждаш това, което е пред очите ти. — Той отвори уста и се опита да каже нещо, но тя продължи бързо: — Моля те, Тайлър. Умолявам те. Погледни я само и ако решиш, че е пораснала, нека я вземем. Ако ти се стори, че не е, тогава няма да дойде. Казах ѝ, че ти ще решиш.

— Къде е Тес сега?

— В главната каюта.

— Ти чакай тук!

— Да, мили.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато нощта се спусна над Хонконг, Кълъм се приближи до края на палубата в задната част на „Тъндър клауд“ и подаде сигнала. Изгърмя топ и над корабите надвисна кратка тишина. Той се взираше неспокойно към брега на Хепи вели. Развълнува се още повече, като видя мигаща светлина, после още една и целият парцел осем се превърна в море от танцуващи пламъци.

Прислугата на брега бързаше да запали останалите фенери. Около огромния кръг от гладки дъски, образуващи танцова площадка, бяха наредени стотици фенери, разливащи топла и примамлива светлина. Маси и столчета бяха подредени в прелестни групички и всяка масичка бе украсена с цветя от Макао и лампа. Между тънките бамбукови дръвчета, които растяха близо до отрупаните с храна масички, имаше опънати въжета и на тях също бяха закачени лампи. Още лампи висяха над буретата с португалски и френски вина, ром, бренди, уиски, херес и бира. Четирийсет каси шампанско почиваха в лед и чакаха да бъдат отворени.

Навсякъде пъплеха слуги, всички в спретнати униформи, с черни панталони и бели туники и с подскачащи плитки. Надзираваше ги лично Чен Шенг, компрадор на „Ноубъл хаус“. Беше шишко, облечен в богата роба и обсипана със скъпоценности шапка. Катарамата на колана му се състоеше от безценен бял нефрит, а краката му бяха обути в черни копринени ботуши с бели подметки. Седеше като огромен паяк в центъра на танцовата площадка и си играеше с дългите косми, които растяха от малка брадавица на брадичката му. Негов личен роб му появяваше с ветрило и го разхлаждаше в топлината на нощта.

Когато всичко бе готово, той се изправи тежко и вдигна ръка. Слугите се втурнаха по местата си и застанаха като истукани, докато извърши прегледа. Още едно махване с ръка и от светлината на кръга един слуга се спусна към неосветения мрак на брега със свещ в ръка.

Последва чудовищна канонада от фойерверки, която продължи няколко минути, и всички в корабите и на брега се втурнаха да гледат. След това дойде ред на гюлетата и на цветните светлини, на още шум,

пушек и тътнеж, и на нови фойерверки. Гърмежите продължиха още няколко минути, после се чу тътен, подобен на оръдеен залп, и стотици ракети избухнаха в нощта. Опашките им се завиха и изчезнаха. След минутна тишина цялото небе изригна в алени, зелени, бели и златни огнени пера. Те се спуснаха величествено и потънаха в морето.

Слугата запали последната свещ и се отдалечи тичешком. По огромното бамбуково скеле се плъзна зелен огнен език и скоро пламна цялата конструкция заедно с Лъва и Дракона. Флагът светна и мигом бе погълнат от внезапна гигантска експлозия.

След миг всичко потъна в мрак, в който гръмна висок възглас и отекна сред околните хълмове. Когато очите привикнаха към тъмнината, край танцовата площадка светнаха отново приветливите пламъчета. И над Хонконг блисна дългоочакваната радост.

* * *

Шиваун скимтеше от болка.

— Стига вече — молеше тя.

Прислужницата хвана връзките на корсета още по-здраво и постави коляно върху задника на Шиваун.

— Не дишай — заповяда тя, дръпна връзките за последен път и ги завърза. Дъхът изхвърча от устата на момичето.

— Няма нищо, скъпа — усмихна се прислужницата под бонето си. — Свършихме.

Катлийн О'Рурк бе малка спретната ирландка със стоманени китки. Беше бавачка и прислужница на Шиваун, още откакто момиченцето бе в пелени. Обожаваше питомката си. Тъмнокафявата ѝ коса ограждаше хубаво лице със засмени очи и трапчинка в брадичката. Беше на трийсет и осем години.

Катлийн донесе лентата и измери кръстчето на Шиваун.

— Седемнайсет инча и половина. Кълна се в Света Дева Мария! А когато припаднеш, мила моя, да знаеш, че си го сторила с грация и че всички ще те гледат.

Шиваун бе облечена в дълги и тесни дантелени панталонки и краката ѝ под тях бяха обути в копринени чорапи. Корсетът ѝ с банели

обхващаше хълбоците и стягаше безмилостно талията, а в горната част обрамчваше гърдите ѝ и ги повдигаше силно нагоре.

— Трябва да поседна за малко — каза тя с отслабнал глас.

Катлийн намери амоняка и го пъкна под носа на Шиваун.

— Ето, дишай, скъпа моя! Да знаеш, че щом те видят онези кокотки, веднага ще се почувстваш добре. Кълна се в Света Дева Мария, в светата майка и Йосиф, ти ще бъдеш красавицата на бала!

На вратата се почука силно.

— Не си ли готова още, Шиваун? — извика Тилмън.

— Не, чичо, няма да се бавя.

— Добре, побързай, мила! Трябва да сме там преди Негово Превъзходителство! — каза той и се отдалечи.

Катлийн се позасмя тихо.

— Глупав мъж. Не разбира, че една жена трябва да се представи както трябва.

* * *

Куанс остави четките настрана.

— Готово!

— Чудесен е, Аристотел! — каза Роб и повдигна Карин, за да види портрета си. — Нали, Карин?

— Такава ли изглеждам? — попита тя разочаровано. — Ужасен е!

— Портретът е безсмъртен, Карин! — извика Куанс, потресен. После я пое от ръцете на Роб и я хвана здраво. — Погледни красивия блясък по бузите, светлината в красивите ти очи, щастието, което те обгръща като ореол. Кълна се в брадата на Алказабедабра! Портретът е така чудесен, както оригиналът!

— Е, добре! — прегърна го тя. Той я пусна на земята и тя отново погледна изображението си. — Кой е Алказа... как го нарече?

— Мой приятел — отговори Куанс сериозно. — Един приятел с брада, който бди над художниците и над красивите деца.

— Много, много е красив — каза Сара с изопнато лице. — Тичай сега, отдавна е време да си лягаш!

— Рано е — нацупи се Карин. — Ти ми беше обещала да остана, докато тръгне татко.

Куанс се усмихна, изми ръцете си с терпентин и свали престилката си.

— Утре ще взема платната, Роб.

— Разбира се.

— Трябва да вървя. — Художникът приглади ярката си, бродирана с лилаво жилетка и облече сюртук от златиста коприна.

— Харесвате ми, мистър Куанс — каза Карин. — Вие сте хубав, макар и да рисувате ужасно.

Той се засмя, прегърна я отново и си нахлупи цилиндъра.

— Ще те чакам в голямата лодка, Роб.

— Защо не покажеш пътя на мистър Куанс, Карин? — предложи Роб.

— О, да — отговори тя и затанцува към вратата. Куанс я последва, надут като паун.

— Добре ли се чувстваш, Сара? — попита тревожно Роб.

— Не — отговори тя студено. — Но това няма значение. По-добре върви. Ще закъснееш.

— Ще остана, ако е от полза — каза й раздражено той.

— Единственото нещо, което ще помогне, ще бъде раждането на детето и пристигането на кораб, който ще ме откара у дома — Сара махна нервно от очите си тънко кичурче коса, — далеч от този проклет остров!

— Не ставай смешна! — избухна той. Беше решил да не се кара с нея, но не издържа. — Това няма нищо общо с Хонконг!

— Още откакто дойдохме, имахме само неприятности. Ти се промени, Дърк се промени, Кълъм, аз. Какво става, за бога? Нали бяхме решили да си заминем окончателно?! Банкрутирахме, всички бяхме изплашени до смърт и се карахме ужасно. Бедната Роналда и семейството на Дърк загинаха. После среброто ни спаси. Но, о, не — Дърк те притиска в ъгъла и ти си твърде слаб, за да се измъкнеш и ето — заклеваш му се да останеш. Кълъм мрази Дърк и Дърк мрази Кълъм, а ти си застанал глупаво помежду им и те е страх да вземеш това, което по право ти принадлежи, да си заминем и да му се насладим у дома. Никога преди това не е имало случай да закъснеем с раждането, а ето че сега закъснях. Никога не съм се чувствала така зле,

а сега се чувствам отвратително. Ако се интересуваш от точната дата, когато започнаха нашите беди, ще ти я кажа — 26 януари 1841 година!

— Що за глупост! — извика той, побеснял, че тя произнесе на глас това, което от дълго време зрееше в съзнанието му. Съзнаваше, че по същия начин бе проклинал тази дата в безсънните си нощи. — Суеверна глупост! — добави той по-скоро да убеди себе си, отколкото нея. — Миналата година избухна чумната епидемия. Произшествието на брега беше също през миналата година. Получихме известието едва след пристигането си в Хонконг. Освен това съвсем не съм глупак! Трябват ни пари, много пари, а една година е твърде малко време. Аз мисля за теб, за децата, за техните деца. Трябва да остана! Всичко е вече уредено.

— Ангажира ли места за нас в обратния рейс?

— Не.

— Тогава ще съм доволна, ако го сториш незабавно. Няма да променя решението си, ако това те интересува.

— Не, Сара. — Гласът на Роб бе леден. — Не вярвам да промениш решението си. Чаках да се убедя какво ще е настроението ти. Имаме на разположение много кораби, както знаеш.

— След един месец ще бъда съвсем добре и...

— Няма да бъдеш и ще е много рисковано да тръгнеш толкова рано. Ти и детето!

— Тогава може би ще ни придружиш до дома.

— Не мога!

— Разбира се, че не можеш. Имаш по-важни дела. — Гласът на Сара трепна. — Може би вече те чака някоя друга китайска курва!

— О, млъкни, за бога! Хиляди пъти съм ти казвал...

— Дърк вече си домъкна една. Защо да се различаваш от него!

— Така ли?

— А не е ли вярно?

Те се гледаха един друг с омраза.

— По-добре тръгвай — каза тя и му обърна гръб. Вратата се отвори и в стаята влетя Карин с танцова стъпка. Скочи в ръцете на баща си, после изтича до Сара и я прегърна.

— Татко ще уреди кораба, с който ще си заминем обратно, скъпа — каза Сара, почувствала, че детето в утробата ѝ ритва с всичка сила.

Най-последно приближаваше времето да ражда. Обзе я неудържим страх.

— Тази година ще празнуваме Коледа у дома. Ще бъде чудесно, нали? Ще има сняг и коледни песни, и чудесни подаръци. Ще дойде Дядо Коледа.

— О, чудесно! Аз много обичам Дядо Коледа! Какво е това сняг?

— Всичко е бяло — дърветата и къщите. Това е дъжд, който се превръща в лед. Много е красиво, а магазините са пълни с играчки и с чудесни неща. — Гласът на Сара потрепери и Роб усети как мъката ѝ го прерязва. — Ще бъде толкова хубаво отново да заживеем в голям град. Не... не дивотия като тази.

— Аз тръгвам — каза Роб, изяждан от мъка. Целуна леко Сара, а тя едва забележимо извърна от него лице, което отново го ядоса. Прегърна Карин и излезе.

* * *

Мери Синклер оправи за последен път фризура си и забодде в косата си мъничка коронка от диви цветя, която ѝ бе изпратил Глесинг.

Роклята ѝ от катраненочерен копринен шантунг, бухнала и падаща свободно, покриваше множество фусты, които шумоляха при всяка нейна стъпка. Беше скроена по модата и разкриваше голи, гладки рамене и заоблени гърди.

Тя разгледа спокойно изражението си.

Лицето, което я гледаше от огледалото, бе странно. Очите — необичайно красиви, страните — бледи, устните — тъмночервени и блестящи.

Мери знаеше, че никога не бе изглеждала по-добре, но също разбираше, че няма смисъл да си припомня последните дни. Резултатът щеше да бъде винаги един и същ и откритието, което я разтърси тази сутрин, нямаше да бъде по-различно: „Ти си бременна.“
О, Боже! О, Боже!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кълъм се покланяше учтиво.

— Добър вечер — казваше той автоматично и празничната тълпа поглъщаше някой нов гост. Почти един час той стоя до баща си и чичо си, приемаше гостите им и чакаше с нетърпение да свърши ритуалът.

Огледа танцовата площадка. Сред голите рамена, многоцветните наметала, бляскавите униформи и непрекъснато трепкащите той откри Мери Синклер. За момент се ядоса, че тя говори с Глесинг. Но после реши, че не бива да я ревнува. Явно Мери е най-красивата жена тук и Джордж има пълно право да е с нея. Ни най-малко не е виновен.

Издигнаха две платформи за оркестър от двете страни на кръга — едната за флотските музиканти, а другата за армейците. Когато адмиралът чул, че генералът се съгласил да помогне за вечерта, той направил същото.

Войниците, облечени в алени униформи, вече свиреха. Всички чакаха с нетърпение да започнат танците, но първо трябваше да пристигне Лонгстаф. А той закъсняваше, както обикновено.

Кълъм се поклонил на още един, после на друг от гостите и забеляза с облекчение, че върволицата изтънява. Погледна към брега, където наредени в редица фенери очертаваха пътя за посетителите от лодките, и видя катера на Лонгстаф да докосва брега. Помогнаха на заместника, на ерцхерцога и на адмирала да слязат от катера. „Добре. Скоро ще започне“ — помисли си Кълъм. Отново очите му зашариха наоколо и този път се спряха на Мануелита де Варгас. Тя го наблюдаваше над ветрилото. Беше красива — бяла кожа, тъмни очи, мантиля в черните коси. Кълъм се усмихна и леко се поклонил. Очите на Мануелита се присвиха и тя затрепка с ветрилото си, а после се извърна. Кълъм си обеща, че ще танцува поне един танц с нея.

Изтупа няколко пращинки от реверите си. Знаеше, че е облечен по последна английска мода — далеч по-добре от много други хора тази вечер. Палтото му беше небесносиво с тъмносини копринени ревери, тясно в кръста и разширено в ханша. Бледосини прилепнали панталони, затъкнати в меки черни полуботушки. Косата му се

къдреше зад ушите и около високата колосана яка. Шивачът на Роб бе свършил много добра работа. И така евтино! Със сто и петдесет гвинеи на месец можеше да купи десетки превъзходни костюми и ботуши. Животът бе чудесен!

Той се поклони, когато мина още една група от гости, и усети, че след тях се разнесе миризма на стара пот, примесена с парфюм. Странно, чудеше се как не бе забелязал по-рано. Сега можеше да усети миризмата на другите хора и те наистина воняха. Действително се чувстваше по-добре, много по-добре, откакто се къпеше всеки ден и сменяше дрехите си. Тай-панът бе излязъл прав.

Той погледна баща си, който бе увлечен в разговор с Морли Скинър. Кълъм чувстваше, че хората го гледат и че изражението му е неприязнено. Що се отнасяше до хората, те не забелязваха никаква промяна в отношенията между бащата и сина. Всъщност чувството им бе прераснало в учтива студенина. Откакто бе започнала играта, Кълъм откри, че му е по-лесно да поддържа заблудата на обществено място. „Бъди честен, Кълъм — си казваше той. — Ти повече не го боготвориш. Все още го уважаваш, но... той е еретик, прелюбодеец и опасен човек. Така че това не е преструвка. Изстинал си към него. Внимавай!“

— Хей, Кълъм!

— Какво, чичо?

— О, нищо. Просто трябва да празнуваме тази нощ.

Кълъм прочете тревогата в очите на Роб, но не каза нищо, а се обърна да приветства други гости и да следи с поглед Мери и от време на време Мануелита. Реши да не казва на Роб какво се е случило между него и баща му на върха на планината.

— Сигурно не познавате племенника ми Кълъм. Кълъм, това е мис Тес Брок.

Кълъм се обърна. Сърцето му подскочи и той се влюби.

Тес беше направила реверанс. Полата на роклята ѝ бе огромна и силно бухнала — бял копринен брокат над водопад от фустии, които извираха като пяна изпод подгъва на полата. Кръстчето ѝ изглеждаше невероятно малко под надутия, силно изрязан корсаж. Русата ѝ коса падаше на меки къдрици върху голите рамене. Кълъм видя, че очите ѝ са сини, а устните — предизвикателни. И го гледаше точно така, както той гледаше нея.

— За мен е чест да се запозная с вас. — Той чу своя глас, сякаш говореше някой друг. — Може би ще ме удостоите с честта да танцувате с мен първия танц.

— Благодаря, мистър Струан. — Гласът ѝ звънна като камбанка. В следващия миг бе изчезнала.

Лайза ги наблюдаваше внимателно. Видя изражението на лицето на Кълъм и чу отговора на Тес. „О, Господи, нека стане, нека!“ — мислеше си тя, докато следваше Брок към другия край на градината.

— Не познах мъничката Тес — казваше Струан на Роб. Той също забеляза разменените погледи между сина си и момичето на Брок и в главата му бликнаха мисли за предимствата и опасностите, които криеше една евентуална връзка между двамата млади. Боже милостиви!

— Не. Погледни Брок. Той ще се пръсне от гордост.

— Да.

— И погледни Мери. Никога не съм мислил, че може да изглежда така... така изумителна.

— Да. — Струан погледна за миг към Мери. Черната рокля подчертаваше необичайната прозрачна бледност на лицето ѝ. После разгледа внимателно Мануелита, а след това отново Тес. Тя се усмихна на Кълъм, който отвърна на усмивката ѝ също така открито.

„Господи — мислеше си той, — Кълъм Струан и Тес Брок.“

— По дяволите Шекспир! — каза, без да иска.

— Какво, Дърк?

— Нищо. Казах, че Мери ще се състезава за наградата.

— Тя принадлежи към друга класа — обади се Куанс, който минаваше покрай тях, и им намигна, — не към класата на Мануелита де Варгас.

— Или на Шиваун, която не се знае кога ще ни удостои с присъствието си.

— На възхитителната мис Тилмън? Чух, че била облечена само в панталон и тънка дантела, нищо друго! Кълна се в големите кълба на Юпитер!

— А, Аристотел! — каза Джеф Купър, като се приближи към тях. — Мога ли да си поговоря с вас? Става дума за една художествена комисия.

— Боже мой, наистина не разбирам какво става с всички вас — каза Куанс подозрително. — Нищо друго, освен комисии по цял ден.

— Изведнъж разбрахме колко е съвършено вашето изкуство — побърза да каже Купър.

— Крайно време е и това е самата истина! Цената ми се покачва — петдесет гвинеи.

— Нека обсъдим на чаша шампанско, а? — Купър намигна скришом на Струан над главата на Куанс и тръгна с дребосъка.

Струан се засмя доволно. Той бе подшушнал на хората от тълпата да ангажират Куанс и да го държат далеч от бърбарите... поне докато започне конкурсът. В това време той беше успял да закотви Морийн Куанс на борда на кораба, като изтегли всички големи лодки оттам.

В осветения кръг се появиха Лонгстаф, ерцхерцогът и адмиралът.

Чу се барабанен гръм и всички станаха на крака, докато оркестърът свиреше „Боже, пази кралицата“. След това изсвириха нестройно руския национален химн и най-накрая „Владей Британия“. Всички заръкопляскаха.

— Много мило от ваша страна, мистър Струан — каза Сергеев.

— Удоволствието е наше, Ваше Височество. Искаме да се чувствате като у дома си. — Струан знаеше, че всички очи са приковани към тях и също, че е избрал много умно дрехите си. За разлика от всеки друг, той бе облечен в черно, с изключение на малка зелена панделка, с която бе вързал на тила дългата си коса. — Може би ще поведете първия танц?

— Ще бъде чест за мен. Но боя се, че не познавам нито една дама.

Сергеев бе облечен във великолепа хусарска униформа, с туника, набрана елегантно на едното рамо и със сабя в украсения с бисери пояс. Обслужваха го двама лакеи в ливреи.

— Можем лесно да поправим това — развесели се Струан. — Може би ще изберете вие сам. Ще се радвам да ви запозная официално.

— Това би било много нелюбезно от моя страна. Може би вие ще покажете дамата, която ще благоволи да ми окаже чест.

— И да ми издере очите, че съм го направил аз? Много добре. — Той се обърна и тръгна към другия край на дансинга. Мануелита би била най-подходяща. Това би оказало много голяма чест и би се посрещнало със задоволство от страна на португалците, на които „Ноубъл хаус“ и всички други търговци разчитаха изцяло за попълване на състава на компаниите с чиновници. Мери Синклер щеше да бъде също такъв добър избор, защото тази вечер бе най-интересната и красива жена от присъстващите. Но от този избор нямаше да има никаква особена полза, освен подкрепата на Глесинг. Струан бе забелязал как я ухажва той тази вечер. Откакто бе станал пристанищен началник, влиянието му бе пораснало. Той би могъл да бъде много полезен съюзник.

Струан видя как се разшириха очите на Мануелита и как дъхът на Мери спря, когато той се отправи в тяхната посока. Но той застана пред Брок.

— С твое разрешение, Тайлър, може би Тес ще поведе танца с ерцхерцога? — Струан остана доволен от изненадата, с която бяха посрещнати думите му от всички присъстващи.

Брок кимна, почервенял от гордост, Лайза изпадна във възторг. Тес се изчерви и едва не припадна. Кълъм едновременно проклинаше, мразеше и благославяше баща си, че предостави тази възможност на Тес. А всички търговци се запитаха дали тай-панът не се опитва да се помири с Брок. И ако това е така, защо?

— Не мога да повярвам! — изненада се Глесинг.

— Да — съгласи се Купър, усетил безпокойство, защото един съюз между Брок и Струан щеше да бъде в негов ущърб. — Някак непонятно е.

— Много е понятно дори — намеси се Мери. — Тази чест ѝ се полага като най-млада.

— Нещо повече, мис Синклер. Тай-панът никога не върши нещо без причина. Може би се надява, че тя ще падне и ще си счупи крака или нещо подобно. Той толкова ненавижда Брок.

— Мисля, че сте много несправедлив, капитан Глесинг — отговори остро Мери.

— Да, така е и се извинявам, че изразих гласно това, което мислят всички. — Глесинг съжаляваше за проявената от него глупост. Трябваше да знае, че това прелестно и невинно създание ще защити

този дявол. — Яд ме е само, че вие сте най-красивата дама тук и без съмнение честта трябваше да се падне на вас.

— Много сте любезен. Но вие не трябва да мислите, че тайпанът върши всичко със зъл умисъл. Не е така!

— Права сте и грешите едновременно — отговори Глесинг. — Може би аз ще имам честта да танцувам първия танц с вас и да ви заведа да вечеряте. Тогава ще съм сигурен, че сте ми простила.

Вече повече от година тя гледаше на Глесинг като на евентуален съпруг. Харесваше го, но не го обичаше. „Сега обаче всичко пропада!“ — мислеше си тя.

— Благодаря — каза Мери, после сведе ветрилото и леко го поклати. — Ако обещаете да сте по-мил.

— Обещавам — зарадва се той.

Струан водеше Тес към другия край на дансинга.

— Можете ли да танцувате валс, моето момиче?

Тя кимна с глава. Опитваше се да не гледа към сина на тай-пана.

— Позволете да ви представя мис Тес Брок, Ваше Височество. Ерцхерцог Алексей Сергеев.

Тес застана като парализирана, с разтреперани колене. Но мисълта за Кълъм и начинът, по който я бе погледнал, възвърнаха увереността и равновесието ѝ.

— Поласкана съм, Ваше Височество — каза тя и направи реверанс.

Ерцхерцогът се поклонил и внимателно целунал ръката ѝ.

— Честта е моя, мис Брок.

— Добре ли пътувахте? — попита тя, като си вееше с ветрилото.

— Да, благодаря — отговори той и погледна Струан. — Всички ли английски дами са така красиви?

Още щом произнесе тези думи, в ярко осветения кръг се появи Шиваун, облеганата на ръката на Тилмън. Роклята ѝ беше въздушна зелена паяжина, с огромна, подобна на камбана пола. Горната част на дрехата бе дълга до коленете, за да подчертае многобройните, спускащи се като водопад изумрудени фустии. Носеше дълги зелени ръкавици и в червената ѝ коса бяха забучени пера от райска птица. Чудното бе, че корсажът ѝ нямаше прикрепени ръкави, които да задържат дрехата да не падне.

— Съжалявам, че закъсняхме, Ваше Превъзходителство, мистър Струан — каза тя в настъпилата тишина и направи реверанс, — но на тръгване ми се счупи катарамата на едната обувка.

Лонгстаф отмести любопитния си поглед от деколтето ѝ. Питаше се, както се питаха и всички други, как, по дяволите, се крепи роклята, без да падне.

— Вие идвате винаги навреме, Шиваун — каза той и се обърна към Сергеев. — Позволете да ви представя мис Шиваун Тилмън от Америка. О, да, и мистър Тилмън. Негово Височество ерцхерцог Алексей Сергеев.

Застанала забравена там, Тес видя как Шиваун направи нов реверанс и я намрази заради отнетата ѝ слава. За пръв път тя ревнуваше от друга жена. И за пръв път помисли за себе си като за жена, а не момиче.

— Каква красива рокля, мис Тилмън — каза сладко тя. — Сама ли си я шихте?

Очите на Шиваун блеснаха за миг, но тя отговори със същия мил глас:

— О, не, скъпа. Боя се, че нямам вашия талант. — „Долна мръсница, кучка!“

— Може би ще ме удостоите с честта да танцувам първия танц с вас, Шиваун? — каза Лонгстаф.

— С удоволствие, Ваше Превъзходителство. — Тя бе на седмото небе от мисълта, че предизвика ревност и завист. — Всичко е толкова красиво, тай-пан — усмихна се тя.

— Благодаря — отговори той. После се обърна и даде знак на диригента на флотския оркестър.

Палката се спусна и прозвучаха вълнуващи звуци на виенски валс. Макар че гледаха снизходително на валсовете, това бяха най-популярните танци.

Ерцхерцогът поведе дамата си към центъра на подиума и Шиваун помисли колко хубаво би било съперницата ѝ да се спъне и да падне или по-добре да танцува като крава.

Но Тес се понесе като листец. Лонгстаф тръгна с Шиваун. Тя се завъртя с великолепна грация и забеляза, че Струан се насочва към черноока португалска красавица, която не бе виждала преди това. В първия момент се вбеси, но после видя как той поведе Лайза Брок към

подиума и си помисли: „Ах, тай-пан, ти си хитър мъж. Обичам те за това!“ После очите ѝ се спряха на Тес и видяха, че ерцхерцогът я върти в средата на подиума. Тя също поведе Лонгстаф, който беше много добър танцьор, към средата, без той да забележи това.

Кълъм стоеше отстрани и наблюдаваше. Вдигна чашата си с шампанско и пи, но не усети вкуса му. В следващия момент вече се покланяше пред Тес и я молеше да му подари втория танц.

Младежът не забеляза как Брок се намръщи, а Лайза Брок се опита да отвлече вниманието на мъжа си. Не усети и внезапното любопитство на Горт.

Имаше валсове, полки, рилове и галопи. В края на всеки танц кавалерите заобикаляха Шиваун, а също така и Мануелита, но малко по-внимателно. Кълъм танцува с Тес трети път, а конвенцията позволяваше само четири танца на вечер.

Преди последния танц Струан си проправи път през настойчивия кръг от кавалери, наобиколили Шиваун, и каза спокойно и твърдо:

— Господа, съжалявам, но този танц се полага на домакина.

Мъжете изпъшкаха и му сториха път. Той не дочака музиката да засвири, а я поведе към подиума.

Джеф Купър ги наблюдаваше ревниво. Този танц първоначално бе определен за него.

— Изглеждат много добра двойка — каза той на Тилмън.

— Да. Но защо вие не я ухажвате по-настойчиво? Знаете моето мнение и това на брат ми.

— Има време.

— Но не и когато Струан е без жена.

Купър присви очи.

— Бихте ли одобрили такъв брак?

— Разбира се, че не. Но съвсем ясно е, че Шиваун харесва този човек. — После Тилмън добави внимателно: — Време е тя да се устрои. Още с пристигането си започна да ми създава ядове. Вече ми омръзна да ѝ бъда пазач. Знам какво е мнението ви, така че поискай официално ръката ѝ и да свършваме с това.

— Но не докато не съм сигурен, че тя ще ме приеме... охотно и напълно самостоятелно. Тя не е вещь, която може да се купува и продава.

— Съгласен съм, но все пак е жена и ще трябва да се подчини на това, което аз и баща ѝ сметнем, че е най-добро за нея. Трябва да ви призная, че не одобрявам вашето становище, Джеф. Търсите си белята.

Купър не отговори. Докато гледаше Шиваун, почувства болка в слабините.

— Великолепна двойка — каза Мери, която отчаяно искаше да е на мястото на Шиваун. В същия момент тя изведнъж се почувства омърсена — заради тайния си живот, детето и заради Глесинг. Той бе толкова нежен към нея тази вечер, нежен и мъжествен, съвършен англичанин, съвсем чист човек. И едва не заплака от мъка, като си помисли колко безнадеждна е любовта ѝ към тай-пана.

Тя успя да се усмихне и се замисли кой можеше да бъде бащата на детето — не че имаше значение, тъй като той беше китаец. Да роди китайско копеле! „Бих умряла по-скоро — каза си тя. — След два-три месеца ще започне да ми личи. Но няма да доживея, за да видя ужаса и отвращението по лицата им.“ Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Хайде, стига, Мери — утешаваше я Глесинг. — Не бива да плачете за това, че ви направих комплимент. Вие наистина сте най-красивата жена, която съм виждал някога. Това е самата истина.

Тя избърса сълзите зад ветрилото. И сред ужаса, който замъгляваше съзнанието ѝ, си спомни за Мей-мей. Може би тя щеше да ѝ помогне. Може би китайците имаха средства за аборт. „Но това е убийство! Убийство! Обаче тялото е мое и няма бог, а ако родя дете, ще бъда прокълнатата завинаги.“

— Извинявайте, скъпи Джордж — каза вече по-спокойно, след като бе взела решението. — За момент се почувствах малко зле.

— Сигурна ли сте, че сте по-добре сега?

— О, да.

Глесинг почувства, че го обзема любов и желание да я защити. „Бедничкото крехко създание, нужен ѝ е някой, който да се грижи за нея, и това съм аз. Само аз.“

* * *

Струан спря в самия център на площадката.

— Чудех се кога ще ми окажете честта, тай-пан — каза дяволито Шиваун.

— Този танц е във ваша чест, Шиваун — отговори галантно той.

Прозвуча първият акорд на най-влудяващата музика на земята — канкан. Див, весел, бурен и ритмичен танц, който бе завладял Париж още в трийсетте години и оттам превзел всички европейски столици, но бе забранен в най-изисканите кръгове като аморален.

Шиваун бе изумена:

— Тай-пан!

— Подкупих диригента — пошушна ѝ Струан. Тя се поколеба, после, усетила всички скандализирани погледи, взе нехайно ръцете на Струан и се понесе в ритъма на музиката.

— Нали няма нищо да падне? — подхвърли ѝ партньорът.

— Ако падне, ще ме защитите, нали?

В следващия миг те бяха вече увлечени в бурния ритъм. Шиваун се изтръгна от ръцете на Струан, ритна високо и показа панталоните си. Избухна възторжен вик и кавалерите се спуснаха да намерят партньорки. Сега вече всички танцуваха и ритаха, покорени от завладяващия свободен ритъм.

Музиката подлуди всички, абсолютно всички.

Когато свърши, избухнаха диви аплодисменти и продължителни викове „бис“, а оркестърът засвири отново. Мери забрави за детето, а Глесинг реши, че тази вечер ще поиска — настоява, по дяволите — Хорацио да благослови брака им.

Танцуващите продължаваха да се въртят вихрено, да ритат и да викат задъхано и после всичко свърши. Младите наобиколиха Струан и Шиваун, за да благодарят на него и да поздравят нея. Тя го държеше ревниво под ръка и вееше с ветрилото си, изключително доволна от себе си. Той изтри потта от челото си, останал много доволен от успеха на двата си залога — Тес и канкана.

Всички се върнаха по местата си и прислугата започна да разнася табли с храни по масите. Пушена съомга, шунки и риба, стриди, миди и салами. Пресни плодове, донесени от Чен Шенг с лорчата, която бе извършила опасно пътуване чак до Манила. Рибици от прясно говеждо, купено от корабите и печено на открити огънове. Прасенца. Свински мариновани крачета в сладко желе.

— Кълна се — възкликна Сергеев, — че никога не съм виждал толкова храна и не съм прекарвал от години така хубаво, мистър Струан.

— О, Ваше Височество — отговори Шиваун, като повдигна вежди, — това е нещо обичайно за „Ноубъл хаус“.

Струан се засмя и седна начело на масата. Сергеев бе настанен от дясната му страна, а Лонгстаф от лявата. Шиваун беше до ерцхерцога, а Мери Синклер до Лонгстаф, Глесинг близо до нея. На същата маса седяха Хорацио, Аристотел, Мануелита и адмиралът. После Брок, Лайза и Джеф Купър. Роб и Кълъм бяха домакини на две други маси.

Струан погледна към Аристотел и се запита как бе успял да убеди Варгас да кавалерства на Мануелита по време на вечерята. Мили боже, нима Мануелита му позира за портрета?

— Канкан, представете си! — говореше Лонгстаф. — Дяволски опасен танц, тай-пан.

— Но не и за съвременните хора, Ваше Превъзходителство. Всички явно много го харесват.

— Но ако мис Тилмън не бе поела инициативата — подхвана Сергеев, — съмнявам се дали някой от нас би се осмелил.

— Какво друго можеше да направи човек — каза Шиваун, — когато честта му е изложена на опасност. Това беше нечестно от ваша страна, тай-пан.

— Да. Извинете ме за момент. Трябва да се уверя, че гостите ми се забавляват.

Струан тръгна между масите, като поздравяваше всички поред. Когато стигна до масата на Кълъм, настъпи тишина. Кълъм вдигна поглед и поздрави.

— Наред ли е всичко?

— Да, благодаря — отговори Кълъм съвсем учтиво, но без топлота. Горт, който седеше на същата маса срещу Тес, се засмя вътрешно, Струан се отдалечи.

* * *

Когато вечерята свърши, дамите се оттеглиха в голямата палатка, определена специално за тях. Мъжете се събраха около масите,

запушиха и започнаха да пият порто, радостни, че са останали за малко сами. Те се отпуснаха и заговориха за растящите цени на подправките, а Роб и Струан уговориха няколко изгодни сделки с подправки и товарно пространство. Всички решиха, че победителката в конкурса ще е Шиваун, но Аристотел не бе убеден.

— Ако не ѝ дадеш наградата, тя ще те убие — каза Роб.

— Ох, милият невинен Роб! — възкликна Аристотел. — Ти си очарован от циците ѝ. Наистина те са безупречни... но конкурсът е за най-красиво облечената, а не за най-красиво разсъблечената!

— Но роклята ѝ е чудесна. Най-красивата, то се вижда!

— Бедни човече, нямаш поглед на художник... или отговорност да направиш почтен избор.

Така Шиваун започна да губи по точки. Везните се наклониха в полза на Мери. И Мануелита имаше свои привърженици.

— А вие на чия страна сте, Кълъм? — попита Хорацио.

— На мис Синклер, разбира се — каза галантно Кълъм, макар че според него само една дама заслужаваше честта.

— Много сте любезен — отговори Хорацио. Обърна се, когато го повика Маус. — Извинете ме за момент.

Кълъм остана да седи на една от масите, доволен, че е насаме с мислите си. Тес Брок! Какво хубаво име! Колко е красива! Каква прелестна дама! В този момент към него се приближи Горт.

— Една дума на ухо, Струан?

— Разбира се. Няма ли да седнете? — Кълъм се опита да прикрие неудобството си.

— Благодаря. — Горт седна и постави огромните си ръце на масата. — По-добре е да съм откровен. Друг начин не познавам. Отнася се до вашия и до моя баща. Те са врагове и това е факт. Не че можем да направим нещо, за да ги сдобрим. Но от това, че те са врагове, не следва и ние да бъдем такива. Поне аз мисля така. Китай е достатъчно голям за вас и за мен. До гуша ми е дошло от техните загубени действия. Вижте какво стана с могилата. Защо трябваше всеки от тях да рискува къщата си и най-хубавото, което има, заради някаква си чест! Ако не сме внимателни, могат да ни въвлекат и вас, и мен във вражда и накрая да не остане нищо, за което да се мразим. Какво ще кажете? Нека разсъдим сами. Това, което мисли моят или вашият баща, си е негова работа. Нека вие и аз започнем всичко

достойно. Открито. Може и да станем приятели, кой знае? Но мисля, че не е правилно да се мразим и ние като бащите ни. Какво ще кажете?

— Съгласен съм — отговори объркано Кълъм.

— Аз не казвам, че баща ми греши, а вашият е прав. Това, което казвам, е, че трябва да се помъчим да живеем по мъжки нашия собствен живот. — Върху каменното лице на Горт се изписа усмивка. — Изглеждате съвсем шокиран, момче.

— Съжалявам. Просто аз, ъ-ъ... желая да сме приятели. Но никога не съм очаквал, че сте толкова свободомислещ.

— Виждате ли? Точно в това се състои работата. Ние никога не сме разменили повече от три-четири думи, а вие вярвахте, че ви мразя. Смешна работа.

— Да.

— Няма да ни е лесно. Не забравяйте, че животът ни е бил различен. Аз съм получил образованието си на кораба. Станах прост моряк на десет години. Следователно трябва да привикнете с маниерите и говора ми. И въпреки това зная много повече за търговията в Китай и съм най-добрият моряк в тези води. Освен баща ми... и това копеле Орлов.

— Толкова ли е добър Орлов?

— Да. Този негодник е бил оплоден от акула и роден от русалка.

— Горт вдигна малко сол, която се беше разсипала на масата, и суеверно я хвърли през рамото си. — Този мръсник смразява кръвта ми.

— И моята.

Горт помълча малко и после каза:

— Никак няма да е приятно на бащите ни да сме приятели.

— Зная.

— Ще бъда откровен с вас, Струан. Тес ми каза тази вечер, че е крайно време да поговорим насаме с вас. Идеята не беше моя. Да говорим открито още днес. Но аз се радвам, че стана така. Какво казвате? Да се опитаме, а? Ето ръката ми.

Кълъм с радост пое подадената му ръка.

* * *

Глесинг пиеше недовошно бренди в другия край на подиума и чакаше търпеливо. За малко щеше да прекъсне Хорацио и Кълъм, когато Маус го бе повикал. „Защо си толкова нервен? — попита се той. — Не, не съм. Само ме е яд, че не му казах. Господи, Мери изглежда възхитително!“

— Извинете, капитан Глесинг — каза майор Търнбул отривисто, когато се приближи до него. Беше сивоок, изряден мъж, поел много сериозно длъжността главен съдия на Хонконг.

— Хубаво тържество.

— Да.

— Мисля, че сега е времето, ако желаете. Негово Превъзходителство е свободен. Не е зле да го хванем, докато е време.

— Добре. — Глесинг оправи автоматично колана, на който висеше сабята му, и последва Търнбул между масите, докато стигнаха до Лонгстаф.

— Бихте ли ни отделили една минута, Ваше Превъзходителство? — попита Търнбул.

— Разбира се.

— Съжаляваме, че повдигаме официални въпроси, но е нещо много важно. Една от нашите патрулиращи фрегати е заловила няколко негодьяи пирати.

— Чудесно. Случаят изяснен ли е?

— Да, Ваше Превъзходителство. Флотата е заловила негодниците на южния край, близо до Абърдийн. Нападнали една джонка. Избили екипажа.

— Проклети свине! — възмути се Лонгстаф. — Съдихте ли ги вече?

— Там е работата — започна да обяснява Търнбул. — Капитан Глесинг мисли, че съдът трябва да е от Абърдийн, а аз мисля, че трябва да ги съди граждански съд. Но моята власт е да разглеждам само дребни престъпления. За този инцидент трябва да се назначи нужният съдия, съдебен състав и да се отсъди както трябва.

— Правилно. Но ние не можем да получим съдия, докато не ни обявят официално за колония. Ще минат месеци. Не можем да оставим в затвора никой, обвинен в престъпление, без да организираме своевременно справедлив съдебен процес — това би било незаконно. — Лонгстаф помисли малко. — Бих казал, че случаят е граждански.

Ако съдебният състав издаде някаква присъда, изпратете да я потвърдя. Не е зле да издигнете бесилка пред затвора.

— Не мога да направя това, Ваше Превъзходителство. Няма да е законно. Законът е много ясен — само истински съдия може да отсъди този случай.

— Вижте, не можем безкрайно дълго да държим заключени хора, обвинени в престъпления, без да организираме открит и справедлив съдебен процес. Какво предлагате?

— Не знам, сър.

— Крайно неприятно! Вие сте прав във всеки случай.

— Може би трябва да ги предадем на китайските власти, за да се разправят с тях — предложи Глесинг в желанието си по-скоро да уредят въпроса, за да може да говори с Хорацио.

— Не одобрявам — каза Търнбул строго. — Престъплението е извършено в британски води.

— Напълно съм съгласен — заяви Лонгстаф. — Задръжете за момента всички обвиняеми, а аз ще изпратя спешно писмо до Външното министерство, с което ще помоля за съдействие.

— Да, Ваше Превъзходителство. — Търнбул помълча за момент. — Тогава ще поискам да изтегля средства за разширяване на затвора. Имам десетки случаи на кражби с насилие, един взлом и използване на оръжие.

— Вижте какво — проточи Лонгстаф, — нека обсъдим въпроса утре.

— Ще ме приемете ли утре, Ваше Превъзходителство? — попита Глесинг. — Аз също трябва да получа средства за набиране на пилоти, трябва да уредим и пристанищните такси. Ще искам разрешение да назнача няколко умели ловци на пирати. Носи се упорит слух, че този дявол У Фанг Чой държи на север кораби. Ще искам също да ми разрешите да разширя юрисдикцията за покриване на всички хонконгски води. Нужно е спешно да стандартизираме разрешителните за напускане на пристанището и подобни въпроси.

— Добре, капитане, по обяд. — Лонгстаф се обърна към Търнбул. — Девет часа?

— Благодаря, Ваше Превъзходителство.

За съжаление на Глесинг, Лонгстаф се запъти към Хорацио. „Господи — помисли си той, — изобщо няма да мога да го видя

насаме.“

* * *

Струан наблюдаваше закотвените кораби и оглеждаше небето. „Хубаво време“ — помисли си той.

— Красиво пристанище, мистър Струан — каза дружелюбно Сергеев, след като се приближи до него.

— Да. Хубаво е, че след толкова време разполагаме със свои води. — Струан бе нащрек, но външно изглеждаше спокоен. — Хонконг ще бъде великолепен бисер в кралската корона.

— Хайде да се поразходим.

Струан изравни крачки с ерцхерцога, който се запъти към морето.

— Разбирам, че сте получили острова преди два месеца. — Сергеев посочи с ръка новите строежи, които бяха изпълнили цялата долина. — Построили сте едва ли не цял град. Енергията и трудолюбието ви са пословични.

— Вижте какво, Ваше Височество, няма полза да се чака, когато предстои да се прави нещо.

— Не, разбира се. Но аз се учудвам защо сте взели само една гола скала, когато Китай е толкова слаб. Сигурно можете да спечелите още много достойни награди.

— Ние не гоним награди в Китай. Нужна ни е само една малка база, където можем да прибираме и поправяме корабите си. Но бих казал, че нация, която наброява триста милиона, едва ли може да се нарече слаба.

— Тогава, след като войната ви не е приключила, сигурно очаквате да дойдат големи подкрепления. Армии, а не няколко хиляди души. Флотилии, а не някакви си трийсетина кораба.

— Ваше Височество сигурно знае повече от мен. Но моето мнение е, че която и сила да се захване с Китай, ще има да води продължителна битка. Без необходимите планове и необходимите сили. — Струан посочи към континента от другата страна на пристанището. — Земята е необятна.

— И Русия е необятна. Но само символично. Всъщност Русия е ограничена. От Арктика и Хималаите. От Балтийско море и Тихия океан.

— Да не сте завладели земи на север оттук? — Струан се опита да прикрие учудването си. „Къде, за бога? На север от Манчурия? Самата Манчурия? Или Китай — моя Китай?“

— Майка Русия се простира от море до море. Под Небето! — каза Сергеев. — Трябва да видите земята на майка Русия, за да разберете какво искам да кажа. Тя е черна и богата, пълна с живот. И все пак ние опустошихме хиляда и петстотин мили от нея, за да задържим Бонапарт и неговата *Grande armee*. Вие принадлежите на морето, а аз — на сушата. На вас аз оставям морето, тай-пан. — Очите на Сергеев сякаш потъмняха. — Борбата тази сутрин бе грандиозна. Много интересен облог, много интересен!

Струан се усмихна и бръчиците се врязаха по-дълбоко в лицето му.

— Жалко, че завърши с равен резултат. Сега няма да знаем кой от двамата е по-добър, нали така, Ваше Височество?

— Харесвате ми, мистър Струан. Бих желал да бъдем приятели. Може да е от взаимна полза и за двамата.

— Би било чест за мен да помогна с каквото мога.

Сергеев се засмя и белите му зъби блеснаха.

— Има достатъчно време. Едно предимство на Азия пред Европа е, че тя цени времето. Семейството ми е от Караганда. Това е откъм тази част на Урал, така че отчасти аз съм азиатец. Ние сме казаци. Някои хора ни наричат „косаци“.

— Не разбирам. Урал?

— Това е планинска верига, която пресича континента от Арктика до Каспийско море. Тя разделя Русия на западна и източна.

— Много малко зная за Русия... или Европа.

— Трябва да дойдете в Русия. Останете при мен шест месеца и нека бъда ваш домакин. Ще видите много неща — градове... и океан от трева. Може да извлечете полза. Огромни пазари за чай, коприна и всички видове търговски стоки. — Очите му блесяха. — А най-красивото нещо са жените!

— Тази седмица имам малко работа, но може би другата.

— Хайде да не се шегуваме, а да бъдем сериозни. Моля ви да помислите. Другата година, по-следващата. Мисля, че е много важно — за вас, вашата страна и бъдещето. Русия и Британия никога не са воювали една срещу друга. Били сме съюзници векове наред и еднакво сме се опълчвали против Франция — наш исторически враг. Русия има големи резерви от земя и милиони силни хора. Вие разполагате с малко земя, затова се нуждаете от империята и ние ви разбираме. Вие владеете моретата и това е разбираемо. Притежавате изключителна индустриална мощ и богатство, което я създава. Ние сме много доволни от това. В същото време ние имаме търговски стоки и начини да ги пласираме, защото разполагаме с пазари. Но имаме също и стоки, които бихте могли да използвате вие — суровини, от които се нуждаете за невероятните ви машини, и храни за изумителния ви народ. Заедно ние ще бъдем непобедими. Заедно ще можем да се справим с Франция. И със Свещената Римска империя, с Прусия, с турските неверници и ще можем да запазим мира. За да растем и процъфтяваме за благо на всички.

— Да — каза Струан също така сериозно. — Аз съм за същото. Но вие говорите от национална гледна точка, от историческа точка. Това не е практично. Не мисля, че ще трябва да обвинявате французите за амбициите на кралете. И да оправдавате покръстването на турците с употреба на насилие. На обяда казах какво мисля. От интернационална гледна точка, без контрол над кралете... или кралиците, винаги ще има войни. Негово Превъзходителство го каза много добре. Кралете и всички други деспоти проливат кръвта на невинни хора. Практически аз не мога да направя почти нищо. Моите пълномощия не са в национален мащаб и както ви е известно, нямам власт в Парламента.

— Но що се отнася до Азия, мнението ви се зачита. А аз имам голямо влияние в Санкт Петербург.

Струан дръпна дълбоко от цигарата.

— Какво търсите в Азия?

— Какво търсите в Китай?

— Търговия — отвърна веднага Струан, но много предпазливо, за да не разкрие истинската цел. „Има огромна разлика между Азия и Китай“ — помисли си той.

— Мога например да се погрижа „Ноубъл хаус“ да получи изключително право да стане вносител на чай за цяла Русия. А обратно

да изнася всичките кожени и зърнени произведения на Русия.

— В замяна на какво? — попита Струан, зашеметен от щедростта на предложението. Такъв монопол би означавал милиони. А такава власт би му осигурила важна позиция в английските политически кръгове и огромен авторитет.

— Приятелство — каза Сергеев.

— Тази дума е многозначна, Ваше Височество.

— Тази дума има само едно значение, мистър Струан. Разбира се, един приятел може да помогне по много начини.

— Каква специална помощ бихте очаквали специално в замяна на едно специално търговско споразумение с нашата страна?

Сергеев се разсмя.

— В една вечер обсъдихме доста специални въпроси, мистър Струан. Но въпросът заслужава да се обмисли и вземе под внимание. Също така да се обсъди във време, специално определено за целта, какво ще кажете? — Погледът му се зарея над пристанището, покрай корабите и се спря на континента. — Трябва да дойдете в Русия.

* * *

— Кога искате преводът да е готов, Ваше Превъзходителство? — Хорацио вдигна глава от документа, който Лонгстаф му бе подал.

— Когато кажете, приятелю. След няколко дни например. Но над английските думи сложете китайски йероглифи, а?

— Ще го адресираме ли до някого?

— Не. Просто ми го върнете. Това, разбира се, е тайна.

Лонгстаф излезе, доволен от начина, по който се развиваше планът му. В писмото се казваше: „Негово Превъзходителство, английски капитан и търговски надзирател, желае да закупи петдесет фунта черничевы семена или хиляда фиданки, които да бъдат доставени при първа възможност“. Когато Хорацио се върнеше обратно с превода, той само щеше да замени думата „черничевы“ с „чаени“. Щеше да го направи сам — китайският йероглиф на чая се изписваше на всяка кутия за износ. После щеше да почака и да го предаде на доверен човек.

Застанал сам, Хорацио прочете писмото. Защо ли му бяха на Лонгстаф черници? В Южна Франция имаше десетки хиляди дървета и копринени буби, така че щеше да бъде много по-лесно да си достави семена оттам. Но не и от Китай. Нима Лонгстаф планира да посади плантации от тези дървета тук? Но защо са му петдесет фунта? Това е фантастично количество, а и той не е градинар. И защо наблегна на думите „Разбира се, това е тайна“?

— Хорацио?

— О, здравейте, Джордж. Как сте?

— Благодаря, добре.

Хорацио забеляза, че Глесинг се поти и се чувства неловко.

— Какво има?

— Нищо. Просто това, че, хм, идва момент в живота на всеки човек, когато той трябва да... хм... среща някого, който... не се изразявам както трябва. Става дума за Мери. Искам да се ожения за нея и съм дошъл да искам съгласието ви.

Хорацио се овладя с мъка и каза това, което бе решил предварително да каже. Много ясно забеляза отношението на Глесинг към Мери тази вечер и си спомни израза на лицето му. Мразеше Глесинг, че се бе осмелил да усложни живота му и този на Мери и че има нахалството да помисли и за миг, че тя ще го хареса.

— Много съм поласкан, Джордж. Мери също ще бъде поласкана, но не смятам, че тя, ъ-ъ, е готова за женитба.

— Разбира се, че е. Освен това мога да ѝ предложа добри перспективи. Дядо ми ще ми остави имението. Ще бъда богат, освен това има много добри изгледи за служебното ми положение. Аз...

— Почакайте, Джордж. Трябва да обмислим внимателно нещата. Говорихте ли с Мери?

— Господи, не! Първо исках да разбера какво мислите вие.

— Тогава защо не оставите този въпрос изцяло на мен? Нямах представа, че намеренията ви са сериозни. Боя се, че трябва да проявите търпение. Винаги съм си представял, че Мери е много по-млада, отколкото е в действителност. Тя, разбира се, още не е навършила нужната възраст — добави той нехайно.

— Значи вие не възразявате по принцип.

— Разбира се, но никога не съм мислил, че... Слушайте, след време, когато стане пълнолетна, сигурен съм, че ще приеме вашето

предложение с радост.

— Смятате, че ще трябва да чакам, докато тя стане на двайсет и една години?

— Вижте какво, аз се грижа единствено за нейните интереси. Тя е едничката ми сестра и... ние сме много близки. Откакто баща ни умря, аз съм се грижил за нея.

— Да — промълви Глесинг с чувството, че е смазан. — Много почтено от ваша страна, че изобщо се съобразявате с мен. Тя е... мисля, че е чудесна!

— Все пак най-добре ще е да проявим търпение. Бракът е такава важна стъпка. Особено за човек като Мери.

— Да. Точно така. Аз не бързам, да, хм, но бих желал да получа официален отговор. Не може без планове, нали?

— Разбира се, да прием за бъдещето.

* * *

— Дявол го взел! — извика Брок, когато Горт се приближи до него.

— Струан е заел всеки скапан фут товарно пространство извън нашите кораби! Кога са успели да го сторят? Тази сутрин? Не е възможно!

— Изглежда, научил е предварително. Но и това е невъзможно!

— Е, няма значение, дявол го взел! — Беше доволен, че вече негов кораб препуска към Манила. Не знаеше обаче, че корабът на Струан го е изпреварил с много часове. — Танцът беше чудесен, нали?

— Кълъм хареса много нашата Тес, татко.

— Да. И аз го забелязах също. Време й е да се прибира.

— Но не преди да се проведе конкурсът. — Очите на Горт се впиха в баща му. — Един брак между тях двамата ще ни бъде много изгоден.

— Никога, по дяволите! — Брок сви устни и лицето му почервения.

— А аз казвам „да“, по дяволите! Чух един слух от наш португалски чиновник, който го чул от Струанови, че тай-панът се връща в Англия след половин година.

— Какво?

— Заминава завинаги.

— Не вярвам.

— Когато дявола го няма, кой ще бъде тай-пан? Роб ли? — Горт плю. — Ние ще смелим Роб. Преди търга бях готов да се обзаложа, че ще стрием Кълъм на прах. Сега не съм сигурен. Но ако Тес стане негова жена, тогава ще създадем Брок — Струан и компания. След Роб Кълъм ще стане тай-пан.

— Дърк никога няма да замине! Никога! Ти си полудял! Само защото Кълъм е танцувал с нея, не означава...

— Добре запомни, татко — прекъсна го Горт. — Един ден Струан ще напусне Азия. Всички знаят, че иска да влезе в Парламента. А и ти искаш да се оттеглиш. Някой ден.

— Имам много време дотогава, дявол го взел!

— Да, но все пак някой ден ще се оттеглиш. Тогава аз ще стана тай-пан. — Гласът на Горт вече не беше груб, а спокоен и решителен. — Аз ще стана тай-пан на „Ноубъл хаус“, а не на някоя второстепенна къща. Кълъм и Тес ще ми го извоюват.

— Дърк никога няма да замине — каза Брок и почувства омраза към сина си, защото му намекна, че ще успее там, където той се бе провалил. Знаеше, че ще трябва да предаде юздите след време. Но не скоро, по дяволите, тъй като без къщата и без да е тай-пан на Брокови, той щеше да увехне и да умре. — Какво те кара да мислиш, че компанията ще се казва Брок — Струан? Защо не Струан — Брок, а теб да изхвърли?

— Не се безпокой, татко. Докато сте ти и Струан, битката ще бъде подобна на днешната. Вие сте еднакво силни, еднакво хитри. Но аз и Кълъм ще бъдем различни.

— Ще си помисля върху твоите думи. После ще реша.

— Разбира се, татко. Ти си тай-пан. С малко късмет ще станеш тай-пан и на „Ноубъл хаус“ преди мен — усмихна се Горт и се запъти към Кълъм и Хорацио.

Брок разхлаби превръзката на окото си и изгледа сина си — беше висок, енергичен, силен и млад. Погледна Кълъм, после се огледа да потърси тай-пана. Той стоеше сам на брега и гледаше към пристанището. Брок претегли любовта към дъщеря си и желанието да осигури щастието ѝ срещу истината, съдържаща се в думите на Горт.

Разбра, че синът му би изял Кълъм, ако между тях възникне конфликт, а също, че ще настоява за отговор. Правилно ли ще е това? Горт да изяде съпруга, когото може би Тес обича?

Чудеше се какво да прави, ако любовта им се задълбочи, какво би направил Струан. „Това ще разреши спора между нас. А то не е лошо, нали? Да! Но ти знаеш, че Дърк никога няма да напусне Китай, нито пък ти, и отношенията между вас двамата ще се изострят.“

Взе твърдо решение, но в същото време почувства и ненавист към Горт, че го бе накарал да се почувства стар. Знаеше, че така или иначе ще трябва да се справи с тай-пана. Защото докато Струан бе жив, Горт нямаше да може да се пребори с Кълъм.

Когато дамите се върнаха, последваха още танци, но не повториха канкана. Струан танцува първо с Мери и тя остана много доволна. Силата му я успокои, пречисти, вдъхна ѝ нова смелост.

После той избра Шиваун. Тя се притисна достатъчно близо до него, за да го развълнува, но не толкова, че да е неприлично. Топлината и парфюмът ѝ го омайваха. Забеляза бегло, че Хорацио отвежда Мери и когато погледна отново, видя ги да се разхождат по брега. После чу корабните камбани. Единайсет и половина. Време е да отива при Мей-мей.

Когато танцът свърши, той отведе Шиваун обратно до масата.

— Ще ме извините ли за малко, Шиваун?

— Разбира се, Дърк. Връщайте се бързо!

— Добре — обеща ѝ той.

* * *

— Красива нощ — каза сковано Мери.

— Да. — Хорацио държеше леко ръката ѝ. — Искях да ти кажа нещо забавно. Джордж ме викна настрани и официално ми поиска ръката ти.

— Чудно ти е, че някой иска да се омъжи за мен ли? — попита тя студено.

— Разбира се, че не, Мери. Искях да ти кажа, че е абсурдно от негова страна да смята, че ти би харесала такова надуто магаре, това е всичко.

Тя разгледа ветрилото си, а после се взря тревожно в нощта.

— Казах, че считам...

— Знам какво си казал, Хорацио — прекъсна го тя остро. — Бил си внимателен и си го отпратил, като си му говорил за „време“ и за „милата ми сестричка“. Смятам да се омъжа за Джордж.

— Не можеш! Не е възможно да харесваш този досадник и за миг дори да си помислиш...

— Ще се омъжа за него! На Коледа! Ако има Коледа.

— Какво значи „Ако има Коледа“?

— Нищо, Хорацио. Достатъчно ми харесва, за да се омъжа за него и...

— Не вярвам.

— Аз също не го вярвам. — Гласът ѝ потрепери. — Но ако Джордж иска да се омъжи за мен... смятам, че той е подходящ.

— Но, Мери. Аз имам нужда да си с мен. Обичам те и знаеш...

Внезапно очите ѝ светнаха и я задави цялата съдържана горчивина и болка.

— Не ми говори за любов!

Лицето му преbledня и устните му затрепериха.

— Милион пъти съм се молил на Бог да ни прости.

— Малко късничко е да молиш „Бог да ни прости“, какво ще кажеш?

Беше започнало, когато бяха съвсем малки, след като ги бяха наложили жестоко с пръчка. Пропълзяха заедно в леглото, вкопчени един в друг, за да прогонят ужаса и болката. Стоплена от горещината на телата, тя почувства нова болка, която я накара да забрави боя. Имаше и други, щастливи мигове. Тя бе твърде малка да го разбере, но не и Хорацио. После той замина да учи в Англия. Когато се върна, никога повече не спомена какво се бе случило, защото вече и двамата знаеха какво означава това.

— Кълна се в Бога, че молих за прошка.

— Много се радвам, скъпи братко, но няма Бог. — Гласът ѝ бе сух и жесток. — Аз ти прощавам, но това няма да ми върне девствеността, нали?

— Мери, моля те, за бога, моля те...

— Всичко ти прощавам, скъпи братко. Освен гнусното ти лицемерие. Не „ние“ извършихме греха — ти го извърши. Моли се за

своята душа, не за моята.

— Аз се моля за твоята повече, отколкото за моята. Ние сгрешихме и Бог да ни е на помощ! Но Господ ще ни прости, ще видиш, Мери.

— Тази година, ако имам късмет, ще се омъжа за Джордж, ще те забравя и ще забравя Азия.

— Ти още не си на възраст, когато можеш да вземаш решения. Не можеш да заминеш! Аз съм законният ти настойник! Не мога да те пусна! След време ще видиш колко е разумно това. За теб е най-добре. Забранявам ти да заминеш! Тази отрепка не ти подхожда, чуваш ли? Няма да заминеш!

— Когато реша да се омъжа за Глесинг — изсъска тя и гласът ѝ се впи в мозъка му, — ще направиш добре да дадеш незабавно проклетото си „съгласие“, защото ако не го сториш, ще разкажа на всички... не, ще разкажа най-напред на тай-пана и той ще се разпрям с теб. Аз нищо няма да загубя, нищо. И всичките ти скапани молитви към твоя несъществуващ Бог и към милия Христос на баща ми няма ни най-малко да ти помогнат. Защото няма Бог и никога не го е имало, а Христос е бил само обикновен човек — светец, но все пак човек!

— Ти не си Мери, ти си... — Гласът му секна. — ... ти си дявол! Разбира се, че има Бог! Разбира се, че имаме души. Ти си еретичка! Ти си демон! Ти беше виновна, не аз. О, господи, прости ни! Твоята милост...

Мери го удари с все сила по лицето.

— Спри! Твоите безполезни молитви само ме отвращават. Чуваш ли? От години ме караш да настръхвам. Защото виждам похотта в очите ти и знам, че все още искаш да легнеш с мен. Независимо от това, че разбираш какво значи кръвосмешение и си го разбирал и преди. — Тя се засмя и смехът ѝ бе ужасен. — Ти си по-лош от баща ни. Той беше фанатик, а ти... ти само се преструваш, че вярваш. Дано твоят Бог съществува, защото иначе ще гориш във вечен огън. Прав ти път!

Тя си тръгна. Брат ѝ остана да гледа след нея, после се втурна слепешком в нощта.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Айейа, маса! — поздрави Лим Дин, като отвори със замах вратата.

— Айейа, Лим Дин — каза Струан и погледна барометъра. Хубаво време — 29,8 инча. Отлично!

Той тръгна по коридора, но Лим Дин му препречи пътя и му посочи важно към гостната.

— Миси казва тука. Може?

— Може — изръмжа Струан.

Китаецът му подаде бренди, което бе налял, заведе го с поклон до кожения стол с висока облегалка и бързо излезе от стаята. Струан вирна крака на дивана. Столът миришеше остро на старина и уют и този мирис се смесваше приятно с парфюма на Шиваун, който сякаш се носеше около него.

Часовникът върху камината показваше дванайсет часа без двайсет минути.

Струан започна да си тананика моряшка песничка. Чу вратата да се отваря и шума на приближаваща коприна. Докато чакаше Мей-мей да се появи на вратата, отново я сравни с Шиваун. Цяла вечер ги сравняваше, като се опитваше да бъде безпристрастен. Шиваун бе красива играчка наистина, енергична и жизнена. Жена, която с удоволствие би укротил. И като съпруга тя би била великолепно домакиня — уверена, умна, способна да отвори много врати. С Мей-мей би имал много неприятности в Англия. Не като любовница, а ако се ожени за нея. „Може — каза си той, — но и така да е, ще се ожения за нея. С «Ноубъл хаус» зад гърба и с благоволенieto на Русия в джоба мога да рискувам да плюя на конвенциите, да счупя почти непреодолимата преграда между Запада и Ориента. Мей-мей ще докаже без съмнение пред хората, които наистина заслужават, че е достойна за уважение. Самата тя ще ускори деня на равенството. И това ще стане още докато съм жив. Да — въодушеви се той, — Мей-мей е чудесен риск. Заедно ще можем да осъществим замисъла. Завинаги. С малко повече късмет цял Лондон ще е в краката й.“

В миг радостта му се стопи.

На вратата застана Мей-мей и се завъртя със сияйна усмивка на уста. Европейската ѝ рокля бе ярка и многоцветна, украсена с бисери, полата — огромна и бухнала.

Косата ѝ висеше навита на къдрици върху голите рамена и на главата ѝ имаше шапка с пера. Изглеждаше ужасно. Кошмар!

— По дяволите!

Настана ужасна тишина, докато се гледаха в очите.

— Много... много е... хубава — каза той неубедително, смазан от болката в очите на Мей-мей.

Цялото ѝ лице бе смъртнобледо — освен двете яркочервени петна на скулите. Знаеше, че е загубила много в очите на Струан. Залитна и за малко не загуби съзнание. После заскимтя и побягна.

Струан се затича след нея. Втурна се по коридора към стаите ѝ, но вратата на спалнята бе залостена.

— Мей-мей, момиче, отвори вратата.

Не последва отговор и той усети, че зад него застанаха Лим Дин и А Сам. Когато се завъртя, те изчезнаха ужасени.

— Мей-мей, отвори вратата!

Отново никакъв отговор. Не можеше да си прости, че не успя да прикрие чувствата си и че се оказа неподготвен. Естествено трябваше да предполага, че Мей-мей ще поиска да отиде на бала и естествено беше да си поръча бална рокля. Всичките ѝ въпроси трябваше да го предупредят отрано и... О, господи!

— Отвори вратата!

Отново нямаше отговор. Той ритна с все сила вратата. Тя зейна и увисна на счупените панти.

Мей-мей стоеше до леглото, свела глава към пода.

— Не трябваше да залостваш вратата, момиче. Ти, ъ-ъ, роклята и ти ме изненадахте в първия момент. — Той знаеше, че трябва да върне самочувствието ѝ, иначе тя щеше да умре. Да умре, и то от собствената си ръка.

— Хайде — каза ѝ той, — отиваме на бала!

Когато тя направи опит да коленичи пред него, за да му се поклони и да го помоли за прошка, роклята ѝ се омота в краката ѝ и тя се спъна. Понечи да каже нещо, но от устата ѝ не излезе нито звук. Шапката с пера се смъкна от главата ѝ.

Струан се притече да я вдигне от земята.

— Хайде, Мей-мей, не прави това!

Но тя не искаше да стане. Зарови лице още по-дълбоко в килима и започна да го дращи с нокти.

Той я вдигна несръчно и я прегърна. Тя не искаше да го погледне. Стисна я здраво за ръката.

— Хайде!

— Какво? — попита тя вяло.

— Отиваме на бала! — Знаеше, че това щеше да е катастрофално за него и за нея. Знаеше, че ще загуби много в очите на обществото, а тя щеше да стане за смях. Но, от друга страна, трябваше да направи нещо или духът ѝ щеше да умре.

— Хайде! — повтори той с твърд глас, но тя продължаваше да гледа в земята и да трепери.

Той я дръпна нежно и тя се олюля. После я вдигна решително от пода и тя се отпусна безжизнено в ръцете му. Тръгна да я изнася навън.

— Това е то, отиваме на бала!

— Чакай — каза пресипнало тя. — А-а-аз... трябва да... шапката.

Той я пусна да стъпи на земята и тя тръгна обратно към стаята си. Роклята я загрозяваше, докато вървеше с полюшваща се походка. Струан разбра, че нищо вече нямаше да бъде като по-рано. Тя беше допуснала ужасна грешка. Той трябваше да предвиди всичко. Видя я, че се спусна към остроото като бръснач ножче, което използваше при бродерия. Стигна до нея тъкмо когато бе започнала да го обръща към себе си и сграбчи дръжката му. Острието отскочи от банелата на корсажа ѝ. Той хвърли ножчето настрани и се опита да я задържи, но тя завика неистово на китайски, отблъсна го и започна да дърпа и разкъсва дрехата си. Струан бързо я завъртя и започна да разкопчава телените копчета. Мей-мей разпра предната част и с мъка се измъкна от роклята и корсета, после задърпа панталона. Когато се освободи, заскача върху дрехата и запищя.

— Стига! — извика той и я хвана, но тя го отблъсна обезумяла. — Стига!

Удари я силно по лицето. Тя залитна като пияна и падна на леглото. Очите ѝ трепнаха и тя загуби съзнание.

Мина известно време, докато ушите на Струан престанаха да бучат. Той придърпа завивките и я покри.

— А Сам! Лим Дин!

На счупената врата изникнаха две уплашени лица.

— Чай — бързо-бързо! Не. Донеси бренди!

Лим Дин се върна с шишето. Струан изправи внимателно Мей-мей и ѝ помогна да пие. Тя се задави малко. После миглите ѝ затрепкаха и тя отвори очи. Погледна го, без да го познае.

— Добре ли си, момиче? Добре ли си, Мей-мей?

Тя сякаш не го чуваше. Уплашеният ѝ поглед се спря на разкъсаната рокля и тя се сви жалко. От устата ѝ се изтръгна стон и тя измърмори нещо на китайски. А Сам се приближи неохотно, обзета от ужас. Коленичи и започна да събира дрехата.

— Какво каза тя? Какво каза миси? — Очите на Струан не се отделяха от Мей-мей.

— Дявол дрехи в огън, маса.

— Не в огън, А Сам. Сложи в моя стая. Крий! Крий! Разбира?

— Разбира, маса.

— После върни обратно!

— Разбира, маса.

Струан направи знак на Лим Дин, че е свободен и той побърза да изчезне.

— Хайде, момиченце — каза той нежно, ужасен от неподвижния ѝ див поглед. — Хайде да те облечем в обичайните ти дрехи. Трябва да дойдеш на бала. Искам да се запознаеш с моите приятели.

Той пристъпи към нея, но тя се сви като змия, готова да го ухапе и се спря. Лицето ѝ бе сгърчено, а пръстите — извити като орлови нокти. В ъгълчетата на устата ѝ се появи пяна. Очите ѝ гледаха ужасено.

Обзе го страх. Беше виждал същия поглед на друго място — в очите на един моряк още първия ден в Хонконг, точно преди да полудее.

Побърза да отправи мълчалива молитва към небето и събра цялата си решителност:

— Обичам те, Мей-мей — повтори той нежно много пъти, докато пристъпваше все по-близо към нея. По-близо. По-бавно, още по-бавно. Изправи се над нея и видя ноктите, готови да се забият. Вдигна ръце и

нежно погали лицето ѝ. — Обичам те — повтори той. Очите му, открити и беззащитни, я подчиняваха на огромната му воля. Нуждая се от теб!

Лудостта в очите ѝ се смени с болка, после тя падна ридаеща в ръцете му. Той я прегърна и отправи тиха благодарност към Бога.

— Аз... съжалявам — хлипаше тя.

— Не съжалявай, момичето ми. Стига, стига.

Занесе я до леглото, седна и започна да я люлее в ръце като малко дете.

— Стига, стига.

— Сега... ме остави. Всичко... наред сега.

— Няма да го направя. Първо да възстановиш силите си. Ще се облечеш и ще отидем на бала. Тя поклати през сълзи глава.

— Не... не мога. Аз... моля...

Тя спря да плаче, освободи се от ръцете му и се изправи несигурно. Струан я подхвана и я поведе към леглото, като ѝ помогна да свали останалите скъсани дрехи. После я покри със завивките. Тя лежеше отпусната, изтощена, със затворени очи.

— Моля. Всичко добре сега. Трябва да... спя. Ти върви. Той погали нежно главата ѝ и махна грозните къдри от лицето ѝ.

По-късно видя, че А Сам стои до вратата. Момичето влезе в стаята и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Маса отива — прошепна тя. — А Сам грижи. Не страхува, а?

Той кимна уморено с глава. Мей-мей спеше дълбоко. А Сам коленичи до леглото и леко, нежно я погали по главата.

— Не страхува, маса. А Сам грижи много, докога маса върне.

Струан излезе на пръсти от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кълъм бе първият, който поздрави Струан, когато той се върна на бала.

— Да започва ли конкурсът? — попита той рязко. Нищо не беше в състояние да помрачи радостта му от срещата с новата любов и брат й — новия приятел. Но той продължаваше да се преструва на сърдит.

— Не е трябвало да ме чакате — отговори грубо Струан. — Къде е Роб? По дяволите, все аз ли трябва да върша всичко?

— Той трябваше да ни напусне. Съобщиха, че са започнали родилните болки на леля Сара. Изглежда, има някакво усложнение.

— Какво?

— Не зная. Но мисис Брок отиде с него, за да помогне, ако е необходимо.

Кълъм се отдалечи. Струан почти не забеляза това. Отново започна да се безпокои за Мей-мей. Притесняваше се също за Сара и Роб. Но Лайза Брок бе най-добрата акушерка в Азия и ако имаше нужда от помощ, Сара щеше да я получи.

Приблужи се Шиваун и му поднесе чаша бренди. Не каза нито дума, само положи ръката си в неговата. Знаеше, че няма нужда от думи. В такъв момент бе най-добре да мълчат. „Мисли колкото си искаш, но не задавай въпроси. Защото и най-силният се нуждае от време на време от мълчаливо съчувствие и от търпелива топлота.“ И тя зачака, докато присъствието ѝ го обгърна.

Струан пиеше питието си бавно. Очите му обходиха тълпата и видяха, че всичко е наред: навсякъде цареше веселие, трепкаха ветрила, блестяха саби. Брок се беше вдълбочил в частен разговор с ерцхерцога. Слушаше и от време на време клатеше глава, погълнат от темата. Дали Сергеев предлагаше лиценз и на него? Мери беше застанала до Глесинг и си вееше с ветрилото. „Там нещо не е наред — каза си той. — Тес, Кълъм и Горт се забавляват. Това е добре.“

Чак след като изпи брендито и се почувства отново добре, Струан наведе поглед към Шиваун.

— Благодаря — каза ѝ той и веднага сравни Мей-мей и Шиваун: едната — смешна в европейската си рокля и прическа, а другата съвършена. — Ти си така красива и внимателна.

Гласът му бе мрачен и тя заключи, че нещо се е случило между него и метресата му. „Няма значение“ — помисли си тя и протегна съчувствено ръка.

— Сега съм добре — каза ѝ той.

— Мистър Куанс идва насам — предупреди го тя тихо. — Време е за конкурса.

Светлозеленият цвят в очите му помръкна.

— Ти си не само красива, Шиваун, но и умна.

Беше почти готова да му благодари, но не каза нищо и само леко помръдна ветрилото си. Тя почувства, че алкохолът, тишината и съчувствието — и преди всичко липсата на въпроси бяха го довели до определено решение.

— А, тай-пан, скъпи приятелю — каза Куанс, като се приближи със светнал поглед и обгърнат от алкохолни пари. — Време е за конкурса!

— Добре, Аристотел.

— Тогава направи съобщението и да почваме!

— Мистър Куанс!

Думите прозвучаха като гръмотевица, която раздра нощта.

Всички се обърнаха стреснати.

От устата на Куанс се изтръгна високо стенание.

Отпред бе застанала Морийн Куанс и очите ѝ го стриваха на прах. Беше висока кокалеста ирландка с лице, подобно на пергамент, голям нос и дебели като пънове крака. Беше на възрастта на Куанс, но силна като бивол, с оловносива коса, завита в небрежен кок. Привлекателна като млада, сега изглеждаше направо мощна с охраненото си тяло, получено от ядене на картофи и пиене на бира.

— Добър вечер, мистър Куанс, милото ми момче — каза тя. — Самият той, слава на Бога!

Тя се затътри тежко през подиума, без да обръща внимание на погледите и на неловката тишина, и застана пред съпруга си.

— Търсех те, момчето ми.

— Така ли? — попита той с тънък фалцет.

— Така. — Тя врътна глава. — Добър вечер, мистър Струан. Много ви благодаря за подслона и храната. Слава богу, че сама успях да спипам тоз несретник.

— Изглеждате добре, мисис Куанс.

— Добре съм наистина, ако може така да се каже. Цяло щастие е, че Свети Патрик изпрати сам някаква местна лодка и ми посочи пътя към това райско кътче. — Тя хвърли укоризнен поглед към Аристотел и той се разтрепери. — Сега ще кажем лека ноц, мили ми съпруже!

— Но, мисис Куанс — побърза да каже Струан, като си спомни за конкурса. — Мистър Куанс има работа, която...

— Ще кажем лека ноц! — изръмжа тя. — Кажете лека ноц, момчето ми.

— Лека ноц, тай-пан — изскимтя Аристотел. Смирено се остави Морийн да го хване за ръка и да го отведе.

След като заминаха, всички избухнаха в смях.

— Дявол да го вземе — каза Струан, — бедният Аристотел.

— Какво се случи с мистър Куанс?

Струан обясни домашните проблеми на художника.

— Вероятно ще трябва да му помогнем — предложи Сергеев. — Този човек определено ми хареса.

— Не е редно да се месим в отношенията между мъж и жена.

— Така е. Но тогава кой ще бъде съдия на конкурса?

— Предполагам, че трябва да съм аз.

Сергеев присви очи.

— Позволете да предложа услугите си като приятел.

Струан го изгледа. После се обърна на пети и тръгна към центъра на танцовата площадка. Оркестрите изсвириха висок акорд.

— Ваше Превъзходителство, Ваше Височество, дами и господа. Предстои да се проведе конкурс за най-красиво облечена дама тази вечер. Боя се, че нашият безсмъртен художник е зает с други дела. Но Негово Височество ерцхерцог Сергеев предложи услугите си да направи избора.

Струан погледна към Сергеев и започна да ръкопляска. Другите подеха аплодисмента и нададоха възторжен вик, когато Сергеев пристъпи напред.

Ерцхерцогът вдигна чантата с хилядата гвинеи.

— Кого да избира, тай-пан? — попита той с половин уста. — Тилмън, Варгас, Синклер? Последната, защото е най-красива? Кажете кой да спечели.

— Вие трябва да избирате, приятелю — каза Струан със спокойна усмивка и се отдалечи.

Сергеев изчака за миг, обзет от радостно вълнение при мисълта за предстоящия избор. Знаеше, че трябва да избере тази, която сам тай-панът би избрал. Взе мигновено решение, прекоси подиума, поклони се и постави торбичката със злато в краката ѝ:

— Вярвам, че това ви принадлежи, мис Брок.

Тес впери изумен поглед в ерцхерцога. После се изчерви.

Чуха се бурни ръкопляскания и привържениците на Тес нададоха възторжени крясъци.

Шиваун заръкопляска с тълпата, скрила неприятните си чувства. Знаеше, че изборът е правилен.

— Най-добрият политически ход, тай-пан. Много — прошепна тя спокойно. — Вие сте много умен.

— Това е решение на ерцхерцога, не мое.

— Още една причина да ви харесвам, тай-пан. Вие сте невероятно добър в хазарта и имате изключителен късмет.

— А вие сте най-великолепната жена.

— Да — отговори тя скромно. — Разбирам от политика. Баща ми или един от братята ми ще стане някой ден президент на Съединените щати.

— Трябва да живеете в Европа — каза ѝ той. — Тук ще се затриете.

— Така ли мислите? — погледна го тя предизвикателно.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Струан влезе тихо в къщата. Почти се беше зазорило. Лим Дин спеше до вратата и се стресна от съня.

— Чай, маса? Закуска? — попита той свенливо.

— Лим Дин ляга — подкани го Струан любезно.

— Да, маса — каза той и се оттегли.

Докато вървеше по коридора, той погледна във всекидневната и спря. Бледа и неподвижна, Мей-мей седеше на кожения стол и го наблюдаваше.

Когато влезе в стаята, тя стана и се поклони грациозно. Косата ѝ беше дръпната назад и навита на главата ѝ, очите ѝ — тъмни и изящни, веждите — извити. Носеше дълга и пищна китайска роба.

— Как си, момиче?

— Благодаря, тази слугиня е добре сега. — Бледността ѝ и студената зеленина на копринения ѝ халат подчертаваха величието на нейното достойнство. — Бихте желали бренди?

— Не, благодаря.

— Чай?

Той поклати отрицателно глава, поразен от величественото ѝ държание.

— Радвам се, че си по-добре. Трябваше да си в леглото.

— Тази робиня моли да ѝ простиш. Тази робиня...

— Ти не си робиня и никога не си била. Няма за какво да ти прощavam, момиче, така че си лягай.

Тя почака търпеливо, докато той свърши.

— Тази робиня моли господар да слуша. Тя дължна да каже по свой начин това, кое трябва да каже. Моля, седнете.

От ъгълчетата на очите ѝ се пророниха сълзи и потекоха по преbledнелите ѝ бузи.

Той седеше почти като хипнотизирай.

— Тази робиня моли свой господар да продаде нея.

— Ти не си робиня и не мога нито да те купувам, нито да те продавам.

— Моля да продаде. На кой да е. На публичен дом или на друг роб.

— Аз не искам да те продам.

— Тази робиня обидила ужасно господар. Моля да я продаде.

— Не си ме обидила — заговори той със стоманен глас. — А сега марш в леглото.

Тя падна на колене и сведе глава в дълбок поклон.

— Тази робиня загубила уважение на свой господар. Тя не може да живее тука. Моля да продаде!

— Стани! — Лицето на Струан се бе изопнало.

Тя стана. Лицето ѝ бе помръкнало и изглеждаше някак неземно.

— Не можеш да бъдеш продадена, защото никой не те притежава. Ще останеш тук. Не си ме обидила. Само ме изненада и това е всичко. Европейските дрехи не ти подходат. Харесвам дрехите, които носиш. И те харесвам такава, каквато си. Но ако не желаш да останеш, можеш сама да си тръгнеш.

— Моля да продаде. Това ваша робиня. Докато господар не продава, роб не може да върви.

Струан за малко не избухна. „Внимавай! — каза си той отчаяно. — Ако се развикаш сега, ще я загубиш завинаги.“

— Върви да лягаш.

— Трябва да продаде тази робиня. Да продаде робиня или да заповяда да върви.

Струан разбра, че е безполезно да спори или да убеди Мей-мей. Не можеш да се отнасяш с нея като с европейка — помисли си той.

„Прави това, което би направил един китаец. Но как така? Не мога. Отнеси се с нея като с жена тогава“ — реши той и измисли тактика. Избухна в престорен гняв.

— Жалка робиня, дявол да те вземе! Би трябвало да те продам на Улицата на сините фенери — изкрещя той, като изреди моряшките улички в Макао с най-лоша слава, макар че кой ли ще купи такава мръсна повлекана като теб. Не, не мога. Ти не си нищо друго, освен едно бреме и най-добре е да те изпратя при прокажените. Господи! Платих осем хиляди таела чисто сребро за теб, а ти се осмеляваш да ме ядосваш. Измамиха ме, проклети да са! Ти си едно нищо! Мръсна робиня! Не знам как съм могъл да те търпя през всичките тези години?! — Той размаха юмрука си в лицето ѝ и тя се сви. — Не съм

ли добър с теб? Щедър? А? Кажи? — изрева той и откри със задоволство, че в очите ѝ се изписа страх. — Е, какво?

— Да, господарю — прошепна тя и прехапа устни.

— Ти се осмеляваш да си ушиеш дрехи зад гърба ми и да ги облечеш без мое съгласие, по дяволите! Така ли беше?

— Да, господарю.

— Утре ще те продам. Сега възнамерявам да те изхвърля жалка никаквица! Покланяй се! Веднага на колене, дявол те взел!

Тя побеля като платно и моментално коленичи.

— Сега стой така, докато се върна!

Изхвърча като стрела навън и изтича в градината. Грабна ножа си и избра тънко бамбуково дърво от новопосадената горичка. Отряза го и го размаха във въздуха, после се втурна обратно в стаята.

— Събличай дрехите си, жалка робиньо! Ще те налагам докато ме заболи ръката!

Тя се съблече, трепереща. Той сграбчи дрехата от ръката ѝ и я хвърли настрана.

— Лягай долу — посочи той дивана.

Тя се подчини.

— Моля, не бийте много силно... Аз бременна втори месец. — Тя зарови глава в дивана.

Идеше му да я грабне и да я прегърне, но знаеше, че ще загуби уважението ѝ. А пръчката бе единственият начин да ѝ върне достойнството.

Той замахна с бамбуковата пръчка и започна да налага бутоните ѝ достатъчно силно, за да я заболи, но не и да я нарани. Скоро тя започна да плаче, да хлипа и скимти, но той продължаваше да я бие. На два пъти съзнателно не улучи и стовари пръчката с все сила върху кожения диван с ужасяващ звук. Всичко това бе предназначено за Лим Дин и А Сам, които без съмнение слушаха на вратата.

След десет удара той спря, каза ѝ да остане на място и отиде да вземе бутилка с бренди. Той пи жадно, после запрати бутилката срещу стената и продължи отново да я бие. Но гледаше всеки удар да е лек.

Най-накрая спря и я вдигна за косата.

— Обличай дрехите си, мизернице! — И когато се облече, изрева.

— Лим Дин! А Сам!

В миг и двамата бяха на вратата.

— За какво нито чай, нито храна, жалки роби? Донесете храна!

Запрати бамбуковата пръчка в ъгъла до вратата и се обърна към Мей-мей.

— На колене, нещастнице!

Ужасена от безмерната му ярост, тя се подчини незабавно.

— Измий се и се върни тук. Давам ти трийсет секунди или ще започна отново.

Лим Дин сервира чая и макар че той бе добър, Струан заяви, че е изстинал и запрати чайника в стената. Мей-мей, Лим Дин и А Сам се втурнаха навън и веднага пристигнаха с нов чай.

Храната също се появи невероятно бързо и Струан разреши на Мей-мей да му сервира. Тя изскимтя от болка, а той изкрещя:

— Млъкни или ще те пребия!

После той замълча и започна да се храни мрачно. Тишината измъчваше и двамата.

— Вдигни пръчката! — изкрещя той, когато престана да яде.

Мей-мей я вдигна и му я подаде. Той опря пръчката в корема ѝ.

— В леглото! — заповяда той грубо и двамата слуги побягнаха, спокойни, че тай-панът е простил на Мей-мей, която си бе възвърнала достойнството до голяма степен, тъй като бе издържала безропотно неговия справедлив гняв.

Мей-мей се обърна със сълзи в очите и тръгна към стаите си, но той изръмжа:

— В моето легло, по дяволите!

Тя изтича в стаята му. Той я последва и блъсна вратата след себе си, после я залости.

— Значи си бременна. От кого?

— От вас, господарю — изхленчи тя.

Той седна и протегна ботуша си.

— Хайде, побързай.

Тя падна на колене и издърпа ботушите му, после застана до леглото.

— Как смееш да помислиш, че ще искам да се запознаеш с приятелите ми? Когато реша да те изведа от дома, ще ти кажа, за бога.

— Да, господарю.

— Мястото на жената си е вкъщи. Тук!

— Да, господарю.

Той си позволи да смекчи израза на лицето си.

— Така е по-добре, за бога.

— Аз не искала да ходя на бал — каза тя едва чуто. — Само да обличам като... Никога не искала бал. За какво на бал, никога, никога не искала. Само да харесам. Съжалявам. Много съжалявам.

— Защо да ти прощавам, а? — Той започна да се съблича. — А?

— Няма причина, няма. — Сега вече тя плачеше жално и тихо.

Но той знаеше, че все още е рано да покаже, че ѝ е простил напълно.

— Може би тъй като си бременна, ще ти дам още една възможност. Но по-добре да е син, не някоя ненужна дъщеря.

— О, да, моля, моля. Простете, моля. — Тя се поклони и удари чело в пода.

Плачът ѝ го смазваше, но той продължи да се съблича и да се чумери. След това издуха свещта и се пъкна в леглото.

Остави я да чака.

След една-две минути каза кратко:

— Влизай в леглото. Студено ми е.

После, когато вече не можеше да понася плача ѝ, я прегърна нежно и я целуна:

— Прощавам ти, момиче.

Тя плака в ръцете му, докато заспа.

КНИГА ЧЕТВЪРТА

С течение на времето пролетта премина в ранно лято. Слънцето засия по-ярко и въздухът натезжа от влага. Европейците страдаха жестоко, облечени в обичайните си дрехи — дълго вълнено бельо, издути рокли и банелени корсажи. Потта изсъхваше под мишниците и по слабините, раните загнояваха отново. Върнаха се обичайните летни болести: кантонските чревни заболявания, макаоските дизентерии и азиатските разстройства. Оплакваха тези, които умираха. Останалите живи стоически понасяха мъките като неизбежно изпитание, изпратено от справедливия Бог да трови човечеството, и продължаваха да държат прозорците си затворени и да не допускат въздуха, който според тях бе пълен с отровни газове, излъчвани от земята през лятото. Продължаваха да позволяват на докторите си да ги лекуват с очистителни и пиявици, защото всички знаеха, че това е единственото истинско лечение от болестите. Продължаваха да пият замърсена от мухите вода и да ядат оплюто от насекоми месо. Продължаваха да избягват къпането, защото всички бяха убедени, че то вреди на здравето. И продължаваха да се молят да дойде отново хладната зима, която ще прочисти земята от смъртоносните отрови.

До месец юни дизентерията поразреди редиците на армейците. Търговският сезон бе почти към своя край. Тази година щяха да се натрупат големи състояния. С малко повече късмет. Защото никога преди това в кантонското Селце не бе имало такава оживена търговия. Търговците и техните португалски чиновници, китайските компрадори и кохонгските продавачи бяха напълно изтощени от жегата, но още повече — от изпълнените с оживена дейност седмици. Всички бяха готови да отдъхнат, преди да започне зимното изкупуване на стоките.

За разлика от предишните години, тази година европейците очакваха най-после да летуват в своите домове, на собствената си земя в Хонконг.

Семействата им в Хонконг бяха вече напуснали тесните си корабни квартири и се бяха заселили в Хепи вели. Беше се разгърнало огромно строителство. Куинс таун придобиваше очертания: улици, складове, затвор, пристани, два хотела, кръчми и домове.

Кръчмите, обслужващи войниците, се гушеха близо до палатките край Глесинг пойнт. Тези, които обслужваха моряците, се намираха на „Куинс роуд“ срещу корабостроителницата. Някои от тях се помещаваха в палатки или в груби временни постройки. Други — в по-масивни.

От Англия пристигаха кораби, натоварени с провизии, роднини, приятели и много непознати. И с всеки кораб прииждаха нови хора от Макао: португалци, китайци, евроазиатци, европейци — майстори на платна, тъкачи, чиновници, слуги, бизнесмени, продавачи и купувачи, кулита, безработни и такива, чиито професии ги бяха заставили да дойдат в Хонконг. Това бяха всички, които служеха в китайската търговия, които живееха от нея и се хранеха от нея. Сред пристигащите имаше дами, момичета, хора, вземащи опиати, производители на джин, играчи на хазарт, контрабандисти, джебчици, похитители, крадци, просяци и пирати — с една дума, измета на всяка нация. Те също си намериха убежища и започнаха да строят жилища и свои делови центрове. Магазини за продажба на джин, публични домове, опиумни подземия, които започнаха да се множат в Куинс таун и да изникват по Куинс роуд. Престъпленията нараснаха неимоверно и полицията — такава, каквато беше — потъна до гуша в работа. Сряда бе ден за наказания с камшик. За радост на праведните, получените присъди злодеи бяха публично наказвани пред затвора за назидание и предупреждение към злото.

Британското правосъдие — независимо, че бе прилагано с бърза и твърда ръка — изглеждаше меко в очите на китайците. Традиционните китайски наказания включваха публични мъчения и бой до смърт, изкълчване на пръстите, осакатяване, избождане на едно или две очи, отсичане на ръка или ръце, крак или крака, жигосване, отрязване на меса, удушаване с въже, ослепяване, изтръгване на езика или смазване на гениталиите. Китайците нямаха съдопроизводство. Тъй като Хонконг оставаше извън бледото китайско законодателство, всички криминални престъпници, които успяваха да избягат от континента, пристигаха на безопасно място

в Тай Пинг Шан, за да се възползват от снизходителността на варварското правосъдие.

И докато на острова процъфтяваше цивилизацията, започна да се трупа и боклук. С боклука дойдоха и мухите.

Водата започна да застоява в изхвърлени варели, спечени гърнета и тигани. Изхвърляха я в бамбуковите скели, в края на градините и в мочурливите места на низината. Тези малки гнойни язви закипяха от живот: ларви, които се превръщаха в комари. Бяха дребни, крехки и много особени, толкова деликатни, че летяха само след залез-слънце маларични комари.

И населението на Хепи вели започна да измира.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— За бога, Кълъм, не мога да направя нищо повече от теб. В Куинс таун върлува смъртоносна треска. Никой не знае причината. Ето, сега се разболя и малката Карин.

Струан страдаше, че вече цяла седмица нямаше вест от Мей-мей. Близо два месеца бе отсъствал от Хонконг, ако не се смята краткото посещение от два дни, което направи преди няколко седмици. Тогава не устоя на желанието си да види Мей-мей. Тя цъфтеше, караше лека бременност и те бяха повече от всякога доволни, че са заедно.

— Да благодарим на Бога, че последният ни кораб отплава и че утре напускаме Селцето.

— Чичо Роб казва, че това е малария — каза Кълъм разпалено и размаха писмото на Роб, което бе току-що пристигнало. Ужасно се безпокоеше за Тес. Още вчера бе получил от нея писмо, в което му съобщаваше, че заедно с майка си и сестра си са напуснали кораба и са се пренесли да живеят в частично оборудваната фабрика на Брок. Но не споменаваха нищо за малария. — С какво се лекува маларията?

— Не знам. Не съм лекар. Според Роб само няколко лекари смятат, че това е малария. — Струан размаха ожесточено палката за мухи.

— Малария на латински означава „лош въздух“. Това е всичко, което знам. Всеки го знае. Света Богородице, загубени сме, ако въздухът в Хепи вели е лош.

— Казвах ти да не стоим там — избухна Кълъм. — Намразих тази Долина още щом я видях!

— Какво искаш да кажеш, за бога? Да не би да си знаел предварително, че въздухът е скапан?

— Не. Нямах предвид това. Искях да кажа, че намразих мястото, това е всичко.

Струан тръшна прозореца, през който нахлуваше смрад от площада на Селцето, и отпъди още мухи. Горещо молеше треската да не се окаже малария. Ако беше малария, щеше да пострада всеки, който оставаше да пренощува в Хепи вели. Всички знаеха, че почвата в

някои части на света е отровена от малария и по някакви причини нощем изпуска отровни газове.

Според Роб треската бе започнала загадъчно преди четири седмици. Първо поразила китайските работници. След това други — тук европейски търговец, там дете. Но само в Хепи вели. Никъде другаде в Хонконг. Сега четиристотин или петстотин китайци бяха болни и двадесет или трийсет европейци. Китайците бяха ужасно наплашени и суеверно вярваха, че боговете ги наказват, задето работят в Хонконг, въпреки декрета на императора. Само по-големите надници ги караха да се завърнат.

А сега и малката Карин се разболяла. Писмото на Роб завършваше с думите:

„Сара и аз сме отчаяни. Болестта протича коварно. Половин ден ужасна треска, кратко подобрение и два или три дни още по-жестоката треска. Цикълът се повтаря отново и отново, като всеки пристъп е по-тежък от предишния. Лекарите дадоха на Карин пургатив каломел в максимално допустима доза. Пускаха кръв на бедното дете, но без особени надежди. Бог да ни е на помощ, мисля, че Карин е загубена.“

Струан се отправи към вратата! Божичко! Първо бебето, сега Карин! В деня след бала Сара бе родила син — Локлин Рос. Но детето се оказва хилаво, лявата му ръка — увредена. Раждането бе много трудно, за малко не умря. Но тя преодоля тежката родилна болка и въпреки че млякото ѝ прокисна и косата посивя, силите ѝ постепенно се възвърнаха. Когато Струан се върна да види Мей-мей, той посети и Сара. В лицето ѝ се бяха врязали дълбоки бръчки на страдание и горчицина и тя бе заприличала на старица. Той се натъжи още повече, когато видя бебето — безжизнена лява ръка, хилаво, плачещо жално, без надежда да оживее. „Чудно дали не е умряло бебето — помисли си Струан, като дръпна силно вратата. — Роб не споменава нищо за него.“

— Варгас!

— Да, сеньор?

— Боледували ли сте някога от малария в Макао?

— Не, сеньор. — Варгас преbledня. Синът и племенникът му работеха за „Ноубъл хаус“ и сега живееха в Хонконг. — Сигурни ли са, че е малария?

— Не, само някои от лекарите смятат така. Не всички. Намерете и му кажете, че веднага искам да се срещна с Джин-куа! Да дойде с него!

— Да, сеньор. Негово Превъзходителство ви е поканил да вечеряте с него и ерцхерцога довечера в девет часа.

— Приемете от мое име.

— Да, сеньор.

Струан затвори вратата и седна мрачен. Беше облечен в тънка риза без шалче, леки панталони и обувки. Другите европейци го смятаха за луд, задето рискува да се разболее от коварната простуда, причинявана, както всички знаеха, от летните ветрове.

— Не може да е малария — заключи той, — не е това. Нещо друго е.

— Островът е прокълнат.

— Престани да говориш като жена.

— Преди да дойдат кулитата, нямаше никаква треска. Освободи се от тях и ще се избавиш от болестта. Те я носят в себе си. Те са виновни.

— Откъде да знаем, Кълъм? Приемам, че началото води от тях. Съгласен съм, че живеят по ниските места. Също така, че човек може да заболее само ако диша отровния нощен въздух. Но защо има треска само в долината? Само в Хепи вели ли има лош въздух? Въздухът си е въздух, за бога, и почти през цялото денонощие подухва лек ветрец. Как да обясним това?

— Много лесно — такава е Божията воля.

— Що за отговор, по дяволите.

Кълъм скочи на крака.

— Моля те да не ругаеш!

— А аз те моля да си спомниш, че неотдавна изгаряха на клада хора, които твърдяха, че Земята се върти около Слънцето. И това ли е Божия воля?

— Каквото и да мислиш ти, Бог има огромно и постоянно значение в нашия живот. Това, че треската се появи точно в мястото, където избрахме да се заселим, е проявление на Божията воля, убеден

съм в това. Не можеш да го отречеш, след като не можеш да докажеш противното, както и аз не мога да го докажа. Но вярвам, а и много други също вярват, че трябва да напуснем Хепи вели.

— В такъв случай ще трябва да напуснем и Хонконг.

— Бихме могли да строим близо до Глесинг пойнт.

— Знаеш ли колко пари аз и всички търговци сме вложили в Хепи вели?

— Знаеш ли колко ще струват парите ти, когато си на шест фута под земята?

Струан изгледа сина си хладно. От седмици насам усещаше, че враждебното чувство на Кълъм става все по-реално. Но това не го вълнуваше. Знаеше, че с придобиването на знания Кълъм ще иска да осъществява собствените си идеи и да печели по-голяма власт. „Така и трябва да бъде“ — казваше си Струан, много доволен от развитието на сина си. Същевременно той се безпокоеше за неговата безопасност. Кълъм прекарваше прекалено дълго в компанията на Горт и беше безкрайно доверчив.

Преди десет дни се бяха скарали жестоко. Кълъм развиваше някакви теории за параходите, явно идеи на Горт, и Струан възрази. Тогава Кълъм заговори за враждата между Брок и Струан и заяви, че младото поколение няма да допусне грешките на родителите си. Горт знаел, че старото поколение се мъчи да увлече след себе си и младото, но той бил съгласен да забравят враждата и да помирят бащите. Когато Струан започна да спори, той отказа да го слуша и изхвърча гневно навън.

Освен това се появи нов проблем — Тес Брок.

Кълъм никога не говореше за нея пред баща си, нито бащата говореше пред сина. Но Струан знаеше, че той умира за нея и това чувство замъглява разсъдъка му. Спомняше си своята собствена младост, как бе копнял за Роналда. Всичко на тази възраст изглеждаше така важно, така ясно и чисто.

— Ех, синко, не се вълнувай — каза му той сега, като искаше да избегне разправията. — Денят е горещ и влияе на нервите ни. Седни и се опитай да се отпуснеш. Малката Карин и много от нашите приятели са заболели. Чух, че и Тилмън е пипнал треската, а кой знае още колко други.

— А мис Тилмън?

— Не вярвам.

— Горт каза, че утре затварят фабриката си. Той заминава за Макао, където ще прекара лятото. Всички Брокови заминават.

— Ние ще заминем за Хонконг. Фабриката тук няма да бъде затворена.

— Горт каза, че по-добре е да се летува в Макао. Той има там къща. Ние също имаме някакъв имот, нали?

Струан се размърда на стола.

— Да. Ако искаш около една седмица отпуска, прекарай я в Макао, но после веднага се връщай в Куинс таун. И повтарям — внимавай! Горт не ти е приятел.

— А аз повтарям, че е.

— Той се опитва да те дестабилизира и някой ден ще те унищожи.

— Грешиш. Аз го разбирам. Харесвам го. Ние се разбираме чудесно. Лесно ми е да разговарям с него, харесвам компанията му. И двамата знаем, че не проумяваш това — баща му също, — но трудно е да ти обясня.

— Прекрасно разбирам мотивите на Горт, по дяволите!

— Нека не ги обсъждаме.

— Мисля, че трябва. Горт те е омаял. Това е смъртна заплаха за Струан.

— Погледни на Горт от друг ъгъл. Той е мой приятел.

Струан отвори една кутия и извади хаванска пура, после реши, че е дошъл удобният момент.

— Мислиш ли, че Брок би одобрил брака ти с Тес?

Кълъм се усмихна и каза спонтанно:

— Защо не? Горт е съгласен.

— Говорихте, ли с Горт?

— Не съм говорил с теб. Нито пък с някой друг. Защо тогава да обсъждам този въпрос с Горт?

— Тогава откъде знаеш, че той е съгласен?

— Не знам. Но просто съдя от думите му. Непрекъснато повтаря как добре се разбираме с Тес, колко ѝ е приятна моята компания, насърчава ме да ѝ пиша и тем подобни.

— Смяташ ли, че нямам право да те питам какви са ти намеренията спрямо Тес Брок?

— Положително имаш право. Аз просто, ъ-ъ... имам намерение да се ожения за нея. Но не съм казвал нищо на Горт. — Кълъм спря смутено и избърса челото си. Тай-панът докосна толкова неочаквано най-съкровената му мисъл, че го извади от равновесие и въпреки желанието си да разговарят за това, сега се страхуваше да не би любовта му да бъде осквернена. „Дявол да го вземе, трябваше да се подготвя“ — помисли си той и продължи да говори, без да мисли и без да може да спре. — Но не мисля, че... чувствата ми към мис Брок са в момента от значение. Нищо не сме си казали и няма нищо... Виж какво, моя работа си е какво чувствам към мис Брок.

— Разбирам, че така мислиш — каза Струан, — но това не значи, че си прав. Не смяташ ли, че могат да те използват?

— Кой да ме използва? Мис Брок ли?

— Горт. Или Брок.

— Не мислиш ли, че омразата ти към тях двамата влияе на всичките ти решения? — викна ядосано Кълъм.

— Да. Прецених и тази възможност. А ти, Кълъм? Мислил ли си изобщо, че е възможно да те използват?

— Да кажем, че си прав. И, да кажем, се ожения за мис Брок. Не печелиш ли и ти нещо?

Струан се зарадва, че засегнаха и този въпрос.

— Не. Защото станеш ли тай-пан, Горт ще те изяде. Ще ти вземе всичко, което имаме, и ще те унищожи... за да заграби „Ноубъл хаус“.

— Защо да унищожава съпруга на сестра си? Защо да не обединим компаниите си — Брок и Струан? Аз въртя търговията, той движи корабите.

— А кой е тай-панът?

— Ще делим и това — Горт и аз.

— Не може да има повече от един тай-пан. Това означава името. Такъв е законът.

— Но твоят закон противоречи на моя закон. Или на Горт. Можем да се поучим от грешките на другите. Ще имаме голямо преимущество, ако слеем компаниите си.

— Точно това ли възнамерява да направи Горт? — Струан се питаше дали не се е заблудил по отношение на Кълъм. Точно увлечението му към Тес и доверието му в Горт можеха да бъдат използвани за унищожаването на „Ноубъл хаус“. Брок и Горт щяха да

получат всичко, което искат. „Още само три месеца и аз заминавам за Англия. Мили Боже!“ — Това ли? — повтори той.

— Никога не сме разговаряли по въпроса. Говорили сме за търговията, корабостроителството и компаниите най-общо. И как да ви сдобрим. Но наистина бихме спечелили много от това да се слеем, нали?

— Но не и с тези двамата. Ти още не си от тях. Засега.

— Но един ден ще съм.

— Може би. — Струан запали пурата. — Наистина ли смяташ, че ще можеш да контролираш Горт?

— Може би няма да стане нужда да го контролирам. Нито пък той мене. Да речем, че наистина се ожения за мис Брок. Горт си има компания и ние също. Отделно един от друг. Пак ще можем да се конкурираме. Но приятелски. Без омраза. — Кълъм заговори с потвърд глас: — Да предположим за момент, че съм тай-пан. Брок има любима дъщеря. Спечелвам нейното благоволение и това на Горт. Като се ожения за нея, аз просто ще предразположа Брок към мен и в същото време ще натрупам опит. Ще отклонявам всякакви предложения за сливане на компаниите. После ще диктувам моите условия. Чудесен и безопасен план. Да върви по дяволите момичето. Само ще я използвам, за да възвися славата на „Ноубъл хаус“.

Струан не каза нищо.

— Не си ли мислил ти по тези възможности, и то безпристрастно продължи Кълъм. — Бях забравил, че си достатъчно проникателен, за да не забележиш, че съм влюбен в нея.

— Да — каза Струан и внимателно изтърси пепелта от пурата си в сребърния пепелник. — Съвсем безпристрастно обмислих въпроса за теб... и за Тес.

— И какво е заключението ти?

— Че опасностите за теб са по-големи от преимуществата.

— Значи ти съвсем не одобряваш намерението ми да се ожения за нея?

— Не одобрявам и това, че я обичаш. Но истината е, че я обичаш или си въобразяваш това. Има и друга истина — че ще се ожениш за нея, ако ти се удаде възможност — Струан дръпна силно от лулата. — Смяташ ли, че Брок ще одобри?

— Не знам. Не вярвам и Господ да ми е на помощ.

— А аз вярвам и Господ да ти е на помощ.

— Но ти няма да одобриш.

— Казах ти веднъж. Има само един човек на тази земя, на когото можеш напълно да се довериш. В случай че не намислиш да се опълчиш срещу „Ноубъл хаус“.

— Нима мислиш, че такава женитба е против интересите на компанията?

— Не казах това. Казах, че ти не разбираш каква опасност те грози. — Струан загаси пурата си и стана. — Тя и без това е малолетна. Би ли я чакал пет години?

— Да — отговори той, ужасен от големия срок. — Да, кълна се в Бога. Ти не знаеш какво означава тя за мен. Тя е... единственото момиче, което наистина обичам. Аз няма да се променя и ти не можеш да разбереш това. Да, ще чакам пет години. Обичам я.

— А тя обича ли те?

— Не зная. Аз... мисля, че ме харесва. Моля се да е така.

„О, Господи, какво да правя?“

„Слава богу, че вече не съм толкова млад — помисли състрадателно Струан. — Сега знам, че любовта е като морето — понякога спокойна, а понякога бурна. Опасна е, красива, смъртоносна, животворна. Но никога постоянна, а променлива. И уникална само за един кратък миг в очите на времето.“

— Нищо няма да правиш, момче. Но още тази вечер ще говоря с Брок.

— Не — извика уплашено Кълъм. — От това зависи моят живот. Не искам ти да...

— Това, което искаш да направиш, е в разрез с моите интереси и с тези на Брок — прекъсна го Струан. — Ще говоря с Брок.

— Значи ще ми помогнеш?

Струан прогони една муха от лицето си.

— Какво ще кажеш за двайсетте гвинеи, Кълъм?

— Какво?

— Моите пари за ковчега. Двайсетте златни монети, които Брок ми даде и ти задържа. Забрави ли?

Кълъм отвори уста да каже нещо, но се отказа.

— Да. Забравих ги. Просто изхвъркнаха от главата ми. — В очите му се изписа дълбока мъка. — Защо да те лъжа? Едва не те

излъгах. Това е ужасно.

— Да — потвърди Струан, доволен, че синът е издържал още един изпит и научил още един урок.

— И какво монетите?

— Нищо. Освен това, че трябва да не ги забравяш. Това е Брок. Горт е още по-лош, защото той дори не притежава щедростта на баща си.

* * *

Беше почти полунощ.

— Седни, Дърк — каза Брок и потри брадата си. — Грог, бира или бренди?

— Бренди.

— Бренди, а! — поръча Брок на един слуга, после посочи към храната на масата, която бе осветена ярко от свещите. — Подкрепи се, Дърк — каза той и се почеса под мишниците, които бяха покрити със струпей, причинени от горещината, които сърбяха. — Скапано време! Защо, дявол да те вземе, не страдаш и ти като нас?

— Живея както трябва — отговори Струан и протегна удобно крака. — Казвал съм ти милион пъти. Ако се къпеш четири пъти на ден няма да получиш тези струпей. Ще изчезнат въшките и...

— Това няма нищо общо с болестта — каза Брок. — Това са глупости. Противоречи на природата, по дяволите. — Той се засмя. — Тези, които казват, че другаруваш с дявола, може би са познали защо си такъв, какъвто си. А? — Той пъкна своята празна сребърна чаша от половин галон в ръката на слугата, който веднага я напълни от едно малко буренце с бира, поставено до стената. На рафтовете наблизо бяха сложени мускети и ками. — Но ти скоро ще си получиш наградата, нали, Дърк? — Брок наведе широкия си палец надолу.

Струан взе голямата и кръгла като балон кристална чаша и помириша питието.

— Ще получим наградите си, Тайлър? — Струан задържа чашата близо до носа си, за да може миризмата да неутрализира вонята на стаята. Почуди се дали и Тес смърдеше като баща си и майка си и дали Брок съзнава целта на посещениято му. Прозорците бяха здраво

затворени, за да изолират нощния въздух и невероятния шум, идващ от площада.

Брок изръмжа и вдигна пълна чаша, после пи жадно. Бе облечен в обичайния си вълнен редингот, с дебели долни дрехи, висока яка и жилетка. Той изучаваше мрачно Струан. Гостът изглеждаше спокоен и силен в леката си риза, белите панталони и полуботушки. Светлината на свещта огряваше червено-златистите косъмчета на широката му гръд.

— Сякаш си гол, приятел. Направо отвратително.

— Това ще бъде следващата мода, Тайлър. Наздраве! — Струан вдигна чашата си и те пиха.

— Говорим за дявола, та се сетих. Чух, че Морийн Куанс е стъпила на шията на бедния Аристотел. Говори се, че си заминават в Англия със следващия кораб.

— Или ще избяга, или ще си пререже гърлото преди това.

Брок се ухили.

— Не съм се смял толкова много, както тогава, когато изведнъж изникна на бала. — Той махна с ръка на слугата, че е свободен. — Чух, че всичките ти кораби заминали.

— Да. Великолепен сезон, нали?

— Мда-а. Ще е по-добре, ако „Грей уич“ пристигне пръв в град Лондон. Чух, че е един ден по-напред от твоя кораб. — Брок отпи голяма глътка от бирата. Потеше се обилно. — Джеф Купър каза, че отплувал последният му кораб, значи Уампоа е чист.

— Ще останеш ли в Кантон?

Брок поклати отрицателно глава.

— Утре заминаваме за Куинс таун, после за Макао. Но фабриката ще остане отворена, не като по-рано.

— Лонгстаф остава. Преговорите продължават, предполагам. — Струан чувстваше напрегнатата атмосфера и безпокойството му се усили.

— Знаеше, че все още не можеше да има разрешение. — Брок въртеше превръзката на окото си. Вдигна я наполовина и разтри набраздения белег върху празната очна кухня. Връзката, която държеше превръзката от години, бе издълбала червен улей в челото му. — Горт каза, че най-малкото дете на Роб се разболяло от треска.

— Да. Предполагам, че Кълъм му е казал.

— Мда-а. — Брок забеляза остротата в гласа на Струан. Отпи голяма глътка от бирата и изтри пяната от бакенбардите си с опакото на ръката си. — Съжалявам да чуя това. Лош късмет. — Той пи отново. — Твоето и моето момче станаха големи приятели.

— Ще се радвам, ако пак съм на път — каза Струан, като се направи, че не забелязва намека. — Този следобед разговарях дълго с Джин-куа. За треската. Доколкото знае, никога преди това не са имали тази болест в Квантунг.

— Ако е наистина малария, ще си имаме големи неприятности. — Брок се протегна и взе фенер от пиле. — Хапвай си. Чух, че цената на кулитата се е покачила. Цените в Хонконг растат ужасно.

— Но не толкова, че да ни заболи. Треската ще мине.

Брок размърда мъчително търбуха си и пресуши чашата.

— Искаше да ме видиш насаме, така ли? Да си поговорим за треската ли?

— Не — каза Струан с чувството, че е омърсен от вонята и парфюма на Брок, от миризмата на вкисната бира. — Отдавна си бях обещал да ти сваля кожата с камшик.

Брок вдигна звънчето от масата и ожесточено го размаха. Звукът отекна в стените. Вратата не се отвори веднага и той отново зазвъня.

— Тази проклетата маймуна — каза той. — Трябва да го изритам по задника! — Той се върна при бурето с бира, напълни отново чашата си и седна, вперил поглед в Струан. И зачака. — Е, за какво си дошъл?

— Заради Тес Брок.

— Така ли? — каза Брок, учуден, че Струан желае да ускори вземането на решението, което толкова бе измъчвало него, а без съмнение и Струан.

— Синът ми е влюбен в нея.

Брок обърна още една чаша бира и отново изтри уста.

— Срецнали са се само един път. На бала. После са се разхождали следобедите с Лайза и Лилибет. Три пъти.

— Да. Но въпреки това, той е влюбен в нея. Твърди, че е така.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Какво мислиш по въпроса?

— Че е най-добре да го обсъдим заедно. Открито.

— Защо сега? — попита Брок подозрително, като се опитваше да разбере отговора. — Тя е много млада, както знаеш.

— Да, но достатъчно голяма да се омъжи.

Брок замислено повъртя чашата, като оглеждаше отражението си в полираната сребърна повърхност. Питаше се дали е разбрал правилно Струан.

— Да не би да ми правиш официално предложение за ръката на Тес?

— Това е задължение на сина ми, не мое. Но ние ще проведем неофициален разговор първо.

Брок попита отново:

— Какво мислиш за връзката им?

— Знаеш мнението ми. Аз съм против. Не ти вярвам. Не вярвам и на Горт. Но Кълъм е на друго мнение и ме застави да дойда, защото един баща не може винаги да постигне това, което иска за сина си.

Брок си помисли за Горт. Заговори с несигурен глас:

— Ако толкова желаеш да му се противопоставиш, натрий му носа и го разкарай отгук. Не е трудно да се отървеш от този младок.

— Знаеш, че ръцете са ми вързани — отговори горчиво Струан. — Ти имаш трима синове — Горт, Морган и Том. Сега аз имам само Кълъм. Така че каквото и да правя, той трябва да ме последва.

— А Роб и синовете му? — попита Брок, доволен, че правилно е разбрал чувствата на Струан и че сега може да го разиграва както си иска.

— Знаеш отговора и на този въпрос. Аз създадох „Ноубъл хаус“, не Роб. А ти какво мислиш, а?

Брок изпи замислено чашата. Отново звънна със звънеца. Отново не последва отговор.

— Ще си направя жартieri от червата на тази маймуна! — Стана и започна отново да пълни чашата си. — Аз също съм против тази връзка — каза той грубо. Видя, че по лицето на Струан се изписа изненада. — Но въпреки това съм готов да приема сина ти, ако той поиска съгласието ми.

— Така си и мислех, по дяволите! — каза Струан и стана от стола, стиснал юмруци.

— Зестрата й ще бъде най-богатата в Азия. Те ще се оженят следващата година.

— Предпочитам да те видя в ада преди това.

Двамата мъже се изправиха застрашително един срещу друг.

Брок видя същото изваяно лице, което бе виждал преди трийсет години, излъчващо същата жизнена енергия. Същото несъмнено качество, което караше цялата му душа да реагира така бурно. „По дяволите! — изруга той. — Не разбирам защо този дявол се изпречи на пътя ми!“

— Това ще стане по-късно. Най-напред ще се оженят, както се полага. Ти наистина си с вързани ръце. Не съм го скроил аз и това е наистина жалко. Не аз развявам бедния ти късмет в лицето. Но си мисля през цялото време, както и ти, за тях двамата и за нас и мисля, че ще е най-добре и за тях, и за нас.

— Знам какво си намислил. И Горт също.

— Кой знае какво ще стане, Дърк? Може в бъдеще да се обединим.

— Но не, докато съм жив.

— От друга страна, можем да останем разделени: ти да запазиш своето и ние нашето.

— Няма да ти помогне една женска фуста да грабнеш и да унищожиш „Ноубъл хаус“!

— Сега ме чуй, по дяволите! Ти подхвана този въпрос! Каза да говорим открито и аз не съм свършил. Така че слушай! Или си загубил смелостта си, както загуби обноските и ума си.

— Добре, Тайлър — каза Струан и си наля още бренди. — Кажки какво мислиш.

Брок се отпусна леко, седна отново и обърна бирата си.

— Мразя те и винаги ще те мразя. И аз ти нямам доверие. До гуша ми дойде да убивам, но се заклевам в Исуса Христа, че ще те убия в деня, когато те видя да се изправиш срещу мен с бич в ръка. Но не аз започнах тази битка. Не. Не искам да те убивам, а просто да те смачкам. Но все си мисля, че младите могат да поправят това, което ние... което не беше възможно за нас. Така че казвам: каквото ще бъде, да бъде. Ако ще се сливаме, нека да се слеем. Те ще решават това, не ти и аз. Ако няма да се слеем, отново ще решат те. Каквото и да правят, решението ще е тяхно. Не наше. И така — мисля, че бракът ще бъде добър.

Струан изпразни чашата си и я постави на масата.

— Никога не мислех, че ще паднеш, че ще паднеш толкова ниско и ще използваш Тес, въпреки че като мен си против брака.

Този път Брок погледна Струан спокойно:

— Не използвам Тес, Дърк. Това е Божията правда. Тя обича Кълъм и това е житейската правда. Това е единствената причина, за да говоря така. Ние и двамата сме с вързани ръце. Нека погледнем нещата реално. Те са като Ромео и Жулиета, за бога, и аз се страхувам. А и ти също ако искаш да знаеш истината. Не искам моята Тес да завърши с мраморна плоча, защото те ненавиждам. Тя го обича и аз мисля за нея.

— Не вярвах.

— Нито пък аз, по дяволите! Но Лайза ми писа пет-шест пъти за Тес. Казва, че мечтаела, въздишала и говорела за бала, но само за Кълъм. А Тес ми писа шестнайсет пъти за това какво казал Кълъм и какво не казал Кълъм, какво казала тя на Кълъм, как я погледнал и как ѝ отговорил, докато най-накрая помислих, че ще се пръсна. О, да, тя наистина го обича.

— Но това е детска любов. Тя не означава нищо.

— Мили боже, ти си ужасно твърдоглав човек и не искаш да разбереш. Грещиш, Дърк. — Брок внезапно се почувства уморен и много стар. Искаше да сложи край на това. — Ако не беше бала, никога нямаше да се случи. Ти я избра за първия танц. Ти я посочи да спечели наградата. Ти...

— Не аз! Сергеев я избра!

— Истина ли е това?

— Да.

Брок втренчи поглед в Струан.

— Тогава може би това е Провидението. Тес не беше най-красиво облечената дама. Знаех си. Всички знаеха — освен Кълъм и Тес. — Той пресуши чашата и я остави на масата. — Ето моето предложение. Ти не обичаш своя Кълъм така, както аз обичам Тес, но нека им пожелаем попътен вятър, открито море и спокойно пристанище. Момчето го заслужава. С тази могила той спаси врата ти, защото, кълна се в Христос, щях да те удуша с нея. Ако ти трябва битка, ти си я получи. Ако ми попадне прът в ръцете, за да те пребия в честна битка, кълна се в Христос, пак ще го направя. Но не и тях двамата. Дай им попътен вятър, открито море и спокойно пристанище, за да вървят с Бога напред, а?

Брок протегна ръка.

Струан заговори с дрезгав глас:

— Ще ти стисна ръката за Тес и Кълъм. Но не и за Горт.

Начинът, по който Струан изрече „Горт“, смрази кръвта на Брок.

Но той не отдръпна ръката си, въпреки че споразумението криеше голяма опасност.

Стиснаха си здраво ръцете.

— Ще изпия още една чаша, за да дойде всичко на място — каза Брок. — Тогава ще можеш да се разкараш от дома ми. — Той вдигна звънеца и позвъни трети път и когато отново никой не се появи, го запрати към стената. — Ли Танг! — изрева той. — Гласът му отекна странно.

Чу се шум на тичащи стъпки по голямото стълбище и на вратата се появи уплашеното лице на португалския чиновник.

— Всички слуги са изчезнали, сеньор. Никъде не мога да ги открия.

Струан изтича до прозореца. Амбулантните търговци, сергиджиите, зяпачите и просяците напускаха безмълвно площада. В английската градина група търговци слушаха и наблюдаваха, замръзнали по местата си.

Струан се обърна и се втурна към мускетите. Стигна до рафта едновременно с Брок.

— Всички да слезнат долу! — извика Брок на чиновника.

— Във фабриката ми, Тайлър. Бий тревога — каза Струан и в същия миг изскочи навън.

* * *

След час всички търговци и техните чиновници се бяха струпали във фабриката на Струан и в намиращата се отпред английска градина. Отряд от петдесет войници беше въоръжен за бой и разположен край портата. Офицерът — капитан Оксфърд — едва двапетгодишен, бе строен, хубав, мускулест мъжага.

Струан, Брок и Лонгстаф бяха застанали в средата на градината. Наблизо стояха Джеф Купър и Сергеев. Нощта беше влажна, гореща и мрачна.

— Не е зле да наредите незабавна евакуация, Ваше Превъзходителство — каза Струан.

— Да — съгласи се Брок.

— Не е нужно да бързаме, господа — отвърна Лонгстаф. — Това се е случвало и по-рано, нали?

— Да. Но винаги преди това Ко-хонгът или мандарините са ни предупреждавали. Никога не е ставало така внезапно. — Струан се вслушваше напрегнато в нощта, но очите му брояха завързаните за пристана лорчи. „Има достатъчно за всички“ — помисли си той.

— Нещо не ми харесва нощта.

— Нито на мен, дявол я взел. — Брок плю гневно. — Да се качваме по корабите, казвам аз.

— Нима смятате, че има опасност? — попита Лонгстаф.

— Не знам, Ваше Превъзходителство. Но нещо ми подсказва, че трябва да се измъкваме оттук — обясни Струан.

— Или поне да се качим на корабите. Засега търговията е приключила, така че можем да си вървим или да останем, ако искаме.

— Но те няма да посмеят да ни нападнат! — ядоса се Лонгстаф. — Защо им е? Какво печелят с това? Преговорите вървят чудесно.

Смешна работа.

— Просто предлагам, Ваше Превъзходителство, да постъпим така, както винаги сте ни съветвали — да се подготвим за всякакви изненади.

Лонгстаф махна леко с ръка на офицера.

— Раздели хората си на три групи. Завардете източния и западния край. Също улица Хог. Не. Не пускайте никого по площада до ново нареждане.

— Да, сър.

Струан видя Кълъм, Хорацио и Горт, застанали близо до един фенер. Горт обясняваше на Кълъм как се зарежда мускет, а той слушаше внимателно. В сравнение със сина му, Горт изглеждаше здрав, жив и снажен. Струан отмести поглед и съзря Маус да разговаря в тъмното с висок китаец, когото не познаваше. Любопитен, тръгна към тях.

— Разбрахте ли нещо, Волфганг?

— Не, тай-пан. Никакви слухове, нищо. И Хорацио не е чувал. Гот им химел, нищо не разбирам.

Струан разгледа китаеца. Беше облечен в мръсни селски дрехи и изглеждаше на малко повече от трийсет години.

Тежки клепачи, надвиснали над пронизателни очи, които гледаха Струан също така любопитно.

— Кой е той?

— Хунг Хсу Чун — отвърна гордо Волфганг. — Той е хака — кръстен, тай-пан. Аз го кръстих. Най-добър е от тях. С блестящ ум, прилежен, макар и селянин. Най-сетне имам човек, който ще разпространява слово и ще ми помага в делото му.

— Не е зле да му кажеш да си върви. Ако стане нещо и мандарините го хванат с нас, ще имаш един покръстен по-малко.

— Вече му казах, но той ми отговори: „Неведоми са пътищата господни и божите люде не обръщат гръб на неверниците.“ Не се безпокойте. Бог ще го пази и аз ще го защитавам със собствения си живот.

Струан кимна леко към човека и се върна при Лонгстаф и Брок.

— Аз се качвам на кораба и това е всичко! — заяви Брок.

— Тайлър, изпрати Горт и хората му да подсилят охраната на войниците там. — Струан посочи в тъмнината към улица Хог. — Аз ще завардя от изток и ще те прикривам, ако стане нужда. Можеш да отстъпваш насам.

— Ти гледай себе си — каза Брок, — а аз ще се погрижа за мене си. Да не си главнокомандващ, по дяволите! — После повика Горт. — Ти ще дойдеш с мен. Алмейда, ти и останалите чиновници вземете книгите и се качвайте на кораба.

Брок и хората му напуснаха градината и се отправиха към площада.

— Кълъм!

— Да, тай-пан?

— Почисти сейфа и се качвай на лорчата!

— Добре. — Кълъм понижи глас. — Разговаря ли с Брок?

— Да. Но не сега е времето, момче. Побързай. Ще говорим по-късно.

— Да или не каза?

Струан видя, че другите ги гледат и макар че много му се искаше да каже на Кълъм, мястото в градината не беше подходящо.

— Дяволите да те вземат! Няма ли да направиш както ти казах?!

— Искам да знам — каза Кълъм и очите му пламнаха.

— А аз не съм готов да обсъждам сега проблеми! Направи каквото ти казах!

Струан тръгна решително към входната врата. Джеф Купър го спря.

— Защо се евакуирате? Защо е това бързане, тай-пан?

— Просто вземаме предохранителни мерки, Джеф. Имате ли лорча?

— Да.

— С удоволствие ще приема на кораба си всеки, за когото на другите кораби няма място. — Струан погледна към Сергеев. — Гледката от реката е много приятна, Ваше Височество. Не желаете ли да дойдете с нас?

— Винаги ли побягвате, когато площадът се изпразни и слугите изчезнат?

— Само когато това ми харесва. — Струан си проби път през навалищата. — Варгас, качете книгите на кораба, също и всички чиновници. Въръжени.

— Да.

Когато другите търговци видяха, че Струан и Брок наистина се подготвят за бързо отстъпление, те изтичаха във фабриките си и събраха книжата, товарителниците и цялата документация за сезонната търговия, с която осигуряваха бъдещето си, и започнаха да ги качват в корабите си. Богатството не беше голямо и не представляваше особена причина за безпокойство, тъй като по-голямата част от търговията се извършваше чрез разменни сметки, а Брок и Струан бяха вече изпратили среброто си в Хонконг.

Лонгстаф разчисти бюрото си, постави кодовата книга и секретните документи в куфарчето и се присъедини към Сергеев в градината.

— Пригответе ли се, Ваше Височество?

— Не притежавам нищо важно. Намирам, че цялата тази работа е много странна. Има ли опасност или няма? Ако има опасност, къде са войските ви? А ако ги няма, защо да бягаме?

Лонгстаф се засмя.

— Умът на езичника е много различен от този на цивилизования човек. Вече повече от век правителството на Нейно Величество се

занимава точно с този въпрос. Така се научихме да решаваме китайските проблеми. Разбира се — добави той сухо, — ние не се занимава ме със завоевания, само с мирна търговия. Макар че наистина гледаме на тази област изцяло като сфера на британско влияние.

* * *

Струан разглеждаше съдържанието на сейфа, за да се увери, че всички важни документи са качени на борда на кораба.

— Вече направих това — каза Кълъм, след като влетя в стаята и тръшна вратата. — Сега ми кажи какъв беше отговорът? Кажи, за бога!

— Ще се венчаеш и ще се ожениш — отвърна меко Струан, — за бога.

Кълъм бе така поразен, че не можа да отвори уста.

— Брок се радва да му станеш зет. Можете да се ожените другата година.

— Значи Брок каза да?

— Да. Моите поздравления — каза Струан и продължи спокойно да проверява съдържанието на чекмеджето. Заключение го, доволен, че разговорът с Брок е проведен по плана.

— Значи наистина каза да? И ти каза да?

— Да. Ти трябва да получиш официално разрешение — той ще ти го даде. Трябва да обсъдим зестрата и други подробности. Каза, че другата година може да се ожените.

Кълъм прегърна Струан през рамената и възкликна:

— О, татко, благодаря! Благодаря ти! — Той сам не чу кога каза „татко“, но Струан го чу.

В нощта ненадейно проехтяха изстрели. Струан и Кълъм изтичаха до прозореца точно навреме, за да видят как предните редици на една тълпа се люшнаха под залпа в задния край на площада. Стотици хора отзад блъскаха тези пред тях да вървят напред и войниците бяха погълнати от ревящия поток от китайци, които се изляха в далечния край на площада.

Тълпата носеше факли и бе въоръжена с брадви и копия, както и с триадски знамена. Китайците обградиха най-западната фабрика,

която принадлежеше на американците. Хвърлиха факла през прозореца и щурмуваха вратите. Започнаха да плякосват, палят и рушат сградата.

Струан грабна мускета си.

— Повече нито дума за Тес. Не говори с никого, преди да си се видял с Брок. — И двамата изхвъркнаха в коридора. — Оставете по дяволите тези, Варгас — извика той, като го видя да плете крака под товара на дубликати от фактури. — Качвайте се на кораба! Варгас си плю на петите.

Площадът пред фабриката на Струан и градината бяха пълни с търговци, които бягаха към лорчите. Някои от войниците бяха заели позиции край градинската стена, готови за последна отбрана, и Струан отиде при тях, за да им помогне да прикриват отстъплението. С ъгълчето на окоото си видя, че Кълъм се втурна обратно във фабриката, но го отвлече видът на втората тълпа, която прииждаше по улица Хог. Войниците, които охраняваха този край, изстреляха залп и отстъпиха в строен ред към английската градина, където застанаха до другите войници, за да прикриват последните тичащи към корабите търговци. Тези, които бяха вече на борда, приготвиха мускети, но нападателите се бяха съсредоточили единствено около фабриките в долния край на площада и почти не обръщаха внимание на търговците, което беше странно.

Струан видя с облекчение, че Купър и американците са на борда на една от лорчите. Беше помислил, че са все още във фабриката.

— Честен кръст, погледнете тези негодници — извика Лонгстаф, без да се обръща специално към някого, като застана навън от градината и наблюдаваше тълпата с бастун в ръка. Знаеше, че това означава край на преговорите и че войната е неизбежна. — Силите на Нейно Величество скоро ще сложат край на тази безсмислица.

Той се върна обратно в градината и откри Сергеев, който наблюдаваше бъркотията с двама въоръжени лакеи в ливреи, застанали уплашено до него.

— Не желаете ли да се качите заедно с мен на борда, Ваше Височество? — опита се той да надвика шума.

Лонгстаф знаеше, че ако бъде ранен Сергеев, ще стане международен въпрос, който ще накара царя да изпрати наказателни

военни кораби и войски в китайските води. „Но това няма да стане, дявол го взел!“ — помисли си той.

— Има само един начин да се справим с тези гадове. Мислите, че вашата демокрация ще им подейства ли?

— Разбира се. Трябва само да им дадем време — отговори с готовност Лонгстаф. — Нека се качваме сега. Имаме късмет, че вечерта е хубава.

Един от руските слуги каза нещо на Сергеев, който просто го изгледа. Слугата побеля и млъкна.

— Щом желаете, Ваше Превъзходителство — каза Сергеев, като се опита да покаже не по-малко пренебрежение към тълпата. — Но предпочитам да почакам тай-пана.

Той извади кутийката си с енфие и я предложи, доволен, че пръстите му не треперят.

— Благодаря — отговори Лонгстаф и взе малко от праха.

— Отвратителна история! — каза той и отиде до Струан. — Какво, по дяволите, им стана, Дърк?

— Сигурно са ги подвели мандарините. Никога преди това не е имало такава голяма тълпа. Никога. Най-добре се качвайте на кораба.

Струан наблюдаваше площада. И последните търговци се качиха на борда. Само Брок не се виждаше. Горт и хората му все още пазеха източната врата на фабриката си и Струан се вбеси, когато го видя да стреля по тълпата, която не ги заплашваше пряко.

Искаше му се да даде заповед за незабавно отстъпление, после в суматохата да вдигне мускета си и да застреля Горт. Знаеше, че никой няма да забележи. Щеше да му спести труда в бъдеще. Но Струан не стреля. Искаше да се наслади на удоволствието да види ужаса в очите на Горт, когато наистина го убие.

Хората в лорчите се отделиха бързо от брега и много от корабите заплуваха към средата на реката. Странното беше това, че множеството продължаваше да не им обръща внимание.

От фабриката на Тилмън — Купър започна да извира пушек. Цялата сграда пламна изведнъж с повее на вятъра и огънят озари нощта.

Струан видя как Брок изхвърча от фабриката в едната ръка с мускет и в другата с кама, с джобове, натъпкани с книжа. Главният му счетоводител Алмейда тичаше напред към кораба, прегърбен под

тежестта на книгите, охраняван от Брок, Горт и хората им. След това нова тълпа нападна източния край и помете войниците. Струан разбра, че е време да бяга.

— На кораба! — изрева той и се извърна към градинската порта.

Замръзна на мястото си. На стената се беше облегал Сергеев с пистолет в едната ръка и с рапира в другата. До него се беше изправил Лонгстаф. — Време е да бягаме! — изкрещя той, за да надвика врявата.

Сергеев се разсмя:

— Накъде?

Чу се гръмотевична експлозия, когато пламъците обхванаха арсенала на американците, сградата се разтърси и посипа китайците с горящи отломки, като някои уби, а други осакати. Триадските знамена прекосиха улица Хог и разяреният рояк от грабители ги последва, като последователно рушеше източните фабрики. Струан беше вече отминал портата, когато си спомни за Кълъм. Извика на хората си да го прикриват и се втурна обратно.

— Кълъм! Кълъм!

Кълъм се появи и затича надолу по стълбите.

— Забравих нещо — каза той и побягна презглава към лорчата.

Сергеев и Лонгстаф все още чакаха с хората до портата. Третата тълпа, която се разля по площада, им пресече пътя и нападна фабриката, която бе до тяхната. Струан му посочи стената и те я пресякоха. Кълъм падна, но баща му го вдигна и двамата се втурнаха към корабите. Сергеев и Лонгстаф ги следваха по петите.

Множеството ги остави да минат, но след като те тръгнаха да пресичат площада и освободиха пътя към фабриката, водачите нападнаха градината. Много от китайците носеха факли. И се нахвърлиха върху „Ноубъл хаус“.

Сега вече от повечето фабрики извираха пламъци, някъде се сгромоляса покрив с тежка въздишка и нови огнени езици близнаха хилядното множество на площада.

Брок стоеше на главната палуба на лорчата си и сипеше ругателства върху екипажа. Всички бяха въоръжени и пушките им сочеха брега.

Застанал на кърмата, Горт видя как освободиха предното и задното въже. Когато лорчата започна да се отдалечава от пристана,

той грабна един мускет, прицели се в струпаните пред входа на тяхната фабрика китайци и дръпна спусъка. Видя как падна един човек и се ухили злобно. Вдигна втори мускет. Тогава забеляза как Струан и другите тичат пред кораба, пред тях и зад тях лутащи се китайци. Прицели се внимателно, сигурен, че никой не го наблюдава. Струан бе между Кълъм и Сергеев, а Лонгстаф до тях. Дръпна спусъка.

Сергеев се завъртя и се строполи на земята.

Горт грабна друг мускет, но Брок се втурна на кърмата.

— Тичай напред и постави хора при оръдието на носа! — извика той. — Никаква стрелба без моя заповед! — Той бутна Горт напред и закрещя на хората му. — Поемете кормилото, за бога! Отпуснете рифовете и вдигнете всички платна! — Той погледна към брега и видя Струан и Лонгстаф, наведени над Сергеев, до тях Кълъм и китайците, налитаци към тях. Грабна мускета, който Горт бе изпуснал, при цели се и стреля. Един от водачите падна и гълпата се поколеба.

Струан вдигна Сергеев на рамото си.

— Стреляйте над главите им! — заповяда той.

Хората му се извъртяха и изстреляха залп от близко разстояние. Китайците най-отпред се дръпнаха, а тези, които бяха зад тях, напиреха напред. Истерията и суматохата, които последваха, дадоха на Струан и хората му достатъчно време да препуснат към кораба си.

На пристана до лорчата ги чакаше Маус заедно със странния покръстен китаец. И двамата носеха оръжия. В едната си ръка Маус държеше библия, а в другата кама и крещеше:

— Боже милостиви, прости на тези бедни грешници.

Той размаха камата във въздуха и гълпата отстъпи.

Когато всички се качиха в кораба и отплуваха до средата на течението, обърнаха се да погледнат назад.

Цялото селце гореше. Танцуващи пламъци, кълба пушек и демонски писъци се сливаха в един общ ад.

Лонгстаф бе коленичил до Сергеев, който лежеше на кварталдека. Струан отиде бързо до тях.

— Вървете отпред! — извика той на Маус. — Наблюдавайте!

Сергеев бе пребледнял от шока и се държеше за левия хълбок.

Слугите стенеха ужасени. Между пръстите му се процеждаше кръв. Струан ги изблъска настрана и разпори предната част на панталоните му. Изрязва крачола. Куршумът бе пробил корема

надълбоко и косо само на инч от половия орган и бе проникнал в дясното бедро. Кръвта струеше обилно, но не шуртеше. Струан се зарадва, че раната не е в стомаха, както бе очаквал. Той обърна Сергеев по корем и руснакът изстена сподавено. Задната част на бедрото бе разкъсана, където бе изхвърчал куршумът. Струан пипна внимателно раната и извади малко късче счупена кост.

— Пригответе одеяла, бренди и мангал! — извика Струан на един от моряците. — Ваше Височество, можете ли да движите десния си крак?

Сергеев го раздвижи леко и замижа от болка, но кракът се движеше.

— Хълбокът е наред, миличък. Сега стойте неподвижно!

Когато донесоха одеялата, той уви Сергеев в тях и го подпря удобно на стола зад кормчията, после му подаде бренди.

Пристигна мангалът. Струан откри раната и обилно я поля с бренди. После нагорещи ножа върху въглицата на мангала.

— Дръжте го, Уил! Кълъм, помагай!

Те коленичиха — Лонгстаф до краката и Кълъм край главата.

Струан пъкна нажежения нож в предната рана, спиртът пламна и Сергеев изгуби съзнание. Той я обгори и бързо пъкна ножа надълбоко, решен да използва момента, докато Сергеев е в безсъзнание. После го обърна на другата страна и отново допря ножа. Миризмата на изгоряло месо изпълни въздуха. Лонгстаф се извърна и повърна, но Кълъм продължаваше упорито да държи и да помага. Лонгстаф отново се обърна към тях.

Струан отново нагря ножа и наля още бренди в раната откъм гърба, обгори и нея дълбоко и цялостно. Главата го болеше от миризмата, по лицето му се стичаше пот, но ръцете му продължаваха работата, без да трепнат, защото знаеше, че ако раните не бъдат обгорени както трябва, ще започнат да гният и Сергеев със сигурност ще умре. С подобна рана оживяваше само един на десет човека.

Най-после свърши.

Превърза раната и изплаква устата си с бренди. Ароматът му прочисти миризмата на кръвта и на горящото месо.

После пое дълбоко въздух и погледна Сергеев. Лицето му беше сиво и безкръвно.

— Сега е в ръцете на съдбата — каза той. — Добре ли си, Кълъм?

— Да. Мисля, че да.

— Слизай долу. Заповядай да сгреят ром за всички помощници. Провери складовете. Сега на кораба ти си вторият след мен. Разпредели работа за всеки.

Кълъм напусна кърмовата част.

Двамата руснаци бяха коленичили до Сергеев. Единият от тях докосна Струан и заговори развълнувано — явно му благодареше. Струан им направи знак да останат до господаря си.

Той се протегна уморено, постави ръка на рамото на Лонгстаф, после го дръпна настрана и се наведе ниско над ухото му:

— Виждали ли сте някога мускети сред китайците?

Лонгстаф поклати глава.

— Не съм.

— Нито пък аз — каза Струан.

— Навсякъде стреляха пушки — каза Лонгстаф загрижено, с побеляло лице. — Нещастен случай.

Струан помълча малко.

— Ако умре, ще си имаме големи главоболия, нали?

— Да се надяваме, че няма да умре, Дърк. — Лонгстаф прехапа устни. — Трябва веднага да уведомя Външния секретар за случая. Трябва да направя разследване.

— Да.

Лонгстаф погледна сивото мъртвешко лице. Сергеев дишаше съвсем слабо.

— Ужасно неприятно!

— От разположението на раната и от мястото, където беше застанал и където падна, няма съмнение, че куршумът е наш.

— Беше нещастен случай.

— Да. Но куршумът е могъл да бъде насочен.

— Невъзможно. Кой би желал да го убие?

— Кой би желал да убие вас? Или Кълъм? Или може би мен? Ние всички бяхме много близо един до друг.

— Кой?

— Имам немалко врагове.

— Брок не би ви убил хладнокръвно.

— Не казвам, че би го направил. Предложете награда за предоставена информация. Някой може да е видял нещо.

Заедно наблюдаваха Селцето. Сега то бе останало далеч от дясната страна. Виждаха се само пламъци и пушек над покривите на Кантон.

— Това нападение беше чиста лудост. Не се е случвало по-рано. Защо им беше да правят това? Защо? — попита Лонгстаф.

— Не зная.

— Този път, като стигнем в Хонконг, ще тръгнем на север, по дяволите! Императорът ще съжалява много, защото е дал тази заповед!

— Да. Но първо трябва да ударим по Кантон.

— Но това е загуба на време!

— Да ударим до една седмица. Не е необходимо да искате разрешение за това. Отново поискайте откуп за Кантон. Шест милиона таела.

— Защо?

— Ще ви е необходим най-малко един месец, за да подготвите атака на север. Времето още не е подходящо за флотилията. Трябва да чакате и подкрепленията. Кога пристигат?

— След месец. Шест седмици.

— Добре. — Лицето на Струан доби по-твърдо изражение. — Междувременно Ко-хонгът ще намери шест милиона таела.

— Това ще им бъде за урок, защото не ни предупредиха, по дяволите.

— Още преди да тръгнете на север, ще трябва да развеете флага тук. Ако се отърват лесно след подпалването на Селцето, ние ще загубим авторитета си и безопасността си в бъдеще. Заповядайте „Немезис“ да остане близо до брега. Ултимадум от дванайсет часа или ще опустошите града!

Сергеев изстена и Струан се приближи до него. Руснакът бе още в шоково състояние и почти в безсъзнание.

После Струан забеляза, че покръстеният от Маус китаец го наблюдава. Човекът бе застанал на главната палуба до планшира на десния борд. Той прекръсти отдалеч Струан, затвори очи и започна тихо да се моли.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Струан скочи от катера върху новия кей на Куинс таун и забърза към огромната, почти завършена триетажна сграда. Небето бе нажежено до бяло и от жегата той накуцваше още по-силно. Лъвът и Драконът потрепваха горе на пилона.

Забеляза, че много от по-малките сгради и жилища бяха напълно готови и покриваха Хепи вели. Строежът на черквата върху могилата бе вече започнал. Пристанът на Брок в долния край на залива бе завършен и фабриката в съседство — почти готова. Около другите сгради и жилища все още се мъдреха високи бамбукови скели. Куинс роуд бе покрит с камъни.

Но макар и да бе само ранен следобед, виждаха се много малко работещи кулита. Денят бе горещ и много влажен. Бе се появил приятен източен вятър, който леко погали долината.

Той влезе в голямото фоайе, ризата — залепнала на гърба му от горещината. Един потен португалски чиновник вдигна стресната глава.

— Мадре де Диос, мистър Струан! Добър ден, сеньор. Не ви очаквахме.

— Къде е мистър Роб?

— Горе, сеньор, но...

Но Струан вече тичаше нагоре по стълбите. Първата площадка се разклоняваше на север, изток и запад в коридори, които водеха към вътрешността на сградата. Много прозорци бяха обърнати към морето и към сушата. Флотилията лежеше мълчаливо на котва, а лорчата му бе първият кораб, завърнал се от Кантон.

Той сви на изток и прекоси полузавършената трапезария, стъпките му чаткаха остро по каменния под. Почука на вратата и я отвори.

Влезе в просторна стая. Мебелировката не бе пълна: столове и дивани, каменен под и картини на Куанс, дебели килими, празно огнище. До един от прозорците седеше Сара на стол с висока облегалка, с плетено бамбуково ветрило в ръка. Гледаше го втренчено.

— Здравей, Сара.

— Здравей, Дърк.

— Как е Карин?

— Умря.

Очите на Сара бяха бледосини и немигащи, лицето — розово и лъснало от пот. Косата ѝ бе прошарена, лицето — състарено.

— Съжалявам. Много съжалявам — промълви той.

Сара люлееше механично ветрилото си. Лекият ветреца духна в лицето ѝ тънко кичурче коса и тя не го махна.

— Кога се случи това?

— Преди три дни. Може би два — каза тя с бездушен глас. — Не знам.

Ветрилото продължаваше да се люшка сякаш по инерция.

— Как е бебето?

— Все още е живо. Локлин е все още жив.

Струан изтри капчица пот от лицето си.

— Ние първи се върнахме от Кантон. Изгориха Селцето. Точно преди да заминем. Току-що пристигам.

— Видях катера ти, когато акостира.

— Къде е Роб? — попита Струан.

Тя посочи вратата с ветрилото си и той видя колко бяха изтънели китките ѝ, на които се очертаваха изпъкнали вени.

Струан влезе в спалнята. Стаята бе голяма, а балдахинът над леглото — направен по негов собствен десен.

Роб лежеше в леглото със затворени очи, лицето му беше сиво и изпито върху потъналата в пот възглавница.

— Роб? — повика го Струан. Но очите не се отвориха и устните останаха леко разтворени. Сърцето на Струан се сви.

Докосна лицето на брат си. Студено. Мъртвешки студено.

Наблизо излая куче, в прозореца се блъсна муха. Струан се извърна и излезе от стаята, като затвори тихо след себе си.

Сара все още седеше на стола с високата облегалка. Ветрилото се люшкаше бавно. Напред-назад, напред-назад.

Изпита злоба към нея за това, че не му каза веднага.

— Роб умря преди час — промълви тя. — Два-три часа или час. Не помня. Преди да умре, ме помоли да ти кажа. Мисля, че беше сутринта. Или през нощта. Не, сутринта. Думите му бяха: „Кажете на Дърк, че никога не съм искал да бъда тай-пан.“

— Ще направя каквото е необходимо, Сара. Не е зле ти и децата да се качите на „Рестинг клауд“.

— Аз затворих очите му. Затворих и очите на Карин. Кой ще затвори твоите очи, тай-пан? А моите?

* * *

Той уреди всички формалности и после тръгна по лекия наклон към къщата си. Спомняше си първия ден, когато Роб пристигна в Макао.

„Дърк! Край на тревогите ти. Пристигнах! — бе казал Роб с чудната си усмивка. — Ще разбием Ост Индия къмпани и ще заличим Брок. Ще заприличаваме на едри земевладелци и ще положим началото на династия, която ще управлява Азия завинаги! Има едно момиче, за което ще се женя — Сара Макглен! Тя сега е на шестнайсет и ние сме сгодени. След две години ще се оженим.“

Кажи ми, Боже, в какво грешим? Как? Защо се променят хората? Как става така, че добротата, младостта, нежността и любовта се превръщат в кавги, насилие, омраза и болка? И защо? Защото така става винаги. Така стана със Сара, с Роналда. И същото ще стане с Кълъм и Тес. Защо?

Беше стигнал до портата на високата стена, която ограждаше къщата му. Отвори я и погледна. Всичко бе смълчано — злокобна тишина. Думата „малария“ задуши мозъка му. Високите бамбуци се поклащаха на лекия вятър. Градината сега бе цялата засадена: цветя, храсти, прехвърчаха пчели.

Тръгна нагоре по стълбите и отвори вратата. Но не влезе веднага. Застана на прага и се послуша. Нямаше приветствен смях, приглушено напевно бърбене на слуги. Къщата бе осезаемо празна.

Погледна барометъра — 29,8 инча, хубаво време.

Тръгна бавно по коридора. Във въздуха се носеше странна миризма на тамян. Забеляза прах там, където никога не беше имало преди това.

Отвори вратата на спалнята на Мей-мей. Леглото бе оправено, а стаята — необичайно спретната и подредена.

Стаята на децата бе празна. Нито легла, нито играчки.

После я видя през прозореца. Излезе от задната част на градината с цветя в едната си ръка и оранжево чадърче в другата, което засенчваше лицето ѝ. В следващия миг той бе вече отвън и тя в ръцете му.

— По дяволи, тай-пан, смачка цветята ми. — Мей-мей остави цветята и обви врата му с ръце. — Откъде идваш, айейа? Тай-пан, много силно ме притискаш! Моля. За какво лице толкова странно?

Той я вдигна на ръце и седна на една пейка на слънце. Тя остана доволно сгущена в него, сгрята от неговата сила и облекчение, че я вижда.

Тя вдигна очи и му се усмихна.

— Така. Аз значи липсвам фантастично, айейа?

— Липсваше ми фантастично, айейа.

— Добре. Защо ти толкова нещастен? И за какво, кога аз те вижда, ти като дух?

— Тревоги, Мей-мей. Мислех, че съм те загубил. Къде са децата?

— В Макао. Изпратих в къща на Чен Шенг да се грижи голяма сестра. Кога започна болест треска, помислих, че ужасно умно. Изпратих ги с Ма-рий Син-клер. За какво ти мислиш, че загубил?

— Нищо. Кога заминаха децата?

— Преди седмица. Ма-рий ще гледа да са здрави. Тя завръща утре.

— Къде са А Сам и Лим Дин?

— Изпратих за храна. Кога виждаме твоя лорча, мисля, айейа, къща страхотно мръсна и без храна. Накарах бързо да почистят къща и изпратих да купят храна, голяма работа! — Тя тръсна глава. — Тези мръсни некадърни мръсници нуждаят от бой. Аз ужасно радвам, че се върна, тай-пан, о, да, наистина. Домакинство поскъпва и аз нямам пари, ти трябва да дадеш още, защото ние грижим за Лим Дин цял клан и А Сам. Ха, не защото аз интересувам от техни преки семейства, това всъщност голяма изнуда, голяма работа, но цели кланове! Хиляда пъти не, по дяволи! Ние богати, да, но не така богати и ние трябва да пазим наше богатство или ще останем без пукната пара! — Тя се намръщи, докато го гледаше. — За какво тревога?

— Умря Роб. И малката Карин.

Очите ѝ се разшириха и щастието я напусна.

— Знаех за малко момиченце. Но не за брат Роб. Чувам, че има треска — преди три-четири дни. Но не, че умрял. Кога става това?

— Преди няколко часа.

— Това ужасен джос. По-добре да напускаме тази проклета долина.

— Не е проклета, момиче. Но наистина тук има треска.

— Да. Но прости, че отново споменавам, не забравяй, че живеем на клепач на дракон.

Тя извърна очи нагоре и занарежда куп кантонски и мандарински жалби. Когато свърши, каза:

— Не забравяй, че наш фън шуй тук ужасно страшно лош.

Струан трябваше веднъж завинаги да реши проблема, който го измъчваше от седмици. Ако напусне долината, всички ще я напуснат. Ако остане, Мей-мей може да заболее и да умре, а той никога не би рискувал това. Ако той остане, а тя замине за Макао, може да умрат други, които не бива да умират. Как да спаси хората от треската и същевременно да запази Куинс таун и Хонконг?

— Тай-пан, ние чуваме, че имали много неприятности в Кантон?

Той й разказа какво се бе случило.

— Фантастично луди. За какво плячкосват, айейя?

— Да, за какво им е?

— Но ужасно умно за всички да не горят Селце, докато не свършила търговия. Много умно. Какво ще стане сега? Ще тръгнете срещу Пекин?

— Първо ще се разправим с Кантон. После с Пекин.

— Защо Кантон, тай-пан? Това бил император, не те. Те само изпълняват заповеди.

— Да, но трябваше да ни предупредят за опасността. Ще платят откуп от шест милиона, и то бързо, иначе ще останат без град, по дяволите. Първо Кантон и после на север.

Мей-мей се намръщи още повече. Знаеше, че ще трябва да предупреди дядо си Джин-куа. Защото Ко-хонгът трябваше да намери парите за откупа и ако Джин-куа не бъде предупреден, той ще се разори. Преди никога не бе изпращала информация на дядо си и никога не бе използвала положението си и сведенията си за тайни цели. Но този път знаеше, че трябва. И силно се развълнува при мисълта, че ще участва в интрига. „Когато няма интрига и тайни —

мислеше си тя, — животът е лишен от много радости. Чудно обаче защо е грабела тълпата, когато не е имало нужда от това. Глупаво.“

— Ще бъдем ли сто дена в траур за твой брат? — попита тя.

— Аз и сега съм в траур, момиче — каза той безсилно.

— Сто дена е обичай. Аз ще уредя китайско погребение с Гордън Чен. Петдесет професионални оплаквачи. С барабани, кречетала и знамена. Чичо Роб ще има погребение, кое ще се помни много години. В това няма да пестим пари. После ти ще бъдеш доволен, както и богове ще бъдат доволни.

— Не можем да направим такова нещо! — каза той ужасен. — Това не е китайско погребение. Не можем да наемем професионални оплаквачи!

— Тогава как ще показваш на публика, че обичал брат и как ще дадеш на него почит пред истински хора на Хонконг? Не сме ли ние „Ноубъл хаус“? Можем ли да изгубим уважение на най-прост кули? Можем ли да покажем особено лоши обноски и лош джос? Ти просто не можеш да направиш това!

— Но това не е по нашите обичаи, Мей-мей. Ние правим нещата по друг начин.

— Разбира се — съгласи се тя с готовност. — Моя цяла гледна точка, тай-пан. Ти грижиш за свой престиж при варвари, а аз ще правя също при мои хора. Аз сама ще правя траур сто дни, защото аз не мога да отида публично на твое и на китайско погребение. Аз ще облека бели дрехи, кое цвят на оплаквачки. Ще поръчам масичка и всяка нощ ще покланяме на нея. После, на края на сто дни, ще изгорим масичка, както винаги, и негова душа ще възроди, както винаги. Това, тай-пан, е джос. Богове имат нужда от него, няма значение.

Но той не я слушаше. Блъскаше си ума да намери отговор: как да се пребори с болестта, как да задържи долината и как да защити Хонконг.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Три дни по-късно Роб бе погребан до гроба на Карин, Волфганг Маус изнесе молебена в непокритата черква под безоблачното небе.

Присъстваха всички тай-пани освен Уилф Тилмън, който все още лежеше в корабчето на „Купър — Тилмън“, болен от треската на Хепи вели и едва дишащ. Нямаше го и Лонгстаф. Той, генералът и адмиралът бяха вече отплували за Кантон заедно с флотските и армейските кораби и с всички войници, които бяха все още годни. Болестта дизентерия бе вече поразредила редиците им. „Немезис“ бе тръгнал най-напред.

Сара седеше на първата грубо скована пейка. Бе облечена в черни дрехи и носеше черен воал. Струан също беше облечен в черно. Както Мери и Лайза, Тес и другите. Мъжете бяха облечени траурно и се потяха обилно.

Струан се изправи да прочете глава от библията. Шиваун го наблюдаваше с интерес. Предишния ден му бе изказала съболезнованията си и разбра, че не може да направи нищо повече. След една-две седмици всичко щеше да си дойде на мястото. Сега, след смъртта на Роб, се налагаше да промени плана си. Бе възнамерявала да се омъжи скоро за Струан и да го отведе: първо във Вашингтон, за да го запознае с влиятелни хора, а оттам в Лондон и в Парламента, но вече със солидни американски връзки. После отново във Вашингтон, този път като посланик. А ето сега планът трябваше да се отложи, защото той не можеше да замине, без да подготви Кълъм за поемане на длъжността.

* * *

Едновременно с безмълвното, тъжно, облечено в черно погребение в Хепи вели и тържественото шествие по Куинс роуд към гробището, през тесните улички на Тай Пинг Шан се виеше оглушителна китайска погребална процесия. Китайците отправяха

вопли към боговете за голямата загуба на „Ноубъл хаус“, пицяха и стенеха, късаха дрехите си и биеха барабани.

Всички хора от Тай Пинг Шан бяха особено впечатлени от обноските на тай-пана и щедростта на неговия дом. Статутът на Гордън Чен също порасна с порасналия авторитет на баща му, защото никой от обитателите на хълма не беше предполагал, че тай-панът ще окаже такава почит на техните богове и обичаи. Не че Гордън Чен се нуждаеше от по-голям авторитет. Нима не бе вече най-големият земевладелец в Хонконг, с пипала, които се простираха във всички области на търговията? Нима не притежаваше повечето от сградите? И търговията с носилки? И трите перачници? Четиринайсет риболовни сампани? Две аптеки? Шест ресторанта? Деветнайсет ваксаджийници? Магазини за облекло, обуцарници и дюкяни за изработка на ножове? Не притежаваше ли той петдесет и един процента от първия бижутериен магазин с експертни резбари от Квантунг, майстори на бижута и на дърво?

И всичко това, като се изключат огромните му валутни сделки. Айейя! И какъв лихвар! Не бе за вярване, но той бе толкова богат, че отпускаше заеми с един и половина процента по-малка лихва от обичайната и монополизира промишлеността. Носеха се слухове, че е съдружник на самия тай-пан и че със смъртта на неговия варварски чичо ще придобие нови несметни богатства.

Сред Триадите Гордън Чен не се нуждаеше от нищо, за да подобри общественото си положение. Те го познаваха добре и му се подчиняваха безпрекословно. Независимо от това в строителството, в търговията с пристанищни хамали, чистотата, нощното боклукчийство, риболова, готварството, производството на пристанищни въжета, пералните, дейността на слугите и кулитата, Триадите се нуждаеха от време на време от заеми и от жилища. Следователно те също бяха обзети от дълбока скръб за загубата на варварина — чичо на техния водач, и с удоволствие платиха допълнителен данък в размер на едноседмичен труд. Знаеха, че е разумно да са на страната на тай-пана от Тай Пинг Шан. Знаеха, че част от данъка ще отиде за дарове към боговете — печени прасенца, торти, сладкиши, безброй сготвени омари и скариди, риба и раци от улова на сампаните, хляб и планини от ориз. Знаеха, че погледнат ли боговете милостиво към тези

великолепия, даровете ще бъдат разпределени и самите те ще гуляят като и най-гладните ще бъдат доволни.

Така че всички хора стенеха на глас заедно с опечалените, наслаждаваха се безмерно на смъртната драма, благославяха своя джос за това, че са живи и могат да скърбят, да ядат, да се любят, да печелят пари и може би с още повече джос — да станат също тъй богати, че когато умрат, да бъдат по-уважавани от всички свои съседи. Гордън Чен вървеше най-отзад. Стъпваше гордо и късаше дрехите си, но с голямо достойнство, оплакваше високо пред боговете огромната загуба, която бе претърпял. Кралят на просяците вървеше след него — така и двамата добиха още по-голяма слава. И боговете се усмихнаха!

* * *

Когато запълниха гроба със суха, гола пръст, Струан придружи Сара до катера.

— Ще дойда да те видя тази вечер — каза ѝ той.

Без да отговори, Сара седна на кърмата и се обърна с гръб към острова.

Когато катерът се понесе навътре в морето, Струан се отправи към Хепи вели. Просяците и носачите бяха обсадили пътя. Но никой не обезпокои тай-пана — той не бе престанал да плаща месечния си данък на Краля на просяците.

Струан зърна Кълъм, застанал до Тес, обграден от родата на Брок. Той приближи до групата и повдигна учтиво шапката си пред дамите. Погледна към Кълъм.

— Ще се поразходиш ли с мен? — предложи му той.

— Разбира се — отвърна Кълъм.

Не бяха разговаряли, откакто се завърнаха, особено по такива важни въпроси като например как ще се отрази смъртта на чичо на плановете им или кога ще обявят официално годежа. Всички знаеха, че Кълъм бе поискал от Брок ръката на Тес още в Уампоа на връщане от Кантон и бе получил неговото, макар и нелюбезно, съгласие. Не беше тайна също, че внезапната трагедия бе станала причина да се отложи обявяването на годежа.

Струан отново повдигна шапката си и отмина, придружен от Кълъм.

Вървяха мълчаливо по пътя. Тези, които ги бяха видели с Брокови, клатеха глави, недоумяващи как се е съгласил Брок. Положително бе хрумване на тай-пана.

— Добро утро, Мери — поздрави Струан, когато Мери Синклер се приближи към него, придружена от Глесинг и Хорацио. Тя бе изпита и не изглеждаше добре.

— Добро утро, тай-пан. Мога ли да намина днес след обяд? — попита тя. — Бихте ли ми отделили малко време?

— Да, разбира се. Привечер? В дома ми?

— Благодаря. Нямате представа колко съжалявам за... за вашата загуба.

— Да. Ужасен късмет — обади се Глесинг. През последните седмици бе особено впечатлен от Струан. Дявол да го вземе, всеки един от Кралската флота — всяка напудрена маймуна, участвала в Трафалгарската битка — заслужава най-голямо уважение. Когато Кълъм му каза за баща си, той веднага го попита: „В кой кораб е служил?“ и остана учуден от отговора на Кълъм: „Не зная. Не попитах.“ Чудеше се дали тай-панът е служил с баща му. Беше на върха на езика му да попита, но не посмя, защото Кълъм бе споделил това насаме. — Безкрайно съжалявам, тай-пан.

— Благодаря. Как вървят вашите работи?

— Благодаря, добре. Всъщност имам ужасно много работа.

— Би било разумно да се пуснат дълбоководни щурмови котви на големите кораби.

Вниманието на Глесинг изведнъж се изостри.

— Да не би да подувате приближаваща буря?

— Не. Но сега е сезонът на тайфуните. Някога подраняват, а друг път закъсняват.

— Благодаря за предложението. Още днес ще се разпоредя.

„Колко умно — помисли си Глесинг. — Човекът понася стоически трагедията си. Освен това е един от най-умелите моряци. Мери има много високо мнение за него, с което не мога да не се съобразя. По негова инициатива се проведе акцията против Кантон само няколко дни, след като тези диваци дръзнаха да опожарят Селцето. Къде е гледал адмиралът, по дяволите?! Защо този глупак не

ми върне кораба? Дали да не се осмеля да помоля тай-пана за ходатайство?“

— Ще тръгнете ли с корабите?

— Не зная. — Струан погледна към Хорацио. — Кога се върнахте, младежо?

— Снощи, тай-пан. Негово Превъзходителство ме изпрати да го представлявам на погребението. Имам честта да ви изкажа моята почит. Ще се върна обратно с първия кораб.

— Много мило от негова и от ваша страна. Предайте му, ако обичате, моите поздрави.

— Много се интересуваше от състоянието на Негово Височество.

— По-добре е. Намира се на борда на „Чайна клауд“. Защо не го посетите? Мисля, че тазовата му кост е увредена, но е още много рано да се каже. Довиждане, Мери.

Той отново вдигна шапка и се отдалечи заедно с Кълъм. Струан си мислеше за Мери. „Предполагам, че иска да ми каже нещо за децата. Дано не е нещо лошо. Какво се е случило с Хорацио и Глесинг? Изглеждат така напрегнати и неспокойни.“

* * *

— Да ви изпратя ли до хотела, мис Синклер? — попита Глесинг. — Може би ще дойдете двамата да обядвате с мен на пристанището?

— С удоволствие, скъпи Джордж — отвърна Мери, — но Хорацио няма да може да дойде с нас. — И преди Хорацио да успее да каже нещо, тя добави тихо: — Моят скъп брат ми предаде, че официално сте поискали ръката ми.

Глесинг трепна.

— Аз, ъ-ъ, да, наистина. Надявам се, че ъ-ъ... да.

— Искам да ви кажа, че съм съгласна.

— Господи! — Глесинг взе ръката ѝ и я целуна. — Кълна се в Бога, Мери, в Лорд Хари, о, божичко! Кълна се... — Той се обърна да благодари на Хорацио и радостта му се стопи. — Какво се е случило, по дяволите?

Хорацио бе втренчил зъл поглед в Мери. Усмихна се принудително, но не отвърна очите си.

— Нищо.

— Не одобряваш, така ли? — попита Глесинг със свито гърло.

— Да, разбира се, че одобрява. Нали, скъпи братко? — намеси се Мери.

— Но ти не си... ти си още твърде млада и...

— Въпреки всичко си съгласен, нали? И ще се оженим три дни преди Коледа. Ако това ви устройва, Джордж.

Глесинг потръпна от откритата враждебност между сестрата и брата.

— Удовлетворява ли ви това, Хорацио?

— Сигурна съм, че тай-панът ще погледне благосклонно на твоето съгласие, Хорацио. — Мери бе доволна, че се реши да се омъжи за Джордж. Сега трябваше да се отърве от бебето. Ако Мей-мей не можеше да ѝ помогне, щеше да поиска от тай-пана услугата, която ѝ дължеше. — Аз приемам, Джордж — каза тя предизвикателно и протегна ръка, като се мъчеше да скрие страха си.

— Проклети да сте и двамата! — извика Хорацио и се отдалечи.

— Какво, за бога, се е случило с него? Значи ли това, че е съгласен? Или не е? — попита раздражено Глесинг.

— Одобрява, скъпи Джордж. Не се безпокойте. И моля да ме извините, че бях толкова рязка, но исках да уредим нещата още сега.

— Не, няма защо, Мери. Нямах представа, че брат ви е така настроен против този брак. Да бях помислил малко, сигурно нямаше да действам така прибързано.

Радостта, че Мери го е приела, бе помрачена от болката, изписана на лицето ѝ. И от разяждащия го гняв, че не е заминал с корабите. По дяволите адмирала! Чумата да ги тръшне проклетия бряг и Синклер. Как съм могъл да харесвам това мръсно копеле, дявол го взел! С какво право се държи така грубо?

— Радвам се, че останяхте тук, Джордж — чу я да казва.

Видя я как изтри няколко сълзи и радостта му се върна. Без тази сухопътна работа той не би могъл да прекарва толкова време с Мери. Благославяше късмета си! Тя го искаше и само това бе от значение. Той ѝ подаде ръка.

— Стига сълзи. Това е най-хубавият ден в живота ми. Да отидем да обядваме и да го отпразнуваме. Ще вечеряме също заедно. Отсега нататък няма да се разделяме ни на обяд, ни на вечеря. Следващия

месец ще обявим годеча. Отсега нататък аз ще се грижа за вас. Ако някой ви обезпокои, ще отговаря пред мен, кълна се!

* * *

Струан и Кълъм пиеха бренди в канцеларията на фабриката. Стаята бе широка, подът — покрит с камък. Имаше полирано тиково дърво и корабни фенери, барометър, закачен с железни халки до вратата от тиково дърво, картини на Куанс по стената, кожени столове и канапе, лъснати с ароматна смазка.

Струан стоеше до прозореца, загледан в пристанището. Без флотските и армейските кораби обширното пространство изглеждаше съвсем празно. Само „Чайна клауд“ и „Уайт уич“ бяха останали от клиперите. Имаше и няколко товарни кораба, които все още чакаха да попълнят товара си, преди да отпътуват, както и неголям брой пристигащи съдове с товари, поръчани още през миналата година.

Кълъм изучаваше картината, която висеше над камината. Беше портрет на китайска лодкарка, облечена в наметало — изумително красиво момиче. Под ръка носеше кошница и се усмихваше.

Кълъм се питаше дали е верен слухът, че това е метресата на баща му, която живееше в дома му на няколкостотин ярда от тук.

— Сега не мога да замина, както бяхме решили. Налага се да остана — каза Струан, без да откъсва поглед от пристанището.

Кълъм усети как в него се надига разочарование.

— Мога да се справя. Сигурен съм.

— Да, но след време.

Кълъм отново си помисли колко проникателен се оказва приятелят му Горт. Миналата нощ на кварталдека на „Уайт уич“ Горт бе казал:

— Помни ми думите, приятелю. Той вече никога няма да замине. Обзалагам се на каквото искаш, че той ще те повика и ще ти каже, че няма да замине. Не е редно да ти го казвам, но ти и аз има да чакаме до второ пришествие.

— Но аз не мога да се справя сам, Горт. Няма да се справя в качеството на тай-пан, ако съм сам.

— Разбира се, че можеш. Но ако имаш нужда от помощ, а ти няма да имаш, аз ще ти помогна. Също и татко. Нали в крайна сметка ще бъдеш част от нашето семейство. Разбира се, че ще се справиш, Кълъм. Но ако ти кажеш това на тай-пана, той положително ще ти отговори: „Разбира се, Кълъм. След време.“

— Наистина ли мислиш, че мога?

— Не може да има никакво съмнение на тази божествена зелена земя. Какво трудно има, а? Ти купуваш и продаваш, а компрадорите ти поемат целия риск. Корабите са си кораби, чаят — чай, а опиумът — опиум. Един тай-пан само взема решенията, това е всичко. Необходим е преди всичко здрав разум. Ето например погледни какво направи с могилата! Взе много правилно решение. Ти го взе, не някой друг. И още го накара да говори с татко, а татко го накара да даде съгласието си за теб и Тес.

— Може би ще мога да управлявам къщата, ако има мир. Но без Лонгстаф, без война и Джин-куа.

— Те не са от значение. Ние нямаме нищо общо с войната, колко то и да се мъчи баща ти да представя нещата иначе. Що се отнася до старата лисица Джин-куа, мога да ти помогна да поставиш тази маймуна на място. Не, Кълъм, ще бъде ужасно, ако чакаме те да умрат, когато ние, младите, сме пълни с идеи и с какво ли още не. Какво лошо има в това да ни отпуснат юздите още отсега? Нашите татковци ще защитават гърба ни и ще се обръщаме за помощ към тях, ако стане нужда. Така няма да изглежда, че ги отхвърляме. Разбира се, че компанията е тяхна. Но те са неспокойни. Главите и на двамата са пълни с врели-некипели. Те искат да запазят всичко за себе си и само тогава ще са доволни. Той ти пълни главата с разни глупости като „Нужен ти е опит, още две-три години“, но това означава вечно...

Кълъм заби поглед в гърба на баща си.

— Мога да се справя, тай-пан.

Струан се извърна към него.

— С Лонгстаф? С Джин-куа и войната?

— Ти лично не си пряко свързан с войната, нали?

— Да. Но ако не бяхме съветвали Лонгстаф, отдавна да сме претърпели поражение.

— Дори и да заминеш, няма да престанеш да се занимаваш с къщата, нали? А има ли нещо, което не разбирам, мога да те

попитам... ако стане нужда.

— Когато замина, момче, ще оставя ръководството напълно в твои ръце. Шест месеца са необходими за писмата да пътуват до Англия и обратно. Много нещо може да се случи през това време. Нужен ти е опит. Още не си готов.

— А кога ще бъда?

— Това зависи от теб.

— Обеща да стана тай-пан след една година. Хм... година след чичо Роб.

— Да. Но ако си готов. А ти не си още готов, за да напусна, както бях планирал. Брок и Горт ще те погълнат.

„Да — помисли си Кълъм, — отново Горт е прав. Наистина ще чакаме до второ пришествие“.

— Е, добре. Какво да направя, за да докажа, че съм годен?

— Нищо повече от това, което правиш, момче. Нужен ти е повече опит. Две-три години... Ще ти кажа, когато съм вече сигурен.

Кълъм знаеше, че нищо няма да спечели, ако спори с баща си този път.

— Искаш ли да поема клоновете на чичо Роб?

— Да. Но за момента не поръчвай и не продавай нищо без мое съгласие и не уволнявай никого. Ще ти дам специален инструктаж. Помогни на Варгас да изчисли загубите ни в Селцето и постави книжата в ред.

— Кога мислиш, че ще е редно да обявим годежа ни?

— Обсъждахте ли този въпрос с Брок?

— Само когато се видяхме в Уампоа. Той спомена нощта на Летния празник.

Струан внезапно си спомни Скрагър и какво му бе казал за У Куок — че може лесно да се организира обсада за залавянето му в Кемой в нощта на Летния празник. Знаеше, че сега можеше само да гадае дали Скрагър му е казал истината и да тръгне да гони китаеца напосоки. Ами останалите три половини от монетите? Какви безскрупулни „услуги“ биха поискали? И кога? Той погледна календара на бюрото си. Днес бе 15 юни. Нощта на Летния празник се падаше след девет дни.

— Обяви го на Летния празник. Но тържеството да бъде малко. Само семействата — добави той с тънка ирония.

— Помислихме и за сватбения подарък, който искаме да ни дадеш. Тес го измисли. — И той подаде лист хартия на Струан.

— Какво е това?

— Един тържествен договор да забравите миналото и да станете приятели. Да го разпишат Брокови и Струанови.

— Аз вече сключих единствената сделка, която можех да сключа с тези двамата — каза Струан и върна листа, без да го прочете.

— Горт е съгласен и каза, че и баща му ще се съгласи.

— Не се съмнявам, че Горт ще иска. Но Тайлър никога няма да подпише това.

— А ако той поиска, ще го подпишеш ли и ти?

— Не.

— Моля те.

— Не.

— Нашите деца ще бъдат внуци и на двама ви и...

— Мислил съм и за децата, Кълъм — прекъсна го Струан. — И за много други неща. Много се съмнявам дали децата ви ще имат чичо и дядо по майчина линия, докато дойде време да узнаят какви са били те двамата.

Кълъм тръгна към вратата.

— Почакай, Кълъм.

— Би ли ни дал, ако обичаш, подаръка, който искаме, за който молим?

— Не мога. Те никога няма да уважат този жест. Горт и Брок желаят да ти одерат кожата...

Кълъм тръшна вратата под носа му.

Струан изпи още едно бренди, после запрати чашата в камината.

* * *

Тази нощ Струан лежа буден в балдахиненото легло до Мей-мей. Прозорците бяха отворени за лунната светлина и бриза с лек вкус на сол. Вън от голямата мрежа, която обгръщаше леглото, няколко комари се опитваха натрапчиво да намерят път до крака отвътре. За разлика от повечето европейци, Струан винаги използваше мрежа против комари.

Джин-куа я бе препоръчал като добро средство против заболяванията още преди много години.

Струан се опасяваше и от маларичните нощни изпарения, страхуваше се да не би той и Мей-мей да ги вдишат сега.

Боеше се също и за Сара. Когато я видя преди няколко часа, тя му каза, че е решила да си замине още с първия кораб.

— Но ти си още слаба — я предупреди той. — Също и Локлин.

— И така да е, ще заминем. Ти ли ще уредиш нещата или аз?

Имаш ли копие от завещанието на Роб?

— Да.

— Току-що го прочетох. Защо ти да станеш попечител на неговата част от компанията, а не аз?

— Това не е женска работа, Сара! Но не бива да се притесняваш. Ще получиш всичко до последно пени.

— Моите адвокати ще се погрижат за това, тай-пан.

С мъка бе успял да се въздържи.

— Сега е сезонът на тайфуните. Времето е неудачно за пътуване. Почакай до есента. И двамата ще сте поукрепнали дотогава.

— Веднага ще заминем.

— Прави каквото искаш.

Той бе отишъл да види Сергеев. Раната на руснака бе възпалена, но не гангрениясала. Значи имаше надежда. След това се върна в канцеларията си да напише послание до Лонгстаф, в което му съобщаваше, че пиратът У Куок ще бъде в Кемой в нощта на Летния празник, че фрегатите трябва да го причакат, че познава добре тези води и ще се радва да оглави експедицията, ако адмиралът пожелае. Беше изпратил послание и до Хорацио. И точно преди да си тръгне за дома, бяха дошли армейските доктори. Казаха му, че вече няма съмнение. Треската в Хепи вели бе малария.

* * *

Той отново се размърда в леглото.

— Ти обичаш ли да играеш табла? — попита Мей-мей, уморена и неспокойна като него.

— Не, благодаря, момиче. И ти ли не можеш да заспиш?

— Не. Няма значение — отговори тя. Безпокоеше се за тай-пана.

Днес той бе странен. Безпокоеше се и за Мери Синклер. Този следобед бе дошла рано, преди да се върне Струан. Беше й разказала за бебето и за тайния й живот в Макао. Дори за Хорацио и за Глесинг.

— Съжалявам — й бе казала Мери през сълзи. Говореха на мандарин, който и двете предпочитаха пред кантонския. — Трябваше да разкажа на някого. Нямам кого да помоля за помощ. Никого нямам.

— Успокой се, Ма-рий, скъпа — й отговори Мей-мей. — Не плачи! Първо ще прием чай, после ще решим какво да правим.

Пиха чай, а през това време Мей-мей не можеше да се начуди на варварското отношение към живота и секса.

— Каква помощ искаш?

— Помощ... да махна детето. Господи, вече започва да личи.

— Но защо не каза преди седмици?

— Нямах смелост. Ако не бях накарала Хорацио да ми даде съгласието си, все още нямаше да смея. Но сега... какво мога да направя.

— Откога е в утроба?

— Почти три месеца. След седмица ще ги изпълня.

— Това не добре, Ма-рий. След още два месеца може да стане много опасно. — Мей-мей обмисли внимателно проблема и опасностите, които криеше. — Ще изпратя А Сам в Тай Пинг Шан. Чух, че има билкар, кой може да помогне. Разбираш, че това може да много опасно, нали?

— Да. Ако успееш да ми помогнеш, ще направя всичко за теб, всичко.

— Ти си ми приятелка. Приятели трябва да помагат. Но ти не трябва никога, никога да казваш на някой друг.

— Кълна се пред Бога!

— Кога получа билки, ще изпратя А Сам при твоя слугиня. Имаш ли доверие?

— Да.

— Кога е ден, Ма-рий?

— Защо питаш?

— Астролог трябва да реши кой най-благоприятният ден за вземане на лекарство, разбира се.

Мери й каза деня и часа.

— Къде смяташ да вземеш лекарство? Не може в хотел или тук.
— Може да необходимите дни, докато възстановиш.
— Макао. Ще отида в Макао. В моята... моята къща. Там ще съм в безопасност. Да, там ще бъда в безопасност.
— Тези лекарства невинаги действат, мила. И никога не понасят лесно.
— Не се страхувам. Ще подейства. Трябва да подейства — й каза Мери.

* * *

Мей-мей се размърда в леглото.
— Какво има? — попита Струан.
— Нищо. Просто бебе рита.
Струан постави ръката си на леко заобления корем.
— Не е зле да извикаме лекар, за да те прегледа.
— Не, благодаря, тай-пан, няма значение. Никой от тези варвари лекари, боже опази. В това аз, както винаги, китайка.
Мей-мей се намести отново в леглото, доволна от мисълта за детето и тъжна за Мери.
— Ма-рий не изглеждаше добре, нали? — попита тя внимателно.
— Не. И това момиче е намислило нещо. Каза ли ти какво има?
Мей-мей не желаше да лъже, но и не искаше да казва на Струан нещо, което в случая не се отнасяше до него.
— Мисля, че само притеснява за свой брат.
— Какво именно?
— Каза, че иска да омъжи за този човек Глесинг.
— Разбирам. — Струан знаеше, че Мери беше дошла главно, за да види Мей-мей, а не него. Той почти не бе разговарял с нея, освен че й благодари, задето бе завела децата в Макао. — Предполагам, че Хорацио не одобрява и тя иска аз да говоря с него. Това ли каза?
— Не. Брат одобрява — отговори Мей-мей.
— Странно.
— Защо? Тоз' Глесинг лош човек?
— Не, миличка. Просто в продължение на много години Мери и Хорацио бяха много близки. Той ще бъде самотен без нея. — Струан се

питаше какво ли би казала Мей-мей, ако знаеше за тайната къща на Мери в Макао. — Може би тя се безпокои за него?

Мей-мей не каза нищо, но поклати тъжно глава при мисълта за проблемите, които съществуваха между мъжа и жената.

— Как са младите влюбени? — попита тя, като се мъчеше да разбере какво всъщност го тревожи.

— Добре са. — Той изобщо не ѝ бе казвал какво бяха разговаряли с Брок.

— Решил ли ти какво ще правиш с дявол болест?

— Не още. Мисля, че ти трябва да се върнеш в Макао.

— Да, моля, тай-пан. Но не преди ти решил какво ще правиш с Хонконг.

— Тук е опасно. Не искам нищо да ти се случва.

— Джос — повдигна тя рамене. — Разбира се, наш фън шуи много фантастично лош. — Тя сложи ръка на гърдите му и го погали, после нежно го целуна. — Веднъж ти каза, че има три неща, кои трябва да правиш, преди да решиш за Тай-тай. Първи две знам. А кое било трето?

— Да предам „Ноубъл хаус“ в здрави ръце — отговори той. После ѝ разказа какво му бе казал Брок. Разказа ѝ и за кавгата с Кълъм през деня.

Тя дълго мълча и размишлява върху проблема на третото условие. Решението бе много лесно, но тя го скри дълбоко в себе си и каза невинно:

— Аз казах, че ще помагам за първи две неща, че ще мисля за трето. Но това трето твърде много за мене. Не мога да помагам, колко и да искам.

— Да — съгласи се Струан. — Не знам какво да правя. Поне има само един отговор.

— Отговор за убийство много не мъдро — отговори тя твърдо. — Много не мъдро и опасно. Брокори ще очакват него. Всички ще очакват. И ти рискуваш отмъщение на твой ужасен закон, кой глупаво иска око за око, независимо на кой око и кой ужасно щур. За какво тогава богатства? Ти не трябва да правиш това, тай-пан. И аз още съветвам да дадеш на син и на нова дъщеря подарък, кой те искат.

— Не мога да направя това. Господи! Това е все едно сам да прережа гръкляна на сина си!

— Дори така, това мой съвет. И аз още съветвам фантастично незабавна женитба.

— Това е изключено — избухна той. — Това би означавало много лош вкус, гавра с паметта на Роб. Това е още повече смешно!

— Съгласна с тебе от сърце, тай-пан — каза Мей-мей, — но аз като че ли спомням следващ варварски обичай, кой единствено прилича на мъдър китайски обичай, че момиче идва в дом на свой съпруг. Не обратно, айейа? Така че колкото по-скоро момиче излезе от влияние на Горт, толкова по-скоро Брокови ще загубят контрол над твой син.

— Какво?

— Такова! За какво твой син толкова врътнал? Той фантастично нуждае да легне с нея. — Тя повиши глас, когато Струан седна в леглото. — Сега не почвай да спориш, за бога, а слушай и после аз ще слушам послушно. За това твой син врътнал, не за друго — защото бедно момче нощно време студено, слабо и без момиче в легло. Това е факт! За какво не кажеш открито, айейа? Аз казвам открито. Той сега луд и разгорещен. Затова той слуша с изплезен език всички луди приказки на Горт. Аз, ако на негово място, ще направя също нещо, тъй като брат има власт над сестра! Но нека син Кълъм да вземе момиче и тогава да не мислиш, че все ще стои час подир час да слуша брат Горт? Не, по дяволи! Всяка минута ще прекарва в легло да играе с гърди, да се изтощава и да прави бебета и ще му неприятно кога ти, Брок или Горт безпокоят. — Тя го погледна мило. — Нали?

— Да — отговори той. — Обичам те, защото си умна.

— Обичаш мене, защо аз те подлудявам, а после омайвам, докато ти победен. — Тя се засмя, много доволна от себе си. — Сега още нещо — накарай те да строят своя къща. Да почнат утре. Обърни тяхно внимание нататък, да не мислят за тоз фан куай Горт. Тя е млада, нали? Така че мисъл за собствен дом ще завладее фантастично нейни мисли. Това ще ядоса Брокови и те ще почнат да наставляват какъв да бъде дом и тя ще ядоса и ще приближи до теб, кой й дал къде да живее. Горт сигурно ще против бърза женитба и по тоз начин ще обърне Кълъм против себе, защо ще загуби свое — как нарича него — вале?

— Ще загуби своя коз. — Той я прегърна възторжено. — Ти си фантастична! Сам трябваше да реша това. Следващата седмица ще има

нова продажба на земя. Ще купя един парцел край морето. Защото ти си умна.

— Ха! — каза тя недоволено. — Да не мислиш, че ще пазя мой човек за мръсна хонконгска земя? За мизерен крайградски парцел? За сребърни таели? За нефрити? Да не мислиш, че таз безценна Т'Чънг Мей-мей е само едно мръсно развратно парче кучешко месо?

Тя продължи да нарежда така и неохотно му позволи да я прегърне, доволна, че е разбрал какво означава земята за цивилизования човек, и благодарна, че с поведението си той още повече издига достойнството ѝ.

Сега стаята бе тиха, само комарите бръмчаха леко около балдахина.

Мей-мей се гушна в ръцете на Струан и се замисли как да реши третия проблем. Сметна, че е по-добре да разсъждава на мандарин, отколкото на английски, защото не знаеше достатъчно думи за различните понятийни оттенъци. Като например „нюанс“. Как ще кажеш това на варварски език? Или „финес“? Решението на третия въпрос се нуждаеше от истински китайски „нюанс“ и абсолютен „финес“.

Решението бе толкова изумително просто, че тя се възхити. Да убие Горт! Да организира нещата по такъв начин, че всеки да помисли убийците за крадци или пирати. Ако всичко стане много внимателно, ще отпадне една от опасностите, грозяща моя тай-пан. Ще отпадне евентуалната бъдеща угроза за Кълъм. А бащата Брок няма да може да направи нищо, защото все още е обвързан от изумителната и невероятна категоричност, която варварите влагат в така наречената „свещена“ клетва. Толкова просто! Но съдържа опасност. Трябва да внимавам. Ако моят тай-пан открие някога, ще ме изправи пред един от своите варварски съдии — например този отвратителен Маус! Моят тай-пан ще ме обвини — дори мен — любимката му. И ще ме обесят. Абсурдно!

След всичкото това време, след цялото това учене на езика им и старание да ги разбере, някои от варварските форми на общуване са ми съвсем непонятни. Колко смешно е да имаш един и същ закон за всички — за бедни и за богати. Какъв е тогава смисълът да работиш ѝ да се потиш, за да станеш богат и властен?

Какъв е тогава най-добрият начин? Почти нямам представа за наемните убийства. Как се прави това? Къде? Кога?

Мей-мей лежа будна цялата нощ. С настъпването на деня се бе спряла на най-добрия вариант. После заспа сладко.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

До настъпването на Летния празник Хепи вели изпадна в отчаяние. Маларията продължаваше да се разпространява и при всеки болен протичаше различно. Не всички хора в една къща се заразяваха. Някои къщи не бяха засегнати изобщо.

Кулитата се появяваха в долината едва след като слънцето бе високо в небето и си отиваха, преди да дойде тъмнината. Струан, Брок и другите търговци бяха като полудели. Нищо не можеха да направят. Освен да се изселят, а това означаваше за тях катастрофа. Оставането можеше да бъде още по-катастрофално. И макар много хора да настояваха, че едва ли болестта се дължи на отровната почва и замърсения нощен въздух, разболяваха се само тези, които оставаха да нощуват в долината. Богобоязливите вярваха, включително и Кълъм, че маларията се дължи на Божията воля и те умножиха молитвите си към Всемогъщия за защита. Безбожните вдигаха рамене, не по-малко уплашени, и казваха „Джос“. Върволицата от семейства обратно към корабите се превърна в поток, а Куинс таун се превърна в призрачен град.

* * *

Но отчаянието не засягаше Лонгстаф. Миналата нощ се бе върнал в Кантон с флагмана, горд от победата, и тъй като остана да живее на кораба, без намерение да се заселва в Хепи вели, той знаеше, че Отровните нощни газове не могат да му навредят.

Беше спечелил всичко, на което се бе надявал, а и нещо повече.

Само ден след обсадата на Кантон откупът от шест милиона таела, който бе поискал, беше изплатен напълно и той отмени атаката. Но същевременно заповяда да започнат незабавни приготовления за обширни военни действия на север. Този път нямаше да се спре, докато договорът не бъде напълно ратифициран. След няколко седмици щяха да пристигнат обещаните подкрепления. Тогава

армадата щеше да заплува отново на север към Пей Хо — Пекин и Ориентът щеше да бъде открит веднъж завинаги.

— Да, абсолютно — кискаше се Лонгстаф. Той беше сам в стаите си на кралския кораб „Венджънт“, като се наслаждаваше на отражението си в огледалото. — Ти наистина си умен, скъпи ми приятелю. Наистина! Много по-умен от тай-пана — олицетворението на мъдростта. — Той остави огледалото и разтърка бузите си с одеколон, после погледна джобния си часовник. След няколко минути щеше да пристигне Струан. — И така да е, не бива да позволиш на дясната си ръка да узнае какво мисли лявата, нали? — хихикаше той.

Лонгстаф едва можеше да повярва, че е уредил така лесно доставката на чаените семена. „Поне — спомни си той със задоволство — уреди го Хорацио. Между другото, защо ли е толкова недоволен, че сестра му иска да се омъжи за Глесинг. Според мене бракът ще бъде много успешен. Макар че тя наистина е доста безцветна и безинтересна, при все че на бала изглеждаше великолепно. Но не е ли все пак щастие, че той мрази Глесинг? И не е ли щастие, че винаги е ненавиждал опиумната търговия? Колко умно от моя страна да му внуша онази мисъл — да отстрани Глесинг.“

— Честна дума, Хорацио — му каза той преди една седмица в Кантон, — проклетата работа е тази търговия с опиум, нали? И всичко това, задето трябва да купуваме чая със скъпоценен метал. Жалко, че Британска Индия не го отглежда, нали? Тогава няма да има нужда от опиум. Ще го обявим извън закона, ще спасим неверниците за по-добри неща. Ще поседем сред тях семената на добродетелта вместо прокълнатия наркотик. Тогава флотилията ще може да отплува обратно в Англия и да заживеем веднъж завинаги в мир и спокойствие.

След два дни Хорацио го дръпна настрана и развълнувано му изложи идеята си да вземат от китайците чаени семена и да ги изпратят в Индия. Той се показва, както подобава, учуден, но позволи на Хорацио да го убеди, че идеята е наистина рационална.

— Но, Боже мой, Хорацио, как да намерим чаени семена?

— Ето моят план — ще говоря лично с вицекраля Чинг-со. Ще обясня, че вие сте запален градинар и смятате да превърнете Хонконг в градина. Ще поискам по петдесет фунта семена от черница, памук, пролетен ориз, камелии и други цветя, както и сортови семена от чай. Това ще го въведе в заблуда относно чая.

— Но той е умен мъж, Хорацио. Сигурно знае, че много малко от тези растения виреят в Хонконг.

— Разбира се. Сигурно ще го отдаде на глупостта на варварите — каза Хорацио, радостно възбуден.

— Но как ще го убедиш да запази това в тайна? Чинг-со ще сподели с мандарините или с Ко-хонга и те положително ще кажат на търговците. Знаеш, че тези дяволи са способни да обърнат небето и земята, за да попречат на плановете ти. Те положително ще разберат замисъла ти. А какво ще каже тай-панът? Това без съмнение ще сложи край на бизнеса му.

— Той и сега е достатъчно богат, Ваше Превъзходителство. Ние сме длъжни да изкореним това зло — опиума. Длъжни сме!

— Да. Но и китайците, и европейците ще се възпротивят на твоя план. А когато Чинг-со разбере точните ти намерения, както сигурно ще стане, тогава никога няма да получиш семената.

Хорацио помисли малко, после каза:

— Да. Но ако му кажа, че аз, който броя и се разписвам за всички ковчезета със сребро, искам да зарадвам вас — моя работодател — с неочакван подарък за услугата, която сте ми направили, мога да не се разпиша за едно от тях.

Тогава можем да сме сигурни, че той ще го запази в тайна от всички.

— Каква е стойността на ковчезето?

— Четирийсет хиляди таела сребро.

— Но среброто принадлежи на правителството на Нейно Величество, Хорацио.

— Разбира се. Във вашите преговори можете „лично“ да осигурите едно допълнително ковчеже, което да не е официално, така че Короната да не загуби нищо. Семената ще бъдат вашият подарък на правителството на Нейно Величество, сър. Ще бъде чест за мен да кажете, че идеята е ваша. Положително е така. Нещо, което споменахте, ме наведе на мисълта. С право на вас се пада честта. Нали вие сте наместникът на Нейно Величество!

— Но ако планът ти успее, тогава ще унищожиш не само китайските търговци, но и себе си. Това е нелогично.

— Търговията с опиум е ужасен порок, сър. Оправдан е всеки риск, който поемаме. Но моята работа зависи не от опиума, а от вашия

успех.

— Ако този план успее, тогава ти подкопаваш и основите на Хонконг.

— Но докато чаят започне да цъфти, ще минат много години. Хонконг ще остане непокътнат, докато сте тук, сър. Той ще продължава да бъде пазар на азиатската търговия. Кой знае какво ще бъде след време?

— Тогава да разбирам ли, че искате от мен да разгледам с вицекраля на Индия възможностите за отглеждане на чай?

— Кой, освен Ваше Превъзходителство би могъл да доведе идеята — вашата идея — до такова съвършено решение?

Лонгстаф си бе позволил неохотно да бъде убеден и бе предупредил Хорацио да пази строга тайна.

Още на следващия ден Хорацио рапортува радостно:

— Чинг-со се съгласи! Каза, че от шест седмици до два месеца сандъците със семената ще бъдат доставени в Хонконг, Ваше Превъзходителство. Сега, за да бъде всичко изпълнено докрай, остава да изпратим Глесинг незабавно в Англия. Мисля, че Мери само си въобразява, че е влюбена. Жалко, че не можем да ѝ дадем година-две време, за да разбере какво прави. Да можеше да се отърве от ежедневното му влияние...

Лонгстаф отново се закиска, като си спомни напразния опит на младежа да прикрие чувствата си. Среса косата си, отвори вратата и влезе в каютата, където беше картата. Огледа внимателно документите в сейфа и откри писмото, което Хорацио му бе превел преди седмици.

— Нямам повече нужда от това — каза той гласно. Скъса листа, наведе се навън от илюминатора и хвърли парченцата, които водата отнесе навътре в морето.

Може би наистина Глесинг ще трябва да си замине. Момичето е малолетно, а положението на Хорацио — твърде тежко. Ще решим и този въпрос. След като семената заминат за Индия.

Видя, че приближава голямата лодка на Струан. Сериозното лице на тай-пана напомни на Лонгстаф за маларията. Какво, по дяволите, да направим? Ще пропадне цялата стратегия за Хонконг.

* * *

Струан се взираше навън през прозорците на кърмата и чакаш чакаше търпеливо, докато Лонгстаф спря да говори.

— Честна дума, Дърк, имах чувството, че Чинг-со знаеше за откупа от шест милиона таела. Веднага го приготвиха. До последен грош. Много се извиняваше за опустошаването на Селцето. Каза, че го направили онези проклети анархисти — Триадите. Заповядано му е да направи пълно разследване и се надява, че веднъж завинаги ще може да ги разгроми. Предполага, че са заловили един от водачите им. Ако той не успее да измъкне нещо от този човек, никой друг няма да може да го стори. Той обеща веднага да ми съобщи имената на Триадите тук.

Струан се извърна от прозореца и седна в дълбоко кожено кресло.

— Това е много добре, Уил. Бих казал, че свършихте забележителна работа. Забележително добра!

Лонгстаф почувства голямо задоволство.

— Мога да кажа, че нещата се развиха по плана. Да, по въпроса за пирата У Куок. Лично бих предпочел вие да оглавите флотилията, но адмиралът беше твърдо против. Той сам ще я оглавява.

— Това е негово право. Да се надяваме, че тази вечер той ще свърши добра работа. Ще бъде много по-спокоен, когато потопа дявола.

— Точно така.

— Сега вашата задача е да спасите Хонконг, Уил. Само вие можете да го направите — каза Струан, като горещо се молеше поне още веднъж да накара Лонгстаф да осъществи плана, който можеше да спаси живота на всички. — Мисля, че е необходимо да заповядате всички незабавно да напуснат Хепи вели.

— Боже господи, Дърк — извика Лонгстаф, — но ако направя това... това означава да напуснем и Хонконг!

— Куинс таун е маларичен. Поне Хепи вели. Следователно трябва да бъде опразнен.

Лонгстаф взе малко енфие с трепереща ръка.

— Не мога да заповядам това. Ще бъде отговорен за всички загуби.

— Да. Решението ви е да употребите шестте милиона таела, за да обезщетите всички.

— Господи! Не мога да направя това! — избухна Лонгстаф. — Среброто принадлежи на Короната. Короната... само тя... може да реши какво да прави с него!

— Решили сте също, че Хонконг е много ценен, за да бъде подложен на риск. Знаете, че трябва да напуснете това място много бързо. Вашият жест ще бъде достоен за губернатор.

— Изобщо не мога, Дърк! Това е невъзможно!

Струан се приближи до бюфета и наля две чаши шери.

— Цялото ви бъдеще зависи от това.

— А? Така ли? Как така?

Струан му подаде чашата.

— Вашият авторитет в двореца е свързан с Хонконг. Цялата ви азиатска политика, а оттук и азиатската политика на двореца, е съсредоточена в Хонконг. И това е правилно. Ако Хонконг не е в безопасност, губернаторът, който е представител на Нейно Величество, няма да е в състояние да управлява както трябва Азия. Без да се построи град, нито вие, нито Короната ще сте в безопасност. Долината е мъртва. Значи трябва да се построи нов град, и то да се построи бързо. — Струан отпи с удоволствие. — Ако обезщетите незабавно тези, които вече са строили тук, вие веднага ще си възвърнете доверието им. Всички търговци ще ви подкрепят, а това ще ви е нужно в бъдеще. Не забравяйте, Уил, много от тях имат голямо влияние в двореца. Жестът ще бъде грандиозен, достоен за вас. Освен това, обезщетението всъщност се заплаща от китайците.

— Не разбирам.

— До три месеца ще бъдете пред прага на Пекин като главнокомандващ непобедима армия. Цената на експедицията ще е, да речем, четири милиона. Прибавете шест милиона за опожаряването на Селцето. Десет милиона. Но вие ще поискате четиринайсет милиона — едно справедливо обезщетение. С останалите четири милиона ще основете вашата хонконгска официална хазна, която ще се окаже една от най-богатите колониални хазни в Империята. Всъщност защо да не поискате двайсет вместо четиринайсет милиона? Останалите шест ще възстановят тези милиони, които вие напълно предвидливо „инвестирахте“ в Хонконг от името на английската корона. Не забравяйте, че без стабилна база не бихте дръзнали да предприемете поход на север. Ако Хонконг не е в безопасност, Англия повече няма

място в Азия. Ако Хонконг не е в безопасност, свършено е с вас. Съдбата на Англия е във вашите ръце, Уил. Това е толкова просто!

Струан чувстваше, че Лонгстаф преценява напрегнато възможностите. Това беше единственото възможно решение. Единственият начин да се запази достойнството на хората и да се спаси острова. И щом видя, че Лонгстаф отвори уста да каже нещо, той го изпревари:

— И още едно нещо, Уил. Веднага ще можете да си върнете по-голямата част от парите.

— Какво каза?

— Незабавно организирате нова продажба на земя. Наддаването за новите парцели ще е жестоко. Къде ще отидат парите? Обратно в държавната хазна. Във всички случаи ще спечелите. Земята, която продавате, не струва нищо. Знаете колко належаща е нуждата ви от пари за решаване на правителствените проблеми — заплати, полиция, дворец на губернатора, пътища, съдилища, пристанищни съоръжения и хиляди други неща, за които в никакъв случай не можете да използвате парите от откупа. Бих казал, че жестът е достоен за държавник. Вие трябва да вземете решението сега, защото не можете да чакате шест месеца, докато изложението отиде до Англия и се върне обратно с нужното одобрение. Ще спасите Хонконг, без това да ви струва нищо. Но най-вече — с това показвате категорично на Сергеев, че Англия възнамерява да остане завинаги в Азия. Бих казал, Уил, че вашата проникателност ще направи силно впечатление на целия кабинет. Както, разбира се, на Нейно Величество кралицата. А с нейното одобрение ще получите вечни почести.

Удариха осем бела. Лонгстаф извади джобния си часовник. Беше изостанал и той нагласи стрелките да показват пладне, докато се опитваше да открие недостатък в разсъжденията на Струан. Нямахше такъв. Призля му от мисълта, че ако не беше тай-панът, той лично не би направил нищо, за да се пребори с болестта. Освен това — да стои настрана от долината и да се надява на някакво чудотворно изцеление. Той също се безпокоеше от разрастването на епидемията, но за него си оставаше по-важно спечелването на войната в Кантон.

Да. Нямахше никакъв недостатък. По дяволите, за малко да осуетиш едно великолепно бъдеще. Наистина няма да спазиш инструкциите, но губернаторите и кралските наместници имат

неписани права и това следователно ще се тълкува като извънредна мярка. Ние не можем да чакаме до следващата година, за да наложим кралската воля на неверниците. Не можем! Ще използваме случая и да осъществим плана за чаените семена, с което ще проявим много по-голяма далновидност от тази на тай-пана.

Лонгстаф почувства непреодолимо желание да разкаже на Струан за семената. Но успя да се овладее.

— Мисля, че сте прав. Още утре ще направя съобщението.

— Защо не съберете утре тай-паните? Дайте им двудневен срок да ви представят конструктивни и поземлени сметки за вашата хазна. Определете продажбата на земята да стане другата седмица. Това ще ви даде време да направите оглед на парцелите. Предполагам, че ще искате да разположите новия град близо до Глесинг пойнт.

— Да. Точно това мислех да направя. Това е най-доброто място. Не разисквахме ли този въпрос преди доста време? — Лонгстаф стана и наля още шери, после дръпна шнура на звънеца. — Както винаги, много ми е приятно да изслушам съветите ви, Дърк. Предполагам, че ще останете за обяд.

— По-добре е да си тръгвам. Сара заминава утре с кораба „Калкута махараджа“ и ще имам много работа.

— Много лош късмет. Имам предвид Роб и племенницата ви.

Вратата се отвори.

— Да, сър? — попита морският офицер.

— Попитайте генерала дали иска да обядва с мен.

— Слушам, сър. Моля за извинение, сър, но мисис Куанс желае да ви види. А и погледнете това. — Той подаде на Лонгстаф дълъг списък с имена. — Това са хората, които молят да ги приемете. Да кажа ли на мисис Куанс, че сте зает?

— Не, по-добре да я видя сега. Моля ви, постойте още малко, Дърк. Боя се, че ще ми трябва морална подкрепа.

Появи се Морийн Куанс. Аристотел Куанс я следваше по петите. Под безжизнените му очи бяха изписани тъмни кръгове. Сега приличаше на невзрачно човече. Дори дрехите му бяха неспретнати и безцветни.

— Добро утро, мисис Куанс — поздрави Лонгстаф.

— Дано в този чудесен ден да ви пазят всички светци, Ваше Превъзходителство.

— Добро утро, Ваше Превъзходителство — каза Аристотел едва чуто, свел поглед към бюрото в каютата.

— Добър ден и на вас, тай-пан — каза Морийн. — След няколко дни, ако е рекъл свети Патрик, ще си уредим сметките с вас.

— Не е спешно. Добро утро, Аристотел.

Аристотел Куанс погледна бавно към Струан. Очите му се изпълниха със сълзи, когато прочете топлотата, изписана на лицето на Струан.

— Тя счупи всичките ми четки — каза той със сподавен глас. — Тази сутрин. Всичките ми четки. И моите... хвърли боите ми в морето.

— Затова сме тук, Ваше Превъзходителство — подчерта Морийн — Мистър Куанс реши да сложи край на това откачено рисуване. Искане да му се даде хубава и стабилна работа. Точно за работата сме дошли да разговаряме с Ваше Превъзходителство. — Тя се обърна да погледне мъжа си и лицето ѝ помръкна. — Каквото и да е. Стига работата да е стабилна и добре платена. — Тя отново погледна Лонгстаф. — Например чиновническа длъжност. Бедният мистър Куанс не е много опитен.

— Това ли, ь-ъ, искате, Аристотел?

— Тя счупи четките ми — каза безнадеждно Куанс. — Това беше всичко, което имах. Боите и четките.

— Разбрахме се, момчето ми, нали? Заклехме се във всичко, което е свещено. Така ли? Никакво рисуване. Стабилна работа и да се грижиш за семейството си. И да няма повече кръшкане.

— Да — каза беззвучно Аристотел.

— Ще се радвам да ви предложи един пост, мисис Куанс — намеси се Струан. — Нуждая се от чиновник. Заплатата е петнайсет шилинга на седмица. Ще ви оставя една година да живеете на корабчето. След това ще можете да се оттеглите.

— Дано светците да ви възнаградят. Съгласна съм. Сега благодари и ти на тай-пана — подбутна мъжа си Морийн.

— Благодаря, тай-пан.

— Бъдете в канцеларията ми утре сутринта в седем часа, Аристотел. Точно в седем.

— Ще бъде там, тай-пан. Не се безпокойте. Дано свети Петър ви благослови за това, че в тези тежки времена се погрижихте за една бедна съпруга и гладуващите ѝ деца. Довиждане.

Те излязоха и Лонгстаф си наля едно силно питие.

— Боже Господи! Никога не бих повярвал. Бедничкият Аристотел! Наистина ли ще направите Аристотел Куанс чиновник?

— Да. По-добър от някои други. Липсват ми помощници. — Струан сложи шапката си, много доволен от себе си. — Не съм свикнал да се намесвам в отношенията между мъж и жена. Но тази, която се осмелява да постъпи така с добрия човек, няма право да се нарича „съпруга“, по дяволите!

Лонгстаф внезапно се засмя.

— Ще отделя един голям кораб, ако това ще помогне с нещо. Всички ресурси на правителството на Нейно Величество са на ваше разположение.

* * *

Струан побърза да стъпи на брега. Той повика закрыта носилка и посочи на кулитата накъде да вървят.

— Спрете, сави? — каза той, когато пристигнаха.

— Сави, маса.

Той мина покрай учудения портиер и влезе в преддверието на къщата. Стаята бе покрита с килим, имаше големи дивани, басмени пердета, огледала и други дребни предмети. В дъното се чу шумолене и приближаващи стъпки. Мънистените пердета се повдигнаха и се появи дребна старица. Беше спретната, колосана и посивяла, с големи очи и очила.

— Здравейте, мисис Фордъринджил — поздрави учтиво Струан.

— Е, тай-пан, колко се радвам да ви видя — отвърна тя. — Дълги години не сме имали удоволствието да бъдем с вас. Малко е рано за посетители, но младите дами се подготвят да ви се представят в приличен вид. — Тя се усмихна и показа пожълтелите си изкуствени зъби.

— Вижте какво, мисис Фордъринджил...

— Влизам ви в положението, тай-пан — каза тя разбиращо. — Понякога в живота на човек идва момент, когато той...

— Става дума за един мой приятел.

— Не се безпокойте, тай-пан, мама дава честна дума. За една минутка ще ви оправим. — Тя стана бързо. — Момичета!

— Седнете и ме изслушайте! Става дума за Аристотел.

— Бедният! Забъркал се е в голяма каша.

Струан ѝ обясни какво иска и момичетата се натъжиха, когато си тръгна.

Още щом се прибра в дома си, Мей-мей го посрещна с думите:

— За какво ходиш в публичен дом, айейа?

Той въздъхна и ѝ каза.

— Мислиш, че вярвам това, айейа? — Очите ѝ гледаха презрително.

— Да. Не е зле да повярваш.

— Вярвам, тай-пан.

— Тогава престани да гледаш като дракон! — каза той и влезе в стаята.

— Добре. — Мей-мей влезе след него и затвори вратата. — Сега ще видим дали ти казал истина. Веднага ще любим. Аз лудо желая тебе, тай-пан.

— Благодаря, но съм зает — каза той и не можа да сдържи смеха си.

— Айейа на твоето зает — каза тя и започна да разкопчава меденожълтата си пижама. — Ние веднага ще се любим. Скоро ще видя дали мазна курва не взела твоя сила. Тогава твоя майка ще разправя с тебе, по дяволи.

— Ти също си заета — каза ѝ Струан.

— Много заета — отговори и събу копринените си панталони.

Обещите ѝ подрънкваха като звънчета. — Не лошо ти веднага да хванеш също за работа.

Той я погледна, но не позволи радостта му да проличи. Коремът ѝ беше леко заоблен с четиримесечния плод в утробата. Той я грабна в ръце, целуна я бурно и я повали на леглото, като леко я притисна с тежестта си.

— Внимавай, тай-пан — извика тя задъхано. — Аз да не би една от твои цицорести варварски великанки! Целувки не значат нищо. Сваляй дрехи и тогава ще видим истина!

Той отново я целуна. Тогава тя отново каза с променен глас:

— Сваляй дрехи!

Той се облакът, погледна я и потърка носа си в нейния, без да я дразни повече:

— Вече няма време. Имам един ангажимент, а освен това трябва да опаковаме багажа.

— За какво да опаковаме? — попита тя учудено.

— Ще се местим на „Рестинг клауд“.

— Защо?

— Нашият фън шуй тук е лош, момиче.

— О, добре, о, много ужасно добре! — Тя метна ръце около врата му. — Наистина напускаме тука? Завинаги?

— Да. — Тя го целуна, бързо се измъкна изпод ръката му и започна да се облича.

— Мислех, че искаш да се любим — каза той.

— Хм! За какво това доказателство? Аз много добре познавам тебе. Дори да имал курва преди един час, ти достатъчно добре ще надуваш, ще преструваш и заблудиш своя бедна майка. — Тя се засмя и отново обгърна врата му с ръце. — О, колко хубаво да напускаме лош фън шуй. Аз бързо ще опаковам.

Изтича до вратата и извика:

— А Сам-а-а-а!

А Сам дотърча тревожно, следвана от Лим Дин, и след бурни крясъци и брътвежи А Сам и Лим Дин хукнаха, като нареждаха към боговете, обзети от огромно, шумно вълнение. Мей-мей се върна и седна на леглото, като си появяваше с ветрилото.

— Аз опаковам багаж — каза тя весело. — Сега ще помогна на тебе да облечеш.

— Благодаря, но аз мога и сам.

— Тогава ще гледам. И ще търкам твой гръб. Баня чака. Аз много благодарно радостна, че ти решил да заминеш. — Тя продължи да бърби, без да спира, докато той се преобличаше.

Когато се изкъпа, тя се разкрещя да ѝ донесат горещи кърпи и сама изсуши гръба му, след като ги донесоха. И през цялото време не преставаше да се пита дали е бил с курва, когато е уреждал работите на смешния дребен художник, който така красиво бе нарисувал портрета ѝ. „Не че ме интересува — каза си тя, докато търкаше настървено гръба му. — Само дето не трябва да ходи в тези места. Изобщо не трябва. Ще се развали лицето му. И моето ще се развали.“

Много ще се развали. Скоро тези кучета — слугите — ще започнат да разпространяват слухове, че не мога да се грижа добре за мъжа си. О, богове, пазете ме от мръсни клюки, пазете него от мръсни проститутки и всякакви такива.“

А Сам и Лим Дин бяха готови едва след залез-слънце и всички бяха изтощени от драматизма и вълнението на заминаването. Кули-та отнесоха багажа. Други останаха търпеливо да чакат до закритата носилка, която щеше да отведе Мей-мей до катера.

Тя беше добре завоалирана. Застана за миг до портата на градината със Струан и огледа първата си къща в Хонконг. Ако не беше лошият фън шуй и треската, която бе част от злия дух, тя щеше да изпита съжаление, че заминава.

Стояха и се наслаждаваха на приятния сумрак. Около тях бръмчаха няколко комара. Един от тях кацна на крака ѝ, но тя не забеляза.

Комарът пи до насита и после отлетя.

* * *

Струан влезе в голямата каюта на „Уайт уич“. Всички Брокови бяха там и го чакаха, освен Лилибет, която вече беше легнала. Кълъм стоеше до Тес.

— Добър вечер — поздрави Струан. — Сара поднася извиненията си, че не се чувства добре.

— Добре дошъл — каза Брок с груб, тревожен глас и замислено лице.

— Е — засмя се Струан, — не е това начинът да завържем разговор за щастливия повод.

— Не става въпрос за повода, по дяволите, както добре знаеш. Всички ще банкрутираме. Най-малко, ще пострадаме ужасно от тази отвратителна малария.

— Да — отвърна Струан. Усмихна се на Кълъм и Тес и като забеляза безпокойството им, реши веднага да им каже добрата новина. — Чух, че Лонгстаф е наредил да напуснем Куинс таун — каза той нехайно.

— Проклятие! — избухна Горт. — Не можем да напуснем. Вложихме прекалено много пари в земята и сградите. Не можем да заминем. Ако не беше избрал тази проклета долина, дявол да те вземе, ние нямаше...

— Дръж си езика — скара му се Брок. После се обърна към Струан. — Ти ще загубиш повече от нас, за бога, и все пак се усмихваш. Защо?

— Татко — извика Тес, уплашена да не би вечерта им да бъде помрачена от неочаквана разпрания, — да прием ли? Шампанското е изстудено и готово.

— Да, разбира се, Тес, скъпа — каза Брок, — но разбираш ли какво каза Дърк? Рисуваме да изгубим ужасно много пари. Ако напуснем долината, бъдещето ни ще бъде черно. И неговото също, по дяволите!

— Бъдещето на „Ноубъл хаус“ е бяло като дувърските скали — каза Струан с равен глас. — И не само нашето бъдеще, но и вашето също. Лонгстаф ще обезщети всички ни за вложените суми в Хепи вели. До последен грош. В брой.

— Това не е възможно! — извика Брок.

— Това е лъжа! — отсече Горт.

Струан се обърна към него.

— Съветвам те, Горт, не ме наричай повече лъжец! — После им разказа за намеренията на Лонгстаф.

Кълъм се възхити от красивия план. Стана му напълно ясно, въпреки че баща му не спомена нито веднъж за това, кой всъщност стои зад решението на Лонгстаф и как същият този човек е манипулирал наместника подобно на марионетка. Вярата на Кълъм в своята собствена годност се разклати. Разбра, че Горт не е напълно прав и че той никога не би могъл да се справи с Лонгстаф, както успя да направи това баща му, и да спаси всички.

— Това е цяло чудо! — възкликна той и хвана ръката на Тес.

— Кълна се във всичко, което е свято, тай-пан, че вземам назад думите си. Извинявам се. Казах онова, защото бях потресен. Сега поднасям извиненията си.

— Дърк — започна Брок с горчив хумор. — Радвам се... наистина се радвам... че ще се сродим. Ти ни спаси главите и това е самата истина.

— Нищо подобно не съм направил. Беше идея на Лонгстаф.

— Правилно — каза саркастично Брок, — така се увеличава властта му. Лайза, дай питиетата, по дяволите! Дърк, ти ни донесе тази вечер голяма новина, която трябва да отпразнуваме. Достави ни радост. Така че да прием и да се веселим. — Той грабна чаша шампанско и когато всички взеха чашите си, вдигна тост. — За Тес и Кълъм и им пожелавам винаги да имат тихо море и спокойно пристанище!

Всички пиха. После Брокви се здрависаха с Кълъм, Струан прегърна Тес и всички бяха дружелюбни. Но само временно. Знаеха това. Днес обаче бяха решили да забравят. Само Кълъм и Тес се чувстваха в безопасност.

Седнаха да вечерят. Тес беше облечена в халат, който подчертаваше вече развитите форми, а Кълъм не можеше да скрие обожанието си. Наляха още вино, смяха се и вдигнаха пак наздравици. В разгара на веселието Струан извади плътен плик и го подаде на Кълъм.

— Малък подарък за вас двамата.

— Какво е това? — попита Кълъм и отвори плика. Тес се надвеси да погледне. В плика имаше някакви документи, един от които бе покрит с китайски йероглифи.

— Това е нотариален акт за земя, която се намира малко над Глесинг пойнт.

— Но там никога не са продавали земя — каза Брок подозрително.

— Негово Превъзходителство одобри няколко акта от китайското село, което е владеело земята, преди да се заселим в Хонконг. Парцелът е от тази земя. Сега Кълъм и Тес имат заедно един акър. Гледката е великолепна. О, да, и заедно със земята получавате строителен материал за къща със седем спални, градина и лятна къща.

— О, тай-пан — извика Тес с щастлива усмивка, — благодаря! Много благодаря!

— Наша собствена земя! И наша къща! Наистина ли? — питаше Кълъм, смаян от щедростта на баща си.

— Да, момче. Помислих си, че ще поискате веднага да започнете строежа. Уредих ви за утре по обяд среща с един архитект. Да уточните плановете.

— Утре всички заминаваме за Макао — каза остро Горт.

— Но, Горт, не вярвам да имаш нещо против, ако се забавим с ден-два — каза Кълъм. — Всъщност това е много важно...

— О, да! — извика Тес.

— ... а с решението за Куинс таун и с продажбата на земята... — Кълъм спря и се обърна развълнувано към годеницата си. — Суса е най-добрият архитект на Изтока.

— Нашият човек Ремедиус е по-добър — каза Брок, ядосан на себе си, че сам не се е сетил да им предложи същото. Имаше планове да им даде като сватбен подарък една от къщите на компанията в Макао, далеч от влиянието на Струан.

— О, да, много добре, Брок — побърза да каже Кълъм, усетил неговата завист. — Ако останем недоволни от Суса, може би ще разговаряме и с него. Съгласна ли си, Тес? — И после се обърна към Струан. — Не знам как да ти благодаря!

— Няма нужда да ми благодариш, Кълъм. Младите трябва да започнат живота си добре и да имат свой дом — каза Струан, доволен, че бе подразнил Брок и Горт.

— Да — намеси се доволно Лайза. — Свещена истина, за бога.

Брок вдигна документа и започна да го разглежда.

— Сигурен ли си, че актът е действителен? — попита той. — Не е редовен.

— Действителен е. Лонгстаф го утвърди официално. Печатът му е на последната страница.

Брок погледна намръщено към Горт и рошавите му вежди очертаха права линия на повехналото лице.

— Смятам, че не е зле да огледаме по-отблизо тези местни актове.

— Да — съгласи се Горт и погледна Струан в очите. — Може би няма нищо останало за продажба, татко.

— Сигурен съм, че има и други — отговори спокойно Струан, — ако сте склонни да потърсите. Между другото, Брок, предлагам ти да разгледаме нашето положение веднага щом приключим огледа на земята.

— И аз си помислих за същото — каза Брок, — но както и по-рано, ти първи избра и този път.

Той върна нотариалния акт на Тес, която го погали нежно.

— Кълъм, все още ли си заместник-колониален секретар?

— Така е, мисля — засмя се Кълъм, — макар че задълженията ми никога не са били уточнявани. Защо?

— Нищо.

Струан допи виното си и реши, че е време да си тръгва.

— Сега, когато напускаме Хепи вели и считаме, че въпросът е решен, бъдещето на Хонконг е осигурено, особено след като бъде построен новият град за сметка на Короната.

— Да — съгласи се с готовност Брок, отново развеселен, — сега, когато Короната залага заедно с нас.

— В такъв случай, смятам, че няма нужда да бавим повече женитбата. Предлагам да оженим Тес и Кълъм другия месец.

Сякаш удари гръм.

Времето спря за всички. Кълъм се питаше какво може да се крие зад злата усмивка на Горт и защо тай-панът е избрал точно следващия месец, и... о, Боже, нека бъде следващия месец!

Горт бе сигурен, че още на другия месец щеше да загуби влиянието си над Кълъм и че, по дяволите, това изобщо не биваше да се случи. „Каквото и да каже татко, никаква скорошна женитба — каза си той. — Може другата година. Да, може. Какво ли е намислил този дявол?“

Брок също се опитваше да разбере замисъла на Струан, защото положително имаше такъв и той не предвещаваше нищо добро за него и Горт. Инстинктът незабавно му подсказа да забави сватбата. Но се бе заклел пред Бога да им пожелае спокойно пристанище и знаеше, че двамата със Струан, който също се бе заклел, щяха да бъдат обвързани с клетвата.

— Можем да направим съобщението следващата неделя — обади се Струан, с цел да наруши тягостната тишина. — Мисля, че ще бъде чудесно да го направим следващата неделя. — После се обърна към Тес. — Какво ще кажеш, момиче?

— О, да, разбира се — отговори тя и протегна ръка на Кълъм.

— Не! — отсече Брок.

— Много е скоро! — озъби се Горт.

— Защо? — попита Кълъм.

— Мислех си за теб, Кълъм — отвърна помирително Горт, — и за тъжната кончина на чичо ти Роб. Ще бъде прибързано и некрасиво.

Много некрасиво!

— Лайза, мила — каза Брок тежко, — извинете ни ти и Тес. После ще се съберем да прием порто.

Тес го прегърна бурно и прошепна:

— Моля те, татко.

Четиримата мъже останаха сами. Брок се надигна бавно и намери шише порто. Наля в четири чаши и ги подаде. Струан отпи от виното с вид на познавач.

— Много хубаво порто, Тайлър.

— От трийсет и първа година е.

— Много голяма година за виното.

Последва ново мълчание.

— Ще бъде ли удобно, ако отложим вашето заминаване с няколко дни, мистър Брок? — попита стеснително Кълъм. — Ако е възможно, разбира се. Много ми се иска Тес да види земята и архитекта.

— С опразването на долината, продажбата на земята и всичко друго, сега вече няма да заминем — каза Брок. — Горт и аз няма да заминем. Но Лайза, Тес и Лилибет трябва да отидат в Макао колко то може по-скоро. Там е по-здравословно по това време на годината. И по-хладно. Нали така, Дърк?

— Да. Сега в Макао е много добре — отговори Струан и запали пура. — Чух, че другата седмица ще разследват инцидента с ерцхерцога. — Той погледна изпитателно Горт.

— Това беше нещастие — каза Брок.

— Да — обади се Горт. — Навсякъде стреляха пушки.

— Да — съгласи се Струан. — Точно след като го раниха, някой застреля водача на тълпата.

— Аз го застрелях — каза Брок.

— Благодаря, Тайлър. И ти ли се биеше, Горт?

— Аз бях на носа и направлявах кораба.

— Да — каза Брок. Опитваше се да си спомни дали е видял някой да стреля. Помнеше само, че бе изпратил Горт на носа. — Лош късмет. Тълпите са ужасни и кой може да знае какво ще се случи в подобно време.

— Да — съгласи се Струан. Знаеше, че ако куршумът се окажеше насочен, единственият виновник щеше да бъде Горт, а не Брок. — Наистина лош късмет.

Газените лампи, които висяха от гредата, се люшнаха леко назад с внезапния повей на вятъра. Моряците, Горт, Брок и Струан застанаха мигом нащрек. Брок отвори илюминатора и подуши въздуха. Горт надникна през кърмовите прозорци към морето, а Струан се заслуша в поведението на кораба.

— Нищо няма — заключи Брок. — Посоката на вятъра се промени с няколко градуса, това е всичко.

Струан излезе в коридора да прочете показанията на барометъра. Показваше 29,8, постоянен показател. Налягането на въздуха бе останало почти постоянно в продължение на седмици.

— Стабилно време — каза той.

— Да — отговори Брок. — Но скоро ще се промени и ще трябва да заковаваме летви. Видях, че си пуснал щурмовите котви по-далеч от пристана, в дълбоки води.

— Да. — Струан си наля още порто и предложи шишето на Горт.

— Искаш ли още?

— Благодаря.

— Подушваш ли скорошна буря, Дърк?

— Не, Тайлър. Но обичам да се подготвям своевременно. Глесинг заповяда да бъде подготвена и флотилията.

— По твое предложение ли?

— Да.

— Чух слухове, че ще се жени за сестрата на младия Синклер.

— Имам чувството, че навсякъде се говори за женитба.

— Мисля, че ще бъдат много щастливи — каза Кълъм. — Джордж я боготвори.

— Някак е безсърдечно по отношение на Хорацио — каза Горт, — че сестра му го напуска така неочаквано. Тя е единствената му роднина. Тя също е млада, малолетна.

— На колко години е? — попита Струан.

— На деветнайсет — отговори Кълъм.

Напрежението в каютата нарасна.

— Тес е много млада — обади се Кълъм с болка в гласа. — Не бих искал да ѝ навредя. Макар и, ъ-ъ, можем ли... какво мислите вие, мистър Брок? За женитбата? Другия ли месец да бъде? Всичко, което е най-добро за Тес, ще бъде добро и за мен.

— Тя е още много млада, момче — започна да обяснява Брок — съзнанието му беше замъглено от виното, — но се радвам, че казваш това.

Гласът на Горт бе любезен и спокоен:

— Няколко месеца няма да се сторят много за вас двамата, нали, Кълъм? Следващата година е само след половин година.

— Но януари е чак след седем месеца, Горт — извика Кълъм нетърпеливо.

— Не е моя работа. Това, което е добро за вас двамата, ще бъде добро и за мен. — Горт пресуши чашата си и наля още. — Какво казваш, татко? — попита той, като съзнателно изкара Брок на преден план.

— Ще си помисля за това — каза той, докато разглеждаше чашата си внимателно. — Тя е много млада. Не е прилично да се бърза. Познавате се само от три месеца и...

— Но аз я обичам, мистър Брок — настоя Кълъм. — Три месеца, три години — какво значение има?

— Знаех си, момчето ми — каза любезно Брок. Той си спомни радостта на Тес, когато ѝ каза, че ще приеме Кълъм. — Аз мисля единствено за твоето и за нейното щастие. Нужно ми е време да помисля. — „Да разбере какво си намислил, Дърк.“

— А аз смятам, че ще бъде добре и за тях, и за нас. — Струан усещаше топлотата, излъчвана от Кълъм. — Тес наистина е млада. Но Лайза също беше млада, а и майката на Кълъм. Модерно е хората да се женят млади. Могат да спестят пари. И да си осигурят богато бъдеще. Разбира се, с добър късмет. Така че моето мнение е да се оженят.

Брок потри чело с opakото на ръката си.

— Първо ще размисля, а после ще ви кажа. Идеята е много внезапна, затова е нужно време.

Кълъм се усмихна, трогнат от искреността в гласа на Брок. За пръв път го харесваше и му вярваше.

— Разбира се — каза той.

— Колко време мислиш, че ще ти трябва, Тайлър? — попита безцеремонно Струан. Той видя как синът му омеква пред фалшивата им любезност и почувства, че трябва да употреби настойчивост, за да ги накара да покажат същността си. — Не трябва да държим младите в

напрежение, а и предстои да се подготвят планове. Това трябва да бъде най-великолепната сватба в Азия.

— Доколкото си спомням — отсече Брок, — бащата на булката е този, който урежда сватбата. Освен това аз зная много добре кое е правилно и кое не е. — Той усещаше, че Струан го е хванал на въдицата и си играе с него. — Така че всички планове за сватбата ще бъдат направени от наша страна.

— Разбира се — съгласи се Струан, — но кога ще съобщите на Кълъм?

— Скоро — каза Брок и стана. — Да се присъединим към дамите.

— Колко скоро, Тайлър?

— Нали чу какво каза татко? — попита ядосано Горт. — Защо го дразниш?

Но Струан не му обърна никакво внимание, а продължи да фиксира Брок с очи.

Кълъм се страхуваше да не се сбият и Брок да не промени решението си относно техния брак. Същевременно искаше му се да узнае още колко време ще има да чака и се радваше, че баща му настоява пред Брок.

— Моля ви — каза той, — сигурен съм, че мистър Брок няма... че той ще обмисли внимателно въпроса. Нека оставим всичко засега.

— Твоя работа, Кълъм! — каза Струан с престорен гняв. — Но аз искам да съм сигурен, че не те използват и не си играят с теб, по дяволите!

— Това, което казваш, е ужасно! — извика Кълъм.

— Да. Но засега съм уредил нещата си с теб, така че си дръж езика! — Струан се обърна отново към Брок, като съзнаваше, че и двамата с Горт са доволни, задето бе смърлил Кълъм. — Кажете колко време, Тайлър?

— Една седмица. Нито повече, нито по-малко. — Брок погледна Кълъм и отново гласът му стана любезен. — Няма нищо лошо, момче, когато единият от двама мъже иска време, а другият настоява за отговор. Така трябва да бъде. Една седмица, Дърк. Това удовлетворява ли отвратителните ти обноски?

— Да. Благодаря, Тайлър. — Струан тръгна към вратата и широко я отвори.

— След теб, Дърк.

* * *

В безопасност в собствените си стаи на борда на „Рестинг клауд“ Струан разказа на Мей-мей какво се бе случило.

Тя го изслуша внимателно и остана доволна.

— О, чудесно тай-пан! Много добра работа!

Той съблече палтото си и тя го закачи в гардероба. От ръкава на туниката ѝ падна свитък. Той го вдигна и го погледна.

На свитъка имаше нежна китайска рисунка с водни бои и много йероглифи. Представляваше красив морски пейзаж с две дребни фигурки — мъж, покланящ се на жена — в подножието на висока, забулена в мъгла планина. Близо до скалистия бряг плуваше сампан.

— От къде имаш това?

— А Сам го донесе от Тай Пинг Шан.

— Много е красиво — каза той.

— Да — отвърна спокойно Мей-мей, отново удивена на чудната изобретателност на дядо ѝ. Беше изпратил свитъка на един от своите агенти в Тай Пинг Шан, от когото Мей-мей купуваше от време на време нефрит. А Сам го бе приела, без да подозира нищо, като случаен подарък за господарката ѝ. И макар Мей-мей да бе сигурна, че А Сам и Лим Дин са разгледали много внимателно картината и йероглифите, тя знаеше, че те никога не биха се досетили за тайното послание, което се съдържаше там. Дори личният семеен печат на дядо ѝ бе внимателно подменен с друг. А и стихът „Шест гнезда ще посрещнат орлите, зелен огън ще лумне внезапно. И надежда крилата ще долети със стрелата“ бе така красив и ясен. Никой друг освен нея не можеше да знае, че с това той ѝ благодари за информацията за шестте милиона таела, че „зеленият огън“ означаваше тай-пана и че дядо ѝ ще изпрати някого, който ще носи стрела, за да може тя да го познае, и който ще ѝ помогне.

— Какво означават тези йероглифи? — попита Струан.

— Трудно да превеждам, тай-пан. Не зная всички думи, но казва: „Шест къщи на птици посрещат големи птици, зелен огън ще гори

изведнъж и със стрела ще дойде...” — Тук тя се намръщи, като търсеше английската дума. — „... ще дойде надежда върху крила.“

— Та това е някаква безсмислица, за бога — засмя се Струан.

Тя въздъхна щастливо.

— Обожавам тебе, тай-пан.

— Обожавам те, Мей-мей.

— Следващия път ние ще построим наш дом, като съветваме с господин фън шуй, моля.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Призори Струан се качи на борда на „Калкута махараджа“, търговския кораб, който щеше да отведе Сара в Англия. Корабът принадлежеше на компания Ост Индия. Щеше да отпътува след три часа и моряците вършеха последните приготовления.

Струан слезе на долната палуба и почука на вратата на каютата.

— Влез — чу той гласа на Сара.

— Добро утро, Сара.

Той влезе и затвори вратата зад себе си. Каятата бе голяма и удобна. Наоколо се търкаляха играчки, дрехи, торби и обувки. Близко до илюминатора хленчеше в малкото креватче заспиващият Локлин.

— Оправи ли всичко, Сара?

— Да.

Той извади един плик.

— Това е чек за пет хиляди гвинеи. Ще получаваш по толкова на всеки два месеца.

— Много си щедър.

— Парите са твои. Поне това са пари на Роб, не мои. — Той сложи плика върху дъбовата маса. — Аз изпълнявам завещанието му. Писал съм да уредят фонда на тръста, който той искаше, и ти ще получиш акциите. Също така помолих баща ми да посрещне кораба. Би ли желала да останеш в дома ми в Глазгоу, докато си намериш къща, която да ти харесва?

— Не искам нищо твое.

— Писах на банкерите ни да уважат подписа ти, отново по нареждане на Роб, за да получаваш допълнително по пет хиляди гвинеи всяка година. Трябва да разбереш, че си наследница и аз съм длъжен да те посъветвам да внимаваш, защото много хора ще се опитат да отнемат богатството ти. Ти си млада и имаш бъдеще.

— Не са ми нужни съветите ти, Дърк — каза Сара презрително. — Сама мога да се грижа за това, което е мое. Винаги съм го правила. А що се отнася до младостта ми, видях се как изглеждам в огледалото — стара и грозна. И аз го знам, и ти го знаеш. Аз съм изхабена! А ти си

живееш живота и настройваш хората един срещу друг. Радваш се, че Роналда е мъртва — тя вече не ти трябва. Сега хубавичко си разчисти пътя за друга. Но за коя? Шиваун? Мери Синклер? Или може би за дъщерята на някой херцог? Ти винаги си летял нависоко. Но която и да е тя, ще бъде млада и богата, а ти ще изцедиш и нея като всеки друг. Ти смучеш кръвта на другите, без да им даваш нищо в замяна. Проклинам те пред Бога и се моля да съм жива, за да плюя на гроба ти!

Детето се разплака жално, но никой не го чу, докато те се гледаха в очите.

— Забрави да кажеш единствената истина, Сара. Цялото ти огорчение идва от това, че се омъжи не за този брат, когото искаше. И затова превърна живота на Роб в ад.

Струан отвори вратата и излезе.

— Мразя истината — изхълца Сара в обгърналата я пустота.

* * *

Струан се отпусна мрачно на стола в канцеларията си. От една страна, изпитваше омраза към Сара, от друга страна, я разбираше и се боеше от клетвата ай.

— Наистина ли смуча кръвта на другите — помисли гласно, без да иска. Погледна портрета на Мей-мей. — Да, предполагам, че е така. Не е ли правилно това? А те не ми ли смучат кръвта? През цялото време? Кой греши, Мей-мей? И кой е прав?

Спомни си за Аристотел Куанс.

— Воргас!

— Да, сеньор.

— Как се справя мистър Куанс?

— Много е тъжен, сеньор. Много тъжен.

— Изпратете го тука, моля.

След малко на вратата се появи Куанс.

— Влез, Аристотел. Затвори вратата.

Куанс направи както му казаха, после се приближи и застана жално пред бюрото.

Струан заговори бързо.

— Аристотел, нямаш време за губене. Измъкни се бързо от фабриката и тичай на пристанището. Там те чака сампан. Качвай се на борда на „Калкута махараджа“. Ще отпътува след няколко минути.

— Какво, тай-пан?

— Организирай съм помощ, приятелю. Като се качиш на борда на кораба, вдигни голям шум — махай с ръце и викай, щом като напуснеш пристанището. Нека всеки разбере, че си на борда на „Калкута махараджа“.

— Бог да те благослови, тай-пан. — В очите му загоря отново весела искрица. — Но аз не искам да напускам Азия. Не мога да замина.

— В сампана има дрехи на кули. Можеш да се промъкнеш тайно в лорчата, която е извън пристанището. Подкупих екипажа, но капитанът не знае, така че пази се от него.

— Триста фойерверки! — В миг сякаш Куанс порасна. — Но... но къде ще мога да се крия след това? В Тай Пинг Шан ли?

— Очаква те мисис Фордъринджил. Уредих ти там престой от два месеца. Но ми дължиш парите, които платих за теб, по дяволите!

Куанс метна ръце около врата на Струан и нададе вик, който бе мигновено прекъснат:

— Внимавай, за бога. Ако разбере Морийн, ще превърне живота ни в ад и после никога няма да си замине оттук.

— Вярно — прошепна дрезгаво Куанс и се втурна към вратата. После изведнъж спря. — Пари! Ще ми трябват пари. Можеш ли да ми отпуснеш малък заем, тай-пан?

Струан вече държеше малка кесийка със злато.

— Ето ти сто гвинеи. Ще ги прибавя към сметката ти.

Кесийката изчезна в джоба на Куанс. Аристотел прегърна Струан още веднъж и изпрати въздушна целувка към портрета над камината.

— Десет портрета за най-красивата Мей-мей. С десет гвинеи поевтино от обичайната ми цена, кълна се! О, безсмъртни Куанс! Обожавам те! Свободен! Божичко, свободен!

* * *

Мей-мей разглеждаше нефритената гривна. Приблужи я до светлината, която струеше през отворения илюминатор, и придирчиво я огледа. Нямаше грешка — върху нея бяха тънко гравирани стрела и йероглифи, които означаваха: „надежда крилата“.

— Красива изработка — каза тя на мандарин.

— Благодаря, най-върховна от върховните — отговори Гордън Чен на същия език.

— Да, много е красива — каза Мей-мей и му я върна.

Той взе гривната, порадва ѝ се за момент, но не я постави обратно на китката си. Вместо това я метна сръчно през илюминатора и я проследи, докато изчезна под водата.

— Щях да бъда поласкан, ако я бяхте приели като подарък, Върховна. Но някои подаръци принадлежат на тъмното море.

— Вие сте много умен, сине мой — каза тя, — но аз не съм Върховна дама, а само държанка.

— Татко няма жена. Следователно вие сте неговата Върховна от върховните.

Мей-мей не отговори. Тя бе силно изненадана от това, че пратеникът се оказа Гордън Чен. Независимо от нефритената гривна, реши да бъде много предпазлива и да говори с недомлъвки, в случай че е попаднал на нея случайно. Знаеше, че и Гордън Чен щеше да бъде предпазлив и да говори с недомлъвки.

— Ще пиете ли чай?

— Не бих искал да ви притеснявам, майко.

— Не ме притеснявате — каза тя.

Мей-мей отиде в другата каюта. Гордън Чен я последва, възхитен от красотата на походката ѝ и от мъничките ѝ краченца. Главата му бе замаяна от ухайния парфюм. „Обичал си я от първия миг, когато я видя — каза си той. — В известен смисъл тя е и твое създание, защото ти я научи на варварския език и на варварските мисли.“

Той благославяше своя джос, че тай-панът е негов баща, когото толкова много уважава. Знаеше, че ако не беше така, любовта му към Мей-мей нямаше да остане синовна. Поднесоха чай и тя освободи Лим Дин. Но за благоприличие накара А Сам да остане. Знаеше, че момичето няма да разбере сучоуския диалект, на който продължи да разговаря с Гордън Чен.

— Стрелата може да се окаже опасна.

— Да, Върховна, ако попадне в лоши ръце. Интересувате ли се от стрелба с лък?

— Когато бяхме малки, аз и брат ми пускахме хвърчила. Веднъж стрелях с лък и много се уплаших. Но мисля, че понякога една стрела може да бъде дар от боговете и да не е опасна.

Гордън Чен помисли малко и каза:

— Наистина така е. Например ако попадне в ръцете на човек, умиращ от глад, който се прицелва в дивеч и после улучва целта.

Ветрилото й потрепна красиво. Радваше се, че разбра начина му на мислене, а това означаваше, че информацията ще бъде предадена много по-лесно и забавно.

— Такъв човек ще бъде особено предпазлив, ако има само един шанс да улучи целта.

— Вярно е, Върховна. Но умният стрелец има запас от много стрели. — „Какъв ли ще е дивечът?“ — помисли си той.

— Една бедна жена никога не може да изпита мъжка ловна страст — каза спокойно тя.

— Мъжът въплъщава принципа ян — той е ловец по волята на боговете. Жената е принципът ин — тази, на която ловецът донася храната, за да я сготви.

— Боговете са много мъдри. Те учат ловеца да разпознава годния за ядене дивеч от негодния.

Гордън Чен отпи внимателно от чая. Какво искаше да каже тя? Да открият някого? Или да хванат някого и да го убият? Кого ли иска да намерят? Последната метреса на чичо Роб и дъщеря му ли? Може би не, защото едва ли имаше тогава нужда от такава тайнственост, а и Джин-куа никога не би ме замесил в подобно нещо. „Кълна се в боговете, какво влияние има тази жена върху Джин-куа! Какво ли е направила за него, че го е заставила да ми заповяда на мен, а чрез мен и на мощните триади, да изпълня каквото пожелае?“

Тогава изведнъж си спомни слуха, че Джин-куа разбрал преди всички други за внезапното завръщане на флотилията в Кантон, вместо да отплува на север, както бяха предполагали. Сигурно му е изпратила тайно знак и по този начин го е задължила! Айиии-йя, какъв дълг! Това предупреждение несъмнено е спестило на Джин-куа три-четири милиона таела!

Уважението му към Мей-мей порасна.

— Понякога ловецът трябва да използва оръжието си, за да се предпази от дивия звяр в гората — каза той, като поведе разговора в нова посока.

— Наистина, сине мой. — Тя затвори бързо ветрилото си и потръпна. — Дано боговете пазят една жена от такива злини.

„Значи иска някой да бъде убит“ — помисли си той. Гордън разглеждаше порцелановата чаша и се питаше кой можеше да бъде той.

— Пътищата на злото са неизброими. То лети и лази по земята. Има го на континента, има го и на този остров.

— Да, сине мой — каза Мей-мей, ветрилото ѝ се люшна леко и устните ѝ потрепераха. — Има го дори в морето. Сред най-високопоставените и богатите. Ужасни са пътищата на боговете.

Гордън Чен едва не изпусна чашата си. Обърна се с гръб към Мей-мей и се опита да събере разбърканите си мисли. „Морето“ и „високопоставените“ означаваха само двама човека. Лонгстаф или самия тай-пан. Драconi на смъртта! Да тръгне против някой от тях би било катастрофално! Коремът му се сви. Но защо! За тай-пана ли става дума? О, богове, дано не е баща ми. Не позволявайте такова нещо!

— Да, Върховна — каза той с известна тъга, защото знаеше, че клетвата му го задължава да ѝ се подчини. — Пътищата на боговете са ужасни.

Мей-мей забеляза внезапната промяна в гласа на Гордън Чен и не разбра защо. Тя се поколеба, смутена. След това стана и се приближи до прозорците на кърмата.

Флагманът стоеше тихо на котва в пристанището, заобиколен от сампани в искрящото море. Отзад бе закотвен „Чайна клауд“, а близо до него „Уайт уич“.

— Корабите са така красиви — каза тя. — Кой ви харесва най-много?

Той се приближи до нея. Знаеше, че не може да е Лонгстаф. Нямаше никакъв смисъл, особено за нея, това да е той. Може би за Джин-куа, но не и за нея.

— Мисля, че онзи — каза той мрачно и посочи „Чайна клауд“.

Мей-мей зяпна и изпусна ветрилото.

— Господи! — извика тя на английски. А Сам бързо вдигна глава и Мей-мей успя да се овладее. Гордън Чен вдигна ветрилото, поклони

се ниско и ѝ го подаде отново.

— Благодаря — каза тя и продължи на сучоуски диалект. — Предпочитам онзи кораб. — Тя посочи с ветрилото си към „Уайт уич“. Още не можеше да се съвземе от ужасната мисъл, че Гордън Чен се бе заблудил. Какво щеше да стане, ако убиеха любимия ѝ тай-пан. — Другият е безценен камък. Безценен, чувате ли? Недостижим, кълна се във всички богове! Как смеете да помислите нещо друго!?

Облекчението му бе явно.

— Извинете ме, Върховна. Веднага бих направил пред вас хиляда поклона, за да ви покажа нищожното си смирение, но това ще се стори странно на робинята ви — каза той бързо на смесица от сучоуски и мандарински език. — За момент в глупавата ми глава влезе дявол и аз не ви разбрах добре. Разбира се, аз никога не бих сравнявал двата кораба. Никога!

— Да — каза тя, — ако някой би опрял дори едно конопено въже, дори една треска от единия кораб до другия, бих го преследвала до дълбините на ада, задето се е осмелил да оскверни такъв безценен камък. Бих му изтръгнала тестисите и избола очите, за да го нахраня с тях!

Гордън Чен трепна, но продължи спокойно разговора.

— Не се страхувайте, Върховна. Не се страхувайте. Ще направя сто поклона на покаяние, задето не разбрах разликата между скъпоценния камък и дървото. Няма никога да направя намек, никога няма да поискам да помислите, че не съм ви разбрал.

— Добре.

— Извинете ме сега, Върховна, трябва да тръгвам и да върша работата си.

— Работата ви тук не е свършила — отрязва го тя. — Доброто поведение изисква да прием още чай. — Тя плесна с ръце към А Сам и поръча нов чай. Когато А Сам се върна, Мей-мей заговори на кантонски. — Чух, че много кораби ще тръгнат скоро за Макао.

Гордън веднага разбра, че Брок трябва да бъде премахнат в Макао, и то незабавно.

Очите на А Сам светнаха:

— И ние ли ще ходим там? О, умирам да видя отново Макао. — Тя се усмихна стеснително на Гордън Чен. — Познавате ли Макао, почтени господине?

— Разбира се — отговори той. Знаеше, че обикновена робиня не би дръзнала да го заговори. Но това беше лична довереница на Мей-мей и нейна частна робиня, което ѝ даваше много привилегии. Също тя беше много красива за обикновено момиче „хокло“. Той погледна отново към Мей-мей. — Жалко, че тази година не мога да отида там. Макар че много от моите приятели непрекъснато кръстосват насам-натам.

Мей-мей поклати глава.

— Чухте ли, че снощи варваринът — син на татко, се сгоди и ще се жени? И представяте ли си за кого? За дъщерята на своя враг! Изумителни хора са тези варвари!

— Да — съгласи се Гордън Чен, изненадан, че Мей-мей счете за нужно да изясни необходимостта да се премахне Брок. Да не би да иска да бъде унищожено цялото семейство? — Невероятно!

— Не че имам нещо против бащата — той е стар и ако боговете са справедливи, ще сложат скоро край на неговия джос. — Мей-мей тръсна глава и украшенията ѝ от нефрит и сребро зазвънтяха. — Що се отнася до момичето, мисля, че ще роди добри синове, макар че какво ли хубаво може да види един мъж в това дебелокрако нещо с гърди като кравешко виме.

— Да — каза с готовност Гордън.

Това означаваше, че Брок няма да бъде убит. Нито дъщерята. Оставаха майката и синът. Малко невероятно да е майката, следователно е синът. Горт! Но защо само той? Защо не бащата и сина? Защото явно и двамата застрашаваха тай-пана. Уважението на Гордън към баща му порасна значително. Колко мъдро от негова страна да направи така, че Мей-мей да изглежда изобретателят на стратегията! Колко хитро да подсказе идеята на Мей-мей, която посещава Джин-куа, който от своя страна има връзка с мен! Колко умно! Разбира се, това означава, че тай-панът знае за тайния канал на Мей-мей. Сигурно нарочно ѝ е дал информацията, за да задължи Джин-куа към нея. Но знае ли той тогава за Триадите? И за мен? Едва ля.

Изведнъж той се почувства уморен след толкова много опасения и вълнения. Освен това непрекъснато се безпокоеше от все по-големия натиск, който мандарините оказваха върху Триадите в Квантунг, както и върху тези в Макао. Дори върху Тай Пинг Шан. Мандарините имаха много агенти сред хората на хълма и макар голяма част от тях да бяха

разкрити и четирима — унищожени, безпокоеше се ужасно от тяхното присъствие там. Ако се разчуеше, че той бе начело на Триадата в Хонконг, нямаше да може да се върне вече в Кантон, а животът му тук щеше да е по-лош от този на сампански лодкар.

Как се бе замаяла главата му от чудния парфюм на Мей-мей и от натрапчивата сексапилност на А Сам. „Иска ми се да легна с робинята — помисли си той. — Но това е глупаво и опасно. Освен ако Майка не предложи. По-добре е да се връщам в Тай Пинг Шан в прегръдките на най-хубавата проститутка на хълма. Кълна се в боговете, тя напълно заслужава цената си от хиляда таела. Тази вечер ще се любим десет пъти по десет различни начина. — Той се усмихна на себе си. — Хайде, бъди откровен, Гордън, знаеш, че ще бъде само три пъти. И после още три, ако имаш джос, но колко ще бъде чудесно!“

— Жалко, че няма да мога да отида в Макао — каза той. — Предполагам, че там ще отидат всички роднини от страна на баща й. Особено синът?

— Да — отговори Мей-мей със сладка въздишка, сигурна, че посланието й е вече отгатнато правилно. — Така предполагам.

— Хм! — каза презрително А Сам. — Сигурно всички ще се радват много, когато синът напусне Хонконг.

— Защо? — попита внимателно Мей-мей, застанала внезапно нащрек заедно с Гордън, чиято умора мигновено изчезна.

А Сам пазеше рядката информация за подобен драматичен момент.

— Този син е истински варварски дявол. Той ходи два-три пъти в седмицата в публичния дом на варварите. — Тя спря да говори и наля малко чай.

— Добре, продължавай, А Сам — каза нетърпеливо Мей-мей.

— Той ги бие — отговори важно тя.

— Може би не е бил доволен от тях — каза Мей-мей. — Един добър бой няма да навреди на тези варварски курви.

— Да. Но той ги бие с пръчка и ги измъчва, преди да легне с тях.

— Искаш да кажеш, че прави това всеки път ли? — попита недоверчиво Мей-мей.

— Всеки път — отговори А Сам. — Той си плаща за биенето и после плаща за, въ, за манипулацията, ако може така да се каже. Пфу! Веднъж вътре и край — щракна тя пръсти — ей така!

— Ха! Откъде знаеш всичко това, а? — попита Мей-мей. — Мисля, че имаш нужда от хубав бой. Сигурно си измислила всичко това, злоезичница такава!

— Изобщо не съм, Майко. Онази варварка — старата вещица, с невъзможното име ми го разказа. Онази със стъкленото око и с невероятните вадещи се зъби.

— Фордъринджил? — попита Гордън Чен.

— Точно така, уважаеми господине. Същата тази жена има най-голямата къща в Куинс таун. Наскоро купи шест момичета „хокло“ и една кантонка. Едната от...

— Бяха пет момичета „хокло“ — каза Гордън Чен.

— Вие също ли сте в бизнеса? — попита учтиво Мей-мей.

— Да — отговори той. — Напоследък става много изгоден.

— Продължавай, А Сам, скъпа.

— Добре, Майко, както казах, едно от момичетата „хокло“ е роднина на А Тат, която, както знаете, е сродена с майка ми. Това момиче било определено да бъде с него една нощ. Веднъж било достатъчно! — Гласът на А Сам стана съвсем тих. — Той едва не я убил. Бил я по корема и по бедрата, докато се обляла в кръв, а после я заставил да прави разни работи с члена му. След това...

— Какви неща? — попита също така тихо Гордън Чен, като се наведе ниско към нея.

— Да — присъедини се Мей-мей. — Какви неща?

— Не е моя работа да описвам такива странни и извратени действия, но тя трябвало да го обслужи с всички свои части.

— Всички ли?

— Всички, Майко. От ужасния бой, от ухапванията, ритниците и всички други издевателства бедното момиче насмалко не умряло.

— Изумително! — каза Мей-мей и добави остро: — И все пак мисля, че си измислила цялата тази история, А Сам. Не каза ли ти, че това било — и щракна повелително пръсти — пфу или нещо подобно?

— Точно така. Той винаги обвинява момичето ужасно, макар че тя няма никаква вина. Това е най-лошото. Това и другото, че членът му е малък и слаб. — А Сам вдигна ръцете си към небето и започна да вие. — Дано никога да нямам деца, ако лъжа! Да умра набръчкана стара мома, ако лъжа! Червеи да изядат предците ми, ако лъжа! Никога да не почиват в мир! Никога да не се преродя! Дано моите...

— Стига, А Сам — каза ѝ Мей-мей, — вярвам ти.

А Сам продължи нацупено да пийва чая си.

— Как бих се осмелила да излъжа превъзходната си майка и нейния уважаван роднина? Но аз наистина мисля, че боговете трябва да накажат този проклет варварски звяр!

— Да — каза Гордън Чен.

И Мей-мей се усмихна вътрешно.

КНИГА ПЕТА

Онзи следобед Струан се качи на „Чайна клауд“. Изпрати капитан Орлов на една от лорчите, а Сергеев — в просторните каюти на „Рестинг клауд“. Нареди да се опънат всички платна, да се вдигнат веригите и се измъкна от пристанището пред дълбочините.

Три дни води „Чайна клауд“ като стрела на югоизток. Нокреите поскърцваха под опънатите платна.

Бе излязъл в морето да се пречисти. Да отмие утайката, думите на Сара, загубата на Роб и Карин.

Да благослови Мей-мей и радостта, че я има.

Притисна се към гръдта на океана като любовник, завърнал се от вечността, и океанът го приветства с вълнения и бури, но овладени, без нито за миг да застраши нито кораба, нито самия него, който водеше кораба.

Разкриваше му съкровищата си пестеливо, като отново го правеше силен, възвръщаше му живота, достойнството и го благославяше така, както само морето може да благослови мъжа, и го пречистваше така, както само океанът може да пречисти.

Той овладяваше съществуването си така, както владееше кораба — без да спи, изпробвайки предела на силите си. Вахта след вахта се сменяха, но той бродеше по кварталдека: от изгрев до изгрев, и отново изгрев, като тихичко си напяваше. Не хапна нищо. Не промълви дума, освен да нареди увеличение на скоростта, да се заменят разкъсани ванти или да се опъне още някое платно. Бе се насочил към дълбините на Пасифика, към безкрайността.

На четвъртия ден обърна и в продължение на половин ден води кораба на северозапад. После легна в дрейф, слезе долу, обръсна се, изкъпа се, спа едно денонощие, а на следния ден призори се нахрани обилно. Качи се на палубата.

— Добро утро, сър — поздрави го Кудахи.

— Курс към Хонконг.

— Слушам, сър.

Той прекара целия ден на квартердека. И част от нощта. Отново спа. Призори засече слънцето, отбеляза положението на картата и отново заповяда корабът да легне в дрейф. После, гол, се гмурна в морето и заплува. Моряците суеверно се прекръстиха. Наоколо кръжаха акули.

Но акулите се държаха настрана.

Той се изкатери на борда и заповяда да лъснат безупречния кораб и да изтъркат палубите с пемза — да заигроят метлите, и пясъка, и водата — да се смени такелажа, да се прегледат платната, шпигатите и топовете да се прочистят. Своите дрехи и тези на хората си той изхвърли в морето. Даде ново снаряжение на хората си и самият той се облече в моряшки дрехи.

За всички бе разпоредена двойна дажба ром.

Призори на седмия ден, далеч напред, изплуваха очертанията на Хонконг. Върхът бе обвит в мъгла. Над него се бяха събрали перести облаци, а отдолу се забелязваше хълмиста изпъкналост.

Той стоеше на бушприта, обгърнат от морски пръски.

— Каквото и да правиш, Острове — извика той с полъха на източния вятър, — аз съм у дома!

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Чайна клауд“ се завърна в пристанището през западния канал. Изгряващото слънце бе силно, вятърът бе източен, постоянен и влажен.

Струан стоеше на кварталдека, гол до кръста, силно загорял, с изсветляла от слънцето червено-златиста коса. Той насочи бинокъл към корабите в пристанището. Първо погледна към „Рестинг клауд“. На бизанмачтата се развяваха сигнални флагчета, които съобщаваха „зенит“ — собственикът незабавно да се яви на борда. „Какво друго бих могъл да очаквам“, помисли си той. Спомни си последния път — преди цяла вечност, — когато бе разчел „зенит“ на „Тъндър клауд“ — мигът, който бе донесъл вестта за толкова много смърт и бе довел Кълъм.

В пристанището имаше повече транспортни кораби от преди. Над всички тях се развяваше флагът на Остиндийската компания. Добре. Подкрепления идваха. Близко до флагмана видя голяма бригантина с три мачти. Над нея се рееше руският флаг, а на кърмата — царското знаме.

Сампани и джонки кръстосваха насам-натам повече от обичайно.

След като подробно разгледа останалите кораби, той се извърна към брега. Дъхът на море приятно се смесваше с мириса на земя. Можа да забележи раздвижване близо до Глесинг пойнт. Множество европейци и тълпи просяци се разхождаха по Куинс роуд. Тай Пинг Шан значително се беше разраснал.

„Лъвът и Драконът“ се вееха над изоставените кантори на „Ноубъл хаус“ и самотната пустота на Хепи вели.

— Четири румба дясно на борд!

— Слушам, сър, слушам — пропя кормчията.

Струан ловко плъзна лорчата успоредно на „Рестинг клауд“. Метна си една риза отгоре и се качи на борда.

— Здравейте — поздрави капитан Орлов. Той прекалено добре познаваше тай-пана, че да го пита къде е бил.

— Здравейте. Сигнализирайте „зенит“. Защо?

— По заповед на вашия син.

— Къде е той?

— На брега.

— Моля, пратете да го доведат тук.

— Изпратихме да го повикат, когато влязохте в пристанището.

— Тогава защо го няма?

— Може ли да си получа вече кораба обратно? В името на Тор, Зелено Око, уморен съм до смърт да бъда псевдо капитан. Нека бъда капитан за опиум или за чай или да отплувам за Арктика. Знам петдесет места, откъдето мога да взема кожи — още повече сребро за вашите сандъци. Не искам кой знае колко.

— Имам нужда от вас тук. — Струан се усмихна широко и като че отхвърли години от себе си.

— Можете да се смеете, в името на Один! — Лицето на Орлов на свой ред се изкриви в усмивка. — Вие бяхте в морето, а аз съм прикован към закотвено корито. Приличате на бог, Зелено Око. Да не ви е връхлетяла буря? Тайфун? И защо гротмачтата е сменена? И фокбомбрамстенга, и флагчетата, и кливера? Има нови фалове, щатове, титове навсякъде. Защо, а? Да не сте изтръгнали сърцето на моя красавец, за да пречистите вашата душа?

— Какви кожи, капитане?

— Тюлен, самур, норка — само кажете какви и ще ги намеря за не човече време, отколкото ми е необходимо да кажа: „Да се провалиш в Хадес дано от моя кораб“ дори и на вас.

— През октомври ще отплавате на север. Сам. Това „удовлетвори ли ви“? Кожи за Китай, а?

Орлов се загледа в Струан и изведнъж разбра, че няма да замине на север през октомври. Тръпка премина през тялото му. Мразеше безпокойството, което му причиняваше шестото му чувство. Какво ли щеше да му се случи между юни и октомври?

— Сега бих ли могъл да получа кораба си? Да или не, пусто да остане? Октомври е лош месец и е много далече. Може ли да получа кораба си сега — да или не?

— Аха.

Орлов се прехвърли отстриани и стъпи на кварталдека.

— Да отидем към фок буксира — извика той, махна към Струан и гръмогласно се засмя. „Чайна клауд“ се отдели от кораба-майка и

изкусно се промъкна към пристана за бури, далеч от Хепи вели.

Струан слезе долу в каютата на Мей-мей. Тя спеше дълбоко. Той нареди на А Сам да не я буди — щеше да дойде отново по-късно. Качи се на по-горната палуба, където се намираще личната му каюта, изкъпа се, обръсна се и се преоблече. Лим Дин му донесе яйца, плодове и чай.

Врата, та на каютата се отвори и Кълъм се втурна вътре.

— Къде беше? — започна той припряно. — Има да се правят хиляди неща и търгът за земята е днес следобед. Трябваше да ми се обадиш преди да изчезнеш. Всичко е надолу с главата и...

— Нямах ли навик да чукаш, преди да влезеш, Кълъм?

— Разбира се, но бързах. Извинявай.

— Седни. Какви хиляди неща? — запита Струан. — Мислех, че можеш да се справиш с всичко.

— Ти си тай-панът, а не аз — отвърна Кълъм.

— Аха. Ами ако не се бях върнал днес, какво щеше да правиш?

Кълъм се поколеба.

— Щях да отида на търга. Да купя земя.

— Споразумя ли се с Брок за кои парцели няма да наддаваме един срещу друг?

Кълъм се почувства неудобно от погледа на баща си.

— Е, донякъде. Споразумението е условно, докато го одобриш. — Той извади една карта и я разтвори на бюрото. Землището на новия град заобикаляше Глесинг пойнт на две мили западно от Хепи вели. Изравнената площ за застрояване бе ограничена от околните планини и ширината ѝ едва ли беше повече от половин миля. Толкова беше и отдалечеността от брега. Тай Пинг Шан се извисяваше над землището и спираше разрастването на изток.

— Това са всичките парцели. Избрах 8 и 9. Горт каза, че те искат 14 и 21.

— Съгласува ли това с Тайлър?

— Да.

Струан хвърли поглед към картата.

— Защо избра два парцела един до друг?

— Е, тъй като не разбирам нищо от земя, кантори, пристани, попитах Джордж Глесинг. И Варгас. После, отделно, Гордън Чен. И...

— Защо Гордън?

— Не знам. Просто реших, че е добра идея. Струва ми се, че е много умен.

— Продължавай.

— Е, те всички се съгласиха, че 8, 9, 14 и 21 са най-добрите парцели. Гордън предложи два един до друг, в случай че решим да се разширим. Тогава един пристан ще обслужва две представителства. По предложение на Глесинг помолих капитан Орлов тайно да измери дълбочината недалеч от брега. Каза, че дъното е добро, скалисто, но шелфът е плитък. Ще трябва да отвоюваме земя от морето и да направим пристана доста далеч.

— Кои крайни парцели избра?

Кълъм нервно ги посочи.

— Гордън счита, че трябва да наддаваме за този имот. Това е... това е хълм и... е, мисля, че би могъл да се окаже подходящо място за Голямата къща.

Струан се надигна, приближи се до прозорците на кърмата и погледна хълма през бинокъла. Бе на запад от Тай Пинг Шан, от другата страна на землището.

— Ще трябва да прокараме път дотам, нали?

— Варгас каза, че ако закупим крайни парцели 9А и 15Б, ще получим... той го нарича „право на преминаване“ или нещо такова и това ще защитава собствеността ни. По-късно бихме могли да ги застроим и да ги даваме под наем, ако искаме. Или да ги препродадем.

— Разговаря ли с Брок за това?

— Не.

— С Горт?

— Не.

— С Тес?

— Да.

— Защо?

— Няма специална причина. Обичам да разговарям с нея. Говорим си за много неща.

— Опасно е да говориш с нея за такива неща. Може да ти харесва или не, но си я подложил на изпитание.

— Какво?

— Ако Горт или Брок наддават за 9А или 15Б, ще знаеш, че не можеш да й имаш доверие. Без по-малките парцели хълмът е страхотен

риск.

— Тя никога няма да каже — каза нападателно Кълъм. — Това си беше тайно, между нас. Може Брокви да са имали същата идея. Ако наддават срещу нас, това още нищо не доказва.

Струан го погледна изпитателно. После каза:

— Нещо за пиене или чай?

— Чай, благодаря. — Дланите на Кълъм лепнеха. Той се запита дали Тес наистина не е говорила с Горт или Брок. — Къде беше?

— Какво още трябва да бъде решено?

Кълъм се съсредоточи с усилие.

— Има много писма както за теб, така и за чичо Роб. Не знаех какво да ги правя и ги сложих в касата. После Варгас и Чен Шенг оцениха разходите по Хепи вели и... е... аз подписах за среброто. Лонгстаф е платил на всички, както каза. Така че подписах и го преброих. Освен това вчера пристигна човек от Англия на кораба на Сергеев — Роджър Блоър. Каза, че се е качил в Сингапур. Спешно иска да те види. Не пожела да ми каже какво му трябва, но аз... както и да е, оставих го на колектора. Кой е той?

— Не знам, сине — отвърна замислено Струан. Той дръпна шнура на звънеца до бюрото и стюардът влезе. Струан нареди да пратят катер за Блоър. — Това ли е всичко, сине?

— Трупат се поръчки за строителни материали и части за кораби. Трябва да поръчваме нови количества опиум — толкова много неща.

Струан си играеше с чаената чаша.

— Брок даде ли ти вече отговор?

— Днес е последният срок. Покани ме довечера на „Уайт уич“.

— Тес не намеква ли за решението на баща си?

— Не.

— А Горт?

Кълъм отново поклати глава.

— Утре заминават за Макао. С изключение на Брок. Поканиха ме да отида с тях.

— Ще заминеш ли?

— Щом си тук, бих искал. За една седмица — ако каже, че скоро ще можем да се оженим. — Кълъм отпи малко чай. — Трябва да купя мебели и други неща от този род.

— Срещна ли се със Суса?

— О, да, срещнахме се. Земята е прекрасна, а плановете вече са готови. Не можем достатъчно да ти се отблагодарим. Суса ни каза за отделната стая за баня и тоалетна, която си замислил за твоята къща. Ние... ние също го помолихме да ни построи такава.

Струан предложи пура и сам запали.

— Колко време би чакал, Кълъм?

— Не разбирам.

— Да се върна. Морето можеше да ме погълне.

— Не и теб, тай-пан.

— Един ден би могло. Един ден ще го направи. — Струан издуха струйка дим и я загледа как се носи из въздуха. — Ако изобщо отново се случи да замина, без да те предупредя къде отивам, чакай четиридесет дни. Не повече. Или ще съм умрял, или никога няма да се върна.

— Добре. — Кълъм се чудеше накъде бие баща му. — Защо изчезна така?

— Ти защо разговаряш с Тес?

— Това не е отговор.

— Какво още се е случило, откакто заминах?

Кълъм отчаяно се опитваше да разбере, но не успяваше. Уважението към баща му се бе засилило, но все още не можеше да почувства синовна обич. Той с часове бе разговарял с Тес и бе открил неподозирана задълбоченост в нея. Бяха говорили за бащите си, като се опитваха да вникнат в тези двамата, които обичаха, от които се бояха и които понякога мразеха най-много на земята и все пак се втурваха към тях при полъха на опасността.

— Фрегатите се завърнаха от Кемой.

— И?

— Потопили са петдесет-сто джонки. Големи и малки. Очистили са три пиратски гнезда на брега. Може да са потопили У Куок, но може и да не са.

— Мисля, че скоро ще разберем.

— Онзи ден ходих да видя къщата ти в Хепи вели. Пазачите... е, знаеш, че никой не би стоял през нощта... опасявам се, че е разбита и ограбена.

Струан се запита дали са разбили тайната му каса.

— Няма ли добри новини?

— Аристотел Куанс избяга от Хонконг.

— О, така ли?

— Да. Мисис Куанс не го вярва, но всички или почти всички са го видели на кораба, същия, с който замина леля Сара. Клетата жена вярва, че той все още е в Хонконг. Знаеш ли за Джордж и Мери Синклер? Ще се женят. Това е хубаво, макар че Хорацио е ужасно разстроен. Но и тук не всичко е наред. Току-що научихме, че Мери е много зле.

— Малария?

— Не. Някакво разстройство има в Макао. Много странно. Вчера Джордж получи писмо от игуменката на католическия орден на болногледачите. Клетият момък се тревожи до смърт! Никога не може да се разчита на тия паписти.

— Какво пише майката игуменка?

— Само това, че според нея трябвало да уведоми най-близките роднини. И че Мери казала да пишат на Джордж.

Струан се намръщи.

— Защо, по дяволите, тя не отиде в Мисионерската болница? И защо не казва на Хорацио?

— Не знам.

— Каза ли на Хорацио?

— Не.

— Глесинг би ли му казал?

— Съмнявам се. Изглежда, че сега те се мразят.

— Тогава по-добре замини с Брокови и разбери как е.

— Мислех, че ще искаш новини от първа ръка, така че изпратих племенника на Варгас, Хесус, с лорча вчера. Горкият Джордж не може да си вземе разрешително за отпуск от Лонгстаф и ми се искаше да му помогна.

Струан си доля чай и погледна Кълъм с ново уважение.

— Много добре.

— Е, мислех, че тя ти е почти под опека.

— Аха.

— Единственото, което не съм ти казал, е, че преди няколко дена се състоя следствието по инцидента с ерцхерцога. Съдебните заседатели установиха, че се отнася само до нещастен случай.

— Мислиш ли, че е така?

— Разбира се. Ти не мислиш ли така?

— Посети ли Сергеев?

— Най-малко веднъж дневно. Той, разбира се, присъства на следствието и... и каза много хубави неща за теб. Че си му помогнал, че си му спасил живота — от този род. Сергеев не предяви обвинение към никого и каза, че е изпратил сведение на царя в този смисъл. Открито заяви, че счита, че дължи живота си на теб. Скинър пушна специален брой на „Ориентал експрес“, отразяващ следствието. Запазил съм ти го. — Кълъм му подаде вестника. — Не бих се изненадал, ако получиш лична благодарност от царя.

— Как е Сергеев?

— Вече може да ходи, но тазът му е трудно подвижен. Мисля, че има силни болки, макар никога да не говори за това. Казва, че никога вече няма да може да язди.

— Но е добре?

— Дотолкова, доколкото може да е добре човек, чийто живот е ездата.

Струан отиде до шкафа и наля две чаши шери. Момчето се е променило, помисли той. Да, много се е променило. Гордея се със сина си.

Кълъм прие чашата и се загледа в нея.

— Наздраве, Кълъм. Справил си се много добре.

— Наздраве, татко. — Кълъм нарочно избра тази дума.

— Благодаря.

— Няма за какво да ми благодариш. Искам да стана тай-пан на „Ноубъл хаус“. Много искам. Но не искам да получа наследството след смъртта ти.

— Никога не съм мислил, че искаш — тросна се Струан.

— Да, но аз съм го мислил. И знам, че тази идея наистина не ми харесва.

Струан се запита как може синът му да изрече такова нещо толкова спокойно.

— Много си се променил през тези няколко седмици.

— Вероятно опознавам себе си. Може би най-вече заради Тес и заради това, че седем дни бях сам. Открих, че още не съм готов да стана сам.

— Горт споделя ли твоето виждане за посмъртното наследство?

— Не мога да отговоря от името на Горт, тай-пан. Само от свое. Знам, че в повечето случаи си прав, че обичам Тес и че ти вървиш срещу всичко, в което вярвам, за да ми помогнеш.

Струан отново си спомни думите на Сара.

Замислено отпи от питието си.

* * *

Роджър Блоър бе превалял двадесетте. Лицето му бе толкова строго, колкото и очите му. Дрехите му бяха скъпи, но окъсани, нисък, сух, без излишни тлъстини. Косата му бе тъмноруса, а сините му очи — много уморени.

— Седнете, моля, мистър Блоър — каза Струан. — Каква е тази мистерия? Защо трябва да ме видите насаме?

Блоър остана прав.

— Вие ли сте Дърк Логлин Струан, сър?

Струан бе изненадан. Малцина знаеха бащиното му име.

— Аха. А кой пък сте вие? — Нито лицето, нито името на мъжа означаваша нещо за Струан. Но изговорът му бе на образован човек — в Итън, Хароу или Чартър хаус.

— Може ли да видя лявото ви стъпало, сър? — запита учтиво младежът.

— Да му се не види! Дръзко пале! Кажете какво има или си вървете!

— Напълно сте прав да се сърдите, сър. Вероятността вие да не сте тай-панът е петдесет към едно. Даже сто към едно. Но трябва да съм сигурен, че сте този, за когото се представяте.

— Защо?

— Защото нося сведения за Дърк Логлин Струан, тай-пана на „Ноубъл хаус“, чието ляво ходило е наполовина отнесено от изстрел — сведения с огромна важност.

— От кого?

— От баща ми.

— Не знам нито вашето име, нито това на баща ви, а аз имам добра памет за имена, пусто да остане!

— Аз не се казвам Роджър Блоър, сър. Това е просто псевдоним — за безопасност. Баща ми е в Парламента. Почти съм сигурен, че вие сте тай-панът. Но преди да ви дам сведенията, трябва да съм абсолютно сигурен.

Струан измъкна кинжала от десния си ботуш и повдигна левия си крак.

— Изтеглете ботуша — каза той застрашително. — И ако сведенията не са от изключителна важност, ще изрежа инициалите си на челото ви.

— В такъв случай, предполагам, поставям живота си на карта. Живот срещу живот.

Той издърпа ботуша, въздъхна от облекчение и седна, разтреперан.

— Казвам се Ричард Крос. Моят баща е сър Чарлс Крос, член на Парламента от Чафънт Сейнт Джайлс.

Струан два пъти се беше срещал със сър Чарлс преди години. По това време сър Чарлс беше дребен провинциален благородник, страстен поддръжник на свободната търговия и на значимостта на търговията с Азия, добре приет в Парламента. През годините Струан го беше поддържал финансово и никога не съжали за тази инвестиция. Навярно е за ратификацията, помисли нетърпеливо той.

— Защо не казахте веднага?

Крос уморено потри очи.

— Може ли нещо за пиене, ако обичате?

— Грог, бренди, шери — налейте си.

— Благодаря, сър. — Крос си сипа малко бренди. — Благодаря. Извинете, но съм малко... малко уморен. Баща ми ми каза да внимавам — да използвам чуждо име. Да говоря само с вас, а ако сте мъртъв, с Роб Струан. — Той разкопча ризата си и отвори една кесия, която бе завързана през кръста му. — Той ви изпраща това. — И протегна към Струан зацапан плик с много печати. После седна.

Струан взе плика. Бе адресиран до него. Датата бе 29 април, Лондон. Рязко погледна нагоре и гласът му прозвуча хрипкаво.

— Вие сте лъжец! Не е възможно да сте стигнал тук толкова бързо.

Та това е само от преди шестдесет дена...

— Да, така е, сър — отвърна небрежно Крос. — Направих невъзможното — нервно се засмя. — Татко почти няма да ми прости.

— Никой не е изминавал това разстояние за шестдесет дни. Каква игра играете?

— Тръгнах във вторник, на 29 април. С пощенската кола Лондон Дувър. Пощенският кораб за Кале щеше да тръгне почти под носа ми. Пощенска кола до Париж и после — до Марсилия. Хванах френския пощенски кораб към Александрия почти на косъм. По суша стигнах до Суец благодарение на отличните служби на Мехмет Али баща ми го е срещал веднъж — и оттам до Бомбай с пощата. Три дена гних в Бомбай и тогава ме споходи страхотен късмет. Успях да си купя разрешение да пътувам с един клипер за опиум до Калкута. После...

— Кой клипер?

— „Флаинг уич“ на „Брок и Синове“.

— Продължавайте — каза Струан, като веждите му се вдигаха все повече.

— Продължих с кораб на Остиндийската до Сингапур. С „Принца на Бомбай“. После — никакъв късмет. Не се предвиждаше кораб към Хонконг седмици наред. И тогава — невероятен шанс. Убедих да ме вземат на един руски кораб — ей онзи там — каза Крос, като посочи през прозорците на кърмата. — Това беше най-големият от всички рискове, но беше единствената ми възможност. Дадох на капитана и последната си гвинея. Предварително. Мислех, че сигурно ще ми прережат гърлото и ще ме хвърлят зад борда веднага щом излезем в открито море, но това беше последната ми възможност. Всъщност дните са петдесет и девет, сър — от Лондон до Хонконг.

Струан стана, наля още едно питие на Крос и едно голямо за себе си. Да, наистина е възможно, помисли си той. Невероятно, но възможно.

— Знаете ли какво пише в писмото?

— Не, сър. Поне знам само това, което се отнася до мен.

— И какво е то?

— Татко пише, че съм развейпрах, непрокопсаник, комарджия и луд по конете — отвърна Крос с обезоръжаваща откровеност. — Че затворът Нюгейт е издал заповед за задържането ми заради дългове. Че ме предоставя на вашето великодушие и се надява, че ще сте в състояние да намерите приложение на моите „таланти“ — каквото и да

е, стига да ме държи далеч от Англия и от самия него до края на живота му. И че изпраща залога на облога.

— Какъв облог?

— Пристигнах вчера, сър. На 28 юни. Синът ви и много други са свидетели. Може би трябва да прочетете писмото, сър. Уверявам ви, че баща ми никога не би се обзалагал с мен, ако новините не са от „изключителна важност“.

Струан отново провери печатите и ги разчупи. Писмото гласеше:

Уестминстър, 11 часа вечерта на 28 април 1841 г.

Уважаеми мистър Струан,

Току-що тайно се запознах с донесението на външния министър лорд Кънингтън, изпратено вчера до Почитаемия Уилям Лонгстаф, Пълномощен представител на Нейно Величество в Азия. В донесението, между другото, се казва: *„Вие не се подчинихте и пренебрегнахте моите указания и очевидно се отнасяте към тях твърде пренебрежително. Явно сте решили да уреждате делата на правителството на Нейно Величество както ви хрумне. Вие нагло не зачитате инструкциите, че пет или шест китайски пристанища на континента трябва да станат достъпни за интересите на британската търговия и че там трябва да бъдат установени дипломатически канали за постоянно, че това следва да бъде решено експедитивно, като се отдаде предпочитание на пътя на преговорите, но ако те се окажат невъзможни, да бъдат използвани силите, изпратени точно за тази цел и при значителни разходи. Вместо това, вие се договаряте за някаква мизерна скала, където едва ли има и една къща, с напълно неприемлив договор, като в същото време — ако трябва да се вярва на съобщенията на военния флот — непрекъснато злоупотребявате с флота на Нейно Величество под ваше разпореждане. Хонконг никога и по никакъв начин няма да се превърне в търговска база на Азия — не повече от Макао. Абсолютно отхвърлихме Договора от Чуенпи. Предстои да пристигне вашият заместник, сър Клайд Уолън, уважаеми господине. Вярвам,*

че ще бъдете така любезен да предоставите задълженията си на вашия заместник, господин К. Мънси, веднага щом получите настоящото донесение и ще напуснете Азия с фрегатата, изпратена за тази цел. Явете се на доклад в моето ведомство веднага щом ви се удаде «случай.» Не знам какво да правя...“

„Невъзможно! Невъзможно е да наредят такава отвратителна, гнусна, тъпа, гадна, невероятна грешка!“, помисли Струан. Продължи да чете:

„... Не знам какво да правя. Не мога да предприема нищо, докато информацията не бъде официално оповестена в Камарата. Не смея да използвам открито тези поверителни сведения. Кънингтън ще иска главата ми и ще се простя с политиката. Дори и това, че ги излагам писмено по този начин, дава на моите врагове — а кой в политиката има малко такива — възможности да ме унищожат и заедно с мен всички онези, които подкрепят свободната търговия и позицията, за която толкова ревностно се борихте през всичките тези години. Моля се на Бога синът ми да ви предаде писмото насаме (между другото, той не знае нищо от тази част от съдържанието на писмото).

Както ви е известно, министърът на външните работи е властен човек, законосъобразен до мозъка на костите, бастион на партията на Вигите. Отношението му, изразено е донесението, е свършено ясно. Опасявам се, че от Хонконг вече нищо не става. И освен ако правителството не падне и консерваторите на сър Робърт Пийл не дойдат на власт — ще е абсолютно невъзможен. Бих казал, че в обозримото бъдеще Хонконг е вероятно да си остане умряла работа.

Новината за фалита на вашата банка се разпространи из средите на Сити — главно с помощта на вашите съперници, ръководени от младия Морган Брок. «Само между нас» Морган Брок благоразумно е засял семената на

недоверието заедно със сведението, че сега Брокови притежават по-голямата част, ако не и всичките ваши ценни книжа и това неизмеримо навреди на вашето влияние тук. Освен това, почти едновременно с «Договора от Чуенпи» на Лонгстаф пристигна писмо от мистър Тайлър Брок и някои други търговци, яростно противопоставящо се на колонизирането на Хонконг и на политиката на враждебност на Лонгстаф. Писмото бе адресирано до министър-председателя, министъра на външните работи и с копия до техните противници, които, както ви е известно, са доста.

Като знам, че е вероятно да сте вложили остатъка от запасите си, ако има такъв, в обичния ви остров, реших да ви пиша, за да ви дам възможност да излезете от затрудненото положение и да спасите нещо от катастрофата. Възможно е да сте постигнали някаква форма на споразумение с Брок — дано да сте го направили, макар че ако трябва да се вярва на арогантния Морган Брок, единственото споразумение, което би ги удовлетворило, е ликвидирането на вашата фирма. Имам основание да вярвам, че Морган Брок и група търговци от континента с определен банков интерес — френски и руски, както още се говори — са организирали внезапния наплив в банката. Континенталната групировка е предложила това, когато по някакъв начин е изтекла информация, че мистър Роб Струан е запланувал международна банкова структура. Те разориха вашата банка в замяна на петдесет процента участие в подобен план, който Морган Брок сега се опитва да реализира.

Съжалявам да науча, че нещата са взели такъв обрат. Оставам с най-добри чувства, като се надявам, че тази информация може да ви бъде полезна по някакъв начин и че ще бъдете в състояние да оцелеете и отново да се включите в борбата. Все още вярвам, че вашият план за Хонконг е правилният. Възнамерявам да продължавам да се опитвам да го осъществя.

Малко ми е известно за сър Клайд Уолън, новия капитан-интендант по търговията. Той се отличи по време на престоя си в Индия и има отлична репутация като войник. Струва ми се, че не е администратор. Разбрах, че утре тръгва за Азия, така че пристигането му е предстоящо.

И накрая: поставям на вашите услуги най-малкия си син. Той е развейпрах, черна овца, непрокопсаник, чиято единствена цел в живота е да играе комар, особено да залага на конни състезания. За него има заповед за задържане от затвора Нюгейт. Казах му, че за последен път бих уредил дълговете му тук, ако той се наеме да извърши това опасно пътешествие. Той се съгласи, като се обзаложи, че ако извърши невъзможния подвиг да пристигне в Хонконг за по-малко от шестдесет и пет дни — половината на обичайния срок, — ще му дам хиляда гвинеи, за да му помогна.

За да осигури възможно най-бърза доставка, обещах пет хиляди гвинеи, ако стигне за по-малко от шестдесет и пет дни, като намалявам с по петстотин гвинеи за всеки ден над уреченото време и всичкото това, само в случай че прекара извън Англия до края на живота ми. Парите трябва да се изплащат по петстотин гвинеи годишно, докато свършат. Прилагам първото изплащане. Моля, уведомете ме с обратна поща за датата на пристигането му.

Ако разполагате с някакъв начин, по който бихте могли да използвате «способностите» му и да го контролирате, ще спечелите вечната признателност на един баща. Аз се опитах. Бог да е на помощ и на мен, и на него, но се провалих. Макар че много го обичам.

Моля, приемоте съжалението за нещастията, които ви сполетяха. Поздравете от мен мистър Роб. Завършвам с надеждата, че ще имам удоволствието лично да се срещна с вас при по-благоприятни обстоятелства. Имам честта да бъда, господине, ваш най-покорен слуга.

Чарлс Крос“

Струан погледна навън към пристанището и острова. Спомни си кръста, който бе запалил първия ден. Двадесетте златни гвинеи на Брок. Оставащите три монети на Джин-куа. Лаковете сребро, които трябваше да бъдат изплатени на някой, който един ден щеше да се яви с определен печат. Сега всичките усилия, цялата работа, плановете, умрелите се оказаха напразни. Заради тъпата самонадеяност на един човек — лорд Кънингтън. „Исусе Боже, какво ще правя сега?“

Струан преодоля шока от новините и се застави да мисли. Външният министър е умен човек. Не би отхвърлил Хонконг с лека ръка. Трябва да има някаква причина. Каква можеше да бъде? И как бих могъл да ръководя Уолън? Как да намеря място на „войника-неадминистратор“ в бъдещето?

Вероятно днес не трябва да купувам земя. Нека останалите търговци купуват и да вървят по дяволите. Брок ще бъде разорен заедно с останалите, защото Уолън и новините няма да пристигнат още месец или повече. По това време те ще са затънали в безсмислено строителство. Ето, това е един от начините — и когато новините се разпространят, всички се преместваме на Макао — или в едно от договорените пристанища, които Уолън ще получи — и всички останали са съсипани. Или зле ударени. Аха. Но щом аз мога да получа тези сведения, значи и Брок може. Така че вероятно той няма да пропадне. Вероятно.

Добре. Но по този начин губиш ключа към Азия: тази жалка гола скала, без която всички открити пристанища и бъдещето остават безсмислени.

Алтернативата е да купувам, да строя и да рискувам, че — подобно на Лонгстаф — Уолън ще може да бъде убеден да превиши директивите си, че самият Кънингтън може да бъде подкупен. Да излея богатствата на „Ноубъл хаус“ в новия град. Да рискувам. Да накарам Хонконг да процъфти, така че правителството да бъде заставено да приеме колонията.

Това е смъртна опасност. Не можеш да принудиш Короната да постъпи така. Залогът е ужасен, направо ужасен. Но и така да е, просто нямаш избор. Трябва да рискуваш.

Залогът му напомни за младия Крос. Ето това е ценен момък. Как бих могъл да го използвам? Как бих могъл да го накарам да си държи устата здраво затворена за фантастичното му пътешествие? Да,

и как да създам благоприятно впечатление у Уолън за Хонконг? И да се сближа с Кънингтън? Как бих могъл да запазя договора такъв, какъвто го искам?

— Е, мистър Крос, направили сте забележително пътешествие. Кой знае колко време ви е отнело?

— Само вие, сър.

— Тогава запазете го в тайна. — Струан написа нещо на лист хартия. — Дайте това на главния ми чиновник. Крос прочете бележката.

— Давате ми всичките пет хиляди гвинеи?

— Записал съм ги на името на Роджър Блоър. Струва ми се, че ще е добре да запазите това име — поне за известно време.

— Добре, сър. Сега съм Роджър Блоър. — Той се изправи. — Свършихме ли, мистър Струан?

— Бихте ли приели работа, мистър Блоър?

— Опасявам се, че... е, добре, мистър Струан, залавял съм се с дузина работи, но нищо не се получава. Татко опита всичко и... е, обречен съм — може би така ми е писано — да бъда това, което съм. Съжалявам, но добрите ви намерения ще отидат напразно.

— Обзалагам се на пет хиляди гвинеи, че ще приемете работата, която ви предлагам.

Младежът знаеше, че ще спечели облога. Нямаше такава работа, която тай-панът би могъл да му предложи и която би приел.

Почакай. Това не е човек, с който можеш да си играеш, човек, с който да се обзалагаш с лека ръка. Тези дяволски спокойни очи са равнодушни. Не би ми харесало да ги видя срещу мен на масата за покер. Или за бакара. Внимавай какво правиш, Ричард Крос Роджър Блоър. Това е човек, който ще си вземе онова, което му се полага.

— Е, мистър Блоър? Къде ви отиде куражът? Или не сте такъв играч, за какъвто се представяте?

— Петте хиляди гвинеи са моят живот, сър. Последният облог, който ще спечеля.

— Тогава заложете живота си, пусто да остане.

— Но вие не рискувате вашия, сър. Така че залогът не е равностоен. Тази сума е нищожна за вас. Дайте ми преднина. Сто към едно.

Струан се възхити на дързостта на младежа.

— Много добре. Наистина, мистър Блоър. Пред Бога. — Той протегна ръка и Блоър вътрешно се сви, защото бе разчитал, че като поиска такова предимство, ще разруши облога. Не го прави, глупако, каза си той. Петстотин хиляди гвинеи!

Той стисна ръката на Струан.

— Секретар на Жокейклуба на Хонконг — каза Струан.

— Какво?

— Току-що образувахме Жокейклуба. Вие ще му бъдете секретар. Ваше задължение е да намерите коне. Да направите хиподром. Сградата на клуба. Основете най-богатата, най-добрата конюшня за състезателните коне в Азия. Да е като Ейнтри или който и да било по света. Кой печели, младежо?

Блоър отчаяно искаше да се отпусне. В името Божие, съсредоточи се, кресна той на себе си.

— Хиподром?

— Аха. Основавате го и го ръководите — конете, залаганията, трибуни, наддавания, награди — всичко. Започнете от днес.

— Но, Исусе Христе, откъде ще вземете конете?

— Откъде вие ще вземете конете?

— От Австралия, пусто да остане — избухна Блоър. — Чувал съм, че имат коне, които да доведем тук. — Той пъкна обратно банкерската сметка на Струан и издаде възторжено мучене. — Мистър Струан, никога няма да съжалявате за това. — Той се извърна и се втурна към вратата.

— Къде отивате? — запита Струан.

— В Австралия, разбира се.

— Защо първо не се срещнете с генерала?

— Моля?

— Струва ми се, че те имат някаква кавалерия. Заемете от тях няколко коня. Да речем, бихте могъл да организирате първите бягания следващата събота.

— Бих могъл?

— Аха. Съботата е добър ден за конни състезания. А пък и Индия е по-близо до Австралия. Ще ви изпратя с първия възможен кораб.

— Ще ме изпратите?

Струан се усмихна.

— Аха. — Той подаде обратно късчето хартия. — Петстотин е премия върху първата ви годишна заплата, мистър Блоър, която се състои от петстотин годишно. Останалото е награден фонд за първите четири или пет надбягвания. Бих предложил осем гари, по пет коня във всяка, всяка втора събота.

— Бог да ви благослови, мистър Струан.

Струан остана сам. Драсна клечка кибрит и загледа как писмото гори. Стри пепелта на прах и слезе долу. Мей-мей още лежеше в леглото, но току-що ѝ бяха направили тоалета и изглеждаше прекрасно.

— Айейа, тай-пан — каза Мей-мей. Тя бързо го целуна и продължи да си вее с ветрилото. — Щастлива съм, че се върна. Искам да ми купиш малко парче земя, защото искам да започна един бизнес.

— Какъв бизнес? — запита той, леко раздражен от безцеремонното посрещане, но същевременно доволен, че тя бе приела заминаването и завръщането му, без да пита и без да прави скандал.

— Ще видиш. Но искам няколко таела, за да започна. Плащам десет процента лихва, което много добре. Сто таела. Ти ще бъдеш неизвестен съдружник.

Той протегна ръка и я постави на гърдта ѝ.

— Като говорим за партньорство...

Тя отстрани ръката му.

— Бизнес преди тия работи. Ще ми купиш земя и дадеш пари?

— Тия работи преди бизнес!

— Айейа, в тая жега? — рече тя със смях. — Много е лошо да се напругаш в тая горещина — ризата вече лепне по гърба ти. Е, все пак, ела.

Тя послушно се запъти към вратата на спалнята си, но той я спря.

— Само те дразнех. Как се чувстваш? Бебето безпокои ли те?

— Разбира се, че не. Аз съм много примерна майка и ям само много специални храни, за да създам много хубав син. И мисля войнствени мисли да бъде смел като тай-пан.

— Колко таела искаш?

— Сто, вече ти казах. Да не си глух? Много си особен днес, тай-пан. Да. Определено много особен. Да не си болен? Лоши новини? Или просто си уморен?

— Просто съм уморен. Сто таела, хубаво. Какъв е „бизнесът“?

Тя развълнувано плесна с ръце и седна на масата.

— О, ще видиш. Много мислих, откакто замина. Какво правя за теб? Любим се и се грижа за теб — и двете много хубави неща, разбира се, но не е достатъчно. Така че сега ще печеля таели за теб и за стари години. — Тя отново се засмя и той се зарадва на смеха ѝ. — Но само от варварите. Ще натрупам състояния — о, ще разбереш колко съм умница.

— Не се казва така.

— Разбираш много добре какво искам да кажа. — Тя го прегърна.

— Искаш ли да се любим сега?

— След час има търг за земя.

— Вярно. Тогавя по-добре ти си промени дрехата и бързай на там. Мъничък участък на Куинс роуд. Но плащам наем не повече от десет таела годишно. Донесе ли ми подарък?

— Какво?

— Ами, има такъв един хубав обичай — каза тя с невинен поглед. — Когато един мъж замине някъде, да носи на жена подарък. Нефрит. Такива нещица.

— Няма нефрит. Но следващия път ще бъда по-внимателен.

Тя сви рамене.

— Хубав обичай. Клетя старя майчица много обедня. По-късно хапнем, айейя?

— Аха. — Струан се качи в собствените си апартаменти на горната палуба.

Лим Дин се поклони.

— Много студена баня, нали така, господарю. Ще искате?

— Аха.

Струан съблече омекналите си дрехи, легна във ваната и остави ума си да разсъждава върху подтекста на писмото на сър Чарлс, като ядът от тъпотата на Кънингтън почти го задушаваше. Изсуши се и облече чисти дрехи, но само след няколко мига ризата му отново бе мокра от пот.

По-добре да седна и да размисля, рече си той. Нека Кълъм се погрижи за земята. Обзалагам се на живота си, че Тес е казала на баща

си за плановете му за хълма. Може би Кълъм ще бъде въввлечен в свръх наддаване. Момчето е постъпило добре. Трябва да му повери това.

И така той изпрати вест на Кълъм да участва в търга от името на „Ноубъл хаус“. Освен това му каза да купи малък, но хубав участък на Куинс роуд. Писа на Хорацио, че Мери е зле, и уреди една лорча незабавно да го закара на Макао.

После седна в дълбокото кожено кресло, загледа се в острова през люка и остави ума си да се рее.

* * *

Кълъм купи крайбрежния и краен парцели, горд да наддава от името на „Ноубъл хаус“ и да печели престиж. Мнозина го питаха къде е тай-панът и къде е бил, но той кратко отговаряше, че няма представа и продължи да показва враждебност, която вече не чувстваше.

Купи хълма и участъците, които му осигуряваха безопасност, и с облекчение установи, че Брокови не наддават против него, което означаваше, че можеше да има доверие на Тес. И все пак той реши в бъдеще да бъде по-предпазлив и да не я поставя повторно в такова положение. Беше опасно да си прекалено откровен за някои неща, помисли си той. Опасно и за нея, и за самия него. Например осъзнаването, че мисълта за нея, за най-лекия ѝ допир го правеха трескав от желание. Усещане, което никога не би могъл да сподели с нея или с баща си, а само с Горт, който разбираше: „Да, Кълъм, друже. Много добре го знам. Страхотна болка, страхотна. Човек едвам може да стъпва. Аха — и е страшно трудно да я овладееш. Ама ти не се безпокой, друже. Ние сме приятели и аз те разбирам. Ти и аз трябва да сме откровени един с друг. Много е опасно за теб да живееш като някой монах. Да. И лошото му е, че и в бъдеще ще ти създава неприятности, а съм чувал да казват, че може и болест да те хване. Болката в лоното е предупреждение Божие. Тая болка може да съсипе живота на мъжа и това си е чистата истина, да ме пази Бог! Ама ти не се безпокой — знам едно местенце на Макао. Не се кахъри, стари друже.“

И макар че Кълъм не приемаше твърде сериозно суеверията, с които го обсипваше Горт, болките, които понасяше денем и нощем,

пресякоха волята му да се съпротивлява. Имаше нужда от облекчение. Но и така да е, закле се той, ако Брок се съгласи да направи сватбата другия месец, няма да отида в бардака! Няма!

* * *

По залез Кълъм и Струан се качиха на „Уайт уич“. Брок ги чакаше на кварталдека заедно с Горт. Вечерта бе хладна и приятна.

— Вече съм решил за твоята женитба, Кълъм — каза Брок. — Следващия месец няма да стане. По-добре ще е догодина. Но след три месеца от днес е седемнайсетият рожден ден на Тес и тогава можете да се ожените — на същия ден, на десети.

— Благодаря ви, мистър Брок — отвърна Кълъм. — Благодаря ви.

Брок се ухили на Струан.

— Това устройва ли те, Дърк?

— Това е твое решение, Тайлър, не мое. Но мисля, че два или три месеца не е много по-различно от един. Все още настоявам за следващия месец.

— Септември устройва ли те, Кълъм? Както казах? Бъди честен, момко.

— Да. Разбира се. Аз се надявах, но... е, добре, мистър Брок. — Кълъм се закле, че ще изчака трите месеца. Но дълбоко в себе си знаеше, че няма да може.

— Значи е уредено.

— Аха — откликна Струан. — Тогава след три месеца.

Да, каза си той, три месеца. Току-що си подписа смъртната присъда, Тайлър. Може би две.

— И, Дърк, ще ми отделиш ли малко време утре? Да определим зестрата и някои други работи.

— По обяд?

— Става. По обяд. А сега викам да слезем долу при дамите. Ще останеш ли за вечеря, Дърк?

— Благодаря, но имам да свърша някои работи.

— Като конните състезания, а? Трябва ли да ти го призная? Много умно да извикаш тоя момък Блоър от родината. Подходящ млад

франт. Последната гара от всяко състезание ще бъде залога на Брок. Ще определим награден фонд.

— Да. И аз така чух. Добре ще е да имаме най-добрия хиподром в Азия.

Блоър бе направил съобщението на търга за земя. Лонгстаф бе приел да стане първия президент на Жокейклуба. Вноската за годишно членство бе определена на двадесет гвинеи и всеки европеец на острова незабавно се бе присъединил. Блоър бе обкръжен от доброволци да яздят кавалерийските коне, които генералът се бе съгласил да предостави.

— Ти можеш ли да яздиш, Дърк?

— Аха. Но никога не съм се състезавал.

— Аз също. Но може би трябва да опитаме, а? Ти яздиш ли, Кълъм?

— О, да. Но не съм много добър.

Горт го потупа по гърба.

— Можем да наемем коне на Макао, Кълъм, да се поупражним. Може да вземем и бащите си с нас, а?

Кълъм неловко се усмихна.

— Да, бихме могли да опитаме, Горт — каза Струан. — Е, лека нощ. Ще се видим утре на обяд, Тайлър.

— Тъй. Лека нощ, Дърк.

Струан си тръгна.

По време на вечерята Кълъм се опитваше да заличи антагонизма, който съществуваше между Горт и Брок. Стори му се странно, че харесва и двамата, че можеше да ги прозре — можеше да разбере защо Горт искаше да бъде тай-пан и защо Брок няма да отстъпи управлението, поне още за известно време. Странно защо се чувстваше по-мъдър от Горт в това отношение. Всъщност не е толкова странно, помисли си той. Горт не е бивал внезапно оставян сам за седем дълги дни с цялата отговорност. В деня, когато се ожения за Тес, ще изхвърля двадесетте суверена на Брок. Няма да е редно да ги пазя повече. Каквото и да стане, започваме наново. Само след три месеца. О, Господи, благодаря ти.

След вечеря Кълъм и Тес излязоха на палубата сами. И двамата стояха бездиханни под звездите, като се държаха за ръце и изгаряха. Кълъм докосна устните ѝ в първата колеблива целувка и Тес си

припомни грубата целувка на Нагрек и огъня, който ръцете му бяха разпалили, и болката, която беше ѝ причинил — всъщност не болка, а агония от удоволствие, което винаги я караше да пламва в спомените си. Радваше се, че скоро ще може да угаси огъня, който вътрешно я изгаряше. Още само три месеца и — успокоение.

Върнаха се във вонящата каюта долу и след като Кълъм си тръгна, тя легна на леглото си. Копнежът ѝ я измъчваше и тя заплака. Защото разбираше, че Нагрек я бе докоснал по начин, по който само Кълъм щеше да има право да я докосва. Знаеше, че това трябва да остане тайна за него и завинаги. Но как? О, моя любов, моя любов.

* * *

— Казвам ти, татко, че това е грешка — говореше Горт в голямата каюта, като бе понижил глас. — Ужасна грешка!

Брок стовари халбата си на масата и бирата плисна върху нея и на пода.

— Това е моето решение, Горт, и стига за това. Те ще се оженят през септември.

— Освен това беше грешка, че не наддавахме за хълма. Тоя дявол още веднъж се оказа по-добър от нас, пусто да остане.

— Размърдай си мозъка, Горт! — изсъска Брок. — Ако бяхме направили това, младият Кълъм щеше да се увери, че Тес невинно споделя с мен каквото трябва и каквото не трябва. Хълмчето не е важно. Може да дойде време, когато ще каже нещо за Дърк, което ще го съсипе, и това е, което искам да знам, нищо повече. — Брок се презираше за това, че слушаше Тес и я използваше, без тя да знае, да шпионира Кълъм и като оръдие срещу Дърк Струан. Но още повече ненавиждаше Горт и повече от всякога не му вярваше. Защото разбираше, че Горт е прав. Но той искаше щастието на Тес повече от всичко и това разбиране го правеше опасен. Сега плодът на проклетото лоно на Струан щеше да се съедини с обожаемата Тес.

— Заклевам се в Бога, че ще убия Кълъм, ако само косъм падне от главата ѝ — каза той със страшен глас.

— Тогава защо разреши на Кълъм да се ожени за нея толкова бързо, пусто да остане? Разбира се, че ще ѝ причини болка и ще я

използва срещу нас.

— И какво те накара да си промениш мнението, а? — присмя се Брок. — Ти беше съгласен — даже ентузиазирано — с това.

— Все още съм, но след три месеца, за бога. Това ще провали всичко.

— Защо?

— Разбира се, че ще провали всичко — отвърна той. — Когато се бях съгласил, Роб беше още жив, нали? Тогава тай-панът щеше да се оттегли това лято и да предаде ръководството на Роб, а после, след година — на Кълъм. Така щеше да стане. Да се оженят догодина щеше да е най-добре. Но сега тай-панът остава. И сега, като се съгласи сватбата да стане след три месеца, тай-панът ще ти я отнеме, ще насъска Кълъм против нас. Сега си мисля, че той никога няма да се оттегли. Определено никога, докато ти си тай-пан на „Брок и синове“.

— Той никога няма да напусне Азия, каквото и да казва на Кълъм. Или на Роб. Познавам Дърк.

— А аз познавам теб!

— Когато той се оттегли — или умре, — тогава и аз ще се оттегля.

— Тогава по-добре той да умре веднага.

— По-добре се запаси с търпение.

— Аз съм търпелив, тате. — На върха на езика на Горт бе да каже на Брок за отмъщението, което бе запланувал за Струан — чрез Кълъм на Макао. Но не го направи. Баща му се интересуваше повече от щастието на Тес, отколкото да стане тай-пан на „Ноубъл хаус“. Баща му бе загубил тъй необходимата разяждаща безскрупулност, която Струан притежаваше в степен, правеща възможно той да бъде тай-панът.

— Запомни, тате — той те измами със среброто, с компанията си, с женитбата. Тес е твоята слабост — избухна Горт. — Той го знае и ти беше измамен с нея като корабокрушенски фар, който те води към катастрофа.

— Не, не. Знам какво правя — отвърна Брок, като се мъчеше да не повишава тон, но вените на слепоочията му се бяха издули като възлите на камшик. — И съм те предупредил. Не се занимавай сам с тоя дявол. Ще ти откъсне топките и ще ти ги натика в гърлото. Добре го познавам!

— Да, наистина, татко! — Горт можеше да подуши старостта на баща си и за първи път наистина разбра, че ще може да го победи, ако се изправят като мъж срещу мъж. — Така че се махни от пътя ми и остави мъжете да гледат мъжката работа, да му се не види!

Брок скочи на крака и събори стола. Горт беше се изправил и чакаше баща му да посегне към ножа, като знаеше, че отсега нататък завинаги може да си позволи да чака, защото му бе разбрал мярката.

Брок ясно осъзна, че това е последната му възможност да овладее Горт. Ако не посегнеше към ножа, бе загубен. Ако посегнеше, трябваше да убие Горт. Знаеше, че ще може — но само с хитрост, вече не само със сила. Горт е твоят син, твоят най-голям син. Той не е враг, каза си той.

— Не си прав — каза той, като задуши желанието си да убива. — Не си прав нито за себе си, нито за мен. Не е така. Не, пусто да остане. За последен път те предупреждавам, че ако го преследваш, ще се срещнеш със Създателя си.

Горт усети тръпката на победителя.

— Само джос може да ни измъкне от тая каша. — Той изрита стола, който му бе препречил пътя. — Слизам на брега.

Брок остана сам. Допи халбата си, още една, после още. Лайза отвори вратата, но той не я забеляза и тя го остави да пие, отиде да си легне и се помоли бракът да се окаже щастлив. И за мъжа си.

Горт слезе на брега. Отиде в заведението на мисис Фордъринджил.

— Не искам да имам вземане-даване с вас, мистър Брок — каза тя. — Последното момиче бе жестоко наранено.

— Че какво значение има една маймуна за тебе, стара вещице? Ето! — Горт хвърли двадесет златни суверена на масата. — Ето още толкова да си държиш устата затворена.

Тя му даде едно младо момиче Хака и стаичка далеч в дъното на къщата.

Горт изтормози момичето, жестоко я преби и я остави умираща.

На следващия ден отплува за Макао на „Уайт уич“, четиридесет мили на югозапад. Всички от семейство Брок бяха на борда, освен самият Брок. Кълъм също стоеше на кварталдека. Ръката му бе свързана с ръката на Тес.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пет дена по-късно се състояха надбягванията. През това време бяха положени основите на новия град. Следвайки примера на „Ноубъл хаус“, търговците бяха впрегнали всички усилия и умения на Тай Пинг Шан в изкопни работи, пренасяне и строителство. Търговците изляха в земята цялото сребро, което Лонгстаф им беше дал. Тухларите от Макао и дърводелците от Квантунг — всички онези, които се занимаваха със строителството на къщи, кантори и пристани — започнаха да работят денонощно, за да удовлетворят трескавата необходимост на търговците да завладеят пустошта. Цените на работната ръка растяха. Кулитата започнаха да не достигат — само „Ноубъл хаус“ беше наела три хиляди зидари, строители и майстори от всякакъв вид, — въпреки че с всеки прилив пристигаха все повече работници. Те бързо намираха добре платена работа. Тай Пинг Шан се разрасна още повече. Бреговата ивица около Глесинг пойнт пулсираше от енергия.

Денят на конните състезания отбеляза четиринадесетия ден, откакто Струан и Мей-мей бяха напуснали къщата в Хепи вели, за да се преместят на борда на „Рестинг клауд“.

— Не изглеждаш добре, мила — каза Струан. — По-добре днес остани в леглото.

— Мисля, че ще го направя — отвърна тя. Не бе мигнала през нощта и главата, вратът и гърбът бяха започнали да я болят. — Нищо ми няма, не се безпокой. Ти изглеждаш страхотно.

— Благодаря — отвърна Струан. Беше облякъл новите дрехи, поръчани в чест на състезанието: тъмнозелен жакет за езда от най-лека и фина вълна, бели спортни панталони с баста, пъхнати в полуботите, жилетка от бледожълт кашмир, зелена връзка.

Мей-мей размърда рамене да отпусне болката и А Сам нагласи възглавниците да ѝ бъде по-удобно.

— Просто летни неразположения. Пратих да повикат лекаря. Ще ходиш ли на брега?

— Аха. Състезанието започва след час. Мисля да повикам нашия лекар, скъпа. Той ще...

— Аз ще извикам лекар. Китаец. Толкова по въпроса. Сега, да не забравиш — двадесет таела на кон номер четири в четвърта гара. Астрологът каза, че е сигурен победител.

— Няма да забравя. — Струан я потупа по бузата. — Ти си почивай.

— Като печеля, се чувствам фантастично добре, айейя? Хайде, тръгвай сега.

Той я зави и се погрижи да ѝ донесат пресен чай и да приготвят глинената грейка за гърба ѝ. Тогава се отпрати към брега.

Хиподрумът бе построен на запад от Глесинг пойнт и бе претъпкан с хора. Част от бреговата ивица, близо до поста, който маркираше едновременно старта и финала, бе оградена за европейците, за да отдели ордите любопитни китайци, които се бяха струпали наоколо. Тук-там бяха опънати палатки. Бяха построени сектори за обзалагане и тревна площ. Флагчета, поставени на бамбукови пръти, маркираха овалния хиподрум.

Залагането бе сериозно и Хенри Харди Хибс приемаше залозите.

— Направете своя избор, господа — викаше той с носовия си глас, като потупваше дъската, където с тебешир бяха написани залозите.

— Майор Трент залага на черния жребец Сейтън, който ще е фаворитът в първа гара. Равни залози. Три към едно за останалите.

— Дяволите да те вземат, Хибс — каза Глесинг изпитателно, като се потеше от жегата. — Три към едно за останалите и си длъжен да спечелиш. Дай ми шест към едно за сивата кобила. Гвинея!

Хибс хвърли поглед към дъската и дрезгаво прошепна:

— За вас, капитане, нека бъдат пет. Една гвинея. На Мери Джейн.

Глесинг се извърна настрана. Той беше вбесен, че не е в Макао и че обещаното писмо на Кълъм не бе пристигнало. Ох, велики боже, помисли той, трескав от безпокойство, досега трябваше да получи част от него. Защо, по дяволите, се бави? Какво ли прави този кучи син Хорацио? Дали пък не я тормози?

Той унило се разхождаше по поляната и видя Струан и Сергеев заедно, ала Лонгстаф се присъедини към тях и той реши да не спира.

— Какъв е нашият избор, Ваше Височество? — питаше шеговито Лонгстаф.

— Скопеният кон — отговори Сергеев, като се облегна на бастуна си. Възбудата и мирисът на конете го бяха ободрили и бяха намалили значително постоянната му болка. Искаше му се да може да язди, но благослови съдбата, че изобщо бе оцелял след раняването. Благослови и Струан. Знаеше, че без операцията, която той му беше направил, щеше да си отиде.

— А, Ваше Височество — пропя Шиваун, като се приближи облегнатата на ръката на Джеф Купър. Бе облечена в блестящо зелено и си пазеше сянка с оранжев чадър. — Ще ми подскажете ли на кого да заложа? — Тя ги възнагради с усмивка. Особено Струан.

— Скопеният кон е най-добрият, но кой е по-добрият ездач, не бих могъл да кажа, Шиваун — отвърна Сергеев. Шиваун огледа големия кафяв кон с лъскав косъм и влажни очи.

— А! — каза тя с палава искрица. — Горкият кон! Ако бях кон и бяха постъпили така с мен, кълна се, че не бих направила и стъпка! За никого! Варварство!

Те се разсмяха заедно с нея.

— И вие ли залагате на скопеца, тай-пан?

— Не знам още — отвърна той, обезпокоен за Мей-мей. — Като че ли ми допада кобилката. Но мисля, че ще направя окончателен избор, като се подредят за старта.

Тя го погледна изпитателно за момент, като се питаше дали не говори с намеци.

— Хайде да отидем да хвърлим един поглед на кобилката отблизо — предложи Джеф, като се мъчеше да се засмее.

— Защо не отидеш ти, Джеф, скъпи? Аз ще остана тук и ще те чакам.

— И аз ще дойда — каза Лонгстаф, като не забеляза раздражението на Купър. Купър се поколеба, но тръгнаха заедно.

Брок учтиво свали шапка, като мина покрай Шиваун, Струан и Сергеев, но не се спря. Радваше се, че Струан бе решил да не язди, защото самият той не обичаше ездата и злобната му насмешка над Струан бе неволна. Дяволите да го вземат, помисли той.

— Как е раната ви, Ваше Височество? — интересува се Шиваун.

— Добре. Вече съм почти цял благодарение на тай-пана.

— Нищо не съм направил — каза Струан, смутен от похвалата на Сергеев. Той забеляза Блоър долу до тревната площадка да разговаря със Скинър. Питам се дали правилно рискувах с момчето, помисли си той.

— Скромността ви отива, сър — каза Шиваун на Струан и приклепна в грациозен поклон. — Не се ли казва, че благородството задължава?

Струан забеляза, че Сергеев открито се възхищава от момичето.

— Имате прекрасен кораб, Ваше Височество. — Руският съд бе четириимачтов с товароподемност осемстотин тона. С много топове.

— Ще ми направите честта капитанът да ви разведе из него — каза Сергеев. — Ще можем да уточним подробностите с вас. Когато сте готов.

— Благодаря ви, ще ми бъде приятно. — Струан се готвеше да продължи, но Блоър се втурна към тях, прашен и изтощен.

— Почти сме готови да започнем, тай-пан... изглеждате страхотно, мис Тилмън... добър ден, Ваше Височество — изрече той тичешком. — Всички заложиха като вас на номер четири от четвъртата гара, реших аз да бъда ездачът... а, тай-пан, проверих жребеца снощи. Обуздан е, така че ще можем да го използваме на следващите състезания... Ваше Височество, позволете ми да ви заведа до мястото ви, вие откривате първата гара.

— Аз?

— Нима Негово Превъзходителство не ви е казал? Но да... искам да кажа, бихте ли? — Никога досега Блоър не бе работил толкова усилено и никога не се бе вълнувал толкова. — Бихте ли ме последвали, моля?

Той бързо поведе Сергеев през тълпата.

— Блоър е приятен младеж — каза Шиваун, която се радваше най-сетне да остане насаме със Струан. — Къде го намерихте?

— Той ме намери — отвърна Струан. — И се радвам, че го направи. — Вниманието му бе привлечено от някакво вълнение близо до една от палатките. Група от войници пазачи избутваше някакъв китаец от тълпата. Шапката на кулото падна и заедно с нея — дългата плитка. Човекът се оказа Аристотел Куанс. — Извинете ме за секунда — каза Струан. Той забърза и се изправи пред дребния човечец,

прикривайки го с тялото си. — Всичко е наред, момчета, той ми е приятел! — каза той.

Войниците свиха рамене и се отдалечиха.

— Велики трещящи топовни гюлета, тай-пан — задъхваше се Куанс, като оправяше мръсните си дрехи. — Спасихте ме тъкмо навреме. Господ да ви благослови!

Струан отново надяна шапката на кули на главата на Аристотел и го изтегли зад платнището на палатката.

— Какво, по дяволите, правите тук? — прошепна той.

— Трябваше да гледам състезанията, за бога — отвърна Куанс, като намести шапката така, че плитката да пада на гърба му, — и исках да говоря с вас.

— Сега не е моментът! Морийн е някъде в тълпата.

Куанс пребледня.

— Бог да ми е на помощ!

— Аха, макар че не виждам защо трябва да го прави. Изчезвайте, докато сте цял. Чух, че си е запазила място на кораб за родината за другата седмица. Ако заподозре нещо — е, вие сам ще сте си виновен!

— Само първата гара, тай-пан? — умоляваше Куанс. — Моля ви! Освен това имам сведения за вас.

— Какви?

За огромна изненада на Струан, Куанс му разказа как Горт бе постъпил с проститутката.

— Кошмарно! Горкото момиче едва диша. Горт е луд, тай-пан. Луд.

— Известете ме, ако момичето умре. Тогава ще... е, ще трябва да помисля какво да се направи. Благодаря ви, Аристотел. По-добре изчезвайте, докато можете.

— Само първата гара? Моля ви, в Божието име! Вие не знаете какво означава това за клетия стар човек.

Струан се огледа. Шиваун упорито не им обръщаше внимание. После забеляза Глесинг, който минаваше наблизко.

— Капитане!

Когато Глесинг позна Куанс, очите му щяха да изскочат.

— По дяволите! Мислех, че сте далеч в морето!

— Бихте ли ми направили една услуга? — запита бързо Струан. — Мисис Куанс е някъде до поста. Бихте ли помогнали на Аристотел

да не се забърка в нещо и да не ѝ се изпречи на пътя? По-добре го заведете ей там. — Струан посочи към мястото, където кръжаха китайците. — Нека види първата гара, а после го отведете.

— Разбира се. Мили боже, Аристотел, радвам се да ви видя — каза Глесинг, после се обърна към Струан. — Имате ли новини от Кълъм? Ужасно се тревожа за мис Синклер.

— Не. Но казах на Кълъм да я посети веднага щом пристигне. Всеки момент ще разберем. Сигурен съм, че е добре.

— Надявам се. А къде да заведе Аристотел след състезанието?

— У мисис Фордъринджил.

— Пусто да остане! Как е там, Аристотел? — попита Глесинг, като любопитството удържа връх.

— Ужасяващо, моето момче, крайно ужасяващо. — Куанс го сграбчи за ръката и гласът му стана дрезгав. — Не можеш да мигнеш, а храната е отвратителна. Нищо, освен буламач за закуска, обяд, следобеден чай, вечеря. Бихте ли ми услужили с няколко гвинеи, тайпан?

Струан изпръхтя и се отдалечи.

— Какво значи буламач, Аристотел?

— Ами... нещо като овесена каша.

Струан се върна при Шиваун.

— Ваш приятел ли е, тайпан?

— Не е полезно да забелязваш някои приятели, Шиваун.

Тя леко го перна с ветрилото си по ръката.

— Никога не трябва да ми напомняте за полезните неща, Дърк. Липсвахте ми — нежно добави тя.

— Така ли? — отвърна той, като осъзна, че би било лесно и разумно да се ожени за Шиваун. Но бе невъзможно. Заради Мей-мей. — Защо искате да ви рисуват гола? — попита внезапно той и от проблясъка в очите ѝ разбра, че попадението беше точно.

— Аристотел ли ви каза това? — Гласът ѝ бе равен.

— Велики Боже, не. Никога не би направил такова нещо. Но преди няколко месеца ни дразнеше. Казваше, че има нова поръчка. За акт. Защо?

Тя се изчерви, повя си с ветрилото и се разсмя.

— Той е рисувал херцогиня Алба. Мисля, че два пъти. И това е станало световен шедьовър.

Очите му се присвиха от удоволствие.

— Вие сте дявол, Шиваун. Наистина ли му позволихте... е, да види обекта?

— За него това бе поетично разрешение. Обсъждахме идеята за два портрета. Не одобрявате ли?

— Бих казал, че чичо ви и баща ви ще съборят света, ако разберат или ако портретът попадне в неподходящи ръце.

— Ще купите ли портретите, тай-пан?

— Да ги скрия ли?

— Да им се радвате.

— Странно момиче сте, Шиваун.

— Вероятно прозирам лицемерието. — Тя изпитателно го погледна. — Както и вие.

— Аха. Но вие сте момиче в един мъжки свят и някои неща не са ви позволени.

— Има много от „някои“ неща, които бих искала да правя.

Чуха се възгласи и конете започнаха обиколката. Шиваун се реши.

— Мисля, че ще напусна Азия. След около два месеца.

— Това звучи като заплаха.

— Не, тай-пан. Просто съм влюбена, но съм също влюбена и в живота. Освен това съм съгласна с вас. Че победителят трябва да се избира преди старта. — Тя си повя с ветрилото, като се молеше залогът ѝ да оправдае риска. — Кого избрахте?

Той не погледна конете.

— Кобилката, Шиваун — отвърна той спокойно.

— Как се казва? — запита тя.

— Мей-мей — отвърна той с меко сияние в погледа. Ветрилото ѝ се поколеба, но продължи като преди.

— Едно състезание никога не е загубено, докато не се определи и награди победителят. — Тя се усмихна и се отдалечи с високо вдигната глава, по-красива от когато и да било.

Кобилката загуби. Само на косъм. Но загуби.

* * *

— Защо толкова рано, тай-пан? — тъничко рече Мей-мей.
— Така. Уморих се от състезанието и се обезпокоих за теб.
— Спечелих ли?

Той поклати глава.

Тя се усмихна и въздъхна.

— Е, добре, няма значение. — Бялото на очите ѝ бе придобило розов цвят, а лицето ѝ бе посивяло под златистия тен.

— Лекарят идва ли? — попита Струан.

— Още не. — Мей-мей се търкулна настрани, но това не облекчи неразположението ѝ. Махна възглавницата, но и това не помогна, така че тя я върна на мястото ѝ. — Клетата стара майка си е просто стара — каза тя с измъчена усмивка.

— Къде те боли?

— Никъде. Навсякъде. Като се наспя добре, всичко ще мине, не се безпокой.

Той масажира врата и гърба ѝ, като си забраняваше да мисли немислимото. Поръча пресен чай и лека храна и се опита да я убеди да хапне, но тя нямаше апетит.

По залез влезе А Сам и каза нещо кратко на Мей-мей.

— Дошъл е лекарят. И Гордън Чен — каза Мей-мей на Струан.

— Добре! — Струан стана и се протегна.

А Сам отиде до едно инкрустирано със скъпоценни камъни шкафче и извади малка фигурка от слонова кост на гола жена, лежаща настрани. За изумление на Струан, Мей-мей посочи някои части на миниатюрната статуетка и накрая заговори на А Сам. А Сам кимна и излезе. Объркан, Струан я последва.

Лекарят се оказа възрастен човек с дълга плитка, добре намазана с мазнина. Старата му черна роба бе окъсана. Очите му бяха ясни.

Няколко дълги косъма стърчаха от брадавицата на бузата му. Имаше дълги тънки пръсти, а вътрешната част на ръцете му бе пронизала от сини вени.

— Толкова съжалявам, тай-пан — каза Гордън и се поклони заедно с лекаря. — Това е Кий фа Тан, най-добрият лекар в Тай Пинг Шан. Дойдохме възможно най-бързо.

— Благодаря ви. Минете от... — той прекъсна. А Сам се беше приближила до лекаря и след дълбок поклон му бе показала статуята, като показваше различни места по нея по същия начин като Мей-мей.

Сега пък многословно отговаряше на въпросите. — Какво, по дяволите, прави той?

— Поставя диагноза — отвърна Гордън Чен, като внимателно се вслушваше в разговора на лекаря и А Сам.

— Чрез статуята?

— Да. За него ще бъде непристойно да прегледа госпожата, ако не е необходимо, тай-пан. А Сам обяснява къде са болките. Моля ви, бъдете търпелив. Сигурен съм, че не е нещо сериозно.

Лекарят мълчаливо съзерцаваше статуйката. Накрая погледна Гордън Чен и меко каза нещо.

— Казва, че не е лесно да постави диагноза. С ваше позволение, той би искал да прегледа госпожата.

Изгаряйки от нетърпение, Струан ги поведе към спалнята. Мей-мей бе спуснала завесите, заобикалящи леглото. Бе само дискретна сянка зад тях.

Лекарят се приближи до леглото на Мей-мей и отново замълча. След няколко минути меко заговори. Лявата ръка на Мей-мей послушно се появи иззад завесата. Лекарят хвана ръката ѝ и внимателно я разгледа. После постави пръсти на пулса ѝ и затвори очи. Пръстите му лекичко започнаха да почукват по кожата ѝ.

Минутите летяха. Пръстите бавно потупваха, като че ли търсеха нещо, което е невъзможно да бъде намерено.

— Какво прави сега? — попита Струан.

— Вслушва се в пулса ѝ, сър — прошепна Гордън. — Трябва да бъдем съвсем тихи. Във всяка китка има по девет пулса. Три на повърхността, три по-надолу и три — съвсем дълбоко. Последните му разкриват причината на болестта. Моля ви, тай-пан, бъдете търпелив. Много е трудно да се преслуша с пръсти.

Потупването с пръсти продължи. Това беше единственият звук в каютата. А Сам и Гордън Чен гледаха като омагьосани. Струан се размърда неудобно, но мълчаливо. Лекарят като че ли бе изпаднал в мистично мечтание. После внезапно, като че ли изхвърляйки се върху неуловима плячка — потупването престана и лекарят натисна силно. За миг замря като статуя. После постави китката на завивката и Мей-мей тихо му подаде дясната си китка. Процедурата се повтори.

И отново доста минути изминаха, преди потупването рязко да спре.

Лекарят отвори очи, въздъхна и постави китката на Мей-мей на завивката. Махна към Гордън Чен и Струан.

Гордън Чен затвори вратата зад тях. Лекарят тихо и нервно се изсмя и заговори бързо и спокойно.

Очите на Гордън Чен се разшириха.

— Какво има? — остро попита Струан.

— Не знаех, че ще има дете, тай-пан. — Гордън се обърна към лекаря, зададе въпрос и лекарят накрая отговори. Последва мълчание.

— Е, какво, по дяволите, каза?

Гордън го погледна и неуспешно се помъчи да изглежда спокоен.

— Казва, че Майката е много зле, тай-пан. Че в кръвта ѝ е проникнала отрова през долните крайници. Тази отрова се е натрупала в черния ѝ дроб и сега черният дроб — той потърси думата — лошо се приспособява. Скоро ще има треска, лоша треска. Много лоша треска. После ще минат три-четири дни и отново треска. И отново.

— Малария? Треската на Хепи вели?

Гордън се обърна и зададе въпроса.

— Той казва — да.

— Всеки знае, че е от нощните изпарения — никаква отрова през кожата, за бога — тросна се той на Гордън. — Тя не е била там от седмици!

Гордън сви рамене.

— Предавам ви само какво казва, тай-пан. Аз не съм лекар. Но на този лекар бих повярвал — мисля, че и вие трябва да се доверите.

— Какво е лекарството?

Гордън попита лекаря.

— Тай-пан, той казва: „Лекувал съм някои от онези, които са заболели от треската на Хепи вели. Успешно излекувалите се бяха все яки мъже, които взеха определено лекарство преди третата атака на треската. Но този пациент е жена и макар да е на двадесет и една години и силна с огнен дух, цялата ѝ сила отива в детето, което четвърти месец е в утробата ѝ.“ — Гордън спря, чувствайки се неудобно. — Той се страхува за госпожата и за детето.

— Кажи му да вземе лекарство и да я лекува сега. Не след която и да било атака.

— Там е работата. Той не може, сър. Не му е останало от лекарството.

— Тогава му кажете да намери, пусто да остане!

— На Хонконг няма, тай-пан. Той е сигурен.

Лицето на Струан потъмня.

— Трябва да има някакво. Кажи му да го намери — колкото и да струва.

— Но, тай-пан, той...

— За бога, кажете му!

Отново бяха разменени няколко думи.

— Каза, че на Хонконг няма. Нито в Макао, нито в Кантон. Че лекарството се прави от кората на много рядко дърво, което расте някъде около Южните морета или отвъд тях. Малкото количество, с което е разполагал, бил получил от баща си, който също бил лекар, който пък го имал от своя баща. — Гордън безпомощно добави: — Той е напълно сигурен, че няма повече.

— Двадесет хиляди таела сребро, ако тя оздравее.

Очите на Гордън се разшириха. За момент се замисли, после бързо заговори на лекаря. И двамата се поклониха и забързано излязоха.

Струан извади носната си кърпа, попи потта от челото си и се върна в спалнята:

— Айейя, тай-пан — обади се Мей-мей. Гласът ѝ бе изтънял още повече. — Такъв ми бил късметът.

— Отидоха да донесат специално лекарство, което ще те излекува. Няма за какво да се безпокоиш.

Той ѝ помогна да се намести колкото може по-добре. Съзнанието му бе измъчено. После забърза към флагмана и попита главния флотски лекар за кората.

— Съжالياвам, драги мистър Струан, но това са празни приказки. Съществува легенда за графиня Синкон, съпруга на испанския вицецрал на Перу, която пренесла кората от Южна Америка в Европа през седемнайсти век. Била известна под името „йезуитска кора“, а понякога я наричали „синкона“. Но когато я използвали в Индия, било пълен провал. Нищо не струва! Проклетите паписти биха казали какво ли не, стига да привлекат новопокръстени.

— Откъде, по дяволите, мога да взема малко?

— Наистина не знам, драги ми господине. Предполагам, от Перу. Но защо толкова се тревожите? Куинс таун е изоставен сега. Няма от

какво да се безпокоите, щом не вдишвате нощните изпарения.

— Маларията току-що повали един приятел.

— О! Тогава силно прочистете с каломел. Възможно най-бързо. Разбира се, нищо не обещавам. Незабавно ще му поставим пиявици.

Струан се допита и до главния лекар на армията, а после, последователно, до по-нисшестоящите лекари — военни и цивилни, и всички те му отговориха по един и същи начин.

Тогава Струан си спомни, че Уилф Тилмън е жив. Забърза към кораба му за опиум.

И докато Струан разпитваше лекарите, Гордън Чен се беше върнал в Тай Пинг Шан и бе изпратил да повикат десетте водачи на Триадата, които му се подчиняваха. Те се бяха върнали в собствените си щабове и бяха изпратили за десетимата подчинени им водачи. С невероятна скорост се разпространи вестта, че трябва да се намери определена кора от определено дърво. Чрез сампани и джонки новината проникна през пристанището на Уоулун, за да достигне скоро къщурки, села и градове. Нагоре по крайбрежието, надолу по крайбрежието, във вътрешността. Скоро всички китайци от Хонконг — били те членове на Триадата или не — знаеха, че се търси рядка дървесна кора. Не знаеха от кого и за какво: знаеха само, че е предложена висока награда. Тази вест стигна и до ушите на агентите на мандарините, които се бореха срещу Триадата. Те също започнаха да търсят кората, и то не само заради наградата. Те разбираха, че част от кората вероятно можеше да бъде използвана като примамка за демаскиране на вождовете на Триадата.

* * *

— Извинете, че идвам неканен, Уилф. Аз... — Струан спря, разтревожен от вида на Тилмън.

Тилмън се бе подпрял на подгизнала от пот възглавница, лицето му бе това на скелет, с цвят на неизбелен стар лен, бялото на очите му бе придобило мръсножълт цвят.

— Влизайте — каза той с едва доловим глас. Сега Струан забеляза, че Тилмън, който имаше хубави, здрави бели зъби, беше беззъб.

— Какво е станало със зъбите ви?

— От каломела е. Така въздейства на някои хора... — Гласът на Тилмън глухо се носеше. Очите му излъчваха странен блясък. — Очаквах ви. Отговорът е „не“!

— Какво?

— Не. Просто „не“. — Гласът на Тилмън укрепна. — Аз съм неин настойник и тя никога няма да се омъжи за вас.

— Не съм дошъл да ѝ искам ръката. Просто дойдох да ви видя и как е маларията...

— Не ви вярвам. — Гласът на Тилмън истерично звънна. — Вие просто се надявате да умра!

— Това е смешно? Защо трябва да искам да умрете? Тилмън със затруднение вдигна звънчето, което бе поставено на миришещата на киснатата завивка, и позвъни. Вратата се отвори и един бос грамаден негър влезе. Той беше роб на Тилмън.

— Джибидая, кажи Купър и миси да дойдат веднага тук.

Джибидая кимна и затвори вратата.

— Още търгуваме с хора, Уилф?

— Джибидая е доволен от положението си, дяволите да те вземат! Вие си гледайте вашата работа и ни оставете да си гледаме нашата, гадна свиньо!

— По дяволите вашата „работа“, проклет роботърговец.

Вторият кораб, на който бе попаднал Струан, се бе запечатал в паметта му и от време на време още сънуваше кошмари, че е на борда му. Със своя дял от наградата за Трафалгар той се бе откупил от флота и се бе наел като каютен прислужник на един английски търговски кораб, който браздеше Атлантика. Бяха вече далеч в открито море, когато откри, че бе кораб за незаконна търговия с роби, който отиваше до Дакар и после през долния Атлантук и екваториалната ивица до Савана. Мъже, жени и деца мряха в трюмовете като мухи. Техните предсмъртни викове и степания отекваха в ушите му, зловонието го задушаваше седмица след седмица. Бе дезертирал в Савана. Това бе единственият кораб, от който бе дезертирал през живота си.

— Вие сте по-лоши от търговци с роби — каза той с груб глас. — Вие просто купувате плътта, слагате я на дръвника и вземате печалбата. Виждал съм пазар за роби.

— Ние се отнасяме добре с тях! — изкрещя Тилмън. — Те са просто диваци, а ние им осигуряваме хубав живот. Наистина! — Лицето му се сгърчи, като се облегна назад и се бореше да събере сили, отчаян от завист към жизнерадостта и здравето на Струан. Усещаше приближаването на смъртта. — Ти няма да се възползваш от смъртта ми, Бог ще те прокълне завинаги!

Струан тръгна към вратата.

— По-добре почакай! Това, което ще кажа, те засяга.

— Нищо от това, което ще кажеш, не може да ме засяга!

— Ти ме нарече роботърговец? А ти как се сдоби с наложницата си, мръсен лицемер такъв?

Вратата широко се разтвори и Купър се втурна вътре.

— О, здравейте, тай-пан! Не знаех, че сте тук.

— Здравейте, Джеф — отвърна Струан, едва успявайки да овладее гнева си.

Купър хвърли поглед към Тилмън.

— Какво има, Уил?

— Нищо. Искан да ви видя, както и племенницата си.

Влезе Шиваун и изненадана, спря.

— Здравейте, тай-пан. Добре ли сте, чичо?

— Не, дете. Много съм зле.

— Какво става, Уил? — попита Купър.

Тилмън слабо се прокашля.

— Тай-панът дойде да ме „посети“. Счетох, че е тъкмо моментът да се уреди една важна работа. Утре отново очаквам пристъп на треска и мисля... — Безводният поглед се насочи към Шиваун. — Горд съм да ви съобщя, че Джеф официално поиска ръката ви и аз с радост се съгласих.

Шиваун пребледня.

— Все още не искам да се омъжвам.

— Обмислих всичко много внимателно...

— Няма!

Тилмън се надигна на лакът с огромно усилие.

— А сега чуйте много добре какво ще кажа! — извика той, като гласът му придаваше сила. — Аз съм вашият законен настойник. В продължение на месеци си кореспондирам с баща ви. Брат ми

официално одобри съюза, ако аз официално реша, че е във ваша полза. А аз реших, че е. Така че...

— Е, добре, но няма да го направя, чичо. Сега е деветнадесети век, не Средновековието. Все още не искам да се омъжвам.

— Вашите желания не ме засягат и вие сте напълно права, че сме в деветнадесети век. Вие сте сгодена. Вие ще се омъжите. Моята и на баща ви надежда беше, че по време на вашето гостуване тук Джеф ще ви хареса. И той ви хареса. — Тилмън изтощено се отпусна назад — Това е един много удовлетворителен съюз. Точка по въпроса.

Купър се приближи до Шиваун.

— Шиваун, скъпа. Вие знаете какво чувствам. Нямах представа, че Уилф ще... Надявах се, че...

Тя отстъпи от него и очите ѝ намериха Струан.

— Тай-пан! Кажете на чичо ми. Кажете му, че не може да постъпи така... не може да ме сгоди... кажете му, че не може!

— На колко години сте, Шиваун?

— На деветнадесет.

— Ако баща ви е съгласен и чичо ви е съгласен, вие нямате избор.

— Той погледна към Тилмън. — Предполагам, че имате писмено разрешение?

Тилмън посочи с жест към бюрото.

— Писмото е там. Макар че това изобщо не ти влиза в работата.

— Такъв е законът, Шиваун. Вие сте непълнолетна и трябва да се подчинявате на това, което баща ви иска. — Струан тъкмо тръгна към вратата, но Шиваун го спря.

— Знаете ли защо съм продадена? — избухна тя.

— Дръжте си езика, момиче! — кресна Тилмън. — Не сте ми причинили нищо освен ядове, откакто сте тук, и е крайно време да се научите как да се държите и да уважавате по-възрастните и по-умните от вас.

— Продадена съм за акции — каза горчиво тя. — В „Купър — Тилмън“.

— Не е така! — каза Тилмън. Лицето му беше ужасно.

— Шиваун, вие сте прекалено развълнувана — започна Купър с нещастен вид. — Просто поради внезапността и...

Струан почти я бе отминал, но тя го задържа.

— Почакайте, тай-пан. Това е сделка. Знам как работи съзнанието на един политик. Политиката е скъп бизнес.

— Дръж си езика! — изкрещя Тилмън, после изстена от болка и се строполи на леглото.

— Без дохода от тук — продължи бързо тя, като трепереше — татко не може да си позволи да бъде сенатор. Чичо е най-големият брат и ако умре, Джеф може да откупи дела на Тилмън на номинална цена и тогава...

— Хайде стига, Шиваун — остро я прекъсна Купър. — Това няма нищо общо с любовта ми към вас. За какъв ме мислите?

— Бъдете откровен, Джеф. Истина е, нали? За номиналната стойност?

— Да — отвърна Купър след мрачна пауза. — При такива обстоятелства бих могъл да закупя дела на Тилмън. Но не съм сключвал такава сделка. Не купувам движимо имущество. Обичам ви. Искам да бъдете моя съпруга.

— А ако не стана, няма ли да откупите дела на чичо?

— Не знам. Ще решавам, когато му дойде времето. Чичо ви би могъл да изкупи моите акции, ако аз умра преди него.

Шиваун отново се обърна към Струан.

— Моля ви, купете ме, тай-пан.

— Не мога, мила. Но не мисля, че Джеф ви купува. Знам, че ви обича.

— Моля ви, купете ме — каза тя съкрушено.

— Не мога, мила. Това е против закона.

— Не е. Не е. — Тя се разрида неудържимо.

Купър, който се измъчваше, я прегърна.

Когато Струан се завърна на „Рестинг клауд“, Мей-мей все още неспокойно спеше.

Докато я наблюдаваше, той мрачно се запита какво да прави с Горт и Кълъм. Знаеше, че веднага трябва да замине за Макао. Но не и преди Мей-мей да оздравее — о, боже, нека оздравее. Да изпратя ли „Чайна клауд“ и Орлов... или може би Маус?! Или да чакам? Казах на Кълъм да се пази — но ще го направи ли? О, Исусе Христе, помогни на Мей-мей.

В полунощ на вратата се почука.

— Да?

Лим Дин влезе тихо. Той хвърли поглед към Мей-мей и въздъхна.
— Голям дебел господар дошъл види тай-пан, може? Айейа?

Струан усещаше болки във врата и гърба. Главата му тежеше, докато се качваше по прохода към квартирата си на горната палуба.

— Извинете, че идвам неканен и толкова късно, тай-пан — каза Морли Скинър, като надигна мазното си, потящо се туловище от един стол. — Но е важно.

— Винаги ми е драго да се срещам с пресата, мистър Скинър. Седнете. Нещо за пиене? — Той се опита да отклони мислите си от Мей-мей и се застави да се съсредоточи, защото знаеше, че посещението не е случайно.

— Благодаря. Едно уиски. — Скинър заразглежда богатото обзавеждане на просторната каюта: зелени китайски килими на добре излъскани дъски. Столове и дивани и аромат на чисто смазана кожа, сол и кълчища. Едва доловим сладък тежък дъх на опиум от трюмовете долу. Светилници с добре подрязан фитил хвърляха топла ясна светлина и засенчваха гредите на главната палуба. Сравни я с бърлогата, която имаше на Хонконг — мизерна, мръсна и зловонна стаичка над голямото помещение, където се намираще печатницата. — Много мило, че ме приехте толкова късно — каза той.

Струан вдигна чаша.

— Наздраве!

— Да, „наздраве“. Това е един хубав тост в тези тежки дни. На малария и какво ли не... — Малките свински очички погледнаха остро. — Научих, че имате приятел, който е заболял от малария.

— Знаете ли къде може да се намери синкона?

Скинър поклати глава.

— Не, тай-пан. Всичко, което съм чел, казва, че това са само слухове. Легенда. — Той измъкна сигнален брой на седмичника „Ориентал експрес“ и го подаде на Струан. — Реших, че бихте искал да видите уводната статия за конните състезания днес. Утре пускам специален брой.

— Благодаря ви. За това ли искахте да ме видите?

— Не, сър. — Скинър жадно отпи от уискито и погледна празната чаша.

— Налейте си, ако искате още.

— Благодаря. — Скинър се затътри към гарафата. Слоносните му бутове се тресяха. — Ех, да имах вашата фигура, мистър Струан.

— Не трябва да ядете толкова много.

Скинър се засмя.

— Яденето няма нищо общо с дебелината. Или си дебел, или не си. Това е едно от онези неща, които добрият Господ е определил още при раждането. Винаги съм си бил тежък. — Той напълни чашата си и се върна. — Снощи ми попадна едно сведение. Не мога да разкрия източника, но бих искал да го обсъдя с вас, преди да го напечатам.

До чии тайни си се докопал пак, стари друже, помисли Струан. Имаш толкова голям избор. Надявам се само да е този, който трябва.

— Аз съм собственик на „Ориентал експрес“ наистина. Доколкото знам, само вие и аз знаем за това. Но никога не съм ви казвал какво да публикувате и какво не. Вие сте редактор и издател. Отговорността е изцяло ваша и ако това, което публикувате, е клевета, ще бъдете съден. От онзи, който е оклеветен.

— Да, мистър Струан. И ценя свободата, която ми предоставяте. Очите му като че ли потънаха по-дълбоко в гънките желе. — Свободата предполага отговорност — към себе си, към вестника, към обществото. Не задължително в този ред. Но това е друго, ала — как да го кажа — „възможностите“ стигат далеч. — Той измъкна късче хартия. Беше покрито с набързо написани йероглифи, които само той можеше да разчете. Той вдигна поглед. — Договорът от Чуенпи е бил отхвърлен от Короната и Хонконг заедно с него.

— Това е смешно, мистър Скинър. — Струан се запита до колко убедителен е бил Блоър. Правилно ли рискува, момко? — зачуди се той. Момчето има добро чувство за хумор: жребецът е обуздан. По-добре да беше казал товарният кон.

— Не, сър — отвърна Скинър. — Може би ще е по-добре да го прочета.

И той прочете почти дума по дума онова, което бе написал сър Чарлс Крос и което Струан бе казал на Блоър тайно да прошепне на ухото на Скинър. Струан бе решил, че Скинър е онзи, който ще трябва да събуди у търговците ярост така, че всичките те, всеки по свой начин, да не позволят Хонконг да загине. Така, че те да агитират, както агитираха преди много години и накрая бяха победили Остиндийската компания.

— Не мога да повярвам.

— Мисля, че би трябвало, тай-пан. — Скинър пресуши чашата си.

— Може ли?

— Разбира се. Донесете гарафата. Това ще ви спести отиването и връщането. Кой ви даде информацията?

— Не мога да ви кажа.

— А ако настоявам?

— Пак не бих могъл да ви кажа. Това ще съсипе бъдещето ми на вестникар. Много е важно да се спазва етиката.

Струан се намръщи.

— Един вестникар трябва да има вестник — каза той рязко.

— Наистина. Това е рискът, който поемам — да говоря с вас. Но и да поставите въпроса по този начин, пак няма да ви кажа.

— Сигурен ли сте, че е вярно?

— Не. Но вярвам, че е.

— Каква е датата на донесението?

— 27 април.

— И вие сериозно вярвате, че би могло да стигне тук толкова бързо? Смешно!

— И аз това казах. Но все още мисля, че информацията е вярна.

— Ако е вярна, тогава всички сме разорени.

— Вероятно — каза Скинър.

— Не „вероятно“ — сигурно.

— Забравяте силата на пресата и колективната мощ на търговците.

— Не сме силни спрямо Министъра на външните работи. И времето работи против нас. Ще го публикувате ли?

— Да. В подходящ момент.

Струан раздвижи чашата и загледа светлините, които трептяха по шлифованите ръбове.

— Бих казал, че когато го направите, ще избухне страхотна паника. И Лонгстаф здравата ще ви се скара.

— Това не ме безпокои, мистър Струан. — Скинър бе озадачен.

Струан не реагираше според очакванията му. Освен ако тай-панът вече не е научил, каза си той за стотен път. Но не виждам смисъл да праща Блоър при мен. Блоър пристигна преди една седмица, а през

тази седмица тай-панът инвестира безброй хиляди таела в Хонконг. Така би постъпил някой луд. Така че чий куриер е Блоър? На Брок?! Малко вероятно. Той харчи също толкова щедро, колкото и Струан. Трябва да е на адмирала — или на генерала — или на Мънси. Мънси! Кой, освен Мънси има такива високопоставени връзки? Кой друг освен Мънси мрази Лонгстаф и иска мястото му? Кой, освен Мънси е жизнено заинтересован Хонконг да успее? Защото без разцвет на Хонконг Мънси няма бъдеще в Дипломатическия корпус.

— Изглежда, като че ли Хонконг е мъртъв. Всичките пари и усилия, които вложихте, отиват... отиват напразно.

— С Хонконг не е свършено. Без острова всички пристанища, които бихме имали на континента, са просто боклук.

— Знам, сър. Всички го знаем.

— Аха. Но Външният министър мисли по друг начин. Защо? Питам се, защо? И какво наистина бихме могли да направим. Как да го убедим? Как?

Скинър поддържаше Хонконг толкова силно, колкото и Струан. Без Хонконг нямаше „Ноубъл хаус“. А без „Ноубъл хаус“ нямаше да съществува седмичникът „Ориентал експрес“ и работа.

— Може би няма да се наложи да убеждаваме кучия син — каза той с леден поглед.

— А?

— Тоя кучи син няма да е вечно на власт.

Интересът на Струан се усили. Това бе нова и неочаквана тенденция. Скинър жадно поглъщаше всички вестници и периодични издания и бе най-добре информираният човек за „публикуваните“ парламентарни дела. В същото време — с изключителна памет и неизтощим интерес към хората. Скинър имаше източници на информация, които бяха всестранни.

— Смятате, че съществува възможност за промени в правителството?

— Хващам се на бас на пари, че сър Робърт Пийл и консерваторите ще съборят Вигите до една година!

— Това би бил дяволски опасен риск. Аз самият се обзалагам срещу вас.

— Бихте ли заложили „Ориентал експрес“ срещу падането на Вигите до една година?! И срещу запазване на Хонконг от Короната?

Струан разбираше, че такъв залог ще постави Скинър изцяло на негова страна и вестникът ще се окаже ниска цена, която да заплати. Но едно бързо съгласие би разкрило намеренията му.

— Нямате никакъв шанс да спечелите този залог.

— Залогът е много добър, мистър Струан. Миналата зима в родината бе една от най-тежките — икономически и промишлено. Има невероятна безработица. Реколтите бяха ужасни. Знаете ли, че цената на хляба достигна шилинг и два пенса според пощата от миналата седмица? Захарта на глави струва осем пенса паунда. Чаят е седем шилинга и осем пенса. Сапунът е девет пенса калъпа. Яйцата четири шилинга дузината. Картофите са по шилинг паунда. Сега да видим заплатите — майстори от всякакъв вид, зидари, водопроводчици, дърводелци — вземат най-много седемнадесет шилинга и шест пенса на седмица за шестдесет и четири часова работа. Селскостопанските работници получават девет шилинга на седмица за не знам колко часа работа. Фабричните работници вземат по около петнадесет шилинга, и то само при условие, че могат да намерят работа. Мили боже, мистър Струан, вие живеете във висините, разполагате с невероятно богатство и можете да си позволите да дадете хиляда гвинеи на някое момиче само защото е добре облечено, така че вие не знаете, вие не можете да знаете, че един на всеки единадесет души в Англия е просяк. В Стоктън около десет хиляди души миналата година са взели по-малко от два шилинга на седмица, а тридесет хиляди в Лийдс — по-малко от шилинг. Почти всички гладуват, а сме най-богатата страна в света. Вигите не виждат по-далеч от носа си и не искат да се сблъскват с това, което всички разбират, че е безкрайно нечестно. Не направиха нищо за чартистите, освен да ги обявят за анархисти. Не искат да видят отблъскващите условия във фабриките и заводите. Велики Боже, деца на по шест-седем години работят по дванадесет часа на ден, а също и жени, които са евтина работна ръка и изтикват мъжете от работа. Защо им е на Вигите да предприемат нещо? Те са собственици на повечето фабрики. Парите са техният бог — все повече пари, и още, и още, и по дяволите всички останали. Вигите не искат да се преборят с ирландския въпрос. Миналата година в Ирландия имаше глад и ако продължи и тази година, дяла Ирландия пак ще се вдигне и съвсем правилно. Освен това Вигите не са си мръднали пръста да реформират банковото дело. И защо им е — банките също са техни. Ами вижте

вашиите собствени неудачи! Ако имахме справедлив, точен закон, който да защитава служителите от проклетите машинации на проклетите Виги... — Той се спря с усилие, челюстите му се тресяха, лицето му се бе зачервило. — Извинете, не исках да произнасям реч. Разбира се, че Вигите трябва да си отидат. Бих казал дори, че ако сами не го сторят през идните шест месеца, в Англия ще има кървава баня, която ще направи Френската революция да изглежда като пикник. Единственият човек, който може да ни извади от тази каша, е сър Робърт Пийл.

Струан си припомни какво му бе говорил Кълъм за положението в Англия. Той и Роб не бяха му обърнали внимание, защото го приеха за дрънкане на студент идеалист. И той не бе обърнал внимание на нещата, които баща му бе счел за маловажни.

— Ако лорд Кънингтън бъде сменен, кой ще бъде следващият министър на външните работи?

— Самият сър Робърт. Ако той не успее, лорд Абърдийн.

— Но те и двамата са против свободната търговия.

— Да, но и двамата са либерални и миролюбиви. След като веднъж дойдат на власт, ще трябва да се променят. Която и опозиция да дойде на власт и да поеме отговорността, тя се променя. Свободната търговия е единственият начин Англия да оцелее — и вие знаете това, — така че те ще трябва да я подкрепят. Ще се нуждаят от цялата поддръжка, която могат да получат от богатите и силните.

— Искате да кажете, че ще трябва да ги подкрепя?

— „Ориентал експрес“ изцяло ще се посвети на падането на Вигите тази година. И на Хонконг.

— Мислите, че ще можете да допринесете за това?

— За Хонконг — да. О, да.

Струан разхлаби левия си ботуш така, че да му е по-удобно и отново се отпусна назад в креслото. Остави тишината да натези.

— Лихва петдесет процента и сделката е сключена — каза той.

— Всичко или нищо.

— Би трябвало да ви изхвърля навън и да приключи цялата работа.

— Вероятно би трябвало. Вашето състояние е повече от достатъчно за вас и вашите хора за цял живот. Питам ви доколко желаете Хонконг и мислите за бъдещето на Англия. Мисля, че съм намерил решение.

Струан си наля още малко уиски и доля чашата на Скинър.

— Сделката е сключена. Всичко или нищо. Бихте ли желал да хапнем заедно? Нещо огладнях.

— Да, наистина. Благодаря ви! От много приказки човек огладнява. Много ви благодаря!

Струан позвъни и благослови своя джос, че бе рискувал. Влезе Лим Дин и той поръча храна.

Скинър глътна уискито си наведнъж и благодари на Бога, че правилно бе преценил тай-пана.

— Няма да съжالياвате, тай-пан. А сега чуйте ме за момент. Смяната на Лонгстаф — знам, че ми е приятел, но разсъждавам политически — е огромен късмет за Хонконг. Първо, той е от висок произход, второ, е Виг, и трето, е глупак. Сър Клайд Уолън е син на дребен благородник, второ — не е глупак, и трето, е човек на действието. Четвърто, познава Индия — тридесет години е бил на служба в Остиндийската компания. Преди това е бил в Кралския флот. И накрая, което е най-важното — макар че привидно е Виг, дълбоко в себе си мрази Кънингтън и сегашното правителство и би направил всичко, което е по силите му, да предизвика падането му.

— Защо?

— Защото е ирландец. Кънингтън е бил в челния отряд при създаването на основната част на ирландското законодателство през изминалите петнадесет години и е пряко отговорен — всички ирландци го чувстват — за катастрофалната ни политика в Ирландия. Това е ключът към Уолън, ако можем да намерим начин да го използваме. — Скинър задъвка изцапания с мастило нокът на палеца си.

Лим Дин и още един слуга се върнаха с чинии студени меса, пикантни наденички, захаросани плодове, студени пайове, студени плодови сладкиши и огромни халби бира, както и шампанско в кофичка с лед. Скинър лакомо се усмихна.

— Както подобава на собственик на фабрики!

— Както подобава на издател на вестник! Вземете си каквото ви харесва.

Мозъкът на Струан трескаво работеше. Как да спечели Уолън? Ще паднат ли Вигите? Трябва ли сега да прехвърли поддръжката си към консерваторите? Да престана да подкрепям хора като Крос?

Досега до Англия трябва да е стигнала вестта, че „Ноубъл хаус“ все още си е „Ноубъл хаус“ и е по-силна от всякога. Трябва ли да заложа на сър Робърт Пийл?

— Когато публикувате това сведение, всички ще бъдат обхванати от паника — каза той.

— Наистина, мистър Струан. Ако не бях изцяло против изоставянето на Хонконг, то трябва да мисля за бъдещето на вестника си. — Скинър натика още храна в устата си и заговори, дъвчейки. — Но има начин и начин да се представят новините. Това е, което прави работата на журналиста толкова вълнуваща. — Той се разсмя и част от храната потече по брадичката му. — О, да — трябва да мисля за бъдещето на моя вестник.

Той отдаде цялото си внимание на храната, като се тъпчеше чудовищно.

Струан едва похапваше, потънал в мисли. Накрая, когато дори гладът на Скинър бе заситен, той се изправи и му благодари за сведенията и за съвета.

— Ще ви уведомя специално, преди да публикувам информацията — каза Скинър, издут от ядене. — Ще бъде след няколко дни, но ми трябва време да направя план. Благодаря ви, тайпан. — Скинър си тръгна.

Струан слезе долу. Мей-мей още се мятеше в съня си. Бяха приготвили койка за него в стаята ѝ и той се отпусна в полудрямка.

Призори Мей-мей започна да я тресе. Мразът бе проникнал във вените ѝ, в главата ѝ и в утробата ѝ. Беше петнадесетият ден.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Мей-мей лежеше изтощена и безпомощна като бебе под тежестта на дузина одеяла. Лицето ѝ бе посивяло, очите ѝ — страшни. Зъбите ѝ тракаха в продължение на четири часа. Внезапно тръпките преминаха в треска. Струан мажеше лицето ѝ с ледена вода, но това не и носеше облекчение. Мей-мей започваше да бълнува. Мяташе се на леглото, като мърмореше или крещеше несвързано на някаква смесица от английски и китайски, изгаряна от ужасен огън. Струан я държеше и се опитваше да я успокои, но тя нито го познаваше, нито го чуваше.

Треската изчезна така внезапно, както беше започнала. Мей-мей се обля в пот, която пропи дрехите ѝ и чаршафите. Устните ѝ леко се разтвориха и тя силно изстена от облекчение. Очите ѝ се отвориха и постепенно погледът ѝ се фокусира.

— Толкова ми е добре и толкова съм уморена — слабо каза тя.

Струан помогна на А Сам да смени подгизналите възглавници, чаршафи и дрехи.

После Мей-мей потъна в сън — мъртвешки, неподвижен сън. Струан бе седнал на един стол до нея да я пази.

Тя се събуди след шест часа, спокойна, но подпухнала.

— Здравей, тай-пан. Това треската на Хепи вели ли беше?

— Да. Но твоят лекар ще намери лекарство да я излекува. След ден-два.

— Добре. Много добре. Не се безпокой, няма нищо.

— Защо се усмихваш, любима?

— А — каза тя, доволно затвори очи и се намести по-дълбоко сред чистите чаршафи и възглавници. — Как другояче може да победиш джос? Ако се усмихваш, когато губиш, тогава печелиш в живота.

— Ще се справиш — каза той. — Наистина. Не се тревожи.

— Не се тревожа за себе си. Само за теб.

— Какво искаш да кажеш? — Струан бе изтощен от будуването.

Болеше го, че тя изглежда по-слаба от преди, като собствения си призрак. Очите ѝ бяха оградени от дълбоки сенки. Бе се състарила.

— Нищо. Бих искала малко супа. Малко пилешка супа.

— Лекарят изпрати лекарство за теб. Да те подсили.

— Добре. Чувствам се невероятно слаба. Ще взема лекарството след супата.

Струан поръча супата, Мей-мей отпи малко и пак си легна.

— А сега си почини, тай-пан — каза тя. Сбърчи вежди. — Колко дни има до другия пристъп?

— Три или четири — нещастно отвърна той.

— Не се безпокой, тай-пан — каза тя. — Четири дни са цяла вечност, не се безпокой. Моля те, иди и си почини. По-късно ще говорим.

Той се върна в каютата си. Спа зле, като се събуждаше на всеки няколко минути. После пак заспиваше и сънуваше, че е буден или почти буден и не може да се отпусне.

Залязващото слънце бе ниско над хоризонта, когато се събуди. Изкъпа се и се обръсна. Съзнанието му бе объркано и неясно. Той се загледа в лицето си в огледалото и това, което видя, не му хареса. Защото очите му говореха, че Мей-мей няма да може да оживее след три такива битки. Оставаха ѝ най-много дванадесет дена живот. На вратата се почука.

— Да?

— Тай-пан?

— О, здравей, Гордън. Какво ново?

— Опасявам се, че нищо. Правя всичко каквото мога. Как е госпожата?

— Първият пристъп дойде и отмина. Не е добре, момко.

— Всичко възможно е направено. Лекарят изпрати някакво подкрепително лекарство и специални храни. А Сам знае какво да прави.

— Благодаря.

Гордън си тръгна и Струан отново се извърна към отражението си. Агонизирайки, търсеше решение. Откъде да намеря синкона? Все някъде трябва да има малко. Къде в Азия може да има перуанска кора? Не перуанска — йезуитска кора.

Внезапно в блуждаещото му съзнание блесна мисъл.

— За бога! — извика той на глас. Надеждата му нарасна. — Ако ти трябва конска муха, върви при конете. Ако търсиш „йезуитска“ кора

— къде би я намерил, глупак такъв!

* * *

След два часа „Чайна клауд“ се носеше към излаза на обагреното от залеза пристанище като валкюра, вдигнала всички платна, но със затегнати рифове срещу усилващия се мусон. Когато се измъкна през западния канал и се сблъска с пълна сила с вълнението и вятъра на Пасифика, корабът се наклони и такелажът ликуващо запя.

— Юг-югоизток! — изрева Струан през вятъра.

— Слушам, юг-югоизток, сър — отзова се кормчията.

Струан се загледа нагоре през реите към вантите, ярко очертани на фона на неумоливо настъпващата нощ, и с неудоволствие видя толкова много платна зарифени. Но знаеше, че при този източен вятър и при това море рифовете ще трябва да останат.

„Чайна клауд“ пое нов курс, изпреварвайки нощта, но все още борейки се с морето и вятъра. Скоро отново щеше да обърне, вятърът щеше да остане отзад и тогава щяха да плават свободно. След около час Струан извика:

— Всички на палубата — готови да обърнем курса!

Мъжете се стекоха от бака и застанаха, готови в мрака, на въжетата, буксирите и фаловете. „Запад-югозапад“ заповяда той, кормчията изви щурвала към новия курс и клиперът зави с вятъра. Рейте скърцаха и се напържаха към подветрената страна, фаловете виеха и се разтягаха и когато корабът пое новия курс, Струан извика:

— Отпусни рифовете на гротмачтата и брамсела!

Корабът се стрелна през вълните, вятърът остана зад траверса, вълните при носа се спускаха на каскади.

— Пълен напред — заповяда Струан.

— Слушам, сър — отвърна кормчията, като напрегна очи да вижда колебливото пламъче на нактоуза, за да поддържа постоянен курс, борейки се с щурвала.

— Застъпете, капитан Орлов!

— Крайно време е, Зелено Око.

— Вероятно ще може да увеличите скоростта — каза Струан. — Искам да стигнем в Макао колкото е възможно по-бързо!

Орлов благодари на Бога, че бе готов, както винаги, за незабавно тръгване. В мига, в който бе видял лицето на тай-пана, бе разбрал, че ще е по-добре „Чайна клауд“ да напусне пристанището за рекордно време или ще остане без кораб. И въпреки че моряшката предпазливост му казваше, че толкова много платна в такива плитки и пълни със скали морета крият опасност, той извика:

— Пусни рифовете на фок бомбрамсела и горните брамсели! — и се отдаде на радостта от свободата да е в морето и да командва отново след толкова дни на котва. Той премести кораба румб надясно, освободи още рифове и неотстъпно поведе кораба. — Подгответе предния тендер, мистър Кудахи! Кой знае, може да е по-добре да е готов, като се качи на палубата. И вдигнете лоцманския фенер!

— Слушам, сър.

— Закрепете лоцманския фенер! Няма да намерим лоцман по това време на нощта — каза Орлов, поправяйки се. — Няма да чакам да съмне и да дойде някой лоцман мошеник. Аз сам ще го вкарам в пристанището. Имаме спешен товар на борда.

Кудахи се приведе и доближи уста до ухото на Орлов:

— Тя ли е, сър? Онази, която е купил за теглото ѝ в злато? Видяхте ли лицето ѝ?

— Отивай отпред или ще ти изтръгна червата, за да си вържа панталоните с тях! И си дръж устата затворена! Предай това на всички да му се не види! Всички са задържани на кораба, щом стигнем в Макао!

— Слушам, слушам, драги ми сър капитан — каза Кудахи със смях ѝ се изправи в цял ръст, извисявайки се над дребния мъж, когото харесваше и на когото се възхищаваше. — Ще мълчим като гроб, кълна се в брадата на свети Патрик. Не се безпокойте за това! — Той скочи долу от прохода на квартердека и тръгна напред.

Орлов закрачи по квартердека, като се чудеше каква беше цялата тази мистерия и какво ѝ беше на мъничката, завита в одеяло жена, която тай-панът бе качил на борда на ръце. Той видя набития китаец, Фонг, да върви след Кудахи като послушен пес и отново се запита защо този човек бе изпратен на борда да бъде обучаван за капитан и защо тай-панът бе поставил по един от тези езичници на всеки от клиперите си.

Иска ми се да бях видял лицето на момичето, каза си той. Теглото ѝ в злато, да, така се говори. Бих искал — о, как искам — да не съм това, което съм, да можех да погледна всеки мъж или жена в лицето и да не видя отвращение и да не трябва да доказвам, че съм човек като всички и даже по-добър от някои във флота. Уморих се да бъда Педя човек Орлов гърбавия. Затова ли се уплаших, когато тайпанът каза „През октомври ще заминете на север, сам“?

Той унило погледна над планшира, към черните вълни, през които минаваха. Ти си това, което си, и морето те чака. И си капитан на най-хубавия кораб на света. И освен това веднъж в живота ти вдигна очи към едно лице и видя зелени очи, които те гледаха просто като човек. Ах, Зелено Око, помисли си той и мъката му го напусна. Ще сляза в ада за момента, който ми подари.

— Стоп, вие там, моряците! Връзвайте добре на брамселите! — извика той.

Заповедта му изпрати горе мъжете, за да се опитат отново да вземат повече сила от вятъра. И щом видя светлините на Макао, заповяда да зарифят платната и внимателно да ги отпуснат, после с максимална скорост въведе кораба в плиткото пристанище на Макао, като с лота проверяваха дълбочината непрекъснато.

— Чудесно умение в мореплаването, капитане — каза Струан.

Орлов се извърна, стреснат.

— О, не бях ви забелязал. Вие се промъквате като призрак. Тендерът е готов да отплува към брега. — После небрежно добави: — Помислих си, че и аз мога да въведа кораба в пристанището, вместо да чакам да се зазори и да пристигне лоцман.

— Вие четете мислите, капитане. — Струан погледна светлините и невидимия град — близо до водата, но извисяващ се до гребен. — Пуснете котва на обичайния ни пристан. Вие самият ще охранявате каютата ми. Няма да влизате вътре — нито вие, нито който и да било. Никой няма право да напуска кораба. И да си отваря устата.

— Вече съм издал тези заповеди.

— Когато португалските власти се качат на борда, извинете им се за това, че не изчакахме лоцмана и платете обичайните такси. Както и допълнително за китайците. Кажете им, че съм на брега.

Орлов разбираше достатъчно, за да не пита колко ще се забави тайпанът.

Едва се зазоряваше на хоризонта, когато „Чайна клауд“ пусна котва на половин миля от все още неразличимите пристани на югозападното пристанище. Бе толкова близо, колкото позволяваше безопасността. Заливът бе опасно плитък и затова почти неизползваем — още една причина Хонконг да бъде икономическа необходимост. Като подкара тендера към брега, Струан забеляза сигналните светлини на друг клипер от юг — „Уайт уич“. Няколко по-малки европейски кораба бяха на котва. Стотици сампани и джонки мълчаливо си пробиваха път.

Струан забърза по дигата, все още наета от „Ноубъл хаус“. Той видя, че просторната им резиденция, също наета под наем от португалците, не светеше. Бе голяма къща с колони, четириетажна, откъм далечната страна на залесената прайа. Той зави на север, мина по прайа, покрай китайската митница. Мина напърно през една широка улица и започна да изкачва полегатия хълм към черквата на свети Франциск.

Беше му приятно да е отново в Макао, отново сред цивилизацията, сред калдъръмените улички и величествени катедрали, грациозни средиземноморски къщи, площади с шадравани и просторни градини, които сладко ухаеха от изобилието на цветя.

И Хонконг един ден ще стане такъв, каза си той... с помощта на джос. Но си спомни Скинър, Уолън, маларията, Мей-мей на борда на „Чайна клауд“, толкова крехка, толкова слаба, в очакване на нов пристъп след два или три дни. Ами „Блу клауд“? Скоро щеше да пристигне в родината. Щеше ли да бие „Грей уич“? Или щеше да изостане с хиляди мили, на дъното на морето? Ами другите клипери? Колко от тях ще загубя този сезон? Нека „Блу клауд“ бъде пръв. Как ли е Уинифред? Дали Кълъм е добре и къде ли е Горт? Нима днес бе денят на разплатата?

Градът все още спеше в зори. Но той усещаше китайски очи, които го следяха. Той се изкачи на хълма и прекоси прекрасния площад на свети Франциск.

Зад площада на север, на най-високата точка на провлака, се намираха бойниците на древната крепост Сао Пауло де Монте. Зад нея се простираше китайската част на Макао: тесни улички, колиба върху колиба, изкачващи се по северния склон на хълма и преминаващи отгатък.

Половин миля по-нататък имаше равнина и провлакът се стесняваше едва до сто и петдесет ярда. Имаше градини, места за разходка. Виждаше се смарагдовозелената тревна площ на малкия хиподром и игрището за крикет, които англичаните бяха построили и издържали в продължение на векове. Португалците не одобряваха конните състезания и не играеха крикет.

На стотина ярда зад игрището за крикет се намираше стената, където свършваше Макао и започваше Китай.

Стената бе висока двадесет фута, дебела десет и се простираше от бряг до бряг. Едва след като стената бе построена преди три века, императорът се бе съгласил да даде под наем провлака на португалците и да им позволи да се заселят на земята.

В средата на стената имаше порта със стражева кула. Само една величествена порта. Вратата към Китай бе винаги отворена, но нито един европеец не можеше да пристъпи вътре.

Стъпките на Струан отекваха силно, докато пресичаше площада и отваряше високите порти от ковано желязо на епископския дворец. Мина през градини, които бяха отглеждани от векове. Един ден и аз ще имам такава градина, обеща си той.

Прекося калдъръмения преден двор. Стъпките му отекваха, когато приближи огромната врата. Дръпна звънеца, чу го да отеква вътре и настойчиво го задърпа отново и отново.

Най-сетне в прозореца на долния етаж припламна светлинка от фенер и той дочу приближаващи се стъпки, последвани от поток сърдити думи на португалски. Вратата се отвори.

— Бон дия. Искам да се срещна с епископа.

Полуоблеченият, полузаспал слуга се втренчи в него, без да го познае, без да разбира, после изригна нов порой на португалски и започна да затваря вратата. Струан пъкна ботуш под вратата, бутна я да се отвори и влезе в къщата.

Влезе в първата стая, която видя — изтънчен, пълен с книги кабинет, — и седна на стол с резбована облегалка. После остави погледа си да падне на изумения слуга.

— Епископът — повтори той.

* * *

Половин час по-късно Фолариан Гуинепа, епископ на Макао, Генерал на Църквата на Рим, величествено се появи в стаята, която Струан бе завладял. Беше висок патриций, който младежки носеше петдесетте си години. Носът му имаше римска извивка, челото му бе високо, чертите — правилни и чисти. Носеше алено расо и алено кепе, на якия му врат висеше обсипано със скъпоценни камъни разпятие. Черните му очи бяха сънливи и гледаха недружелюбно. Но щом погледът му падна върху Струан, гневът и сънливостта се изпариха. Епископът се спря на прага. Всяка фибра на тялото му бе нащрек.

Струан се изправи.

— Добро утро, Ваше Високопреосвещенство. Извинете, че идвам неканен и толкова рано.

— Добре дошли в името на Бога, сеньор — каза учтиво епископът. Той посочи един стол. — Мисля да направя малка закуска. Ще се присъедините ли към мен?

— Благодаря ви.

Епископът каза нещо на португалски на слугата, който се поклони и бързо излезе. После бавно отиде до прозореца, ръцете му — на разпятието и се загледа в изгрыващото слънце. Видя „Чайна клауд“ и множеството сампани, които го заобикаляха, далеч в залива, както бе пуснал котва. Какво ли непредвидено обстоятелство е довело при мен тай-пана на „Ноубъл хаус“, запита се той. Врагът, когото така добре познавам, но никога не бях срещал.

— Благодаря ви за това събуждане. Зората е прекрасна.

— Да.

И двамата използваша учтивости, каквито не чувстваха.

В очите на епископа Струан представляваше материалистичните, зли, фанатични английски протестанти, които бяха нарушили Божиите закони, които — за това над тях тегнеше вечното проклятие — бяха отрекли Папата, както евреите бяха се отрекли от Христа. Той беше техният водач, онзи, който почти самостоятелно бе унищожил Макао и заедно с Макао — католическото влияние над азиатските езичници.

За Струан епископът олицетворяваше всичко онова, което презираше в католиците — догматичния фанатизъм на самокастрирали се, властолюбиви мъже, които смучеха средства от бедните в името на католическия Бог капка по капка и от тези капки бяха съградили величествени катедрали за прослава на тяхната версия на

божественост, които идолопоклоннически бяха поставили един човек в Рим да бъде Папа и го бяха обявили за непогрешим съдник на останалите хора.

Слуги в ливреи раболепно донесоха сребърни подноси с горещ шоколад, леки като перце кроасани, прясно масло и специалното сладко желе, с което манастирът бе известен.

Епископът изрече молитва и латинският увеличи неудоволствието на Струан, но той не каза нищо.

Двамата мъже ядяха мълчаливо. Камбаните на множеството черкви биеха за утринна и неясната, приглушена литания на монашеския хор в катедралата изпълваше тишината.

След шоколада поднесоха кафе от Португалска Бразилия: горещо, сладко, силно, вкусно.

По знак на епископа прислужникът отвори инкрустирана със скъпоценни камъни кутия за пури и предложи на Струан.

— От Хавана са, ако желаете. След закуска се наслаждавам на „дара“ на сър Уолтър Рейли на човечеството.

— Благодаря ви. — Струан си избра една. Слугите запалиха пурите и излязоха по знак на епископа.

Епископът гледаше как пушекът се издига на спирали.

— Защо тай-панът на „Ноубъл хаус“ търси моята помощ? Помощта на един папист? — добави той с крехка усмивка.

— Бихте могъл да се обзаложите, Ваше Преосвещенство, без никакъв риск, че не ми е било леко да го направя. Чували ли сте за кората синкона? Кората на „йезуитите“?

— Така. Значи сте болен от малария. Треската на Хепи вели.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам. Не, нямам малария. Но някой, когото обичам, има. Синконата лекува ли малария?

Пръстите на епископа си играеха с огромния пръстен на средния му пръст, после докоснаха разпятието.

— Да. Ако маларията на Хепи вели е същата като маларията в Южна Америка. — Погледът му бе пронизващ. Струан почувства силата му, но отвърна, без да отклони глава. — Преди много години бях мисионер в Бразилия. Хванах тяхната малария. Но синконата ме излекува.

— Имате ли синкона тук? В Макао?

Настъпи мълчание, нарушавано от звука на пръстите, които потупваха разпятието, и това напомни на Струан как китайският лекар потупваше китката на Мей-мей. Питаше се дали е преценил правилно епископа.

— Не зная, сеньор Струан.

— Ако синконата може да лекува малария, готов съм да платя. Ако искате пари, ще ги получите. Власт? Ще ви дам и това. Ако искате душата ми, можете да я имате — не се придържам към вашите възгледи, така че тази размяна няма да ми навреди. Дори с удоволствие бих понесъл официалните обреди по приемането на католицизма, но ще бъде безсмислено, както и вие, и аз знаем. Каквото пожелаете, ще ви бъде дадено, ако е по силите ми да ви го дам. Но искам малко кора. Искам да излекувам едно лице от треската. Назовете цената.

— За човек, който идва като просител, обноските ви са странни.

— Наистина, но допускам, че независимо от обноските ми — и това, което мислим един за друг — бихме могли да се споразумеем. Имате ли синкона? И ако имате, ще излекува ли маларията на Хепи вели? Ако е така, каква е вашата цена?

В стаята бе много тихо — тишина, изпълнена с движението на умове, желаня и мисли.

— Сега не мога да отговоря на нито един от тези въпроси — каза епископът.

Струан се надигна.

— Ще се върна довечера.

— Няма нужда вие да се връщате, сеньор.

— Искате да кажете, че няма да ми продадете?

— Искам да кажа, че довечера е твърде скоро. Ще имам нужда от време да пратя запитване до всеки лечител на болните и да получа отговор. Ще ви съобщя веднага щом получа отговор. На всичките ви въпроси. Къде ще отседнете? На „Чайна клауд“ или във вашата резиденция?

— Ще пратя човек да седи на прага ви и да чака.

— Няма нужда. Аз ще ви известя. — Епископът остана седнал на стола си. После, като видя колко е загрижен Струан, съчувствено добави: — Не се безпокойте, сеньор. Ще ви потърся и на двете места, в името Христово.

— Благодаря ви.

Като излизаше, Струан чу епископът да казва „Вървете с Бога“, но не спря. Входната врата се затръшна зад него.

Епископът тежко въздъхна в спокойствието на малката стая. Очите му потърсиха скъпоценното разпятие, висящо на гърдите му. Мълчаливо се помоли. После изпрати да повикат секретаря е и заповяда търсенето да започне. После, отново сам, той се раздели на трите личности, които всички генерали на църквата трябва да бъдат едновременно. Първо, богопомазания Петър, първия епископ на Христа с всичко, което духовно произтичаше от това. Второ, ревностен пазител на светската църква с всичко, което произтича от това. И накрая, обикновен човек, който вярва в учението на друг обикновен човек, който бе Божи син.

Той се отпусна на стола и остави тези страни на личността му да спорят една с друга. И се заслуша в тях.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Струан изкачи мраморното стълбище на резиденцията на компанията си изтощен, но все пак странно омиротворен. Направих всичко, каквото можах, помисли си той.

Преди да посегне да отвори вратата, тя широко се разтвори. Ло Чъм, майордомът на слугите на „Ноубъл хаус“ на Макао, бе светнал в беззъба усмивка. Той беше мъничък старец с лице като стара слонова кост и вълшебна усмивка и бе служил на Струан от момента, в който той бе могъл да си позволи да му прислужват. Беше облечен в спретнат бял халат, черни панталони и въжени сандали.

— Хало-а, тай-пан. Баня готов, закуска готов, дреха готов, още какво тай-пан поиска?

— Айейа, Ло Чъм. — Струан никога не престана да се чуди на бързината, с която се разпространяваха новините. Знаеше, че ако веднага след като бе слязъл на брега бе притичал по дигата и направо бе влязъл в къщата, вратата пак щеше широко да се отвори и Ло Чъм щеше да го чака, както сега.

— Баня, дреха, може — каза Струан.

— Компрадор Чен Шенг бил и отишъл. Казал, дойде пак девет часа, може?

— Може — изнурено отвърна Струан.

Ло Чъм затвори вратата и се втурна нагоре по мраморното стълбище пред Струан да отвори вратата на господарската спалня.

Голямата чугунена вана бе пълна с димяща вода, както винаги, чаша мляко бе поставена, както винаги, на една малка масичка, несесерът му за бръснене бе изваден, чиста риза и дрехи бяха оставени на леглото — както винаги. Хубаво е да се върнеш вкъщи, помисли Струан.

— Тай-пан иска кау чило във вана, айейа? — цвилещ смях.

— Айейа, Ло Чъм. Винаги говори такива лоши работи, винаги говори муш-муш кау чило във вана. Събуди господар Кълъм — кажи дойде тук! — каза Струан, като сваляше мръсните си дрехи.

— Господар Кълъм тук не спал.

— Къде отишъл господар? — попита Струан.

Ло Чъм вдигна дрехите и сви рамене.

— Цяла нощ вън, господарю.

Струан се намръщи.

— Всяка нощ вън, айейа?

Ло Чъм поклати глава.

— Не, господарю. Една, две нощ спал тук. — Той се втурна навън.

Струан се потопи във ваната, разтревожен от новината за отсъствията на Кълъм. Уповавам се на Бога Кълъм да има достатъчно ум в главата и да не ходи в „китайския град.“

* * *

Точно в девет часа една богата носилка спря пред богатата къща. Чен Шенг, компрадор на „Ноубъл хаус“, тежко се приведе. Халатът му бе малинов, шапката — обкичена със скъпоценности. Той осъзнаваше собственото си величие.

Той тръгна по стълбите и вратата му бе отворена лично от Ло Чъм — както винаги. Това придаваше на Чен Шенг голяма важност, защото Ло Чъм отваряше лично вратата само на тай-пана и на него.

— Очаква ли ме? — запита той на един от кантонските диалекти.

— Разбира се, Превъзходителство. Извинете, че ви определих толкова ранна среща, но почувствах, че бихте желал да сте пръв.

— Чух, че е напуснал Хонконг страшно бързо. Знаете ли причината?

— Отправи се директно към тай-пана на дългополите...

— Знам това — каза раздразнено Чен Шенг. Не бе могъл да проучи защо Струан се беше втурнал към манастира. — Наистина не знам защо съм толкова търпелив с вас, Ло Чъм, или защо продължавам да ви давам пари всеки месец в тия тежки времена да ме държите информиран. Знаех, че корабът е в пристанището, преди вие да ми съобщите. Неприятна незаинтересованост към моите работи.

— Наистина много съжалявам, Превъзходителство — каза Ло Чъм. — Разбира се, тай-панът докара конкубината си на кораба.

— Аа! — Това е добре, помисли той. Ще се радвам да им дам децата и да се отърва от тази отговорност. — Това е вече малко по-добре, макар че за този час можех да узная и от другаде. Какви други съкровища от сведения ще ми предоставите, та да оправдаете големия си хонорар през всичките тези години?

Ло Чъм извърна очи, така че се виждаше само бялото им.

— Какво богатство бих могъл да имам аз, долният роб, за такъв мандарин като вас? — Той говореше много тъжно. — Времената са тежки, Превъзходителство. Съпругите ми непрекъснато искат пари, синовете ми пилеят таели на комар, като че ли среброто расте по улиците. Разстроен съм. Само чрез предварителни знания от голяма важност човек може да се защити от съдбата. Ужасно е да си помислим, че такива знания могат да попаднат в неподходящи уши.

Чен Шенг си играеше с плитката си, като моментално разбра, че Ло Чъм има много важни сведения.

— Съгласен съм. В такива тежки времена е много важно — боговете са наредили така — да помагаме на нуждаещите се — каза той тържествено. — Мислех да пратя скромен дар, за да почета светлата памет на дедите ви — три печени прасета, четиринадесет кокошки носачки, два топа коприна от шантунг, перла на стойност десет таела най-чисто сребро, фина катарамата от нефрит от ранната династия Чинг на стойност петдесет таела и незначителни сушени плодове и сладкиши, които са абсолютно недостойни за вашия стомах, но вие бихте могли да ги раздадете на слугите си.

— Такъв великолепен подарък не бих могъл да приема — отвърна Ло Чъм много почтително. — Ще ви бъда задължен завинаги.

— Ако откажете, ще разбере само, че това е едно недостойно приношение към светлите ви прадеди и ще загубя престиж.

Накрая Ло Чъм се остави да бъде убеден да приеме, а Чен Шенг се остави да бъде убеден, че подаръкът е царски.

— Чух, че тай-панът търси нещо — прошепна Ло Чъм, — защото конкубината му е много болна. Болна е заради отровата, която причинява хонконгската треска.

— Какво? — Чен Шенг бе ужасен от новината, но бе доволен, че дарът му бе така добре употребен. — Продължавайте, моля!

Ло Чъм му каза за лекаря и за странното лекарство и че всичко това А Сам бе прошепнала на ухото на един собственик на сампан,

когото Ло Чъм ѝ беше изпратил.

— Слухът казва още, че тай-панът е предложил награда от двадесет хиляди таела. Синът му, благородният син на третата ви съпруга и ваш доведен син, е организирал трескаво търсене на лекарството в Хонконг.

Умът на Чен Шенг се опитваше да прецени последствията. Той направи знак на Ло Чъм и бе въведен в кабинета на Струан.

— Айейа, тай-пан — каза той развълнувано. — Радва се види теб в Макао, каквото и да е.

— Айейа, Чен Шенг — каза Струан. Той махна към един стол. — Разположете се!

— Лодк-ът пристигнал пръв в родина, „Блу клауд“, айейа?

— Не знам. Благодаря дошъл толкоз бърз. Чен Шенг искал бързо види мен, айейа?

Чен Шенг бе обезпокоен. Той, водачът на Триадите на Макао, бе лично отговорен пред Джин-куа за безопасността на Т'Чънг Мей-мей и децата ѝ. Единствено той от всички приближени на Джин-куа знаеше, че тя бе внучка на Джин-куа и че като конкубина на тай-пана стойността ѝ лично за тях бе огромна, а стойността ѝ за бъдещето на каузата на Триадата — неоценима. Вестта, че флотът незабавно се бе върнал в Кантон, вместо да продължи направо за Пекин, беше им спестила почти четири милиона таела, а те стократно превъзхождаха цената на учението на Мей-мей. Той благослови своя джос, че му бе дарил Мей-мей. Без нея той самият трябваше да заплати цената на достойния заместител.

А сега глупавата жена, която не струваше и стотинка, бе имала лошия късмет да пипне неизлечима болест. Освен, добави той бързо, ако не проследим пътя на лекарството. И ако го направим, тя ще оздравее и нашата инвестиция в нея и в тай-пана ще бъде застрахована, а и двадесетте хиляди таела ще са ни добре дошли. Още една подробност от сведението си дойде на мястото и той си рече, о, но това обяснява защо Гордън Чен изпрати четиридесет члена на Триадата от ложата на Хонконг да търсят на Макао. Сигурно тук се намираще от лекарството. Той се запита какво ли би казал Гордън Чен, ако узнаеше, че тайният му „Учител“ е бил изпратен по заповед на Джин-куа и че Джин-куа бе вожд на Триадата за целия Квантунг, и че самият той, Чен Шенг, бе вторият по ранг след Джин-куа. Ох, каза си

той, наистина е мъдро много неща да останат в сянка. Никой не знае кога някой ще проговори.

— Тай-пан. Ваш малка чило у кой дом добре — започна Чен Шенг. Вие иска види нея? Вземете на Хонконг?

— Видя днес. Скоро вземе. Много добре. — Струан се чудеше пали трябва да каже на Чен Шенг за Мей-мей.

— Тай-пан. Твой малък чило добре — започна Чен Шенг. — Мисли, по-добре довел мама на малко чило тук, на брега. Чило няма бъде щастлив, да. Тук много добър лекар може. Много добър лек намери. Няма нищо. Мисли, има лек тук, на Макао. Чен Шенг всичко устрои много добър.

— Откъде знаеш, че тя е тук и че е болна от малария?

— К'во? Не разбира.

— Кой тебе каза чило мой лошо болна?

Чен Шенг цъкна с език и сви рамене.

— Всеки знае, що не?

— Лекарство е тук? Наистина?

— Бъде тук, достави. Аз бързо пратил джонка до „Чайна клауд“. Води кау чило на бряг. Чен Шенг всичко уреди.

Той учтиво се поклони и си тръгна.

Струан се качи на „Чайна клауд“ и даде на екипажа гарнизонен отпуск, който обхващаше една вахта. Скоро джонката на Чен Шенг се прилепи до кораба. Внимателно пренесоха Мей-мей на брега, като китайски лекар се грижеше за нея, и я отведоха до къщата ѝ, която се гущеше в подножието на хълма Сао Антонио.

Къщата бе чиста. Бяха наети слуги. Чаят ги чакаше. А Сам услужливо, майчински се втурна и прегърна децата, които чакаха в къщата с личните си бавачки, нагласи Мей-мей в огромното легло и доведе децата при нея. Имаше сълзи на щастие, суетене насам на там, викове. А Сам и Мей-мей бяха щастливи, че най-сетне си бяха вкъщи.

Лекарят бе донесъл специална храна и лекарства, за да засили Мей-мей, да укрепил силите на детето в утробата ѝ и нареди тя да лежи.

— Скоро ще се върна — каза Струан.

— Добре. Благодаря ти, тай-пан. Благодаря.

— Отивам до резиденцията, а после вероятно ще посетя Брокови.

— Те са в Макао?

— Да. Всички, освен Тайлър. Мислех, че съм ти казал. Не си ли спомняш? Кълъм и Тес също са тук.

— О, да — отговори тя. Спомни си какво бяха уредили с Гордън Чен. — Извинявай. Бях забравила. Главата ми тежи. Да, сега си спомням. Страхотно съм щастлива, че вече не съм на кораба и съм у дома. Благодаря ти.

Той се върна в резиденцията. Кълъм още не беше се върнал и той реши да прекоси прага до резиденцията на Брок. Но нито Тес, нито Лайза знаеха къде може да е Кълъм. Горт му каза, че те двамата бяха играли комар снощи в Английския клуб, но че той, Горт, бил си тръгнал рано.

— Ще те изпратя до вратата — каза Горт. Когато се озоваха там сами, Горт сардонично се усмихна, като се опиваше от сладостта на откъсването. — Знаеш как е — бях при жена. Може и той да е отишъл при някоя. В това няма нищо лошо, нали така? Когато го оставих, му вървеше в играта, ако това нещо ти говори.

— Не, Горт. Това не ме безпокои. Знаеш, че в Британия има точни закони за убийство — светкавичен процес и светкавична примка около врата ти, независимо кого си чукал. Дори и проститутка.

Горт побеля.

— К'во искаш да кажеш с това, а?

— Ако някой трябва да бъде обесен, с удоволствие ще помогна на палача.

— Ти какво, плашиш ли ме? И за туй си има закон, пусто да остане.

— Щом има убийство — ще има и обвинение в убийство, пусто да остане.

— Не знаеш К'во говориш! — избухна Горт. — Туй е несправедливо обвинение!

— Не ви обвинявам в нищо, Горт. Просто ви припомням факти. — Да. Чувал съм, че са необходими двама свидетели, за да, бъде доказана смърт, които да потвърдят в съда.

Горт овладя паниката си. Трябва да е оная гадна вещица Фордъринджил и оная педераст Куанс. Бях ѝ платил достатъчно да си държи езика зад зъбите. Е, добре, ще им видя сметката, щом трябва, но едва ли ще трябва, щото малкият боклук едва ли ще пукне.

— Не ме е страх от такива като теб — от лъжливите ти обвинения.

— Хич не ви обвинявам, Горт — отвърна Струан. Неудържимо се изкушаваше сега да предизвика неизбежната разправа. Но знаеше, че ще трябва да изчака Горт да направи първата грешка, да бъде непроситимо обиден пред хора. Само тогава щеше да може открито и свободно да прати секунданти с официална покана и да го убие пред свидетели. Само по такъв начин би могъл да избегне разрива в отношенията между Тес и Кълъм и възможността Брок да го унищожеха по съдебен път. Защото Мей-мей се бе оказала права — всеки в Азия знаеше, че е готов да заколи Горт.

— Ако видите Кълъм, моля, предайте му, че го търся.

— Търси си го сам! Аз не съм ти слуга. Ти вече не си тай-пан на „Ноубъл хаус“, пусто да остане!

— Внимавай! — предупреди Струан. — Не ме е страх от теб.

Горт клъвна.

— Нито пък мен, Дърк. Казвам ти го като мъж на мъж — внимавай, или ще те пипна.

Струан се върна пешком до резиденцията си, доволен от себе си. Хванах те, Горт.

Кълъм още не беше се върнал. Нямахте вест и от епископа. Струан нареди на Ло Чъм да се опита да намери Кълъм. Излезе навън на прайа, тръгна по хълма към катедралата по малко познати улички, премина край приятни ресторантчета с масички на улицата, с пъстри чадъри. Прекоси един широк площад и влезе през голямата порта.

Монахинята на бюрото погледна нагоре.

— Добро утро. Говорите ли английски? — попита Струан.

— Малко, сеньор.

— При вас има една пациентка. Мис Мери Синклер. Аз съм неин приятел.

Последва дълга пауза.

— Желаете ли да я видите?

— Моля.

Тя махна на една китайка и бързо ѝ каза нещо на португалски. Струан последва китайската монахиня надолу по коридора, изкачиха няколко стълби и влязоха в стаята на Мери.

Беше малка, мръсна и зловонна стаичка със здраво затворени прозорци. Над леглото висеше разпятие.

Лицето на Мери бе изпито, усмивката — слаба. Страданието я беше състарило.

— Здравей, тай-пан.

— Какво ти е, Мери? — меко попита той.

— Нищо, което да не заслужавам.

— Ще те преместя от това проклето място — каза Струан.

— Добре ми е тук, тай-пан. Много са мили към мен.

— Да, но това не е място за английска протестантка.

Слаб монах с тонзура влезе в спалнята. Носеше обикновено расо, твърдо от старите петна засъхнала кръв и разлети лекарства. Носеше обикновено дървено разпятие.

— Добро утро — каза монахът на културен английски без акцент.

— Аз съм отец Себастиан. Лекарят на пациентката.

— Добро утро. Мисля да я преместя оттук.

— Не бих ви посъветвал, мистър Струан. Тя не бива да бъде местена най-малко още месец.

— Какво ѝ е?

— Вътрешно неразположение.

— Вие сте англичанин?

— Толкова ли е странно, мистър Струан? Има много англичани, а също и шотландци, които са приели истинната Христова църква. Но това, че съм католик, не ме прави по-малко лекар.

— Имате ли тук кора от синкона?

— Какво?

— Кора от синкона. „Йезуитска“ кора.

— Не. Никога не съм я използвал. Никога и не съм я виждал. Защо?

— Нищо. Какво ѝ е на мис Синклер?

— Доста е сложно. Мис Синклер не трябва да бъде премествана около месец, а още по-добре два.

— Чувстваш ли се достатъчно добре да бъдеш преместена, скъпа?

— Нейният брат, мистър Синклер, не възразява срещу пребиваването ѝ тук. Мисля, че и мистър Кълъм Струан одобрява предложението ми.

— Кълъм идвал ли е днес? — запита Струан Мери.

Тя поклати глава и заговори на монаха. Лицето ѝ имаше трагичен израз.

— Моля, кажете на тай-пана. За... за мен.

Отец Себастиан каза сериозно:

— Мисля, че сте права. Някой трябва да знае. Мис Синклер е много болна, мистър Струан. Изпила е настойка от китайски билки — може би отрова е по-подходящата дума, — за да предизвика аборт. Отровата е изхвърлила зародиша, но е причинила кръвоизлив, който сега, по милостта Божия, е почти овладян.

Струан внезапно се изпоти.

— Кой още знае, Мери? Хорацио? Кълъм?

Тя поклати глава.

Струан отново се обърна към монаха.

— Почти овладян? Означава ли това, че момичето е добре? Че след месец или малко повече ще бъде добре?

— Физически — да. Ако няма гангрена. И ако такава е волята Божия.

— Какво искате да кажете с „физически“?

— Искам да кажа, мистър Струан, че е невъзможно да разглеждаме физическото без духовното. Дамата е много прегрешила спрямо Божиите закони, спрямо законите на католическата църква, а също ѝ на вашата църква, така че трябва да постигне помирение и разкаяние пред Бога, за да има изцеление. Това е всичко, което се опитвам да кажа.

— Как... как попадна тя тук?

— Доведе я нейната прислужница, която е католичка. Получих специално разрешение да я лекувам, поставихме я тук и я лекувахме толкова добре, колкото можахме. Майката игуменка настояваше да съобщя на някого, защото чувствахме, че се влошава. Изпратихме вест на някой си капитан Глесинг. Предположихме, че той е... бащата, но мис Синклер се кълне, че не е... че не беше. И ни помоли да не разкриваме причината за нейното заболяване. — Отец Себастиан замълча. — Тази криза, слава на Бога, премина.

— И вие ще запазите тайната? Какво... какво ѝ се е случило?

— Само вие, аз и сестрите знаем. Положили сме клетви пред Бога, които не можем да нарушим. Няма защо да се страхувате от нас.

Но знам, че няма да има изцеление за клетата грешница без смирение и покаяние. Защото Той знае.

Отец Себастиан ги остави.

— Бащата... един от твоите „приятели“ ли е, Мери?

— Да. Аз не... не съжалявам за живота, който водех, тай-пан. Не мога. Или за това, което направих. Това е джос. — Мери гледаше през прозореца. — Джос — повтори тя. — Бях изнасилена, когато бях много малка... поне... това не е вярно. Не знаех какво... не разбирах, но първия път стана малко насила. После... после не трябваше да ме насилват — аз исках.

— Кой беше той?

— Едно от момчетата в училище. Той умря. Беше толкова отдавна.

Струан прерови паметта си, но не можа да си спомни момче, което да е умряло. Никое момче, което да е имало достъп до дома на Синклер.

— След това — продължи Мери на пресекулки — имах нужда от т'ва... Хорацио... Хорацио беше в Англия, така че помолих... помолих една от прислужничките да ми намери любовник. Тя ми обясни, че мога... че мога да имам любовник, много любовници, че ако съм умна и тя е умна, мога да водя таен живот и да имам хубави неща. Истинският ми живот никога не е бил приятен. Знаеш какъв беше баща ми. Прислужницата ми показа как. Тя... тя ми беше сводница. Ние... ние забогатяхме заедно и това ми харесва. Купих двете къщи. Винаги ми водеше богати мъже. — Тя спря и след малко простена: — О, тай-пан, толкова ме е страх.

Струан седна до нея. Спомни си какво ѝ беше казал само преди няколко месеца. И искрения ѝ отговор.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Струан седеше до отворения прозорец и унило гледаше долу към многолюдния площад. Беше по залез. Всичките португалци бяха във вечерни облекла, разхождаха се напред-назад, кланяха се, задушевно си говореха, младите идалго и девойките флиртуваха под наблюдателните погледи на родители и дуени. Няколко носилки и техните кулита бродеха в търсене на клиенти или закъснели за разходката. Довечера в губернаторския дворец имаше бал и той беше поканен, но не знаеше дали ще отиде. Кълъм още не беше се върнал. Не бе получил известие от епископа.

Беше се срещнал с Хорацио този следобед. Хорацио бе побеснял, защото А Тат, прислужницата на Мери, бе изчезнала.

— Сигурен съм, че тя е тази, която е дала отровата на Мери, тайпан — каза той. Мери му бе казала, че по погрешка е изпила някакъв билков чай, който е намерила в кухнята — нищо повече.

— Това са глупости, Хорацио. А Тат ви е служила толкова години. Защо ѝ е да прави такива неща? Било е случайно.

След като Хорацио си беше отишъл, Струан бе потърсил хората, с които Кълъм и Горт са били предната вечер. Повечето бяха приятели на Горт и всичките казаха, че Кълъм е тръгнал няколко часа след Горт, че е пил, но не е бил по-пиян от останалите или от обикновено.

Какъв глупак си, Кълъм, помисли Струан. Трябва да разбираш повече.

Внезапно забеляза да се приближава слуга в безупречно чиста ливрея, с перука и незабавно разпозна отличителните знаци на епископа. Човекът не бързаше, премина резиденцията, без да спре, и отмина надолу.

Бързо се стъмваше, светлините на осветения с фенери булевард започнаха да надвиват сумрака. Струан видя една носилка да спира пред къщата. Две почти невидими кулита я оставиха и се изгубиха в алеята. Струан се втурна във от стаята и надолу по стълбите. Кълъм се бе проснал в безсъзнание назад, дрехите му бяха разкъсани и изцапани с повърнато. Вонеше на алкохол.

На Струан му беше по-скоро забавно. Той издърпа Кълъм на крака, метна го през рамо и без да се интересува от погледите на минувачите, го внесе в къщата.

— Ло Чъм! Баня, бързо-бързо!

Струан положи Кълъм на леглото, съблече го, разгледа го. На гърба и гърдния кош нямаше белези. Обърна го. Одрасквания от нокти по стомаха. Любовни ухапвания.

— Идиот — каза той, като го прегледа бързо, но внимателно. Нямаше счупени кости. Не липсваха зъби. Пръстенът печат и часовникът липсваха. Джобовите бяха опразнени.

— Обрали са те, сине. Може би за първи път, но едва ли за последен. — Струан знаеше, че слагането на опиат в питието е стар номер в бардаците.

Слугите донесоха ведра с топла вода и напълниха чугунената вана. Струан вдигна Кълъм, постави го във ваната, насапуниса го и го изтри с гъба. Ло Чъм крепеше клатушкащата се глава.

— Господар, много силно лошо пил, много лош муш-муш, айейя?

— Айейя! — каза Струан. Като вдигна Кълъм, остра болка прониза левия му глезен и той разбра, че днешното ходене е преуморило глезена му повече, отколкото е предполагал. По-добре да го стегна здраво за няколко дни, помисли си той.

Подсуши Кълъм и го сложи в леглото. Леко го потупа по лицето, но това не го свести, така че той вечеря и зачака. Загрижеността му нарастваше с отминаването на часовете, защото знаеше, че колкото и да е пиян, Кълъм трябваше да започне да изтрезнява.

Дишането на Кълъм бе дълбоко и равномерно. Сърцето биеше правилно.

Струан се изправи и се протегна. Нямаше какво да се прави, трябваше да чака.

— Аз отиде при първа миси. Ти стой наблюдава внимателно, айейя? — каза той.

— Ло Чъм грижи се като мама!

— Прати вест, сави? Кое време господар се събуди, няма значение, прати вест. Сави?

— Що тай-пан вика „сави“? Винаги сави много добре. Айейя?

Но Ло Чъм не се обади тази нощ.

Призори Струан напусна къщата на Мей-мей и се върна в резиденцията. Мей-мей спокойно спеше, но Струан се вслушваше във всеки минувач, във всяка носилка — а много от тях бяха плод на въображението му.

Ло Чъм отвори предната врата.

— Що тай-пан тъй рано, айейа? Закуска готов, баня готов, какво още тай-пан иска, може?

— Господар буден, айейа?

— Защо пита? Ако буден, прати кажат. Аз сави много добре, тай-пан — отвърна Ло Чъм, засегнат.

Струан се качи горе. Кълъм още спеше дълбоко.

— Един, два пъти господар правил така... — Ло Чъм изстена, примляска, размърда челюсти, прозя се и силно изпъшка.

След закуска Струан прати да съобщят на Тес и Лайза, че Кълъм се е върнал, но не им каза как. После се опита да мисли за работа.

Подписа книгата, одобри големи разходи за строеж в Хонконг, ядосан от нарастването на цените на дървен материал, тухли, работна ръка и всякакъв вид корабно оборудване, ремонти и части.

Чумата да ги тръшне! Цените са се вдигнали с петдесет процента и няма никакви изгледи да паднат. Дали да започна да строя нови клипери догодина, или да заложа на това, което имаме? Да заложа ли на това, че морето няма да погълне нито един? Ще трябва да купиш още няколко.

И така той ще поръча един нов клипер. Ще го нарека „Тесан клауд“ и това ще е подаръкът за рождения ден на Кълъм. Но дори мисълта за новия, прекрасен клипер не го ободри така, както трябваше. Напомни му за „Лотъс клауд“, който се строеше в Глазгоу, и морската битка, която трябваше да води идната година с У Куок — ако още беше жив — или У Фанг Чой, бащата, и неговите пирати. Питаше се дали хората на Скрагър ще стигнат благополучно в родината. Ще мине най-малко месец, преди да стигнат и още три месеца, докато стигне вестта.

Той затвори офиса си, отиде в Английския клуб, побъбри за малко с Хорацио, после с някои търговци, изигра една игра на бiliarд, но не се забавляваше от играта или от компанията. Разговорът бе само за работа. Всички се безпокояха за катастрофалните признаци в световния живот и за степента на огромните търговски рискове на сезона.

Той седна в голямата тиха читалня и взе последните вестници, пристигнали по пощата, отпреди три месеца.

С усилие се съсредоточи на уводната статия. Тя разглеждаше широкото недоволство в промишлените среди в Мидланд и твърдеше, че е необходимо да се плаща справедлива надница за честно положен ежедневен труд. В друга статия се оплакваша, че огромната индустриална машина на Англия работи само на половин ход и призоваваше необходимостта от откриване на големи нови пазари за продуктивните средства, които можеха да бъдат отпуснати за това. Повече продукция означаваше по-евтини стоки, по-голяма заетост, по-високи надници.

Имаше и други статии, които говореха за напрежението в Испания и Франция и сгъстяването на облаците на войната заради наследяването на испанския трон. Прусия пускаше пипала във всички германски държави, за да ги ръководи и франко-пруската конфронтация бе неизбежна. Облаците на войната не бяха пощадили Русия и Светата Римска империя на Хабсбургите. Те се сгъстяваха над италианските държавици, които искаха да се отърват от наложения им френски крал на Неапол и да се обединят, или пък да не се обединят. Папата, поддържан от французите, се бе появил на политическата арена. Облаци надвисваха и над Южна Африка — заради бурите, които през последните четири години бяха напуснали колонията Кейп, за да създадат Трансваал и Свободния Оранжев щат, — сега те заплашваха английската колония в Натал и се очакваше следващата поща да донесе известие за война. Из Европа имаше антисемитски метежи и погроми. Католици се биеха с протестанти, а и помежду си. В Америка се водеха войни с индианците, растеше враждата между Севера и Юга, между Великобритания и Америка заради Канада, безредици в Ирландия, Швеция, Финландия, Индия, Египет, на Балканите...

— Като че ли има значение какво четеш! — избухна Струан, без да се обръща към някого специално. — Целият свят е полудял, пусто да остане!

— Какво има, тай-пан? — попита Хорацио, стреснат от изпълнения с омраза изблик.

— Целият свят се е побъркал, ето това става! Защо, по дяволите, хората не престанат да се разкъсват на парчета и не заживеят в мир?

— Напълно съм съгласен — извика Мастърсън от другия край на стаята. — Абсолютно. Отвратително място да гледаш деца, пусто да стане. Целият свят е тръгнал на провал. Преди години беше много по-добре, а? Отвратително.

— Да — потвърди Роуч. — Светът се развива твърде бързо. Проклетото правителство не мисли с главата, а със задника си, както обикновено. За бога, човек си мисли, че трябва да са се научили вече, но те никога нищо не научават. Всеки проклет ден четем, че министър-председателят е казал: „Всички ще трябва да затегнем коланите.“ За бога, да сте чували някой някога да казва, че бихме могли малко да ги отпуснем, а?

— Чувам, че митото за внос на чай било удвоено — каза Мастърсън. — И ако онзи маниак Пийл някога дойде на власт, сигурно ще въведе и данък общ доход. Изобретението на дявола!

Настъпи буря от негодувание и проклетия се изсипаха на главата на Пийл.

— Този човек е проклет анархист! — каза Мастърсън.

— Глупости — каза Роуч. — Въпросът не е в данъците, просто има прекалено много хора. Трябва да се въведе контрол над раждаемостта.

— Какво? — изрева Мастърсън. — Не започвай с тази богохулствена гнусна идея! Да не си антихрист, за бога?

— Не, за бога. Но ниските класи ни поглъщат. Не казвам, че би трябвало да важи за нас, а за тях. Заслужават да бъдат избесени. Поне по-голямата част от тази сган!

Струан хвърли вестниците встрани и отиде в Английския хотел. Беше внушителна сграда с колони и приличаше на Клуба.

В бръснарницата той бе подстриган и измит с шампоан. После изпрати да повикат Свенсон, масажиста на шведските моряци.

Ъгловатият старец го размачка със стоманени ръце, обтри го целия с лед и го изтри с груба кърпа, докато плътта му пламна.

— За бога, Свенсон, сега съм нов човек.

Свенсон се разсмя, но не каза нищо. Езикът му бе изтръгнат преди много години от корсари в Средиземно море. Той посочи със знак на Струан да си почине на тапицираната маса и плътно го зави с одеяла, като го остави да спи.

— Тай-пан! — беше Ло Чъм.

Струан незабавно се събуди.

— Господар Кълъм?

Ло Чъм поклати глава и се усмихна с беззъбата си уста.

— Дългопол господар!

* * *

Струан последва мълчаливия йезуитски монах из аркадите на катедралата, които обхващаха вътрешния двор и прекрасните му градини.

Часовникът на катедралата удари четири часа. В края на прохода монахът се извърна и премина през огромна врата от тиково дърво в просторна чакалня. По стените висяха гоблени. Килими покриваха излъскания мраморен под.

Той почтително почука на една отдалечена врата и влезе в стаята. Царствен и внушителен, Фолариан Гуинепа седеше на стол с висока облегалка, който приличаше на трон. Той махна, за да освободи монаха, който се поклони и излезе.

— Моля, седнете, сеньор.

Струан седна на посочения му стол. Бе малко по-нисък от стола на епископа и той усети силата на волята на този мъж да се простира към него, за да го завладее.

— Изпратили сте да ме повикат?

— Да, повиках ви да дойдете да ме посетите. Синкона. На Макао няма, но вярвам, че ще се намери в нашата мисия в Ло Тинг.

— Къде е това?

— Във вътрешността. — Епископът оправи една гънка на пурпурното си расо. — На около сто и петдесет мили на северозапад.

Струан се надигна.

— Незабавно ще изпратя някого.

— Вече направих това, сеньор. Моля, седнете. — Епископът бе тържествен. — Нашият куриер замина призори със заповед да бърза колкото е възможно. Мисля, че така и ще направи. Той е китаец от тази област.

— Колко време мислите, че ще му е необходимо? Седем дни? Шест дни?

— Това е и поводът за моето безпокойство. Колко пристъпа на треска е прекарало момичето?

На Струан му се прииска да попита епископа откъде бе научил за Мей-мей, но се сдържа. Осъзна, че източниците за информация на католиците са легион и че във всеки случай „момиче“ бе просто заключение на толкова проникателен човек като епископа.

— Един. Преди два дни се изпоти, приблизително по това време.

— Значи следващият вероятно ще бъде утре. Определено в рамките на четиридесет и осем часа. На куриера ще му трябват най-малко седем дни, за да стигне до Ло Тонг и да се върне — ако всичко върви добре и няма затруднения.

— Не мисля, че ще е в състояние да понесе още два пристъпа.

— Чух, че е млада и силна, трябва да може да издържи осем дни.

— Бременна е четвърти месец.

— Това е много лошо.

— Да. Къде е Ло Тонг? Дайте ми карта. Вероятно бих могъл да спечеля един ден.

— В това пътуване моите връзки превишават вашите хилядократно — каза епископът. — Вероятно ще трябват седем дни. Ако такава е волята Божия.

Да, помисли си Струан. Хилядократно. Бих искал да имам знанията, които католиците са натрупали от постоянното изучаване на Китай. Кой Ло Тонг? Може да има петдесет в рамките на двеста мили.

— Да — каза той на края, — ако е такава волята Божия.

— Вие сте странен човек, сеньор. Радвам се, че имах възможността да се запозная с вас. Бихте ли искали чаша Мадейра?

— Каква е цената на кората? Ако тя съществува, пристигне навреме и лекува?

— Ще вземете ли чаша Мадейра?

— Благодаря.

Епископът позвъни и незабавно на вратата се появи слуга в ливрея с гравиран поднос, на който имаше графа и чаши.

— За по-доброто разбиране на много неща, сеньор.

Те пиха преценявайки се един друг.

— Цената, Ваше Високопреосвещенство?

— В момента твърде много „ако“. Отговорът може да почака. Но две неща не могат. — Епископът изпи своето вино. — Мадейрата е

един съвършен аперитив. — Той събра мислите си. — Сериозно съм обезпокоен за сеньорита Синклер.

— Аз също — отвърна Струан.

— Отец Себастиан е чудесен лекувател. Но той ме насочи към мисълта, че ако на сеньоритата не бъде помогнато духовно, може да загуби живота си.

— Не и Мери! Тя е много силна. Не би направила такова нещо.

Флориан Гуинепа склучи фините си пръсти. Слънчев лъч разтопи огромния рубинен пръстен.

— Ако изцяло се остави на грижите на отец Себастиан — и в ръцете на Христовата Църква, — бихме могли да превърнем проклятието ѝ в благослов. Това ще бъде най-доброто за нея. С цялото си сърце вярвам, че това е единственото истинско решение. Но ако се окаже невъзможно, преди да я изпишем, трябва да предам отговорността на някой, който би я приел.

— Аз ще я поема.

— Много добре, но не мисля, че постъпвате разумно, сеньор. Дори и вие, вашият живот и душа — и нейните — са в ръцете на Бога. Моля се и вие и тя да бъдете озарени от дара на разбирането. Много добре. Преди да си тръгне, ще направя всичко, което е по силите ми, да се опитам да спася душата ѝ — но веднага щом бъде в състояние да напусне, ще ви уведомя.

Часовникът на катедралата удари пет часа.

— Как е раната на ерцхерцог Сергеев?

Веждите на Струан се склучиха.

— Това ли е второто, което не може да чака?

— Може би за вас британците.

Флориан Гуинепа отвори едно чекмедже и извади куфарче с много печати.

— Бях помолен внимателно да ви предам това. Изглежда, определени дипломатически кръгове са много загрижени от присъствието на ерцхерцога в Азия.

— Църковни среди?

— Не, сеньор. Помолиха ме да ви, че бихте могъл, ако желаете, да предадете тези документи. Разбирам, че определени печати доказват тяхната валидност. — Бегла усмивка прекоси лицето му. — Куфарчето също е запечатано.

Струан разпозна печата на канцеларията на генерал-губернатора.

— Защо трябва да ми бъдат разкривани дипломатически тайни? Има си дипломатически канали, мистър Мънси е на миля от тук, а негово Превъзходителство е на Хонконг. И двамата отлично познават протокола.

— Аз не ви давам нищо. Просто правя това, което бях помолен. Не забравяйте, сеньор, че макар да не одобрявам възгледите ви, вие сте сила в Корт Сейнт Джеймс и търговските ви връзки обхващат света. Живеем в рисковани времена, а Португалия и Британия са стари съюзници. Британия е била добър приятел на Португалия и е разумно приятелите да си помагат, нали?

— Вероятно е така. — Струан пое предложеното му куфарче.

— Ще ви уведомя веднага щом се върне куриерът от Ло Тинг — каза Фолариан Гуинепа. — В който и час да е. Бихте ли искали отец Себастиан да прегледа дамата?

— Не знам — отвърна Струан, като ставаше. — Може би. Бих искал да помисля за това, Ваше Преосвещенство.

— Както желаете, сеньор. — Епископът се поколеба. — Вървете с Бога.

— И вие също, Ваше Преосвещенство.

* * *

— Здравей, тай-пан — каза Кълъм. Главата му бучеше, езикът му бе като изсъхнал парцал.

— Здравей, сине. — Струан остави още неотваряното куфарче, което го изгаряше по целия път към къщи. Отиде до шкафа и си наля чисто бренди.

— Храна, господар Кълъм? — попита бодро Ло Чъм. — Прасе? Картоф? Грог? Айейа?

Кълъм слабо поклати глава и Струан освободи Ло Чъм.

— Пийни — каза той, като подаде брендито на Кълъм.

— Не мога — отвърна Кълъм. Повдигна му се.

— Изпий го.

Кълъм го глътна. Задави се и бързо отпи от чая, който бе оставен до него. Отпусна се на леглото. Слепоочията му пулсираха.

— Би ли искал да поговорим? Да ми кажеш какво се е случило?
Лицето на Кълъм бе бледо, а бялото на очите му — мръсно розово.

— Не мога да си спомня нищо. Божичко, чувствам се ужасно.

— Започни от началото.

— Играх карти с Горт и няколко приятели — каза Кълъм с усилие.

— Помня, че спечелих около сто гвинеи. Пийвахме си. Но помня, че сложих спечеленото в джоба си. После... останалото ми се губи.

— Спомняш ли си къде отиде?

— Не. Не точно. — Той жадно отпи още чай и попи лицето си с ръце, опитвайки се да премахне болката. — О, Господи, чувствам се, като че ще умра!

— Помниш ли в кой бардак отиде?

— Не. Не точно. — Кълъм поклати глава.

— Има ли такъв, в който ходиш постоянно?

— Не, о, не. Господи!

— Няма защо да се силиш, момче. Бил си в някакъв — това е ясно. Бил си упоен — и това е ясно. Ясно е и че са те обрали.

— Бил съм упоен?

— Това е най-старият номер в света. Ето защо съм ти казвал никога да не ходиш в дом, който не ти е препоръчан от приятел, на когото можеш да имаш доверие. Това първият ти път ли е в Макао?

— Да, да. Мили боже, нима съм бил упоен?

— Използвай главата си. Мисли, момко! Помниш ли къщата?

— Не, нищо. Всичко ми се губи.

— Кой ти избра дома?

Кълъм седна в леглото.

— Пихме и тръгнахме. Аз бях, е... доста пиян. После всички започнаха да говорят за... за момичета. И за публични домове. И, е...

— Той погледна Струан със срам и болка. — Аз бях... е, пил и почувствах... някакъв огън и поисках момиче. Просто реших, че трябва... трябва да отида в публичен дом.

— В това няма нищо лошо, сине. Кой ти даде адреса?

— Мисля, че... не знам. Но мисля, че всеки ми даде някакъв. Те ми написаха адреси, казаха ми адреси, не мога да си спомня. Помня

как си тръгнах от Клуба. Навън чакаше носилка и аз се качих. Чакай — сега си спомних! Казах му да върви във „Ф и Д“.

— Там никога няма да те оберат, момко. Или да ти сложат нещо в питието. Или да те върнат такъв. Не биха си заложили репутацията.

— Не, сигурен съм. Това казах на човека. Да, абсолютно съм сигурен.

— По кой път минахте? За Чайна таун?

— Не знам. Мислех, че си спомням, но не знам.

— Ти каза, че си чувствал „огън“. Какъв вид огън?

— Ами беше нещо като... помня, че ми стана много топло и... да му се не види, умирах от желание към Тес, и всичко това с пиене, и всичко... Нямах мира, ето защо... защо отидох в дома... — Думите отплуваха. — Ох, боже, главата ми се цепи. Моля те, остави ме намира.

— Носеше ли презервативи?

Кълъм поклати глава.

— Този огън. Тази нужда. Бяха ли по-различни снощи?

Кълъм отново поклати глава.

— Не. Така е от седмици, но по някакъв начин като че ли беше... Не, не точно. Бях твърд като желязо, слабините ми изгаряха и исках да имам момиче и, о, не знам. Остави ме на мира! Моля те... извинявай, но ти се моля...

Струан отиде до вратата.

— Ло Чъ-ъ-ъм!

— Да, господарю!

— Иди в дома на Чен Шенг. Вземи лекар на първа чило и бързо-бързо доведи тук! Сави?

— Сави много добре — каза Ло Чъм тежко. — Вече много добро лекар долу за болно глава и цял болен. Млад господар прилича на тайпан — същия!

Долу Струан поговори с лекаря с помощта на Ло Чъм. Лекарят каза, че незабавно ще изпрати лекарства и подходящи храни и получи щедър хонорар. Струан се качи горе.

— Можеш ли да си спомниш още нещо, сине?

— Не, нищо. Извинявай. Не исках да се нахвърлям върху теб.

— Чуй ме, синко! Хайде, Кълъм, важно е!

— Моля те, татко, не говори толкова високо — каза Кълъм, като нещастно отвори очи. — Какво?

— Звучи ми, като че ли ти е бил даден афродизиак. Да, афродизиак. Има с дюзини такива, които може да бъдат сложени в питие.

— Не е възможно. Беше просто от пиенето и моята... моята нужда... не е възможно!

— Има само две обяснения. Първо, че кулитата са те отнесли в някакъв публичен дом — и това не е бил филиала на Макао на „Ф и Д“, — където биха получили по-високо възнаграждение за богат клиент и дял от обраното. Там момичето или момичетата са те упоили, обрала са те и са те върнали обратно. Заради теб се надявам да е станало точно така. Другата възможност е някой от твоите приятели да ти е сипал афродизиак в Клуба, да е уредил носилката да те чака и да те отведе в определен дом.

— Това са глупости! Защо му е на някой да прави това? За сто гвинеи, часовник и пръстен? Един от моите приятели? Това е безумие.

— Но да речем, че някой те мрази, Кълъм. Да речем, че планът е бил да отидеш при заразено момиче — някое, което има сифилис!

— Какво?

— Аха. Опасявам се, че именно това се е случило.

Кълъм замря за миг.

— Просто се опитваш да ме уплашиш.

— В името на Бога, сине мой, не е така. Но е съвсем определена възможност. Казах, че е по-вероятно да е другата, защото те доведоха обратно.

— Кой е направил това с мен?

— Ти трябва да отговориш на това, сине. Но дори и това да се е случило, не всичко е загубено. Да. Изпратих за китайски лекарства. Ще ги изпиеш всичките, без да пропуснеш нищо.

— Но сифилисът е неизлечим!

— Да. Щом болестта се развие. Но китайците вярват, че можеш да убиеш отровата на сифилиса или каквото там го причинява, ако вземеш мерки веднага да си пречистиш кръвта. Преди години, когато за пръв път дойдох тук, същото се случи и на мен. Аристотел ме намери в един бордей в китайския квартал, намери ми китайски лекар и се оправих. Ето как се запознах с него и защо от толкова време ми е

най-добрият приятел. Не мога да бъда сигурен дали къщата или момичето са били заразени, но не хванах сифилис.

— О, Боже, помогни ми.

— Да. До седмица не можем да бъдем сигурни. Ако дотогава няма подуване, болка или течение — този път те е отминало. — Той видя ужаса в очите на сина си и усети съчувствие към него. — Чака те една адска седмица, момчето ми. Ще чакаме да разберем. Знам какво е — така че не се залъгвай. Ще направя всичко каквото мога. По същия начин Аристотел помогна на мен.

— Ще се самоубия. Ще се самоубия, ако... Господи, как можах да бъда толкова глупав? Тес! О, Господи! По-добре да й кажа...

— Няма да правиш такова нещо! Ще й кажеш, че са те нападнали крадци на път за вкъщи. Така и ще го представим. Същото ще кажеш и на приятелите си. Че след момичето много си пил. Че нищо не можеш да си спомниш, освен че си прекарал страхотно и си се събудил тук. И за една седмица ще се държиш, както обикновено.

— Но Тес! Как бих могъл?...

— Така ще постъпиш, сине! Така ще постъпиш, пусто да остане.

— Не мога, татко, просто е невъзм...

— И при никакви обстоятелства няма да споменаваш китайските лекарства. Няма да ходиш в публични домове, докато не сме сигурни и няма да докосваш Тес, докато не се ожените.

— Толкова ме е срам.

— Няма от какво, сине. Трудно е да бъдеш млад. Но на този свят мъжът трябва сам да се пази. Има толкова много бесни кучета.

— Казваш, че е бил Горт?

— Не казвам нищо. Ти така ли мислиш?

— Не, разбира се, че не. Но ти мислиш така, нали?

— Не забравяй, че трябва да се държиш нормално или ще загубиш Тес.

— Защо?

— Мислиш, че Лайза и Брок ще ти позволят да се ожениш за Тес, ако разберат, че си толкова глупав и незрял да скиташ по курвите из Макао пиян и в непознат публичен дом, че си поемал любовни питиета и си бил обран? Ако бях на мястото на Брок, щях да кажа, че нямаш достатъчно разум да ми бъдеш зет!

— Съжалявам.

— А сега си почини, синко. Ще се върна след малко.

По целия път към Мей-мей Струан си мислеше как да убие Горт, ако Кълъм бе хванал сифилис. По най-жестокия начин. Да, помисли си той, мога да бъда много жесток. Няма да бъде просто убийство. Нито пък бързо. Дяволите да го вземат!

* * *

— Изглеждаш ужасно, Кълъм, скъпи — каза Тес. — Наистина трябва да си легнеш рано.

— Да.

Те се разхождаха по прайа в спокойствието на нощта. Беше след вечеря, главата му бе по-ясна, но агонията му беше неописуема.

— Какво има? — запита тя, като го видя, че се измъчва.

— Нищо, скъпа. Просто пих прекалено много. И ония разбойници не бяха много нежни. За бога, заклевам се, че една година няма да пия. — „Моля те Господи, нека нищо не се случи. Нека мине седмицата и нищо да не се случи.“

— Хайде да се прибираме — каза тя, като здраво го хвана за ръката и го поведе към резиденцията на Брок. — Като се напиш добре, всичко ще ти мине. — Тя се чувстваше майчински загрижена и не можеше да не се усеща щастлива от това, че той беше почти безпомощен. — Радвам се, че си се заклел да не пиеш, скъпи. Татко понякога страшно се напива, също и Горт — честна дума, много пъти съм го виждала пиан. О, толкова съм щастлива, че скоро ще се оженим!

Каква причина би имал Горт да направи това, запита се Кълъм. Тай-панът сигурно преувеличава. Трябва да преувеличава.

Един слуга отвори вратата и Кълъм въведе Тес в преддверието.

— Много скоро се прибирате, гълъбчета? — каза Лайза.

— Малко съм уморена, мамо.

— Е, добре, аз ще тръгвам — каза Кълъм. — Утре ще се видим. Ще ходите ли на мача по крикет?

— О, хайде да отидем, мамо!

— Би ли ни придружил, Кълъм, синко?

— Благодаря ви. Ще ми бъде приятно. Ще се видим утре. —
Кълъм целуна ръка на Тес. — Лека нощ, мисис Брок.

— Лека нощ, момко.

Кълъм тръгна към вратата точно когато влизаше Горт.

— О, здравей, Горт.

— Здравей, Кълъм. Чаках те. Тъкмо отивах да пийна в Клуба.
Хайде с мен.

— Тази вечер не, благодаря. Още не мога да се оправя. Толкова
нощи закъснявах. А утре има и крикет.

— Едно питие няма да ти навреди. След боя, който си ял, ще ти
се отрази добре.

— Не и тази вечер, Горт. Все пак благодаря. До утре.

— Както искаш, стари друже. Грижи се за себе си. — Горт
затвори вратата след него.

— Горт, какво стана снощи? — попита го Лайза.

— Бедният момък направи главата. Тръгнах си от Клуба преди
него, както ти казах, тъй че не знам. Той какво казва, Тес?

— Просто, че е пил прекалено много и после са го нападнали
разбойници. — Тя се разсмя. — Клетият Кълъм — мисля, че за
известно време ще бъде излекуван от демона на алкохола.

— Би ли ми донесла пурите, Тес, миличка? — каза Горт. —
Трябва да са в шкафа.

— Разбира се — каза Тес и излезе навън.

— Чух — каза Горт, — чух, че нашият Кълъм скитосвал.

— Какво? — Лайза престана да шие.

— Не. Не е опасно — каза Горт. — Може би не трябваше да ти
казвам. Не е опасно, ако мъжът е внимателен, пусто да остане. Ти
знаеш какви са мъжете.

— Но той ще се жени за нашата Тес! Тя не може да се жени за
някакъв развратник!

— Да. Мисля, че ще трябва да поговоря с момчето. По-добре е да
внимава на Макао, че да нямаме съмнения. Ако татко беше тук, щеше
да е по-друго. Но сега аз отговарям за семейството и трябва да
предпазвам горкото момче от слабости. Нали няма да кажеш за това,
мамо?

— Разбира се, че не. — Лайза мразеше онова, което правеше
мъжете мъжествени. Защо не се владееха? Може би ще е по-добре пак

да помисли за сватбата. — Тес не трябва да вземе някой развратник. Но Кълъм не е такъв. — Сигурен ли си?

— Да — каза Горт. — Поне така казват някои от момчетата.

— Искаше ми се татко да си е тук.

— Да — потвърди Горт, после добави, като че ли внезапно му беше хрумнало. — Мисля да ида до Хонконг за ден-два. Ще говоря с татко. Тъй ще е най-добре. После ще поговоря със самия Кълъм. Тръгвам с прилива.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Струан свърши последната страница на английския превод на руските документи. Бавно подреди страниците, постави ги обратно в куфарчето и го остави на скута си.

— И? — запита Мей-мей. — Защо тъй страшно мълчалив, айейа?

Тя бе подпряна на възглавници в леглото под мрежата за комари, златистият ѝ копринен халат правеше кожата ѝ да изглежда още по-бяла.

— Нищо, мила.

— Махни работата и ми говори. От един час си като учен.

— Остави ме да помисля няколко минути. После ще си поговорим, а?

— Хм — каза тя. — Ако не бях болна, през цялото време щеше да си в леглото.

— Да, миличка. — Струан отиде до вратата на градината и се загледа в нощното небе. Звездите блестяха и небесата предсказваха хубаво време.

Мей-мей се намести в леглото и го загледа. Изглежда много уморен, помисли тя. Горкият тай-пан, има толкова много проблеми.

Беше ѝ казал за Кълъм и за страховете си, свързани с него, но не и за Горт. Беше ѝ казал също, че ще донесат кора против треската ѝ след няколко дни. И беше ѝ казал за Мери и бе проклетел А Тат.

— Проклетата глупава убийца. Трябваше да знае по-добре. Ако Мери бе казала на мен или на теб, можехме да я изпратим някъде далеч тайно и благополучно да роди бебето. То можеше да бъде осиновено и...

— Ами нейният човек, Глесинг? — попита тя. — Би ли се оженил тогава за нея? След девет месеца?

— Както и да е, с това е свършено.

— Кой е бащата? — бе попитала Мей-мей.

— Не пожела да ми каже — каза Струан и Мей-мей се бе усмихнала в себе си.

— Клетата Мери — бе добавил той. — Сега животът ѝ е свършен.

— Глупости, тай-пан. Бракът може да се състои — ако този Глесинг и този Хорацио никога не научат.

— Да не си се побъркала? Разбира се, че е свършено — това, което казваш, е невъзможно. Нечестно, ужасно нечестно.

— Да, но това, което не се знае, няма значение, при това причината за прикриването е благородна, не зла.

— Как така няма да разбере, пусто да остане? А? Разбира се, че ще разбере. Със сигурност ще му стане ясно, че не е девствена.

Има си начини, помисли Мей-мей. Начини за прикриване. Вие, мъжете, сте толкова не наясно в някои работи. Жените са много по-умни във важните неща.

И тя реши да изпрати някого при Ма-рий, който да ѝ обясни каквото бе нужно и да престанат тези самоубийствени глупости. Кой? Най-добре Голямата Сестра, третата жена на Чен Шенг, която преди е била в публичен дом и знае такива тайни. Утре ще я пратя. Тя ще знае какво да каже на Ма-рий. Така че Ма-рий вече няма да има за какво да се тревожи. С помощта на джос. Но Кълъм, Горт, Тес? Няма да мине без беля, щеше да стане убийство. Моят треска? Това ще реши моят джос. Всички неща се решават както нареди джос, така че защо да се безпокоим? По-добре да ги приемем. Мъчно ми е за теб, тай-пан. Мислиш прекалено много, правиш прекалено много планове и се опитваш да накараш джос да те слуша. „Но това не е така, нали“ — запита се тя. Сигурно и той постъпва точно като теб, като всички китайци. Надсмива се над съдбата, над джос, над боговете и се опитва да използва мъже и жени за постигане на целите си. И да промени джос. Да, сигурно е така. В много отношения, тай-пан, ти си повече китаец от мен.

Тя се намести по-удобно в благоуханната постеля и зачака Струан да я заговори.

Той обаче бе изцяло погълнат от съдържанието на дипломатическото куфарче.

Сред документите бе копие от секретен доклад в превод, подготвен за цар Николай от юли 1840 година. Не бе за вярване! Към доклада имаше приложения и карти на земите между Русия и Китай.

Това бяха безценни карти, които Струан виждаше за първи път. Анализирани бяха и евентуалните последствия от тези документи.

Секретният доклад, изготвен от принц Тергин, началник на планов комитет по външните работи, гласеше:

Убедени сме, че само след половин век царят ще подчини на своята власт териториите от Балтика до Тихия океан, от Северните морета до Индийския океан, което ще му даде възможност да господства над целия свят, при условие че през следващите три години се придържаме към изложената по-долу стратегия.

Азия и Северна Америка са ключът към световното господство. Северна Америка е почти в ръцете ни. Ако Великобритания и Съединените щати не предприемат военни действия през следващите десет години в Аляска — Руска Америка, цяла Северна Америка ще бъде наша.

Присъствието ни там е солидно и добронамерено. Съединените щати по никакъв начин не разглеждат нашата обширна териториална експанзия в северните пустеещи земи като заплаха. Установяването ни в земите от Аляска до нашето най-южно търговско пристанище в Северна Калифорния — и оттам през вътрешността на континента до Атлантическия океан — може да бъде постигнато по обичайния начин: чрез незабавна масова емиграция. По-голямата част от западните Съединени щати и цяла Канада, с изключение на малка територия на изток, понастоящем са почти незаселени. Следователно степента на нашата емиграция в северните пустеещи земи може да се пази в тайна. Оттам емигрантите, които биха могли да бъдат измежду номадските евро-азиатски войнстващи племена — узбеки, тюркмени, сибиряци, киргизи, таджики и уйгурци, ще се разпръснат навсякъде и сами, с единна воля, биха предявили претенции за цялата земя.

През следващите десет години трябва да поддържаме дипломатически отношения с Великобритания и Съединените щати, а дотогава емиграцията ще направи

Русия най-мощната сила в Америка. Нашите племена, които в по-стари времена съставяха ордите на Тамерлан и Чингис Хан, въоръжени със съвременни оръжия и предвождани от руси, ще могат, когато пожелаем, да изхвърлят англосаксонците в морето.

Но хиляди пъти по-важна е Азия. Ние бихме могли да отстъпим Северна и Южна Америка, но не и Азия. Ключът към Азия е Китай. Китай ни е съсед. Ние имаме почти пет хиляди мили непрекъсната сухоземна граница с Китайската империя. Длъжни сме да я контролираме, в противен случай никога не ще бъдем в безопасност. Не бива да допуснем тя да стане силна или да изпадне под влиянието на друга велика сила. Ако не направим това, ще се окажем в крайно неизгодно положение между Изтока и Запада и ще бъдем принудени да водим война на два фронта. Нашата азиатска политика е ясна: Китай трябва да остане слаб, васален и под руско влияние.

Само една сила — Великобритания — стои между нас и успеха. Ако успеем да ѝ попречим — с хитрост или натиск — да придобие и установи постоянна островна база във от Китай, Азия ще бъде наша. Разбира се, в този момент не можем да си позволим да отчуждим нашия съюзник Великобритания. Франция, Полша, Прусия и Хабсбургите са не по-малко недоволни от разведряването около Дарданелите, отколкото Русия. Ние трябва постоянно да внимаваме да не изостряме тяхната раздражителност. Без британска поддръжка нашата свещена родна земя би била изложена на опасност от завладяване. Ако британците се придържат към заявената от тях позиция относно Китай, че те само желаят да установят търговски отношения и търговски складове, които всички западни нации могат да ползват „на равни начала“, ние можем да се придвижим напред към Синкианг, Туркестан и Монголия и да контролираме сухоземния път към Китай. (Ние вече държим под властта си стратегическите преки пътища до Кибер Пас и Кашмир, а оттам към Британска Индия.) Ако се заговори за завладяването от нас земи, нашата официална

позиция ще бъде, че „Русия само преследва враждебни дивни племена от вътрешността на страната“. До пет години трябва да установим стабилни позиции на подстъпите към китайските земи северозападно от Пекин. Тогава, чрез прост дипломатически натиск, ние ще бъдем в състояние да наложим съветници на императора на Манджурия и чрез тях да влияем на Китайската империя, докато по подходящ начин тя се раздели на васални държави. Враждата между манджурските едри земевладелци и китайското население е изцяло в наша полза и ние, разбира се, ще продължим да я подклаждаме.

На всяка цена трябва да поддържаме и поощряваме британските търговски интереси в главните пристанища на Китай, където те ще бъдат ограничавани от пряк китайски натиск, който ние по дипломатически път съвременно ще контролираме. На всяка цена трябва да попречим на Англия да укрепя и колонизира който и да е остров, както тя направи със Сингапур, Малта, Кипър или да има стабилна позиция като тази в Гибралтар, който не е предмет на нашия натиск и би й послужил като постоянен бастион за нейната военна и морска мощ. Добре би било да се установят незабавно тесни търговски връзки с подходящи компании от този район.

Крайъгълният камък на външната ни политика трябва да бъде: „Нека Англия да управлява моретата и търговските пътища и да бъде първата индустриална нация в света. Но Русия ще управлява сушата! Щом сушата е осигурена, наше свещено задължение, наше право, дадено от Бога, е да я цивилизоваме. Моретата ще станат руски. Така царят на цяла Русия ще управлява света.“

„Планът може да се осъществи много лесно чрез Сергеев — разсъждаваше Струан. — Не е ли той човекът, изпратен да се запознае със силата ни в Китай? Да установи «търговски отношения с подходящи компании»? Дали той не е упълномощен да докладва директно за американските намерения относно Руска Аляска? Не е ли

той човекът, изпратен да подготви Руска Аляска за ордите? Не забравяй, че той ти каза: «Сушата е наша, морето е ваше!»

Коментарът по този доклад бе също смел и задълбочен:

Въз основа на този секретен документ и приложенияте към него карти, чиято достоверност е във от съмнение, могат да бъдат направени някои изключително важни заключения.

Първо, относно стратегията на Северна Америка трябва да се отбележи, че макар Съединените щати да са ангажирани сериозно с настоящите спорове с Великобритания по границата с Канада, те засега не проявяват желание да придобиват нови територии от северноамериканския континент. А като се имат предвид умело поддържаните дружески отношения между Съединените щати и Русия, тази цел може да бъде постигната. Сегашното становище на Вашингтон е, че руските позиции в Аляска и на юг към западното крайбрежие не накърняват техния суверенитет. Накратко, Съединените американски щати няма да се придържат към доктрината Монро срещу Русия и за наше голямо учудване, противно на най-важните си интереси, но в разрез с интересите на Британска Канада, оставят северозапада отворен за чужда сила. Ако действително бъдат установени петстотин хиляди евроазиатци на север, което е напълно възможно, сигурно е, че англичаните и американците биха се оказали в много по-слаби позиции.

По-нататък трябва да се отбележи, че въпреки презрителното отношение на сегашния цар към Руска Америка, тази територия представлява за Русия ключ към континента.

И ако робството в Съединените щати доведе страната до очакваната гражданска война, тези руски племена ще бъдат в състояние да повлияят на този конфликт. Това сигурно би въвлякло Англия и Франция във войната. Руските номадски орди ще имат подчертано предимство

благодарение на преките комуникации през Берингово море и на примитивната си способност да се препитават от земята. Понеже на запад и югозапад са рядко населени, тези заселници или «воини» — ще могат да проникнат на юг сравнително лесно.

И така — ако Великобритания иска да поддържа позицията си на световна сила и да неутрализира непрестанните опити на Русия за налагане на световно господство, тя трябва най-напред да елиминира руската заплаха, идваща от Аляска към Канада и отслабващите Съединени щати. Следователно крайно наложително ще бъде тя по всякакъв възможен начин да убеди Съединените щати да се обърнат към доктрината Монро, за да предотвратят опасността, като откупят тази територия по дипломатически път или я завладеят със сила. Тъй като, ако Русия не бъде своевременно елиминирана, до половин век цяла Северна Америка ще се окаже под нейно влияние.

Второ, Англия трябва да поддържа абсолютно господство над Китай. Необходимо е да се фиксират върху карта завладените от Русия територии на изток от Урал и да се види докъде е успяла да проникне в исторически несигурно владенията от китайския император земи. Голям брой карти, дати и места, преведени копия от договори, документират цялата картина на руското придвижване на изток.

През последните триста години от 1552 година насам московските армии постоянно са действали на изток в търсене на «окончателна» граница. Към 1640 година е достигнат Охотск на Охотско море — северно от Манджурия на Тихия океан. Незабавно тези армии се отправят на юг и за първи път се сблъскват с манджуро-китайските орди.

Нерчинският договор от 1689 година, подписан между Русия и Китай, установява северната граница между двете страни по протежение на река Аргун и планините Становой. Цялата манджурска част от източен Сибир е

отстъпена на Русия. До днес това е «окончателната» руска граница северно от Китай.

По това време, 1690 година, руснак на име Затерев е изпратен по суша в Пекин като посланик. При пътуването си той търси и оглежда пътища за възможно завладяване на невероятно плодородните китайски земи. Най-добрият път, който той открива, е пътят, следващ течението на река Селенга, която минава през равнините на север от Пекин. Подходите към този път са притежание на Туркестан. Външна Монголия и китайската провинция Синкианг.

Както се посочваше в доклада на принц Тергин, техните армии вече господстват в Евразия, северно от Манжурия до Тихия океан, и са на границите на Синкианг, Туркестан и Външна Монголия. Именно оттук се очаква руското нашествие към вътрешността на Китай, и то за твърде дълъг период от време.“

В доклада се добавяше:

„Ако Великобритания не се придържа твърдо към становището, че Китай и Азия са сфера на нейно влияние, руските съветници ще се установят в Пекин в границите на едно поколение. Руските армии ще контролират всички удобни пътища от Туркестан, Афганистан, Кашмир към Британска Индия и цялата британско-индийска империя може да бъде завладяна и погълната по всяко време.

Ако Великобритания желае да запази позициите си на световна сила, абсолютно необходимо е Китай да бъде превърнат в недостъпна за Русия крепост. Особено важно е руското проникване да бъде спряно в района на Синкианг. Наложително е да бъдат установени стратегически британски укрепления в самия Китай, защото Китай сам по себе си е ненадежден. Ако Китай бъде оставен да се лута както досега и не му бъде помогнато да се съвземе в новосъздалите се условия, той ще бъде лесно завладян от Русия и равновесието в Азия ще бъде нарушено.

В заключение — за съжаление Португалия не е достатъчно силна да се противопостави на завоевателните стремежи на Русия по морския бряг. Единствената ни надежда е, че старият ни съюзник Великобритания с авторитет и сила ще предотврати това, което изглежда неизбежно.

По тази причина ние подготвихме досие, без да имаме официално или неофициално разрешение за това. Докладът на принц Тергин и картите са били придобити в Санкт Петербург и после предадени на неофициален приятелски агент в Португалия. Оттам те достигнаха до нас.

Ние помолихме Негово Благородие, който е в течение на нещата, да предаде тези документи на тай-пана на «Ноубъл хаус». Вярваме, че той ще осигури предаването им по предназначение, така че да могат да се предприемат необходимите действия, преди да е станало твърде късно. Гаранция за искреността ни са нашите подписи, като същевременно се надяваме, че кариерата и животът ни ще бъдат поверени в сигурни ръце.“

Докладът бе подписан от двама високопоставени португалски експерти по външна политика, които Струан познаваше бегло.

Той хвърли угарката от пурата си в градината и я наблюдаваше как догаря. „Ах — каза си той, — това е неизбежно. Но не и ако задържим Хонконг. По дяволите лорд Кънингтън! Как да се използва тази информация? Най-добре ще бъде, щом се върна в Хонконг, веднага да пошушна за това на Лонгстаф и Купър. Но какво ще спечеля от това? Защо аз да не се завърна в Англия? Тази информация е шанс, който се появява един път в живота. А Сергеев? Дали да не си поговорим с него на четири очи? Дали да не се споразумея с него?“

— Тай-пан?

— Да, моето момиче.

— Моля, затвори вратата на балкон. Става хладно.

Ноцта беше гореща.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Мей-мей бълнуваше, изтощена от високата температура. Тялото ѝ конвулсивно потръпваше. Нещо сякаш раздираше утробата ѝ и тя крещеше от болка.

Животът я напускаше и отнасяше всичко, оставяше само слаба искрица от душата и силата ѝ. После треската премина и потта я освободи от кошмара. След четири часа борба със смъртта нейният джос предопредели тя да се върне към живота.

— Здравей, тай-пан.

Усещаше непрекъснатото течение от утробата си.

— Лош джос бебе да излиза сега — прошепна тя.

— Не се тревожи. Опитай се да се успокоиш. Всеки момент бебето ще изплаче. Сигурен съм.

Мей-мей събра сили и решително сви рамене със следа от старата си властност.

— Проклети дълги поли! Как може човек в такава пола да бърза, а?

Но усилието я изтощи и тя изпадна в безсъзнание.

След два дни изглеждаше много по-укрепнала.

— Добро утро, момичето ми. Как се чувстваш днес?

— Фантастично — каза Мей-мей. — Хубав ден, нали? Ти видял Ма-рий?

— Да. Тя изглежда много по-добре. Огромна промяна. Почти чудо!

— От какво тази добра промяна, айейя? — попита тя невинно.

Знаеше, че по-голямата сестра я е посетила вчера.

— Не зная — каза той. — Видях Хорацио точно преди да си тръгна. Той ѝ занесе цветя. Впрочем, тя ти благодари за нещата, които си ѝ изпратила. Какво ѝ изпрати?

— Манго и малко чай от трева, мой лекар казва добър. А Сам ходила да види нея преди два-три дни.

Мей-мей си почина малко. Даже говоренето я изморяваше. „Трябва да съм много силна днес“ — каза си тя твърдо.

Много трябва да се направи днес, а утре отново ще имам треска. О, добре, поне сега няма проблеми с Ма-рий — тя е спасена. Сега е лесно, след като по-голямата сестра ѝ обясни това, на което всички млади момичета по домовете са научени, че със старание, пресметливо изиграване и сълзи от притворна болка и страх, а накрая внимателно нацапване на чаршафа с „издайнически“ петна, едно момиче може, ако е необходимо, да бъде девствено десет пъти с десет различни мъже.

А Сам влезе, поклони се дълбоко и измърмори нещо. Мей-мей се ободри.

— О, много добре, А Сам! Можеш да си вървиш.

Тогава тя се обърна към Струан.

— Моля, тай-пан, аз имам нужда от няколко сребърни таела.

— Колко?

— Много. Аз обедняла. Твоя стара майка много доволна от тебе. Защо питаш такива неща?

— Ако се възстановиш по-бързо, ще ти дам толкова таела, колкото искаш.

— Ти уважаваш мене, тай-пан. Извънредно много уважаваш. Двадесет хиляди таела, да лекувам — айейа, ти цениш мене като императорска лейди.

— Гордън говори ли с тебе?

— Не. Аз слушала на врата. Разбира се! Мислиш ли, че твоя майка не иска да знае какво доктор и ти казвате, айейа?

Тя погледна към вратата.

Струан се обърна и видя хубаво младо момиче, което се кланяше. Косата ѝ бе прибрана в плътна черна плитка на върха на изящната ѝ глава, украсена с орнаменти от нефрити и цветя. Лицето ѝ, с форма на бадем, изглеждаше като най-чист алабастър.

— Това е Ин-хси — каза Мей-мей. — Тя е моя сестра.

— Не знаех, че имаш сестра, момичето ми. Тя е много красива.

— Да, но тя не моя истинска сестра, тай-пан. Китайски жени често наричат една друга „сестра“. Това учтивост. Ин-хси твой подарък за рожден ден.

— Какво?

— Аз купила нея за твой рожден ден.

— Да не си загубила ума си?

— О, тай-пан, много се опитваш да бъдеш лош — каза Мей-мей и заплака. — Твой рожден ден след четири месеца. Тогава аз бъда още бременна, затова намерила „сестра“ сега. Трудно било да избира най-добра. Тя най-добра и понеже аз болна, давам на тебе веднага. Ти не харесваш нея?

— Боже мой! Не плачи, Мей-мей. Слушай. Не плачи... Разбира се, че харесвам сестра ти. Но ти, за бога, не трябва да купуваш момичета за подаръци.

— Защо не?

— Просто защото не трябва да го правиш.

— Тя много хубава. Аз искам тя да бъде моя сестра. Аз щяла да науча нея за четири месеца, но сега...

Тя отново заплака неудържимо.

Ин-хси бързо притича и коленичи до Мей-мей, взе ръката ѝ, избърса нежно сълзите ѝ и ѝ помогна да изпие малко чай. Мей-мей беше я предупредила, че варварите понякога са странни и изразяват щастието си с крясъци и грубости, но това не бива да я тревожи.

— Виж, тай-пан, колко тя красива! — каза Мей-мей. — Ти харесваш нея, нали?

— Не е там въпросът, Мей-мей. Разбира се, че я харесвам.

— Тогава всичко наред.

Мей-мей затвори очи и легна отново в гнездото си от възглавници.

— Не, не е наред.

Тя прибягна до един последен аргумент.

— Не всичко наред, за бога — няма повече да споря с тебе! Аз платила много пари, тя най-добра и не мога да изгоня нея, защото тя ще бъде отчаяна и обеси.

— Не ставай смешна!

— Сигурна съм, че ще се обеси, тай-пан. Всички знаят, че аз търсила нова сестра и ако ти изгониш, с нея край. Фатален край. Тя наистина ще обеси.

— Не плачи, момичето ми. Моля те.

— Но ти не харесваш мой подарък за рожден ден.

— Аз я харесвам и не е нужно да я гониш — каза бързо той, за да спре сълзите ѝ. — Нека остане тука. Тя... тя ще ти бъде сестра и когато

оздравееш, ние... ние ще ѝ намерим добър съпруг. А? Не трябва да плачеш. Хайде, момичето ми, спри сълзите си.

Постепенно Мей-мей престана да плаче и отново си легна. Вълнението твърде много изчерпи скъпоценната ѝ енергия. Но това си струваше да се направи, тя се радваше. Сега Ин-хси ще остане при нея. Ако умра, той ще бъде в добри ръце. Ако живея, тя ще ми бъде сестра и втора сестра в неговия дом, защото, разбира се, той ще я желае. „Разбира се, той ще я желае. Тя е толкова хубава!“ — каза си тя.

А Сам влезе.

— Маса. Млад маса вън. Може види вас?

Струан се разтревожи. Мей-мей пребледня.

— Веднага трябва да повикам доктора, сави?

— Сави, маса.

Обезкуражен, Струан излезе от стаята. А Сам затвори вратата зад него, коленичи до леглото и каза на Ин-хси:

— Втора майко, трябва да сменя дрехите на Върховната лейди, преди да дойде докторът.

— Да. Аз ще ти помогна, А Сам — каза Ин-хси. — Татко е наистина странен великан. Ако Върховната лейди и ти не бяхте ме предупредили, щях да бъда много уплашена.

— Татко е много добър. За варварин. Разбира се, Върховната лейди и аз го обучавахме.

А Сам погледна тревожно Мей-мей, която бе дълбоко заспала.

— Тя наистина изглежда много зле.

— Да. Но моят астролог направи добри предсказания. Трябва да сме търпеливи.

* * *

— Здравей, Кълъм! — каза Струан, като влезе в оградената с красиви стени предна част на градината.

— Здравей, тай-пан! Надявам се, не възразяваш, че съм дошъл тук.

Кълъм стана от мястото си под върбовата сянка и извади писмо.

— Това писмо току-що пристигна. Вместо да го изпратя на Ло, реших първо да те видя. Да разберем какво е то.

Струан взе писмото. На него бе написано „Лично, частно и спешно“ и бе изпратено от Морли Скинър.

— Тя загуби бебето оня ден — каза той.

— Ужасно! — каза Кълъм. — Пристигна ли лекарството синкона?

Струан поклати отрицателно глава.

— Седни, момчето ми.

Той отвори плика. Морли Скинър пишеше, че възнамерявал да не разгласява спорната новина до завръщането на Струан — смяташе, че е опасно да го направи в негово отсъствие, но сега се налага да я публикува незабавно:

„Английската фрегата пристигна тази сутрин. Мой информатор от фрегатата ми съобщи, че адмиралът бил много доволен от специалното писмо на Адмиралтейството, което той получил, и казал: «Идва време за кръвопролития, бога ми. Имаме шанс да отидем на север до края на този месец.» Това може само да означава, че пристигането на Уолън е предстоящо. Аз не бих могъл достатъчно силно да подчертая необходимостта от вашето завръщане. Впрочем, научавам, че има любопитно допълнително лично споразумение Лонгстаф — Чинг към споразумението за откуп в Кантон. Накрая, надявам се, че сте били в състояние да докажете, по един или друг начин, цената на лекарството синкона. Съжалявам, но доколкото зная, тук то не може да се намери. Оставам, сър, Ваш най-верен слуга — Морли Скинър.“

Мей-мей няма да издържи още един пристъп на треската, помисли Струан, обезпокоен. Това е истината и тя трябва да се има предвид. Утре тя ще бъде мъртва — освен ако лекарството синкона не пристигне. А знае ли някой дали наистина ще я излекува?

Ако тя умре, ти трябва да спасиш Хонконг. Ако живее, ти трябва да спасиш Хонконг. Но защо? Защо да не изоставим този проклет остров, както по-рано? Може и да не си прав — Хонконг може да не е

необходим на Великобритания. Какво доказваш с твоите неимоверни усилия да отвориш Китай и да го присъединиш към света при твоите условия и по твой начин? Остави Китай на собствената му съдба и се върни у дома. С Мей-мей, ако оживее. Остави Кълъм да се прояви според силите му като тай-пан. Един ден ти ще умреш и тогава „Ноубъл хаус“ ще намери своето място. Това е закон — божествен закон, природен закон и закона на китайския джос.

Върни се у дома и се радвай на това, което си постигнал с труд и жертви. Освободи Кълъм от петгодишното му слугуване, има предостатъчно и за тебе, и за него, и за децата на децата му. Нека Кълъм сам реши дали желае да остане или не. Върни се у дома и забрави всичко. Ти си богат и влиятелен и можеш да бъдеш в кралските палати, ако желаеш това. Да. Ти си тай-пан. Напусни като тай-пан. По дяволите Китай! Откажи се от Китай — той е една вампирясала проститутка.

— Други лоши новини?

— Извинявай, Кълъм, момчето ми, забравих, че си тук. Какво каза?

— Други лоши новини?

— Не, но тези са важни.

Струан си даде сметка, че последните седем дни се отразиха на Кълъм. Лицето ти вече не е лице на юноша, момчето ми. Ти си мъж. Тогава той си спомни за Горт и осъзна, че не би могъл да напусне Азия без споразумение с него и Брок.

— Днес е последният ти седми ден, нали?

— Да — каза Кълъм.

„О, Боже — помисли си той. — Запази ме от нова такава седмица.“ На два пъти беше ужасен до смърт. Веднъж бе ранен при преминаването през река и втори път, изглежда, че бе получил отоци и червени петна по кожата. Но тай-панът го окуражи и баща и син се почувстваха по-близки заедно.

Струан му разказа за Мей-мей.

По време на нощните дежурства Струан говореше със сина си както всеки родител, когато внезапно щастие или нещастие премахва преградите. Планове за бъдещето, проблеми от миналото. Колко трудно е да обичаш някого и да живееш с него дълги години.

Струан се изправи.

— Искам веднага да заминеш за Хонконг — каза той на Кълъм.
— Ще заминеш с кораба „Чайна клауд“ по време на прилива. Ще оставя капитан Орлов официално на твое подчинение. За това пътуване ти ще бъдеш капитан на „Чайна клауд“.

Кълъм хареса идеята да командва истински бързоходен кораб.

— Още щом пристигнеш в Хонконг, изпрати капитан Орлов на сушата да се свърже със Скинър. Лично да му предаде писмо, което аз ще ти дам. После ще направиш същото с друго писмо за Гордън. Каквото и да стане, ти самият не слизай на брега и не разрешавай на никого да слиза. Щом Скинър и Гордън напишат отговорите си, изпрати ги обратно на брега и незабавно се върни тук. Трябва да се завърнеш утре през нощта. Тръгни по време на обедния прилив.

— Много добре. Не зная как да ти благодаря за... за всичко.

— Кой знае, момчето ми? Може би ти никога не си бил толкова близо до опасността.

— Да. Дори да е така — добре, благодаря.

— Ела при мене в кабинета ми след един час.

— Добре. Тъкмо ще имам време да се сбогувам с Тес.

— Не сте ли помисляли да поемете съдбата си в собствени ръце? Да не чакате три месеца?

— Искаш да кажеш — да избягаме и да се оженим?

— Само попитах дали не сте мислили за това, нищо повече. Не казвам, че трябва да го направите.

— Бих желал да мога — да можем да го направим. Това би решило... не е възможно, иначе бих го направил. Никой не би ни оженил.

— Брок сигурно ще бъде разярен. И Горт. Не бих препоръчал това пътуване. Горт върна ли се? — попита той, макар да знаеше, че не се е върнал.

— Не. Трябва да се върне тази нощ.

— Съобщи на капитан Орлов да дойде в кабинета ми след един час.

— Ти ще го поставиш изцяло на моите заповеди? — попита Кълъм.

— Не, що се отнася до навигацията. Но във всяко друго отношение — да. Защо?

— Нищо, тай-пан. Ще се видим след един час.

* * *

— Добър вечер, Дърк — промърмори Лайза, като влезе в трапезарията на резиденцията. — Извинявайте, че ви прекъсвам вечерята.

— Няма нищо, Лайза — отговори Струан и се изправи. — Седнете, моля ви. Няма ли да вечеряте с мене?

— Не, благодаря. Младите не са ли тук?

— Как биха могли да бъдат тук?

— Чаках ги повече от час да дойдат за вечеря — каза Лайза с раздражение. — Помислих, че пак са се запилели някъде.

Тя тръгна към вратата.

— Извинявайте, че ви прекъснах вечерята.

— Не разбирам. Кълъм замина с „Чайна клауд“ по обед. Как бихте могли да го очаквате за вечеря?

— Какво?

— Той напусна Макао по обед — повтори Струан търпеливо.

— Но Тес... мислех, че тя е с него.

— Наложил се да го изпратят внезапно. Тази сутрин. Последното, което чух от него, е, че отива да се сбогува с Тес. О, това трябва да беше малко преди обяд...

— Те не са споменавали, че той заминава днес, само казаха, че ще ме видят по-късно. Да, това беше преди обяд! Тогава къде може да е Тес? Не се е върнала целия ден.

— Няма защо да се безпокоите. Вероятно е с приятели — знаете, че младите не забелязват как минава времето.

Лайза прехапа устната си, разтревожена.

— Никога преди не е закъснявала. Толкова много. Тя е домошарка, никога не е скитала. Нещо ѝ се е случило. Тайлър ще... Ако е отишла с Кълъм на кораба, скъпо ще си плати.

— За какво биха направили това, мисис Брок? — попита Струан.

— Господ да им е на помощ, ако са го направили. И на вас, ако сте им помогнали.

След като Лайза излезе, Струан си наля чаша бренди и отиде до прозореца да огледа околността и пристанището.

Когато видя „Уайт уич“ почти привързан към кея, той слезе на долния етаж.

— Отивам в клуба, Ло Чъм.

— Да, маса.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Горт пристигна във фоайето на клуба разярен като див бик, с камшик в ръцете си. Изблъска сервитьори и гости от пътя си и нахълта в игралната зала.

— Къде е Струан?

— Мисля, че е в бара, Горт — каза Хорацио, стреснат от вида на Горт и камшика, който той размахваше ожесточено.

Горт се обърна и се втурна през фоайето в бара. Видя Струан на една маса с група търговци. Всеки се отдръпваше от пътя му.

— Къде е Тес, кучи сине?

В салона настъпи мъртва тишина. Хорацио и другите се натрупаха около вратата.

— Не зная. Ако отново ме наречеш така, ще те убия!

Горт сграбчи Струан и го изправи.

— На „Чайна клауд“ ли е?

Струан се освободи от ръцете на Горт.

— Не зная. И ако е там, какво от това? Нищо страшно за двама млади...

— Ти си планирал това! Планирал си го, отрепка такава! Ти си казал на Орлов да ги ожени!

— Ако са избягали да се оженят, какво от това?

Горт се нахвърли върху Струан с камшика. Металният край на една от опашките му одраска Струан по лицето.

— Нашата Тес омъжена за този сифилистик! — крещеше Горт. — Смрадлив кучи син!

„Значи бях прав — каза си Струан. — Ти си този, когото търся!“ Той се спусна срещу Горт и сграбчи дръжката на камшика, но няколко души от присъстващите се намесиха и ги разтърваха. В суматохата една от лампите на масата падна на пода. Хорацио стъпка пламъците, които обхванаха мекия килим.

Струан се освободи и вторачи поглед в Горт.

— Тази нощ ще изпратя при тебе секунданти.

— Нямам нужда от секунданти, бога ми. Сега. Избери проклетите си оръжия. Хайде! И след тебе Кълъм. Кълна се в Бога!

— Защо ме предизвикваш, Горт? И защо заплашваш Кълъм?

— Ти знаеше, негоднико! Той има сифилис!

— Ти си луд!

— Няма да можеш да го скриеш!

Горт се опита да се освободи от четиримата мъже, които го задържаха, но не успя.

— Пуснете ме, по дяволите!

— Кълъм не е болен от сифилис! Защо казваш, че е болен?

— Всеки го знае. Беше в Чайна таун. Ти го знаеш и затова са заминали — преди да се проявят ужасните последици от сифилиса.

Струан взе камшика в дясната си ръка.

— Пуснете го, момчета.

Всички се отдръпнаха. Горт извади ножа си и се подготви за атака. В лявата ръка на Струан изневиделица се появи нож. Горт направи лъжливо движение, но Струан остана твърд като скала и го стави за момент да види цялата примитивна лъст на убиец, която го обземаше. И неговото злорадство. Горт се спря, почувствал страшна опасност.

— Това не е място за дуел — каза Струан. — Но не беше по мой избор. Нищо не мога да направя. Хорацио, бихте ли ми станали секундант?

— Да. Да, разбира се — отговори Хорацио и с угризение на съвестта си спомни за чаените семена, които бе намерил за Лонгстаф. Този ли е начинът да се отплатиш за постоянната му помощ и приятелството?! Тай-панът ти съобщи за Мери и ти даде лорча да отидеш до Макао. Той бе като баща за тебе и нея — и сега да му забиеш ножа в гърба. Да, но ти си нищо за него. Ти само унищожаваш собствените си грехове, когато се изправиш пред Бога, а това е неизбежно.

— За мене ще бъде чест да ви стана втори секундант, тай-пан — каза Мастърсън.

— Тогава може би ще дойдете с мене, господа.

Струан избърса кървавата следа от брадата си, захвърли камшика и се отправи към вратата.

— Ти ще умреш! — крещеше Горт след него, възвърнал самоувереността си. — Побързай, кучи сине! Сводник!

Струан се спря чак след като излезе от клуба — вече в безопасност.

— Избирам бойни железа.

— Боже мой, тай-пан, това не е... не е подходящо — каза Хорацио.

— Той е много силен и вие трябва... Вие сте... последната седмица ви изтощи повече, отколкото сам предполагате.

— Напълно съм съгласен — каза Мастърсън. — Куршум между очите е по-добре. Да, тай-пан.

— Върнете се и му кажете сега. Не спорете. Решението ми е твърдо!

— Къде, къде ще... добре, разбира се, не трябва да се говори за това. Може би португалецът ще се опита да ви попречи.

— Да. Наемете платноход. Вие двамата, аз, Горт и секундантите му ще отплаваме при изгрев-слънце. Искам свидетели и честен дуел. Ще има повече от достатъчно място на платнохода.

Аз няма да те убия, Горт, мислеше си Струан. О, не, това е много лесно. Но, бога ми, от утре ти никога няма да ходиш, ти никога няма сам да се храниш, никога няма да виждаш, никога няма да легнеш с жена. Ще ти покажа какво е отмъщение.

* * *

На смрачаване новината за дуела се разпространи от уста на уста и залагането започна. Мнозина даваха предимство на Горт: той беше в разцвета на силите си и освен това имаше сериозна причина да се бие с тай-пана, ако слухът, че Кълъм е болен от сифилис, се окажеше верен. Още повече, ако той действително е знаел това и е изпратил Тес и Кълъм в морето с капитан, който може да ги ожени, след като се отдалечи на повече от три мили от брега.

Тези, които заложиха на тай-пана, се надяваха, но не вярваха той да спечели. Всеки знаеше, че се притеснява много за лекарството и че легендарната му любовница умираше. Всички виждаха колко го потискаше и разстройваше това. Само Ло Чъм, Чен Шенг, А Сам и Ин-

хси вземаха назаем всяко пени, което можеха, и го залагаха за него уверено и молеха боговете да го пазят. Без тай-пана те бяха загубени.

Никой не спомена на Мей-мей за дуела. Струан я остави рано и се върна в резиденцията си. Искаше да се наспи добре. Дуелът не го смущаваше. Беше сигурен, че може да се справи с Горт. Но не желаше да пострада и знаеше, че трябва да бъде много силен и бърз.

Спокоен, той мина по тихите улици в топлата, прекрасна звездна нощ.

Ло Чъм отвори вратата:

— Добър вечер, маса.

Той погледна към антрето. Лайза Брок го чакаше.

— Има ли Кълъм сифилис?

— Разбира се, че няма. За бога, та ние дори не знаем дали са се оженили. Може би просто са заминали тайно.

— Но той е бил в публичен дом — кой знае къде! Онази нощ с разбойници.

— Кълъм няма сифилис, Лайза.

— Тогава защо другите говорят това?

— Питайте Горт.

— Питам го и той каза, че така говорят хората.

— Ще го кажа отново, Лайза. Кълъм няма сифилис.

Широките рамене на Лайза потръпваха от хълцания.

— О, Господи, какво направихме?

Искаше ѝ се да спре дуела. Обичаше Горт, макар да не бе неин собствен син. Знаеше, че и тя щеше да има вина, ако се пролее кръв кръвта на Горт или на тай-пана, на Кълъм или на мъжа ѝ. Ако тя не беше накарала Тайлър да пусне Тес на бала, всичко това можеше да не се случи.

— Не се тревожете, Лайза — каза Струан любезно. — С Тес всичко е наред, сигурен съм. Ако те са се оженили, тогава няма нищо, от което да се страхувате.

— Кога се връща „Чайна клауд“?

— Утре през нощта.

— Разрешавате ли нашият доктор да го прегледа?

— Това зависи от Кълъм. Но аз няма да му забраня да се прегледа. Той няма сифилис, Лайза. Ако имаше, мислите ли, че бих разрешил да се оженият?

— Да — сигурно отвърна Лайза, — вие сте дявол, само дяволът може да знае какво е било в ума ви, Дърк Струан. Но, кълна се в Бога, ако лъжете, аз ще ви убия, ако моите хора не го направят.

Тя се спусна към вратата. Ло Чъм я отвори и после я затвори след нея.

— Маса, най-хубави сънища — каза Ло Чъм сърдечно. — До утре, айейа!

— Върви по дяволите!

* * *

Силни удари по железната врата отекнаха в заспалата резиденция. Струан се вслуша напрегнато в горещия полумрак на спалнята си, после чу тихите стъпки на Ло Чъм. Той стана от леглото с нож в ръка и грабна копринения си халат. Бързо и тихо излезе на стълбата и надзърна над парапета. Два етажа по-долу Ло Чъм запали фенер и отключи вратата. Старият часовник удари 1 часа и 15 минути.

Отец Себастиан стоеше на прага.

— Може тай-пан види мене?

Ло Чъм кимна утвърдително и остави настрана сатъра, който държеше зад гърба си. Той тръгна нагоре по стълбата, но спря, когато Струан извика отгоре.

— Да?

Отец Себастиан стреснато изправи глава в тъмнината, дългите кичури по врата му се раздвижиха от внезапния вик.

— Мистър Струан?

— Да? — повтори Струан с напрегнат глас.

— Негово Светейшество ме изпрати. Получихме пратката със синконата.

— Къде е тя?

Монахът подаде малка замърсена чанта.

— Тук. Негово Светейшество каза, че вие очаквате някой да я донесе.

— А цената?

— Нищо не зная за това, мистър Струан — отговори отец Себастиан смутено. — Негово Светейшество просто ми каза да

лекувам човека, при когото ще ме заведете. Това е всичко.

— Идвам веднага — извика Струан и се втурна обратно в стаята.

Бързо се облече, нахлузи ботушите си, затича се към вратата и внезапно се спря. След като помисли за миг, грабна бойното желязо и полетя надолу по стълбите, като вземаше по четири стъпала наведнъж.

Отец Себастиан видя оръжието и се стъписа.

— Добро утро, отче — поздрави Струан. Той скри отвращението си от нечистите дрехи на монаха и отново проклинаше наум всички доктори. — Ло Чъм, кога маса Синклер дойде, доведи него, сави?

— Сави, маса.

— Да тръгваме, отец Себастиан!

— Само един момент, мистър Струан! Преди да тръгнем, трябва да обясня нещо. Никога досега не съм използвал синкона — никой от нас не е правил това.

— Добре, това е без значение, нали?

— Разбира се, че има значение! — възкликна слабичкият монах. — Всичко, което зная, е, че трябва да сваря чай от синкона. Безпокоя се, че не зная колко време да го варя и колко силен да го направя. Също какво количество от него болният трябва да изпие. Освен това колко често трябва да го взема. Единственото описание на лечение със синкона, с което разполагаме, е на стар латински език и е много общо.

— Епископът казваше, че е имал малария. Той колко е вземал?

— Негово Светейшество не си спомня. Спомня си само, че лекарството било много горчиво и отвратително. Мисли, че го пил четири дни. Негово Светейшество ми каза да подчертая, че ще я лекуваме „на ваш риск и отговорност“.

— Да. Разбирам много добре. Да вървим!

Струан се втурна през вратата с отец Себастиан. Те тръгнаха по плажа и скоро излязоха на тиха уличка, оградена от двете страни с дървета.

— Моля ви, мистър Струан, не толкова бързо! — каза отец Себастиан, като се задъхваше след него.

— Треската се очаква утре. Трябва да бързаме.

Струан прекоси площад Сао Пауло и забърза по друга улица. Внезапно инстинктивно почувства някаква опасност, спря се и се наведе на една страна. Мускетова сачма се сплеска в стената зад него.

Той събори на земята ужасения отец. Друг изстрел. Сачмата одраска леко едното му рамо и той се прокланаше, че не е взел пистолети.

— Тичайте и се спасявайте!

Той изправи монаха на крака и го преведе през пътя в прикритието на входната врата. По къщите се виждаха осветени прозорци.

— Насам! — прошепна той и се устреми напред.

Внезапно смени посоката и друг изстрел мина на по-малко от инч покрай него. Достигна до безопасна уличка. Отец Себастиан едва си поемаше дъх след него.

— Пазите ли още лекарството? — попита Струан.

— Да. Какво става, за бога?

— Разбойници.

Струан пое ръката на уплашения до смърт монах и затича по улицата нагоре към отвореното пространство пред укреплението Сао Пауло де Монте. В сенките на укреплението той си отдъхна.

— Къде е лекарството?

Отец Себастиан подаде несръчно чантата. Лунната светлина докосваше посинялата драскотина от камшика на брадата на Струан, осветяваше очите му и го правеше да изглежда огромен и дяволски.

— Кой беше този? Кой стреляше по нас? — попита той.

— Разбойници — повтори Струан.

Той бе убеден, че хора на Горт — или самият Горт — му бяха устроили засада. За момент се попита дали отец Себастиан не бе изпратен като примамка. Неправдоподобно — не от епископа и не със синкона. Добре, скоро ще разбере, помисли той. И ако е така, ще прережа няколко свещенически гърла.

Той внимателно изучаваше тъмнината. Извади ножа от ботуша си и привърза бойното желязо около китката си. Отец Себастиан успокои дишането си и пое през стръмнината край църквата Сао Антонио надолу по хълма към улицата, която минаваше до оградната стена на къщата на Мей-мей. Във високата гранитна стена имаше врата. Той удари силно по нея няколко пъти. Скоро след това Лим Дин надникна през процепа. Отвори им. Те влязоха в предния двор и вратата бе залостена зад тях.

— Сега сме в безопасност — каза Струан. — Лим Дин, чай — много чай, бързо!

Той посочи на отец Себастиан стол да седне и остави бойното желязо на масата.

— Първо си поемете дъх.

Монахът отпусна ръка от кръста, който стискаше, и избърса челото си.

— Наистина ли някой се опитваше да ни убие?

— Така ми се струва — отговори Струан.

Той съблече палтото си и погледна рамото си. Сачмата го бе наранила.

— Дайте да видя — каза монахът.

— Няма нищо.

Струан отново облече палтото си.

— Не се тревожете, отче. Вие ще я лекувате на моя отговорност. Добре ли сте?

— Да. — Устните му бяха пресъхнали и имаше лош дъх в устата си. — Първо ще приготвя чай от синкона.

— Добре. Но преди да започнем, закълнете се в кръста, че никога на никого няма да кажете каквото и да било за тази къща, кой живее в нея или какво се е случило тук.

— Това не е необходимо. Няма нищо, което...

— Не, нужно е! Аз обичам уединението си! Ако не се закълнете, аз сам ще я лекувам. Изглежда, и аз знам как се използва синконата толкова, колкото и вие. Решавайте!

Монахът бе силно обезпокоен от липсата на познания, но също така силно желаше да лекува в името на Бога.

— Добре. Кълна се в кръста, че няма да си отворя устата.

— Благодаря.

Струан мина през предната врата и тръгна по коридора. А Сам излезе от стаята си и се поклонил колебливо, като загръщаше пижамата около себе си. Косата ѝ бе разчорлена, а лицето ѝ — подпухнало от спане. Тя ги последва с фенера в кухнята.

Кухнята бе малка, с огнище и мангал за въглища и гледаше към задната неугледна част на градината. Бе пълна с гърнета, тигани и чайници. Стотици връзки изсушени треви и гъби, зеленчуци, черва, колбаси висяха по потъмнелите опушени стени. Палмови чували с ориз бяха разхвърляни в безпорядък по покрития с мазни петна под.

Две сънени кухненски помощнички се надигнаха от наровете си и смутено вторачиха поглед в Струан. Но когато той, без да ги забележи, отмести купчина от тигани и мръсни чинии от масата, за да освободи място, те скочиха от леглата си и бързо излязоха навън.

— Чай, маса? — попита А Сам смутено.

Струан кимна с глава. Взе нечистата платнена чанта от притеснения монах и я отвори. Корите от синкона бяха кафяви, обикновени и раздробени на малки парченца. Помириса ги, но те нямаха никаква миризма.

— Какво ще правим сега?

— Трябва ни нещо, в което да ги сварим. — Отец Себастиан взе прилично чист тиган.

— Бихте ли си измили ръцете? — Струан посочи малък варел и сапун до него.

— Какво?

— Първо си измийте ръцете. Моля ви. — Струан посегна към сапуна и му го подаде. — Нищо няма да правите, преди да си измиете ръцете.

— Защо е необходимо това?

— Не зная. Старо китайско суеверие. Хайде, моля ви, отче.

Докато Струан миеше тигана, А Сам гледаше с широко отворени очи как отец Себастиан натрива ръцете си със сапун, как ги изплаква и ги избърсва с чиста кърпа.

После той затвори очи, събра ръцете си и прошепна тихо молитва.

— Сега ми трябва нещо, с което да меря — каза той, след като отново се върна на земята. Наслуки взе малка чаша и я напълни догоре със синкона. Изсипа съдържанието ѝ в тигана и след това бавно и методично прибави десет чаши вода. После го постави върху мангала. — Ще започнем с десет към едно — каза той със сподавен глас и изтри нервно ръцете в расото си. — Сега бих искал да видя болната.

Струан даде знак на А Сам и посочи тигана.

— Не пипа!

— Не пипа, маса! — каза твърдо А Сам. Вече се бе съвзела от първоначалния шок след внезапното събуждане и започваше да се радва на тази странна процедура. — Не пипа, маса, никога не пипа!

Струан и монахът излязоха от кухнята и отидоха в спалнята на Мей-мей. А Сам ги следваше.

Фенер излъчваше снопчета светлина в тъмнината. Ин-хси решише разчорлената си коса пред огледалото. Тя спря и се поклони припряно. Нейният матрак бе от едната страна на обширното легло на Мей-мей трепереше леко под тежестта на одеялата.

— Здравей, момичето ми. Получихме синкона — каза Струан, като се приближи до нея. — Най-последно, след дълго чакане. Сега всичко е наред!

— Студено ми е, тай-пан! — каза тя безпомощно. — Толкова ми е студено. Какво направил на лице?

— Нищо, момичето ми.

— Ти порязал. — Тя потрепери, затвори очи и потъна в бурята, която я обземаше. — Толкова студено!

Струан се обърна и погледна отец Себастиан. Той видя шока по напрегнатото му лице.

— Какво не е наред?

— Нищо, нищо.

Монахът постави малък пясъчен часовник на масата, коленичи до леглото, хвана китката на Мей-мей и започна да брои ударите на сърцето. „Как може китайско момиче да говори английски? — питаше се той. — Дали другото момиче е втора любовница? Да не съм в харем на дявола? О, боже, пази ме, дай ми божествената си сила да я излекувам и нека аз бъда твоят инструмент тази нощ.“

Пулсът на Мей-мей бе толкова забавен и слаб, че той с мъка го усещаше. С безкрайна нежност обърна лицето ѝ към себе си и се вгледа в очите ѝ.

— Не се страхувай! — каза ѝ той. — Няма нищо, от което да се страхуваш. Ти си в ръцете на Бога. Трябва да видя очите ти. Не се плаши, ти си в божиите ръце.

Беззащитна и вкаменена, Мей-мей направи това, което той ѝ каза. Ин-хси и А Сам стояха отзад и наблюдаваха угрижени.

— Какво прави? Кой е той? — прошепна Ин-хси.

— Варварин, дяволски доктор магьосник — отговори шепнешком А Сам. — Той е монах, един от свещениците с дълги поли на голия Бог — мъж, когото те са приковали на кръст.

— О! — възкликна Ин-хси. — Чувала съм за тях. Колко ужасно е да се направи такова нещо! Те наистина са дяволи! Защо не донесеш на отца малко чай? Той винаги помага при безпокойство.

— Лим Дин го приготвя, втора майко — прошепна А Сам, която за нищо не би помръднала от мястото си, защото тогава можеше да пропусне нещо много важно. — Бих искала да мога да разбирам проклетия им език.

Монахът остави ръката на Мей-мей на завивката и погледна Струан.

— Маларията е причинила аборт. Трябва да я прегледам.

— Добре, прегледайте я!

Когато монахът дръпна одеялата и чаршафите настрани, Мей-мей се опита да му попречи, а Ин-хси и А Сам притеснено се притичаха да ѝ помогнат.

— Не! — извика Струан. — Стойте настрана! — Той седна до Мей-мей и взе ръката ѝ. — Всичко е наред, момичето ми. Продължавайте! — каза той на монаха.

Отец Себастиан прегледа Мей-мей и отново я настани удобно.

— Кръвоизливът почти е спрял. Това е много добре.

Той постави дългите си пръсти в основата на черепа ѝ и го опипа внимателно.

Мей-мей почувства, че меките пръсти облекчиха малко болката ѝ. Но студът я обзе отново и тя започна да трака със зъби.

— Тай-пан, толко ми студено. Може ли да дадат топла грейка или одеяла? Моля. Студено.

— Да, момичето ми, ей сега.

На гърба ѝ поставиха грейка и я завиха с четири пухени юргана.

— Имате ли часовник, мистър Струан? — попита отец Себастиан.

— Да.

— Моля идете в кухнята. Щом водата заври, отбележете времето. След един час кипене... — Очите на отец Себастиан изразяваха огромното му отчаяние. — Два? Половин час? Колко? — „О, Боже, моля те, помогни ми в този труден час.“

— Един час! — каза Струан убедително. — Ще сложим същото количество да ври два часа. Ако първият чай не е добър, ще опитаме втория.

— Да. Да.

* * *

Струан погледна часовника си на светлината на фенера в кухнята. Взе отварата от мангала и я постави в съд със студена вода да я охлади. Вторият съд вече кипеше.

— Как е тя? — попита той монаха. А Сам и Ин-хси стояха зад него.

— Има силна треска. Сърцето ѝ е много слабо. Можете ли да си спомните колко време трая това, преди да вдигне температура?

— Четири часа. Може би пет. Не зная.

Струан наля малко от чая в една чаша и го опита.

— Бога ми, ужасно горчиво!

Монахът изпи една глътка и също направи гримаса.

— Добре. Да започваме. Надявам се само, тя да може да го понесе. По една чаена чаша всеки час.

Той взе наслуки една чаша от опушения рафт и мръсен парцал от масата.

— Това за какво е? — попита Струан.

— Трябва да прецежда отварата. Това е подходящо. Платът е достатъчно пропусклив.

— Аз ще го направя — каза Струан. Той взе сребърната цедка, която предварително бе приготвил, и я избърса отново с чиста носна кърпа.

— Защо правите това?

— Китайците държат чайника и чашите винаги да са чисти. Те казват, че това прави чая по-здравословен.

Струан започна да излива миризливия чай в безупречно чиста порцеланова кана. Искаше той да бъде достатъчно силен.

— Защо невинаги се получава така, както трябва, а?

Той занесе каната и чашата в спалнята.

Мей-мей повърна първата чаша. И втората.

Въпреки сърцераздирателните ѝ молби, Струан я накара да пие отново. Мей-мей го задържа — би направила всичко, за да не ѝ се налага да пие отново.

Никакъв резултат. Освен че още по-силно я втресе.

След един час Струан ѝ поднесе още една чаша. Тя я изпи, но треската стана още по-непоносима.

— Този път две чаши — каза Струан, като се мъчеше да овладее паниката си. И я накара да изпие двойното количество.

Час след час процедурата се повтаряше. Зазоряваше се. Струан погледна часовника си. Шест часа. Няма подобрение. От гърчовете Мей-мей потреперваше като клонка при есенен вятър.

— За бога — възкликна Струан, — това трябва да подейства!

— По волята на Бога това действа, мистър Струан — каза отец Себастиан. Той държеше китката на Мей-мей. — Високата температура трябваше да настъпи преди два часа. Понеже още не е настъпила тя има шанс. Пулсът ѝ едва се напипва, да, но синконата действа.

— Дръж се, момичето ми! — каза Струан, като хвана ръката Мей-мей. — Още няколко часа. Дръж се!

По-късно се почука на пътната врата.

Потиснат, Струан излезе от къщата и отключи вратата.

— Здравейте, Хорацио. Айейа, Ло Чъм.

— Мъртва ли е?

— Не, момчето ми. Мисля, че е излекувана, слава богу!

— Получихте ли синконата?

— Да.

— Мастърсън е при джонката. Време е Горт да дойде. Ще поискам от тях — секундантите му — да отложат дуела за утре. Вие не сте в състояние да се биете с когото и да е.

— Не е необходимо да се тревожите. Съществуват много други начини да убиеш змия, освен да смачкаш отровната ѝ глава. Ще дойда след един час.

— Добре, тай-пан.

Хорацио си тръгна забързан с Ло Чъм.

Струан заключи вратата и се върна при Мей-мей.

Тя лежеше неподвижна в леглото.

Отец Себастиан проверяваше пулса ѝ. Лицето му бе напрегнато от безпокойство. Той се наведе и се опита да чуе биенето на сърцето ѝ. Минаха няколко секунди. Повдигна глава и потърси с поглед Струан.

— За момент помислих... но тя е добре. Пулсът ѝ е много бавен, но тя е млада. С божия милост... треската е отминала, мистър Струан. Перуанската синкона ще излекува треската на Хепи вели. Колко са чудни божиите пътища!

Струан се почувства странно облекчен.

— Ще се поднови ли треската? — попита той.

— Може би. От време на време. Но ще я спрем с още синкона няма нищо, което да ни тревожи сега. Тази треска е победена. Неразбирате ли? Мей-мей е излекувана от маларията!

— Ще живее ли? Казвате, че сърцето ѝ е много слабо. Ще живее ли?

— С Божия воля, шансът е добър. Много добър. Но не съм съвсем сигурен.

— Аз трябва да вървя — каза Струан, като се изправи. — Ще останете ли тук, докато се върна?

— Да.

Отец Себастиан понечи да прекръсти Струан, но се отказа от това.

— Не мога да ви благословя, мистър Струан. Вие тръгвате да убивате, нали?

— Човек се ражда, за да умре, отец Себастиан. Аз само се опитвам да защитя себе си и живота си — дотолкова, доколкото мога — и да избира сам кога да умра. Това е всичко.

Той взе бойното желязо и го привърза към китката си, след което излезе.

Като вървеше по улиците, усещаше погледите на минувачите, но не им обръщаше внимание. Почувства прилив на сила от утрото и слънцето, от вида и мириса на морето.

„Хубав ден да се смачка главата на змия — мислеше той. — Но ти си, който ще умре. Ти нямаш силата да се биеш срещу Горт с бойно желязо. Не днес.“

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Близко до джонката имаше голяма тълпа. Търговци, група португалски войници, командвани от млад офицер, моряци. Джонката бе привързана на пристана. Когато Струан се появи, тези, които заложиха за него, бяха разстроени, а заложилите за Горт — радостни.

Португалският офицер учтиво посрещна Струан.

— Добро утро, сеньор.

— Добро утро, капитан Макадо — отговори Струан.

— Генерал-губернаторът желае да ви предупредя, че дуелите са забранени в Макао.

— Зная — каза Струан. — Надявам се, ще му благодарите от мое име и ще му предадете, че аз ще бъда последният, който ще наруши португалските закони. Зная, че всички ние сме гости, а гостите имат отговорности по отношение на домакините.

Той повдигна края на желязото и тръгна към джонката. Тълпата се раздвижи и той видя възбудените лица на хората на Горт и на тези, които желаеха неговата смърт. Те бяха много.

Ло Чъм чакаше на горната палуба до Хорацио.

— Добро утро, маса. — Той му подаде приборите за бърснене. — Искате ли?

— Къде е Горт, Хорацио?

— Секундантите му го търсят.

Струан се молеше Горт да се въргаля в публичния дом, пиян като свиня. „О, Боже, нека утре да се бием.“

Той започна да се бърсне. Тълпата наблюдаваше мълчаливо и мнозина се прекръстиха, изумени от невъзмутимостта на тай-пана.

Когато се обърсна, той се почувства по-добре. Погледна към небето. По него се носеха перести облачета и морето бе спокойно като езеро. Той се обърна към Кудахи, когото бе довел от „Чайна клауд“.

— Охранявайте ме!

— Да, сър.

Струан се изтегна на люка и заспа веднага.

— Бога ми, той не е човек! — промълви Роуч.

- Да, той е самият дявол — отвърна Вивиън.
- Удвой залога, щом си толкова сигурен!
- Не. Само ако Горт пристигне пиян.
- Да кажем, че той убие Горт — какво ще кажеш за Тайлър?
- Мисля, че ще се бият до смърт.
- А какво ще направи Кълъм? Ако Горт бъде победителят днес?
- Нищо. Какво може да направи. Освен да го намрази може би.

Бедното момче, много ми харесва. Той мрази тай-пана — може би ще благославя Горт, а? Той става тай-пан — това е справедливо. Къде, по дяволите, е Горт?

Слънцето неумолимо се издигна в небето. Португалски войник дотича от съседна улица и възбудено каза нещо на офицера, който незабавно тръгна към хората си и забърза към плажа. Хора от тълпата го последваха.

Струан се събуди за страшната действителност. Изпитваше крещяща нужда от сън. Едва се изправи на натежалите си като олово крака. Хорацио го наблюдаваше със странен поглед.

* * *

Жестоко обезобразено, тялото на Горт лежеше сред мръсотията на една улица, близо до кейовете на Чайнатаун, и около него бяха телата на трима китайци. Друг китаец, по-скоро мъртъв, отколкото жив, с половината от счупено копие в корема, лежеше и пъшкеше в краката на патрула от португалските войници. Търговци и португалци се тълпяха да видят всичко това по-отблизо. Тези, които можаха да зърнат Горт, се отдръпнаха ужасени.

— Патрулът каза, че чул крясъци и шум от биещи се — каза португалският офицер на Струан и другите, които бяха наблизко. — Когато пристигнали тук, видели сеньор Брок на земята, както го виждате сега. Трима или четирима китайци го претърсвали. Когато дяволските убийци видели нашите хора, бързо изчезнали. — Той посочи към тихо кварталче от бордеи, криволичещи сокаци и улички. — Войниците ги търсили, но... — Той сви рамене.

Струан знаеше, че убийците го бяха спасили.

— Ще предложи награда за тези, които са избягали — каза Струан. — Сто таела за мъртъв, петстотин за жив.

— Спестете парите си за „мъртъв“, сеньор. Китайците само ще осигурят три трупа — първите, които могат да намерят. Колкото до наградата за „жив“ — офицерът посочи с пръст към задържания, — стига този деградирал негодник да ни каже кои са другите трима, парите ви ще бъдат спасени. От друга страна, аз мисля, че китайските власти биха били — как да се изразя — по-усърдни при разпита.

Той каза нещо строго на португалски и войниците положиха мъжа на една счупена врата и го отнесоха.

Офицерът почисти кално петно от униформата си.

— Нелепа и ненужна смърт. Сеньор Брок би направил по-добре да не идва в този район. Изглежда, че никоя страна не получи удовлетворение.

— Късметлия си, тай-пан — процеди през зъби един от приятелите на Горт. — Просто си късметлия.

— Да. Доволен съм, че кръвта му не е върху моите ръце.

Струан обърна гръб на трупа и бавно се отдалечи.

Той излезе от уличката и се изкачи по хълма до старото укрепление. Щом се озова на върха, заобиколен от море и небе, седна на една пейка и благодари на Вселената за благословията на деня и благословията на нощта.

Той бе забравил минувачите, войниците пред входа на укреплението, звъна на църковните камбани. Птичите песни и нежния ветрец. Оздравяващото слънце. Времето.

По-късно се опита да реши какво да прави, но съзнанието му отказа да работи.

— Съвземи се! — каза той на глас.

Слезе от хълма и се отправи към резиденцията на епископа, но епископът бе излязъл. Отиде в катедралата и попита за него. Един монах му каза да почака в църковната градина.

Струан седна на една сенчеста скамейка и се заслуша в бълбукането на фонтаните. Цветята му изглеждаха по-блестящи от всякога ароматът им — по-силен. Биенето на сърцето му и силата на крайниците му и дори постоянната болка в глезена му — всичко това не бе сън, а реалност.

— О, Боже, благодаря за живота!

Епископът го наблюдаваше от близката пътека.

— О, здравейте, Ваше Светейшество — каза Струан, учудващо освежен. — Дойдох да ви благодаря.

Епископът сви тънките си устни.

— Какво наблюдавахте, сеньор?

— Не зная — отговори Струан. — Просто наблюдавах градината. Наслаждавах ѝ се. Наслаждавах се на живота. Не зная точно.

— Вярвам, че бяхте много близо до Бога, сеньор. Вие може и да не мислите така, но аз зная, че бяхте много близо до Него.

Струан поклати отрицателно глава.

— Не, Ваше Светейшество. Само се чувствах щастлив в този чудесен ден, в тази прекрасна градина. Това е всичко.

Но изражението на Фолариан Гуинепе не се промени. Тънките му пръсти докоснаха кръста.

— Аз ви наблюдавах дълго време. Можех да почувствам, че бяхте много близо до Бога. Вие! Сигурно това не е вярно. — Той въздъхна.

— Всъщност как ние, бедните грешници, можем да знаем Божиите пътища? Завиждам ви, сеньор. Вие искахте да ме видите?

— Да, Ваше Светейшество. Тази синкона излекува треската.

— Deo gratias! Но това е великолепно! Колко чудесни са пътищата божии!

— Аз ще наема незабавно кораб за Перу със заповед да натовари синкона — каза Струан. — С ваше позволение бих искал да изпратя отец Себастиан да разбере как събират кората от синкона, откъде идва тя, как лекуват маларията, всичко. Наравно ще ползваме стоката и познанията, след като корабът се завърне. Бих искал той под ваше ръководство да напише веднага медицинска статия за успешното лечение на малария със синкона и да я изпрати до Лансет в Англия, също до „Таймс“.

— Такава официална медицинска статия би трябвало да се изпрати чрез официалните канали на Ватикана. Но аз ще му наредя да направи това. Колкото до изпращането му — за това ще трябва да помисля. Все пак ще изпратя някого. Кога тръгва корабът?

— След три дни.

— Много добре. Ще делим всичко по равно. Това е много.

— Не сме определили цената за лечението. Тя е излекувана. Така че бихте ли ми казали цената?

— Нищо, сеньор.

— Не разбирам.

— Няма цена за шепа синкона, която спаси живота на едно момиче.

— Разбира се, че има цена. Казал съм — колкото поискате, толкова. Готов съм да платя. Двайсет хиляди таела предложих в Хонконг. Ще ви изпратя чек.

— Не, сеньор — спокойно отговори високият епископ. — Ако го изпратите, аз ще го скъсам. Не искам никакво заплащане за кората.

— Ще направя дарение на католическата църква в Хонконг — каза Струан. — На манастир, ако искате. Не си играйте с мене, Ваше Светейшество. Търговията си е търговия. Кажете ми цената.

— Нищо не ми дължите, сеньор. Нищо не дължите на църквата. Но на Бог дължите много. — Той повдигна ръка и описа с нея светия кръст. — *In nomine Patris, et Spiritus Sancti* — каза той и се оттегли.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Мей-мей започна да се пробужда. Струан я придържаше, поднесъл чаша към устните ѝ. Тя смътно долови, че той говори на отец Себастиан, но не направи усилие да разбере за какво става дума. Погълна послушно синконата и се унесе.

Усети, че монахът си тръгва и това ѝ достави удоволствие. Почувства как Струан отново я повдигна, изпи и втората чаша, въпреки че ѝ се повдигаше от вкуса на лекарството.

В приятното полусъзнание, в което бе изпаднала, чу Струан да сяда на бамбуковия стол и скоро до ушите ѝ достигна дълбокото му равномерно дишане. Разбра, че е заспал. Това я успокои и тя се почувства в безопасност.

Шумът от шетнята на жените в кухнята, остроумният, хаплив хумор на А Сам и парфюмът на Ин-хси бяха толкова приятни, че тя не се остави сънят да я завладее напълно.

Лежеше спокойно и събираше сили с всяка изминала минута. Знаеше вече, че ще живее.

Ще запаля тамян за боговете на моя джос. Може би свещ за Бога с дългото расо. Все пак монахът достави кората от синконата, нали? Макар че вкусът ѝ е отвратителен. Може би трябва да стана дългопола християнка. Това много би се харесало на монаха. Но моят тай-пан не би одобрил това. Все пак би трябвало да го направя. Защото, дори да не съществува Бог с дълго расо, няма вреда от това, а ако има, аз бих постъпила много мъдро. Чудя се дали варварският Бог прилича на китайските богове. Те, ако помислиш сериозно, са много глупави. Не, всъщност не. Те са като човешки същества, с всички наши слабости и възможности. Това е много по-разумно, отколкото да се твърди, както това правят варварите, че техният Бог е съвършен, вижда и чува всичко, съди и наказва всички. Радвам се, че не съм една от тях.

Тя долови шума от дрехите на Ин-хси и усети аромата от присъствието ѝ. Отвори очи.

— Изглеждаш по-добре, Върховна лейди — прошепна Ин-хси, като коленичи до нея. — Виж, донесох ти цветя.

Малкият букет бе много хубав. Мей-мей леко се наведе, но се почувства отпаднала. Струан се бе излегнал на удобния стол, дълбоко заспал. Лицето му изглеждаше младо, но с тъмни сенки под очите и с белега от раната на брадата му.

— Татко е тук вече цял час, дори повече — каза Ин-хси. Тя беше облечена в бледосини копринени панталони, дълга до коленете морскозелена туника и имаше цветя в косите си.

Мей-мей се усмихна, помръдна главата си и видя, че в стаята бе полумрак.

— Преди колко дни започна треската, сестро?

— Миналата нощ. Татко дойде с монаха с дългото расо. Те донесоха вълшебното питие, не си ли спомняш? Аз изпратих тази жалка робиня А Сам в храма рано сутринта да благодари на боговете. Ще ми позволите ли да ви измия? Нека да оправя косата ви. Ще се почувствате много по-добре.

— Да, разбира се, сестро — каза Мей-мей. — Сигурно изглеждам ужасно.

— Да, Върховна лейди, но това е така само защото едва не умряхте. Само десет минути и ще бъдете толкова хубава, колкото винаги сте били, обещавам ви!

— Но бъди тиха като пеперудка, сестро — каза Мей-мей. — Каквото и да правиш, гледай да не събудиш татко. Кажи на тези мързеливи роби, че ако татко се събуди, преди да се приведа в приличен вид, по моя заповед ти лично ще им защипеш пръстите.

Зарадвана, Ин-хси излезе. Къщата потъна в дълбока тишина.

Ин-хси и А Сам тихо се върнаха в стаята и изкъпаха Мей-мей с парфюмирана вода, донесоха панталони и туника от най-фин пурпурен шантунг и ѝ помогнаха да се облече. После измиха краката ѝ, след това я подкрепяха, докато тя миеше зъбите си и изплакваше устата си с бебешка урина. Накрая Мей-мей сдъвка ароматни чаени листа и се почувства наистина пречистена.

Те сресаха косата ѝ, сплетоха я на плитка и я украсиха елегантно с ароматни цветя, смениха чаршафите и калъфките и ги напръскаха с парфюм, поставиха благоуханни треви под възглавницата ѝ. Въпреки че всичко това отне много от силите ѝ, Мей-мей се почувства като новородена.

— Сега малко бульон, Върховна лейди, после прясно манго — каза Ин-хси.

— После — авторитетно каза А Сам и сребърните ѝ обици звъннаха — имаме за тебе чудесна новина.

— Каква новина?

— Само след като се нахраните, майко — каза А Сам.

Мей-мей протестира, но А Сам твърдо поклати глава.

— Ние трябва да се грижим за тебе, ти си още наша пациентка. Втората майка и аз знаем, че добрата новина е чудесна за храносмилането. Но първо трябва да поемете нещо.

Мей-мей изпи малко бульон и изяде няколко парченца от нарязаното манго. Те настояха да яде още.

— Трябва да възстановите силите си, Върховна лейди.

— Ще изям цялото манго, ако сега ми кажете новината — каза Мей-мей.

Ин-хси се начумери. След това кимна с глава на А Сам.

— Хайде, А Сам. Но започни с това, което Ло Чъм ти каза — как е започнало всичко.

— Тихо! — предупреди Мей-мей. — Да не събудите татко!

— Добре — започна А Сам. — Нощта, преди да пристигнем, преди последните ужасни седем дни, синът на татко попада в лапите на варварин, същински дявол. Този чудовищен варварин организира такъв отвратителен, пъклен заговор да унищожи обичния син на татко, че аз не мога да го опиша. Миналата нощ и днес, когато това магическо питие облекчаваше треската ви, събитията стават ужасни, смъртно опасни. Ние прекарахме нощното бдение на колене и се молехме на боговете. Но напразно. Татко бе загубен, ние бяхме загубени и още по-лошо — врагът бе спечелил играта.

А Сам замълча, внимателно отиде до масата, взе малката бутилка с вино, което Ин-хси бе донесла за Мей-мей, и си наля малко от него, развълнувана.

Когато се освежи от виното, тя разказа цялата история с мъчителни паузи, невероятни въздишки и многозначителни жестове.

— И там, сред покритата с мръсотии земя — завърши А Сам, като се задъхваше и удряше с пръсти по пода, — нарязан на парчета, обиколен от телата на петнадесет убийци, лежал трупът на дяволския варварин. Горт! Така нашият татко бе спасен!

Мей-мей плесна радостно с ръце и се поздрави за предсказанието си. Боговете наистина се грижат за нас! Благодаря ви, че говорих с Гордън Чен, когато трябваше.

— О, чудесно! О, А Сам, ти разказа всичко това блестящо. Аз едва не умрях сутринта, когато ми каза, че татко излиза. Ако не беше казала, че новината е чудесна, преди да започнеш, аз наистина щях да умра.

— Айейя, моето момиче!

Струан се бе събудил от нейното пляскане с ръце.

Ин-хси и А Сам станаха притеснено и се поклониха.

— Чувствам фантастично добре, тай-пан! — каза Мей-мей.

— Наистина изглеждаш фантастично добре.

— Ти сигурно цял ден не ял.

— Благодаря ти, момичето ми, но не съм гладен. Ще ям по-късно в резиденцията.

Струан се изправи и се протегна.

— Моля, яж тука — каза Мей-мей. — Остани тука тази нощ. Моля те. Не искам... моля, остани. Ще бъда много щастлива, ако останеш.

— Разбира се, момичето ми — каза Струан. — Ти трябва да вземаш синкона през следващите четири дни. Три пъти дневно.

— Но, тай-пан, аз чувствам чудесно добре. Моля да не пия повече.

— Три пъти дневно, Мей-мей. Следващите четири дни.

— Боже мой, тя има вкус на птичи тор, смесен с оцет и змийска отрова.

В спалнята донесоха маса, отрупана с храна. Ин-хси им сервира, после ги остави сами. Мей-мей деликатно взе няколко от набързо опържените скариди.

— Какво ще правиш днес? — попита тя.

— Нищо особено. Но един проблем е разрешен. Горт е мъртъв.

— Така ли? — попита Мей-мей, като се направи на изненадана и шокирана от тази новина. — Ти много мъдър, тай-пан. Твоят джос фантастично добър.

Струан бутна настрана чинията си, прозя се и се замисли за своя джос.

— Да.

— Няма ли Брок да бъде ужасно гневен?

— Горт е мъртъв не от моите ръце. Даже да беше така, той заслужаваше да умре. Някак си съжалявам, че умря по този начин.

„Смъртта на Горт и бягството на Кълъм и Тес ще разяри Брок — мислеше той. — Трябва да съм готов с оръжие или нож. Ще дойде ли той да ме търси през нощта като убиец? Или съвсем открито? Ще мисля за това утре.“

— Кълъм скоро трябва да се върне.

— Защо не легнеш? Изглеждаш много уморен. Кога обади Ло Чъм, А Сам ще те събуди, айейа. Мисля, че сега и аз бих поспала.

— Да, ще си легна, момичето ми. — Струан я целуна нежно и я прегърна. — О, момичето ми! Толкова се страхувах за теб!

— Благодаря, тай-пан. Отивай сега да спиш. Утре аз ще бъда много по-добре, ти също.

— Аз трябва да отида до Хонконг. Колкото е възможно по-скоро. За няколко дни.

— Ще направиш ли нещо за мене, тай-пан?

— Разбира се.

— Вземи с тебе. Не искам да остана сама, ако ти там.

— Ти не си достатъчно добре, за да можеш да пътуваш, а аз трябва да отида, момичето ми.

— О, но утре аз ще бъда достатъчно добре. Обещавам. Аз ще остана да лежа на кораба и ние ще можем да живеем на „Рестинг клауд“ както преди. Моля.

— Аз ще отида само за няколко дни, момичето ми, а за теб би било по-добре да останеш тук. Много по-добре.

Но Мей-мей се приближи и се притисна до него.

— Моля. Аз ще бъда много послушна, ще пия редовно синкона без протести, ще стоя в легло, ще ям, ще ям, много ще ям, ще бъда фантастично много добре. Обещавам. Моля, не отделяй от мен, докато не оздравея напълно.

— Добре, сега спи, а утре ще решим какво ще правим.

Тя го целуна.

— Не утре. Кълна в Бог, ако заминеш сам, аз няма да храня, няма да пия синкона! Да! — каза тя, като имитираше неговата сърдита гримаса. — Майка ще стъпи на палуба няма да се мръдне от нея!

Струан нежно я притисна до себе си. С всяка минута той чувстваше, че силите ѝ се възвръщат. Бог да благослови синконата!

— Добре, но няма да заминем утре. Следващия ден, на зазоряване. Ако тогава се чувстваш добре. Ако...

— О, благодаря, тай-пан! Аз ще бъда много добре.

Той я отдръпна леко от себе си и я огледа внимателно. Знаеше, че са ѝ нужни месеци, за да възстанови предишната си красота. Но не само красотата прави човека привлекателен, помисли си той. По-важно е това, което е в него, в очите му, в сърцето му.

— О, момичето ми, толкова си красива! Обичам те!

Тя докосна носа му с тънкия си пръст.

— Защо говориш такива неща на майка?

Тя се притисна в обятията му.

— Аз мислех, че и ти ужасно красив!

Тогава той ѝ поднесе двете чаши синкона и тя ги изпи, като стискаше носа си с ръка. След това взе няколко ароматни листа в устата си, за да прогони неприятния вкус. Той я зави като бебе, целуна я отново и отиде в стаята си.

Съблече се и бързо легна блажено в хладните чаршафи. И веднага заспа.

Докато той спеше, разпитът на китаеца убиец продължаваше. Той беше подложен на бавни, методични изтезания — напълно в съгласие с изкуството да се изтръгва информация.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Чайна клауд“ се завърна в пристанището на Макао малко след разсъмване. Докато корабът се приближаваше до кея, Струан бързаше към пристана. Неговият катер го очакваше.

— Дърк!

Той се обърна изненадан.

— Добро утро, Лайза.

Лайза Брок изглеждаше бледна и сломена.

— Ще дойда с вас.

— Разбира се.

Струан ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне, но тя отказа да я поеме.

— Потегляйте! — заповяда той.

Гребците дръпнаха силно. Денят бе чудесен, морето — спокойно, видя малката фигура на капитан Орлов на квартердека на кораба и разбра, че е наблюдаван. Добре, помисли той.

— Ще пренеса трупа на Горт в Хонконг утре — каза Лайза.

Струан не отговори. Той само кимна с глава и погледна към кораба си.

Когато стигнаха до мостика, той остави Лайза да се качи първа на палубата.

— Добро утро — каза капитан Орлов.

— Мис Брок на борда ли е? — попита Струан.

— Да.

— Вие... вие оженихте ли ги? Кълъм и моята Тес? — попита Лайза.

— Да. — Орлов се обърна към Струан. — Вие ме поставихте на неговите заповеди. Той ми заповяда да ги оженя. Началникът си е началник — това е законът. Аз изпълнявах заповеди.

— Така е — отвърна Струан кротко. — Вие бяхте отговорен само по въпросите на навигацията. Аз изясних това на Кълъм.

Лайза се нахвърли яростно върху Струан.

— Тогава това е било преднамерено. Вие го направихте. Вие сте знаели, че те заминават, за да се оженят!

— Не, мисис Брок — каза Кълъм, като излезе на мостика самоуверен, но напрегнат. — Това бе моя идея. Здравей, тай-пан. Аз заповядах на Орлов да ни ожени. Това е моя отговорност.

— Да, хайде да слизаме, момчето ми.

Пребледняла, Лайза сграбчи Кълъм за раменете.

— Имаш ли сифилис?

— Разбира се, че не. Откъде се взе пък това? Мислите ли, че бих се оженил за Тес, ако имах?

— Моля се на Бога, дано казваш истината! Къде е Тес?

— В каютата. Ние... сега ще слезем.

— Тя... добре ли е?

— Разбира се, мисис Брок!

— Това не е място за семейни спорове — каза Струан. Той тръгна надолу по мостика и Лайза го последва.

— Здравейте — каза Тес смутено, като излезе от главната каюта.
— Здравей, мамо.

— Добре ли си, любов моя?

— О, да, да!

Майка и дъщеря се прегърнаха. Струан повика Кълъм от каютата.

— Съжалявам, тай-пан, но решихме, че така ще бъде най-добре.

— Слушай, момчето ми. Имаше тревожни събития, докато теб те нямаше. — Той разказа на Кълъм за Горт. — Няма съмнение, че той бе човекът, който те нареди така.

— Дали пък... след седем дни...

— Не. Но най-добре да отидеш при доктора на Брок. Това ще успокои Лайза.

— Ти бе свършено прав. Ти ме предупреди. Бога ми, предупреди ме. Защо Горт направи това?

„Как може човек да направи това на друг човек“, помисли той.

— Не зная. Всичко наред ли е между тебе и Тес?

— О, да. Проклетият Горт! Той развали всичко. — Той извади две писма от джоба си. — Ето отговорите на Скинър и Гордън.

— Благодаря, момчето ми. Не се тревожи за...

— Ние отиваме на брега — каза Лайза. — Вземам Тес с мене, след това...

Кълъм я прекъсна.

— Никъде няма да вземате жена ми, мисис Брок. Що се отнася до слуховете за сифилиса, ние ще отидем веднага при вашия доктор и ще уредим този въпрос.

— Тайлър ще разтрогне тази женитба. Тя бе извършена без разрешение.

— Ние се оженихме пред Бога законно, това е всичко.

Кълъм казваше това, което той и Тес предварително бяха уточнили. Но смелостта му изглеждаше разколебана — заради Горт.

— Съжалявам, че заминахме... не, не съжалявам. Ние се оженихме и аз ще направя всичко, което зависи от мене, да бъда добър зет, но Тес ще бъде с мене и ще прави това, което аз кажа.

— Тайлър ще те пребие!

— О, не, мамо! О, не, мамо! — извика Тес и изтича при Кълъм. — Ние сме женени и това е. Кажете й, тай-пан, кажете й, че не е права.

— Сигурен съм, че баща ти ще бъде разярен, Тес. Така е. Но също съм сигурен, че ще прости и на двама ви. Лайза, не можете ли да им простите тук, веднага?

— Не аз трябва да простя, Дърк Струан.

— Хайде, мамо! — каза Тес. Нищо не може да се случи сега, помисли тя. Сега, когато сме мъж и жена и сме се любили, пак боли както преди, но по различен начин. Той е доволен, толкова внимателен, чудесен.

Тя завинаги бе отхвърлила Нагрек.

— Хайде да закусим заедно — добави Тес.

Лайза избърса изпотените си устни.

— Най-добре елате вкъщи. Аз ще съобщя на баща ти.

— Ние ще бъдем в английския хотел — каза Кълъм.

— Не е нужно това, Кълъм — каза Струан. — В нашата резиденция има апартамент за вас.

— Благодаря, но ние решихме, че така ще бъде най-добре. Смятаме да се върнем в Хонконг незабавно, за да видим мистър Брок и да му поискаме да ни прости. Моля ви, мисис Брок, нека останем приятели. Баща ми ми каза какво се е случило с Горт. Това не бе по негов избор.

— Аз мисля, че бе, момчето ми. А вие не можете да заминете веднага. Утре трябва да вземем ковчега.

— Какво? — попита Тес.

— Горт е убит, мила — каза Кълъм. — Вчера.

— Какво?

— Той бе жестоко заклан от убийци! — извика Лайза.

— О, Боже, не!

Струан ѝ разказа всичко. Освен това, което Горт се опита да направи на Кълъм.

— Не можех да постъпя по друг начин, освен да му се противопоставя — завърши Струан. — Но ръцете ми не са изцапани с кръвта му. Мисля, че ще е най-добре всички да слезем на брега.

Тес плачеше тихо. Кълъм я прегръщаше.

— Хайде, мила, изтрий сълзите си. Това не е по наша вина, нито по вина на татко.

Той я изведе от каютата. Струан наруши тишината.

— Те са женени и щастливи, Лайза. Защо не приемеш този факт?

— Ако е до мене, бих казала да. Ако това, което казва Кълъм, е истина. Но Тайлър няма да се примири — ти го познаваш и той те познава. Аз знаех, че ти си планирал това, Дърк. И той ще го разбере. Той ще те убие... или ще се опита да те убие. Аз мисля, че ти планира това да стане по този начин. Тайлър и ти ще се самоунищожите, щом той се нахвърли върху тебе или ти върху него. Защо избърза, а не изчака три месеца? Не бе много време да се изчака. А сега — о, боже!

* * *

Струан вдигна глава от писмата, когато Кълъм отчаяно влезе в кабинета му и седна.

— Всичко наред ли е?

— Да. Докторът каза, че съм чист.

— Обядва ли?

— Не. Никой от нас не бе гладен. О, господи, всичко вървеше толкова добре. Проклетият Горт и проклетата му лудост!

— Как е мисис Брок?

— Толкова добре, колкото може да се очаква — както биха писали вестниците. Получихте ли синкона?

— Да. Тя сега е много добре.

— О, това е чудесно!

— Да.

Ала независимо че се чувстваше добре, Струан бе смутен от смътно, но остро предчувствие. То не бе нещо, което той можеше точно да определи. Просто осъзнаваше, че го дебне някаква опасност. От писмата не можеше да разбере каква би могла да бъде тя. Гордън Чен пишеше, че той още се надява да намери синкона. А Скинър казваше, че ще му съобщи веднага и че го очаква днес.

Но това не може да стане днес. За бога, трябваше да бъде твърд и да кажа на Мей-мей, че ще остане тук.

— Утре се връщам в Хонконг. Най-добре и двамата да дойдете с мене.

— Мисля, че би било по-добре да отидем на „Уайт уич“ с мисис Брок и Лилибет — каза Кълъм. — Мисис Брок изпрати съобщение на Брок по една лорча тази сутрин. За нас и за Горт.

— Не се тревожи, момчето ми. Лайза Брок ще дойде и Тайлър също няма да ви смуцава. Той се закле, не си ли спомняш?!

Кълъм погледна въпросително към баща си.

— Знаеше ли, че аз ще взема Тес на „Чайна клауд“?

— Е, добре, момчето ми, след като тя бе изчезнала, надявах се, че си я взел със себе си — каза Струан благоразумно.

Кълъм взе в ръцете си тежкия бял нефрит, който притискаше листата хартия на бюрото.

— Постъпих много глупаво.

— Не мисля така. Това бе най-доброто, което можеше да се направи. Сега всичко е наред.

— Постъпих глупаво, защото се оказах една кукла.

— А?

— Мисля, че ти провокира у мен тази идея. Нарочно остави Орлов на мое подчинение, като си знаел, че аз ще му наредя да ни ожени. Мисля, че ти ме изпрати заедно с Тес, защото си знаел, че това ще разяри Горт, той ще те нападне публично и ще ти даде възможност открито да го убиеш. Така ли е?

Струан седеше неподвижно на стола си. Очите му не се отделяха от очите на Кълъм.

— Не зная какво да ти отговоря, Кълъм. Не съм сигурен, че искаш да ти отговоря. Истина е, че ти искаше да се ожениш за Тес колкото се може по-бързо и вие сте женени. Истина е, че Горт се опита

да те убие по най-мръсния начин, който човек може да си представи. Истина е, че той е мъртъв. Наистина съжалявам, че нямах удоволствието аз да го убия, но също така факт е, че ръцете ми не са омърсени с неговата кръв. Понеже Горт е мъртъв, ти си жив — ти и Тес. Факт е, че каквото и да предприеме Брок във връзка с всичко това, той е дал свещена клетва да ти предостави безопасно място на кораба в безопасно пристанище. И последният факт е, че скоро и ти ще можеш да поемеш ръководството. Като тай-пан.

Кълъм остави нефрита на бюрото.

— Аз не съм готов да стана тай-пан.

— Зная. Но скоро ще бъдеш. Аз ще се завърна у дома след няколко месеца — каза Струан. — Ще върна обратно „Лотъс клауд“ следващата година и ще имам работа с У Куок. Но всичко друго ще бъде твой проблем.

Кълъм помисли за възможността да бъде тай-пан, да бъде независим. Но той знаеше, че в момента не е независим. Сега той имаше Тес.

— Мисля, че мога да се помирят с Брок — ако ти не се опиташ да го направиш вместо мен — каза той. — Планирал ли си всичко това? Мога ли да получа отговор „да“ или „не“?

Той очакваше отчаяно отговора, като се надяваше да бъде „не“.

— Да — каза Струан твърдо. — Аз използвах някои факти, за да достигна до добре обмислен край.

— Когато стана тай-пан, аз ще обединя „Струан и компания“ с „Брок и синове“ — каза Кълъм. — Но първо Брок ще бъде тай-пан, а аз след него.

Струан се изправи на крака.

— Този негодник няма да бъде тай-пан на „Ноубъл хаус“. Той няма да управлява моите кораби!

— Те не са твои. Те са на компанията. Не е ли Брок само пионка, която може да бъде използвана или да се злоупотребява с нея по нечия прищявка?

— Кълна се в Бога, Кълъм, не те разбирам. Целият ти живот е в ръцете ти и точно сега правиш всичко, за да го опростиш.

Кълъм изведнъж видя баща си ясно — като мъж. Той видя ръста и силата му, и решителното обрूलено лице, златисточервеникавата коса и впечатляващите зелени очи. И той разбра, че винаги ще бъде оръдие

в ръцете на този мъж. Той разбра, че никога не би могъл да се бори с него или да го убеди, че единственият начин да оцелее като тай-пан е да се съюзи с Брок, като поеме риска и се надява, че Брок ще остави него и Тес на спокойствие.

— Никога не мога да бъда тай-пан на „Ноубъл хаус“. Аз не съм като тебе — каза той със спокойна увереност. — Не искам да бъда и никога няма да бъда.

На вратата се почука.

— Да? — изръмжа Струан.

Ло Чъм отвори вратата.

— Войник маса види, може?

— Само минута.

Кълъм се изправи.

— Аз трябва да тръгна и...

— Почакай, Кълъм. — Струан се обърна към Ло Чъм. — Сега ще го видя, сави?

Ло Чъм изсумтя раздражително и отвори широко вратата. Младият португалски офицер влезе.

— Добър ден, сеньор.

— Моля седнете, капитан Макадо. Познавате ли сина ми Кълъм?

Те се здрависаха и офицерът седна.

— Като лидер на англичаните, моите началници ми възложиха да ви запозная официално с резултатите от разследването по убийството на сеньор Брок — започна той.

— Хванахте ли другите? — прекъсна го Струан.

Офицерът се усмихна и поклати глава.

— Не, сеньор. Съмнявам се, че някога ще ги хванем. Ние предадохме убиеца на китайските власти, както бяхме задължени да постъпим. Те го разпитваха по техния неподражаем начин. Той призна, че е член на тайна организация. Организацията Хунг Мун. Мисля, че ги наричат триади. Изглежда, че е дошъл тук от Хонконг преди няколко дни. Според него съществува преуспяващо лоби в Тай Пинг Шан. — Офицерът отново се усмихна. — Изглежда също, че вие имате много неприятели, сеньор Струан. Габрао твърдеше, че вашият... вашият син Гордън Чен бил лидерът.

— Това е най-добрата шега, която някога съм чувал — каза Струан привидно развеселен. Но той имаше предвид възможността

това да се окаже истина. И ако това е така? — помисли той. — Не зная. Но трябва да разбере веднага, по какъвто и да е начин.

— Китайските мандарини също се забавлявали, така казват те — продължи Макадо. — Във всеки случай, проклетият дявол умря, преди те да могат да разберат кой е бил действителният водач. Той потвърди, че е бил изпратен тук да убие сеньор Брок по заповед на лидера — прибави офицерът презрително. — Разбира се, той съобщи имената на съучастниците си, но те са без значение, както и продължението на историята. Това бе просто грабеж. Триадите са разбойници. Или може би — каза той многозначително — въпрос на отмъщение.

— Моля?

— Добре, сеньор. Младият сеньор Брок не беше, как да кажа, съвсем не му се възхищаваха в някои среди с лоша репутация. Изглежда, че е посещавал един публичен дом, близо до който бе намерен. Преди около една седмица той брутално нападнал една проститутка, която умря преди два дни. Току-що получихме оплакване срещу него от китайските мандарини. Кой знае? Може би мандарините са решили — зъб за зъб. И всичко това е отвличане на вниманието. Знаете колко неискрени са те. Може би е по-добре, че той е мъртъв, защото в противен случай ние щяхме да действваме, а това би притеснило много хора. — Той се изправи. — Моите началници, разбира се, ще изпратят официален доклад до Негово Превъзходителство, тъй като един от вашите сънародници е замесен.

Струан му подаде ръка.

— Моля, благодарете им от мое име. Чудя се дали това не би могло да бъде премълчано? Става дума за проститутката. Синът ми се ожени за сестра му и аз бих желал да запазя чисто името Брок. Тайлър Брок е мой стар съдружник.

— Разбирам — каза офицерът с лека ирония и се обърна към Кълъм.

— Моите поздравления, сеньор.

— Благодаря.

— Ще предам предложението ви на моите началници, сеньор Струан. Сигурен съм, че те ще оценят деликатността на положението.

— Благодаря ви — каза Струан. — Ако заловите другите, наградата остава в сила.

Офицерът отдаде чест и излезе.

— Благодаря ти за това предложение — каза Кълъм. — Какво би станало с Горт?

— Щеше да бъде обесен. Има строги английски закони за убийство — би било голяма ирония, ако цялата тази история беше истинска.

— А?

— Гордън Чен и тайната организация. Ако ти наистина не си планирал предизвикателството на Горт, понеже предварително си уредил той да бъде убит.

— Това е ужасно обвинение. Ужасно.

— Не те обвинявам — каза Кълъм. — Аз само казах, че това би било голяма ирония. Познавам те много добре; всяко убийство трябва да бъде открито — мъж срещу мъж. Този е начинът, по който тай-пан би действал. Но не и аз. Никога. Уморих се да хващам хората натясно и да ги използвам. Аз не съм ти и никога няма да бъда. Трябва да се примириш с това. Ако твоята „Ноубъл хаус“ се провали в ръцете ми — добре, ще използвам твоите собствени думи — това ще е предопределение на съдбата. Ти си начисто. Ти ще се оттеглиш като тай-пан, след това всичко може да се случи. Никога няма да те разбере, а зная, че и ти никога няма да ме разбереш, но въпреки това, можем да останем приятели.

— Разбира се, че сме приятели — каза Струан. — Но ми обещавай едно нещо — че никога няма да се сдружиш с Брок.

— Когато аз съм тай-пан, ще правя това, което според мен е най-доброто. Това няма да бъде повече твое решение. Това е законът, който ти установи, и аз се заклех да го следвам.

Чу се шум откъм плажа. Някъде отдалеч долитаха звуци от църковни камбани.

— Ще дойдеш ли на вечеря с нас тази вечер? В клуба?

— Да.

Кълъм си тръгна. Струан остана на бюрото си. „Как мога да запаля ентузиазъм у Кълъм?“ — попита се той.

Не можеше да намери отговор. Той извика секретарката си и й нареди всички сделки на компанията да бъдат приключени преди завръщането му от Хонконг. Излезе от кабинета си и по пътя за къщата на Мей-мей мислеше за Брок. Ще дойде ли той в клуба тази нощ да прави скандали, както Горт?

Струан се спря за миг и погледна към морето. „Уайт уич“ и „Чайна клауд“ изглеждаха красиви на следобедното слънце. Очите му спаднаха на Макао и той видя катедралата. Защо този дяволски епископ не определи справедлива цена за синконата? Бъди справедлив, Дърк. Той не е дявол. Но той те ангажира. Сега ти няма да го забравиш до края на живота си и ще направиш какви ли не услуги на църквата. И на дяволските католици. Все пак дяволи ли са те? Истината, сега.

Не.

Единственият дявол, когото познавам, е Горт и той е мъртъв — с него е свършено. Благодарение на Бога. Да. Горт е мъртъв. Но не е забравен.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Чайна клауд“ вдигна котва на разсъмване. Морето беше спокойно, а вятърът — източен и постоянен. Но след два часа плаване бризът се усили. Струан остави Мей-мей в голямата каюта и излезе на палубата.

Орлов оглеждаше небето. То бе чисто до хоризонта, но някъде далече се събираха кълбовидни облаци.

— Оттам няма опасност — каза той.

— И там нищо смуцаващо — каза Струан, като сочеше към морето.

Той тръгна по палубата и се отправи към предната мачта. С лекота се изкачи по нея, приятно гален от вятъра. Спря се на най-горната част на мачтата.

Той оглеждаше морето и небето, като внимателно търсеше признаци на зараждаща се буря, скрит риф или плитчина. Не откри никаква опасност до хоризонта.

За момент той се отдаде на удоволствието от скоростта, вятъра и морската шир, като благославяше съдбата за живота и за Мей-мей. Тя бе много по-добре — все още слаба, но по-силна от вчера.

Той огледа всички съоръжения на кораба. Търсеше повреди и слаби места... След това слезе от мачтата и се върна на кварталдека. След един час вятърът отново се усили и клиперът се накланяше по-силно, а пръски от вълните мокреха най-долните платна.

— Бих предпочел да бъда в някое пристанище тази нощ — каза Орлов притеснено.

— Да. И ти ли го чувстваш?

— Нищо не чувствам. Само че наистина ще бъда щастлив да прекарам нощта в някое пристанище. — Орлов се изплю настрани и извади тютюн за дъвчене. — Морето е добро, вятърът също, небето е чисто и въпреки това има дяволско вълнение.

— Винаги има вълнение в тези води.

— С ваше позволение, ще свалим платната и ще наредя на лоцмана да провери дълбочината. Може да има просто плитчина или

подводни скали някъде наблизно.

Орлов потрепери и закопча якето си, макар че времето бе топло и вятърът приятен.

— Да.

Лоцманът бе изпратен напред да провери дълбочината. Моряците се изкачиха по мачтите и платната на „Чайна клауд“ бяха спуснати.

По-късно следобед корабът бе в безопасност в началото на западния канал. Наближаваше остров Хонконг. Надясно бе континентът. Това бе идеално плаване, без злополуки.

— Може би просто остаряваме — каза Струан с лека усмивка.

— Колкото по остарява човек, толкова повече морето иска да го потопи — каза Орлов без злоба, като гледаше океана. — Ако не бе този чудесен кораб, щях да се оттегля още сега.

Струан отиде при кормилото.

— Аз ще те сменя, кормчия. Иди да си починеш.

— Да, да, сър.

Морякът ги остави сами на кварталдека.

— Защо? — Струан попита Орлов.

— Чувствам как морето ме гледа. То винаги наблюдава един моряк, изучава го. Но идва време, когато го гледа различно — ревниво, да, ревниво като жена. И също толкова опасно.

Орлов изплю през борда тютюна, който дъвчеше, и си изплаква устата със студен чай, който взе от платнената чанта в близката компасна будка.

— Никога преди не съм бил в ролята на свещеник и не съм женил никого — продължи той. — Беше ми много, много странно, Зеленооки, когато гледах тези двамата — толкова млади, изпълнени с желание и самоувереност. И като се вслуша в ехото на гласа си, надут като паун, Кълъм извика: „За бога, Орлов, ти ще ни ожениш. Аз командвам «Чайна клауд», по дяволите. Ти знаеш закона на тай-пан.“ ето ме объркан, унижен. Не исках да се подчиня, защото знаех, че той е марионетка. — Орлов злорадо се усмихна и се вторачи в Струан. — Но аз действах благоразумно и го оставих да ме командва, тъй като ти искаше да бъда командван. Това бе, тъй да се каже, моят сватбен подарък за младежа. Той съобщи ли ти за споразумението ни?

— Не.

— „Ожени ни и ще си запазиш кораба! Ако не го направиш, ще те прогоня от моретата, кълна се в Бога!“ — Орлов се усмихна. — И аз как да е ги ожених.

— Мислех аз самият да взема този кораб.

Усмивката на Орлов изчезна.

— А?

— Мисля да реорганизирам компанията. Ще поставя цялата флота под командването на един човек. Кандидат ли си за тази длъжност?

— На сушата?

— Разбира се, на сушата. Можеш ли да управляваш цяла флота от кварталдека на един катер?

Орлов сви юмрук и го размаха пред лицето на Струан.

— Ти си дявол, пристигнал от ада! Примамваш ме с власт, за каквато не съм мечтал, за да ми отнемеш единственото нещо, което обичам на земята. На кварталдека аз забравям какъв съм — бога ми, ти знаеш това. Какво ще представлявам на сушата, а? Оседланият Орлов гърбушкото!

— Може би Оседланият Орлов, но тай-пан на най-добрата флота в света. Аз бих казал, това е мъжка работа. — Струан не свалеше поглед от лицето на дребосъка.

Орлов се раздвижи наоколо, отиде до перилата и в продължение на няколко минути възбудено крещеше всякакви норвежки и руски ругатни.

Най-накрая се успокои.

— Кога ще стане това?

— Към края на тази година. Може би по-късно.

— А пътуването ми на север? За кожи? Забрави ли за това?

— Искаш да го отменим ли?

— Какво ти дава право да си играеш със света? А?

— Кормчия! Върни се на мястото си!

Струан остави кормилото на моряка.

„Чайна клауд“ излезе от канала и навлезе в спокойните води на пристанището. Една миля по-нататък се издигаше полуостров Каулуун. Земята от двете страни на кораба, безплодна и пресъхнала бързо оставаше далече назад. Близо до пристанището, на около една миля, се намираще каменист нос на остров, който се наричаше Норт

пойнт. По-нататък, невидими от тази позиция, бяха Хепи вели, Глесинг пойнт и малката част от пристанището, която се използваше.

— Север-северозапад! — заповяда Струан.

— Север-северозапад, сър — повтори кормчията.

— Запази този курс! — Той погледна през рамо Орлов. — Е?

— Нямам избор. Ще реша, когато уточниш всичко. Можеш да ме оставиш на брега, без да се безпокоиш. Но имам условия.

— Добре.

— Първо, искам „Чайна клауд“. За шест месеца. Искам да си отида у дома. За последен път. — „Жена ти и синовете ти ще дойдат с тебе или ще останат — каза си Орлов. — Те ще останат, ще те заплуют в лицето, ще те прокълнат и ти ще загубиш шест месеца от живота си на кораба.“

— Съгласен. Веднага щом осигуря друг катер, „Чайна клауд“ ще бъде твой. На връщане ще докараш кожи. По-нататък?

— По-нататък, Зеленооки, твоето правило: когато си на кораба, ти си капитан. Това е за мене.

— Съгласен. Друго?

— Няма друго.

— Не сме говорили за заплата.

— По дяволите парите! Аз ще бъда тай-пан на флотата на „Ноубъл хаус“. Какво повече може да иска човек?

Струан знаеше отговора. Мей-мей. Но не каза нищо. Двамата си стиснаха ръцете. Когато корабът бе на четвърт миля от Каулуун, Струан заповяда промяна на курса към югозапад-юг и „Чайна клауд“ се отправи към пристанището.

— Всички на палубата! Минете напред! Поеми командването, капитане. Застанете край „Рестинг клауд“. Първо ще се превозят пътниците. След това оставате на котва за буря.

— Благодаря, капитане — измърмори Орлов. — Бога ми, хубаво е да си в пристанище!

Струан огледа с бинокъл брега. Сега се виждаше в дълбочина Хепи вели: изоставени сгради, никакво движение. Той фокусира отново бинокъла и отчетливо видя кварталите на новия Куинс таун край Глесинг пойнт. Издигаха се скелите на новата му огромна фабрика и той виждаше работници да се движат насам-натам като мравки пренасяха материали, строяха, копаеха. Издигаше се скеле и

по-нагоре на могилата, където той бе заповядал да се изгради Грейт хаус. Той видя също тесния гладък път, който се извиваше нагоре по възвишението.

Тай Пинг Шан бе нараснал значително. Там, където преди имаше няколко стотици сампани, които плаваха насам-натам, сега бяха хиляди. Повече военни и транспортни кораби стояха на котва. Имаше повече търговци. Къщи, хижи и временни постройки се простираха по протежение на Куинс роуд чак до брега. Навсякъде кипеше трескава дейност.

„Чайна клауд“ отдаде салют на флагманския кораб, като се движеше край брега, и в отговор се чу изстрел от оръдие.

— Сигнал от флагманския кораб, сър! — извика наблюдаващият моряк.

Струан и Орлов насочиха биноклите си към платната, на които пишеше: „Капитанът да се яви незабавно на борда за рапорт.“

— Да се приближа ли до тях? — попита Орлов.

— Не. Спусни катера, когато се приближим на два възела. Ти си отговорен да доставиш пътниците ми на борда на „Рестинг клауд“ без инциденти. Без да ги оглеждат чужди хора.

— Остави това на мене.

Струан слезе долу, каза на Мей-мей, че скоро ще дойде при тях и я поведе заедно с Ин-кси и А Сам да ги прехвърли на другия кораб.

Орлов внимателно оглеждаше всичко по кораба. Работа на сушата, а? Добре, ще видим. Още много левги има да се изминат, каза си той. Дявол да го вземе! Да, но аз ще се опълча срещу самия дявол заради Зелените очи — лъвчето на Один. Той има нужда от човек като мене. Но пак той е прав. Това е мъжка работа.

Тази мисъл много му хареса.

— Хайде, по-живо! — викаше той по екипажа, като знаеше, че много бинокли ги наблюдават. Платната бяха опънати и цепеха безгрижно към флагманския кораб. Сърцето му пееше с мачтите. В последния момент той извика: „Завърти кормилото!“

Корабът се обърна като хрътка към ято яребици.

Катерът бе спуснат и Струан привърза бордовите въжета. Той се отдели, „Чайна клауд“ се отдръпна и зае отлична позиция до „Рестинг клауд“.

— Всички долу! — заповяда Орлов. — Разчистете палубите, мистър Кудахи — нашата и тяхната. Прехвърляме товар. За бога, никой не трябва да разбере какво разтоварваме.

* * *

Струан отвори вратата на главната каюта на флагманския кораб.

— За бога, Дърк! Всички сме разорени! — възбудено каза Лонгстаф и се приближи до него, като завираше „Ориентал експрес“ в лицето му. — Видя ли това? Разорени! Разорени!

Струан взе вестника. Заглавията на втора страница бяха крещящи: „Секретарят по външните работи уволнява китайски търговци“.

— Не, Уил — каза той.

— За бога, как е посмял да направи такава глупост, а? Проклетник! Какво ще правим сега?

— Нека да прочета, Уил. Тогава ще видим каква е тази работа.

— Идиотът Кънингтън анулира нашия договор. Ето каква е работата. И аз съм отстранен! Заменен! Как смее?

Струан повдигна вежди и подсвирна.

— Те още ли не са те информирали официално?

— Разбира се, че не! Кой, по дяволите, информира пълномощниците, какво говориш?

— Може би това не е вярно?

— Скиптър твърди, че е вярно. За него е по-добре да е вярно, защото, бога ми, иначе ще го съдя за клевета!

— Кога се разбра това, Уил?

— Вчера. Как, по дяволите, този отвратителен негодник Скинър е поставил мръсните си ръце върху секретен документ, който аз още не съм получил? Той трябва да бъде наказан с камшик!

Той си наля чаша порто, изпи я, после я напълни отново.

— Не съм мигнал миналата нощ от тревога за бъдещето ни в Азия. Чети. Проклетият Кънингтън!

Докато Струан четеше, чувстваше, че го обзема ненавист. Макар че статията привидно представяше фактите в тяхната последователност и документираще официалното съобщение дума по

дума, както Крос му беше писал, от нея се разбираше, че Кънингтън, добре познат с авторитарния си маниер в областта на външните работи, бе анулирал изцяло не само договора, но и цялата дейност на търговската общност, кралската флота, а също и на армията:

„Лорд Кънингтън, който никога не е бил източно от Суец, утвърждава себе си като експерт по значението на Хонконг. Повече от вероятно е, че той не знае дали островът е на север или на юг от Макао, на изток на запад от Пекин. Как смее да твърди, че адмиралът на славната ни флота е некомпетентен и не знае нищо относно корабоплаването и историческото значение на най-голямото пристанище в Азия? Какво бихме представлявали без кралската флота? Или без армията, която по същия начин е подценена — не, опозорена — от абсурдното ръководене на външните ни отношения? Къде нашите войници ще намерят подслон или корабите ни убежище без Хонконг? Как смее този човек, който твърде дълго се задържа на поста си, да казва, че опитните търговци, които разумно инвестираха цялото си бъдеще и имущество в Хонконг, са ненормални? Как смее да твърди, че тези, които прекараха целия си живот в Китай за славата на Англия, не знаят нищо относно отношенията ни с Китай, за огромното значение на свободно пристанище, търговски пазар и укрепен остров...“

По-нататък статията оценяваше значението на острова и описваше как, с голям риск за себе си, търговците бяха съживили Хепи вели и когато тя трябваше да бъде изоставена, те безстрашно започнаха изграждането на новия град за славата на Великобритания.

Това бе майсторски направена статия, определено тенденциозна.

Струан скри задоволството си. Той се бе погрижил тази статия да бъде публикувана. Ако той можеше да се покаже засегнат от статията, други щяха да станат агресивни.

— Шокиран съм! Как е посмял! Кънингтън трябва да бъде отзован!

— И аз мисля така! — Лонгстаф изпи пълната си чаша и я остави на масата. — Добре, аз съм уволнен. Целият ми труд, непосилна работа, преговори, борба — всичко пропадна заради този авторитарен и самозабравил се маниак, който се мисли за господар на света.

— Да пукна, ако той се измъкне от това, Уил! Трябва да предприемем нещо срещу него! Това няма да му се размине!

— Трябва, за бога! — Лонгстаф стана и нервно започна да се разяжда напред-назад в каютата. Струан почувства състрадание към него. — Какво ще стане сега? Кариерата ми е съсипана — всички сме разорени!

Предприел ли си нещо във връзка с всичко това, Уил?

— Нищо. — Лонгстаф гледаше навън през прозореца. — Този проклет остров е основната причина за проблемите ми. Тази дяволска скала ме унищожи. Унищожи всички ни! — Той седна, мрачен. — Вчера почти се стигна до бунт. Делегация от търговци дойде тук и поиска аз да откажа да напусна. Друга делегация, начело с Брок, поиска незабавно да напусна Азия с флотата, да отида в Лондон и да поискам отзоваването на Кънингтън и ако това е необходимо, да се блокира пристанището в Лондон. — Той поглади брадата си с ръка. — Добре, това е моя грешка. Аз трябваше да действам стриктно според моите инструкции. Но това не би било справедливо. Аз не съм жаден за власт, не ламтя да завладявам земя. По дяволите всичко! — Той повдигна глава. Лицето му бе изкривено от обида. — Адмиралът и генералът са доволни, разбира се. Ще пиеш ли?

— Благодаря. — Струан си наля бренди. — Не всичко е загубено Уил. Напротив. Щом се завърнеш, можеш да поставиш влиянието си в действие.

— Моля?

— Това, което си направил тук, е правилно. Ти ще можеш да убедиш Кънингтън, ако той още е на поста си. Очи в очи ти ще бъдеш в много по-силна позиция. Правото е на твоя страна. Това е очевидно.

— Срещал ли си някога Кънингтън? — горчиво попита Лонгстаф. — Не можеш да спориш с това чудовище.

— Така е. Но аз имам приятели. Ти имаш начин да докажеш, че си бил прав, не той.

Очите на Лонгстаф светнаха. След като Струан не се разтревожи от ужасната новина, не всичко бе загубено.

— Какъв начин, скъпи приятелю? — попита той.

Струан отпи от питието си с видимо удоволствие.

— Дипломатите са постоянни, правителствата се сменят. Преди да се завърнеш у дома, Пийл ще стане министър-председател.

— Невъзможно!

— Вероятно. Да предположим, че си съобщил новина от голямо значение, доказваща, че Кънингтън е идиот. Как Пийл и консерваторите биха те приели?

— Чудесно. Не се и съмнявам! Каква новина, Дърк, приятелю мой?

Чу се шум пред вратата и Брок се втурна в каютата, докато нещастният часовей напразно се опитваше да го спре. Струан стана за част от секундата, готов да извади ножа си.

Лицето на Брок бе изкривено от злоба.

— Женени ли са?

— Да.

— Горт убит ли е?

— Да.

— Кога се очаква „Уайт уич“?

— Преди мръкваме може би. Трябваше да отплава сутринта.

— Първо ще говоря с Лайза. После с тях двамата. След това, бога ми, ще разговарям с тебе.

И той изхвъркна от каютата.

— Разпасан негодник! — възмути се Лонгстаф. — Можеше поне да почука!

Струан се отпусна, както котка се отпуска след преминала опасност — мускулите — освободени от напрежение, готови да се свият при следваща заплаха, очите — неизменно търсещи опасността.

— Няма защо да се страхуваш от Кънингтън, Уил. С него е свършено.

— Да, разбира се, Дърк. Дяволски щастливо отървяване!

Той погледна към вратата, спомни си за боксовата среща и бе убеден, че бой между Дърк и Брок би бил също така опасен.

— Какво иска Брок, а? Дали няма намерение да те предизвика? Разбира се, той е научил за скарването ти с Горт. Лошите новини се разпространяват бързо, нали? Неприятна разправия! За щастие той бе убит от други.

— Да — каза Струан.

След преминалата опасност той почувства леко неразположение и слабост.

— Как им хрумна на тези млади идиоти да избягат и да се оженят? Наистина Брок има право да бъде разярен. Глупаво!

— Не е глупаво, Уил. Това е най-доброто, което те можеха да направят.

— Разбира се. Щом ти го казваш.

Лонгстаф се чудеше дали слуховете бяха верни: тай-пан нарочно бил планирал женитбата и дуела. Тай-пан е достатъчно разумен да не го направи, си каза той. И така — тай-пан срещу Брок.

— Какво ще кажеш за Пийл, Дърк?

— Ти си дипломат, Уил. Дипломатите не трябва да са обвързани с политически партии. Най-малкото, трябва да бъдат уважавани от всички партии.

— Така е. — Лонгстаф широко отвори очи. — Искаш да кажеш — да стана консерватор, да поддържам Пийл?

— Поддържай еднакво вигите и консерваторите. Хонконг е нужен на Англия. Ти представяш Хонконг, Уил. Може би това — Струан Размаха статията — е огромен шанс за тебе. Тази статия доказва не само, че Кънингтън е идиот, но и неразумен бърборко. Шокиращо е да четеш лично послание във вестник.

Тогавя той му разказа за дипломатическото куфарче, но само толкова, колкото да му замае главата.

— Боже мой!

„Ако — мислеше той, — както тай-пан посочи, има копие от секретния доклад с карти на земите по руско-китайската граница и на вътрешността, те биха могли да го доведат до посланически пост и благородническа титла.“

— Откъде ги получи?

— От сигурен източник. — Струан се изправи. — Ще ти ги предам, преди да заминеш. Използвай ги както намериш за добре. Освен много други неща, тези материали непременно ще докажат, че ти си прав, а Кънингтън е сбъркал.

— Ще вечеряш ли с мене, Дърк? — Лонгстаф не се бе чувствал толкова добре от много години насам. — Ще можем да си поговорим за добрите стари времена.

— Не тази вечер, ако ме извиниш. Може би утре?

— Чудесно. Благодаря ти. Много се радвам, че становището ни се потвърждава.

— Накрая има нещо друго, на което веднага трябва да се обърне внимание. Триадите.

— Е?

— Горт Брок бе убит от триади от Хонконг. От Тай Пинг Шан.

— Не думай! Защо?

— Не зная.

Струан разказа каквото знаеше от португалския офицер относно триадите. И за Гордън Чен. Той знаеше, че трябва да предостави тази информация на Лонгстаф. В противен случай, когато това се оповести официално, би изглеждало, че той се опитва да запази сина си. Ако се окаже, че Гордън е замесен с тях, това би го изложило... Ако не, не би имало никаква вреда.

— Невероятно — засмя се Лонгстаф. — Смешна история.

— Да. Не се съмнявам, че е разпространена от неприятелите ми. Но ти издай прокламацията относно триадите и заповядай на майор Търнбул да се разправи с тях. В противен случай проклетите мандарини ще ни се качат на главите.

— Добра идея. Превъзходна, бога ми. Ще извикам Хорацио — по дяволите, аз му разреших две седмици отпуск в Макао. Мога ли да наема Маус?

— Разбира се. Ще ти го изпратя.

Когато Струан си отиде, Лонгстаф се изтегна блажено на бюрото си.

Мой скъпи Уилям — каза той на чашата си. — Чувствам се превъзходно. Ако наистина се разбере, ще бъда радостен да напусна този нещастен остров. Не ме е грижа какво ще стане с него или с търговците, китайците и проклетите триади. — Той отиде до прозореца и се подсмива под мустак. — Ще видим какво точно съдържа дипломатическото куфарче. Когато се завърнем в Англия, ще решим какво да правим. Ако уволнят Кънингтън, ние можем без трудности да се завърнем в Хонконг и това ще бъде много изгодно. Ако Кънингтън остане на поста си, мога да приема, че той е бил прав и да използвам острова като важно обстоятелство. Защото ще имам документите — ключ към спалнята на който и да е секретар по

външните работи и към много чай. — Той се заля от смях. Преди няколко дни специален пратеник дойде от Чинг-со да му предаде, че семената, които Хорацио бе поръчал, ще бъдат доставени по море до две седмици. — Бих казал, Вие свършихте чудесна работа днес, Ваше Превъзходителство!

* * *

На борда на „Рестинг клауд“ Струан намери Мей-мей да лежи в каютата си. Тя изглеждаше много добре и дори по-силна.

— Аз много благодарно щастлива да бъда у дома, тай-пан. Виждаш ли! Твоя майка послушна като моряк. Изпих две чаши синкона и готова да изпие още три.

— Какво? — каза той подозрително.

— Защо, абсолютно вярно. Не гледа така! Аз говоря истина! Да не съм проститутка от Хокло? Или просякиня? Да не съм лъжкиня? Обещанието си е обещание и аз не забравя. Разбира се — продължи тя гальовно, — сега пие отрова с вкус на тор със сок от манго. Макар всички нормални жени веднага мисли за мъже, о, боже, не — това много просто. — Тя тръсна глава с познатата си властност. — Мъже!

Струан скри усмивката и удоволствието си от това, че тя все повече приличаше на себе си.

— Ще се върна по-късно. А ти остани в леглото.

— Хм! Не сдържа ли на обещанията си? Аз не лайно от безполезна костенурка? — Тя протегна ръка като императрица. — Тай-пан!

Той галантно ѝ целуна ръката, тя избухна в смях и го прегърна.

— Върви, сине мой, и без мръсни публични домове!

Струан излезе и отиде в своята каюта. Отключи касата и взе едно от двете копия от документите и картите, които прецизно бе направил. Постави ги в джоба си заедно с малката торбичка с останалата кора от синкона. Той се завърна на катера си.

— „Бостон принсес“! — заповяда той. Това бе името на стария кораб на „Купър — Тилмън“.

Слънцето потрепваше на хоризонта и приличаше така, като че ли някакъв прозрачен воал бе спуснат на небето.

— Какво означава това, Босън?

— Не знае, сър. Виждал така в южни морета преди хубаво и лошо време. Ако луна тази нощ има пръстен, може вали малко дъжд.

Или ще стане по-лошо, помисли Струан. Той се изправи и погледна към западния канал. Нямаше и следа от „Уайт уич“. Добре, помисли той, може би ще останат в открито море и ще пристигнат призори. Все още няма да мисля за тебе, Тайлър.

Катерът се приближи до „Бостон принсес“ — огромен кораб с палуба на три нива, приспособен за търговски цели, постоянно стоящ на котва.

Струан изтича до мостика.

— Искам разрешение да се кача на борда — каза той на американския офицер на палубата. — Може би мистър Купър ще ме приеме. Спешно е.

— Един момент, мистър Струан.

Офицерът слезе долу.

Струан запали пура и хвърли клечката кибрит през борда. „Чайна клауд“ се отправяше към дълбоките води срещу Хепи вели, където щеше да остане на котва.

— Здравей, тай-пан — каза Джеф Купър, като излезе бързо на дека. — Предполагам, че си чул какво е направил този кучи син Кънингтън? Много съжالياвахме, когато научихме за дуела и всичко останало. Тези, двамата луди, наистина ли избягаха?

— Да. Как е Уилф?

— Мъртъв.

— Проклятие! Кога умря?

— Преди три дни.

— Да слезем долу, а?

— Добре. Вярно ли е, че Лонгстаф е уволнен, а договорот — анулиран?

— Това нищо не значи. Просто глупав политически гаф. Сигурен съм, че ще бъде коригиран.

Купър го поведе надолу. Главната каюта бе луксозна.

— Бренди?

— Благодаря. — Струан прие. — Наздраве.

— Наздраве.

Струан отвори малката торбичка и извади синкона.

— Виждаш ли това, Джеф? Това е кора. Кора от синкона. Понякога наричана „йезуитска“ кора. От нея се прави чай и с него се лекува малария.

— Сигурен ли си?

— Да. Така се излекува моята метреса. Това е частен въпрос. Но със сигурност синконата лекува малария.

Купър взе парченце кора с треперещи пръсти.

— О, за бога, тай-пан, разбираш ли точно какво си направил? Разбираш ли какво казваш?

— Да. Маларията е разпространена по целия свят — в Щатите цяла Флорида и голяма част от Луизиана са пламнали. Аз зная лекарство против тази болест и зная как да го намеря. За какво ти говори това?

— Служба в полза на човечеството — богатство за всеки, който пръв се заеме с това.

— Да, момчето ми. Предлагам ти съдружие. — Струан постави кората обратно в чантата, внезапно се натъжи. — Каква ирония, нали? Преди няколко седмици тази кора можеше да спаси Роб и малката Карин. Всички останали — дори Уилф, въпреки че го ненавиждах.

— Смъртта му бе мъчителна — каза Купър.

— Съжалявам за това. — Струан отпи глътка бренди и приключи с миналото. — Предложението ми е просто. Ще организираме нова специална компания за доставка на синкона. Участието ни ще бъде с равни капитали. Четирима директори — ти и посочен от тебе втори директор, аз и Кълъм. Ти ще управляваш компанията. Аз ще осигурявам доставките — къде, как и какво да се прави, а ти започваш планирането от утре.

Купър подаде ръка.

— Споразумението е сключено.

Струан му разказа как и с кого е успял да намери синкона, както и за кораба, който бе наел и който утре щеше да отплава от Макао за Перу.

— Епископът ми съобщи, че отец Себастиан ще замине. Предлагам да дублираме кораба, за да избегнем рисковете. Компанията ще поеме разноските по първия кораб и да наемем втори директно от Америка. Ще наемем двама доктори и двама бизнесмени, които ще заминат с кораба и ще проучат всички подробности около синконата.

Веднага след тръгването на американския кораб ще оповестим новината в Щатите чрез твоите хора. Ще имаме добър аванс пред нашите конкуренти и ще осигурим облога ми с епископа. Веднага ще разпространим новината и тук, за да се освободим от проклятието на Хепи вели. И колкото е възможно по-скоро в Европа. Докато нашите кораби се завърнат, докторите по целия свят ще плачат за синкона. Моите кораби ще правят доставки за Британската империя, а ти ще се ангажираш с американския континент. Ще си поделим останалия свят. Само в Южна Италия бихме могли да продадем тонове синкона.

— Кой друг знае за това?

— Само ти. Днес. Тази нощ аз ще подшушна нещо за това на Скинър, ако го намеря. И така, свършихме с бизнеса. Сега, как е Шиваун?

— И добре, и зле. Тя прие факта, че е сгодена. Но трябва да призная, че колкото и да я обичам, тя не ме обича.

— Ще откупиш ли активите на Тилмън?

— Не, ако Шиваун се ожени за мене. В противен случай би било грешка да го направя. Понеже Уилф почина, трябва да намеря друг партньор. Това ще означава да отстъпя част от акциите си — ти познаваш отлично проблемите.

— Да. Какви са намеренията на Сергеев?

— О, той е още тука. Кракът му не го притеснява много. Често се срещаме с него. Вечеряме заедно два-три пъти седмично. — Купър леко се усмихна. — Той е много привързан към Шиваун, а, изглежда, и тя го харесва. В момента тя е на неговия кораб.

Струан поглади брадата си умислено.

— Тогава ще ти предложи нещо друго. По-опасно от синконата.

— Какво?

— Изпрати Шиваун у дома за една година. Дай ѝ възможност да размисли. Тя е от добро потекло. Ако пожелае да се върне в края на годината, бракът ти с нея ще бъде щастлив. В противен случай — дай ѝ свободата. Кажй ѝ, че независимо от всичко, ти ще продължиш да изплащаш „дела“ на баща ѝ. Братята ѝ могат да пропаднат. Не забравяй, че можем добре да използваме влиянието на сенатор Тилмън във връзка с новото ни начинание. Парите, които ще му дадеш, няма да бъдат хвърлени на вятъра.

Купър тръгна към бюрото си, за да си вземе пура и да спечели време. Защо тай-пан предлага това? Не планира ли той да тръгне след нея?! Не, за него е излишно да действа със заобикалки: ако ѝ даде знак, тя би се отзовала веднага.

— Трябва да помисля за всичко това, тай-пан — каза той. — Пура?

— Не, благодаря. И когато обмислиш това, прибави още един риск. Поискай от Сергеев да ѝ предложи да замине с неговия кораб с придружител, разбира се.

— Ти си изгубил ума си!

— Не, момчето ми. — Струан извади копията от документите, превързани грижливо със зелена лента. — Прочети това.

Купър взе пакета.

— Какво е това?

— Чети. Не бързай.

Купър седна на бюрото си и отвори пакета.

Добре, разсъждаваше Струан, въпросът със синконата е поставен. А Кълъм? Може би той е прав да иска съдружник. Джеф е подходящият съдружник. Струан — Купър — Тилмън. Поне Струан — Купър. Засега можем да забравим за Тилмън. Защо не? Това е много изгодно за Джеф. Ние печелим предимство пред двете Америки. Джеф е вещ и праволинеен. Той е добър избор. Лонгстаф? За Лонгстаф се погрижих повече от достатъчно. Ако не е под пряко наблюдение, той веднага ще направи това, което следващият силен мъж му каже. А Скинър? Досега той се проявява добре. Блоър? Трябва да се проучи. Маус също. Друго? Домът и Мей-мей. Може би Орлов беше прав. Може би всичко, което усещаш, е морето, което те поставя на изпитания. Ти добре вложи парите си. Не се отказвай лесно от това.

Мисълта му безжалостно се насочи към Брок: да, той трябва да бъде убит. Лайза бе права. Щом това веднъж започне, навярно никога няма да спре. Или ще завърши със смъртта на двамата.

— Истина ли е това? — Купър бе прочел цялото досие.

— Източникът може да бъде наречен „сигурен“. Какво мислиш за това?

— Дяволска работа. Очевидно Сергеев е човекът, без съмнение един от тях, изпратен да разследва „британската сфера на влияние“ в Азия и да проучи начините за емиграция в Руска Аляска. — Купър

поразмисли, после продължи: — Какво да направим във връзка с това? Добре, ще следвам предложението ти относно Шиваун. Сергеев с удоволствие би я придружил до Америка. Тя ще го подмами открито или неусетно и ще го заведе във Вашингтон. Баща ѝ, на когото ще бъде предоставена тази информация, дискретно ще каже на Сергеев, е Съединените щати са сериозно загрижени от поведението на Русия и желаят тя да остане във Вашингтон, доктрината Монро и т.н. Това ли имаш предвид?

— Ти си умен мъж, Джеф.

— След тази информация лорд Кънингтън ще изглежда като идиот.

— Така е.

— И прави нуждата от Хонконг и огромното му значение очевидна.

— Да.

— Сега трябва да решим по какъв начин незабавно и безопасно да предадем тази информация в ръцете на сенатора. Това ще увеличи политическия му престиж извънредно много и той ще я използва докрай. Защо не рискуваме да посветим Шиваун във всичко това или просто да ѝ дадем едно копие от досието, което да предаде на баща си?

— Аз не бих ѝ позволил да прочете досието, нито бих ѝ казал за какво се отнася. Все пак тя е жена. Жените обикновено са непредвидими. Току-виж се влюбила в Сергеев. Тогава тя може да опропасти Съединените щати, защото според женската логика жената трябва добре да покровителства партньора си, независимо от наследство или каквото и да било друго. Катастрофално би било Сергеев да разбере, че ние знаем всичко, което е в досието.

— Бих искал да помисля за всичко това — каза Купър. Той завърза отново пакета и го подаде на Струан. — Може да ти прозвучи при повдигнато, тай-пан, но моята страна знае как да ти се отблагодари.

— Не искам благодарности, Джеф. Навярно ще ни бъде от полза, ако сенаторът Тилмън и другите дипломати започнат да осмиват глупавото управление на нашия район от страна на лорд Кънингтън.

— Да. Считай, че това е уредено. Впрочем, ти ми дължиш двадесет гвинеи.

— За какво?

— Не си ли спомняш нашия облог? По въпроса коя бе голата жена? Първия ден, Дърк. Картината на Аристотел, отстъпването на острова, не си ли спомняш?

— Да. Коя бе тя? — попита Струан.

Двадесет гвинеи срещу честта на една лейди не е толкова много, помисли той. Да, по дяволите, но тази картина ми харесва.

— Шиваун. Тя ми каза преди два дни. По-точно, каза ми, че ще отиде при художника да я нарисува. Както дукесата на Алба.

— Ще ѝ позволиш ли?

— Не зная.

Лицето на Купър се набръчка от мъчителна усмивка, която за момент промени обичайното му тревожно изражение.

— Пътуването по море ще го предотврати, нали?

— Не с това момиче. Утре аз ще изпратя пакета. Доколкото си спомням, загубилият облога трябваше да накара Аристотел да нарисува печелившия в картината. Смятай го за уредено.

— Може би ще приемеш картината като подарък. Аз ще накарам Аристотел да ни нарисува двамата, а?

— Добре, благодаря ти. Винаги съм харесвал тази картина.

Купър посочи пакета.

— Хайде утре пак да поговорим. Тази нощ ще реша дали да изпратя Шиваун.

Струан помисли за утрешния ден, после подаде пакета на Купър.

— Постави го в касата си. За да сме сигурни.

— Благодаря. Благодаря за доверието, тай-пан.

Струан отиде на брега и се отби във временната канцелария, която бе построена на новата морска площадка. Варгас го очакваше.

— Първо ми кажи всички лоши новини, Варгас.

— Имаме доклад от нашите агенти в Калкута, сеньор. Изглежда, че според последните сведения „Грей уич“ е пристигнал три дни преди „Блу клауд“.

— Друго?

— Цените в строителството са огромни, сеньор. След вчерашната статия във вестника аз задържах всички работи. Може би трябва да съкратим загубите си.

— Продължи веднага всички работи и от утре наеми два пъти повече работници.

— Да, сеньор. Новините от борсата в Англия са лоши. Пазарът е нестабилен. Бюджетът не е балансиран и се очакват финансови сътресения. Разбира се, кражбите са невероятно много. Откакто вие заминахте, имаше три грабежа и бяха направени още една дузина опити за кражби. Две разбойнически лодки бяха заловени и екипажите публично обесени. Между четиридесет и петдесет крадци, разбойници и главорези ги бият с камшици всяка сряда. Не минава нощ, без някоя къща да бъде ограбена. Ужасно. О, между другото, майор Търнбул въведе полицейски час за всички китайци от залез-слънце нататък. Изглежда, че само по такъв начин могат да бъдат контролирани.

— Къде е мисис Куанс?

— Все още на малкия кораб, сеньор. Тя отмени пътуването си до Англия. Говори се, че сеньор Куанс още е в Хонконг.

— Там ли е?

— Не бих искал да вярвам, че сме загубили безсмъртния Куанс, сеньор.

— Какви бяха намеренията на мистър Блоър?

— Той харчи пари, като че ли скалите на Хонконг са от злато. Разбира се, това не са наши пари, а на Жокейклуб — каза Варгас, като се опитваше да не показва неодобрението си. — Разбирам, че не се очакват печалби от клуба, защото всички приходи се изразходват за надбягвания, коне и т.н. — Той избърса изпотените си ръце с носна кърпа. Влажността на въздуха бе голяма. — Научавам, че сеньор Блоър е организиран борба с петли. Под егидата на клуба.

— Добре. Кога ще бъде това?

— Не зная, сеньор.

— Какво прави Глесинг?

— Всичко, каквото един пристанищен майстор трябва да прави. Но чувам, че е разярен срещу Лонгстаф, задето не му разрешава да отиде в Макао. Носи се слух, че ще бъде отзован.

— Маус?

— А, пастор Маус. Той се върна от Кантон и се настани в хотела.

— Защо каза това „а“, Варгас?

— Нищо, сеньор. Просто още един слух — отговори Варгас, притеснен, че си е изгървал езика. — Добре, изглежда... разбира се, ние, католиците, не го харесваме и не сме доволни, че протестантите не вярват като нас в спасението на душите ни. Във всеки случай, той

има обичан от хората последовател, кръстен Хака, наричан още Хунг Хсу Чун.

— Има ли този Хунг Хсу Чун нещо общо с Хунг Мун и триадите?

— О, не, сеньор. Това име често се среща.

— Да, спомням си за него. Висок, особняк. По-нататък.

— Добре, няма много за разказване. Той започна да проповядва между китайците в Кантон. Не е известен като пастор Маус, нарича себе си брат на Исус Христос, казва, че през нощта разговаря с Бога. Той бил новият месия, той щял да очисти храмовете, както преди бил направил това брат му Христос, и още много подобни глупости. Очевидно той е луд. Всичко това би било много забавно, ако не беше толкова оскверняващо.

Струан помисли за Маус. Той го харесваше като човек и го съжаляваше. После отново си спомни думите на Сара. Да, каза си той, ти използва Волфганг по много начини. Но в замяна му даде това, което той пожела — шанса да покръсти езичниците. Без тебе той отдавна щеше да бъде мъртъв. Без тебе... стига за това. Маус сам трябва да намери спасението си. Пътищата към Бога са странни.

— Кой знае, Варгас? Може би Хунг Хсу Чун е това, което твърди, че е. Все пак — прибави той, като видя Варгас да се въздържа — съгласен съм. Това не е забавно. Аз ще говоря с Волфганг. Благодаря ти, че ми каза.

Варгас леко се изкашля.

— Мислите ли, че следващата седмица бих могъл да отсъствам? Тая горещина... хубаво би било да видя семейството си.

— Да. Вземи две седмици, Варгас. И аз мисля, че би било добре португалската общност да има свой собствен клуб. Откривам подписка. Тебе определям за временен касиер и секретар. — Той попълни чек и го откъсна. — Можеш да го осребриш веднага. — Сумата бе хиляда гвинеи.

Варгас бе развълнуван.

— Благодаря ви, сеньор.

— Без благодарности — каза Струан. — Без поддръжката на португалската общност ние не бихме имали никаква общност.

— Но, сеньор, тази новина — тази статия! С Хонконг е свършено. Короната анулира договора. Да удвоя броя на работниците?

Хиляда гвинеи? Не разбирам.

— Хонконг ще живее, докато поне един търговец остане там и поне един кораб е в пристанището му. Не се тревожи. Някакви съобщения за мене?

— Мистър Скинър остави съобщение. Той би искал да ви види, когато ви е удобно. Гордън Чен също.

— Съобщи на Скинър, че ще се отбия в редакцията тази вечер. На Гордън кажи да дойде при мене в осем часа на борда на „Рестинг клауд“.

— Да, сеньор. О, още нещо. Спомняте ли си Рамзи? Морякът, който дезертира? През цялото време живял в една пещера на хълма като отшелник. На върха. Той е оцелял, като крадял храна от рибарското селище в Абърдийн. Изглежда, че е изнасилвил няколко жени там. Китайците го хванали и го предали на властите. Вчера бе осъден. Сто удара с камшик и две години каторга.

— Биха могли и да го обесят — каза Струан. — Той няма да изтрае две години. Затворите са смъртни капани, неописуемо жестоки.

— Да. Ужасни. Благодаря ви отново, сеньор. Нашата общност ще бъде дълбоко признателна — каза Варгас. Той излезе, но почти веднага се върна.

— Извинете ме, тай-пан. Един от нашите моряци е тук. Китаецът Фонг.

— Да влезе.

Фонг влезе тихо и се поклони.

Струан изпитателно огледа набития сипаничав китаец. За трите месеца, прекарани в чужбина, той се бе променил в много отношения. Сега с лекота носеше европейска морска униформа, а плитката коса бе умело прикрепена под кепето му. Английският му бе приемлив. Превъзходен моряк. Послушен, коректен, бързо научаваше всичко.

— Какво правиш извън кораба?

— Капитан казва може отиде на брега, тай-пан. Разходи се по брега.

— Какво искаш, Фонг?

Фонг подаде измачкан лист хартия. Написаното бе с детски почерк. „Абърдийн. Същото място. Осем удара. Ела сам.“ Подписът бе „Бащата на Бърт и Фред“.

— Къде намери това?

— Кули спря мене. Даде мене.

— Знаеш ли какво пише?

— Прочел. Не чете лесно. Трудно, няма значение.

Струан огледа листа.

— Небето. Видя ли го?

— Да, тай-пан.

— Какво ти каза то?

Фонг знаеше, че бе подложен на тест.

— Тайфун — опасност — каза той.

— Колко време ще продължи?

— Не знае. Три дни, четири дни, повече, по-малко. Тайфун. Няма значение.

Слънцето се бе скрило зад хоризонта, бързо се смрачаваше. По брега и по сградите се показваха светлини.

Облаците по небето се сгъстяваха. Огромна и кървава, луната се появи над хоризонта.

— Мисля, че имаш добър нюх, Фонг.

— Благодаря, тай-пан.

Струан размаха писмото.

— Какво ти казва твоят нюх за това?

— Не ходи сам — каза Фонг.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

С настъпването на нощта облачността и влажността се увеличиха. Старите търговци знаеха, че скоро ще завали. Това бе началото на дъждовния период, те очакваха, че този дъжд ще облекчи постоянната задуха за известно време и ще прочисти праха. Ако джос е с тях. Ако той е против тях, може да има и буря. И само от него зависи дали бурята ще премине в тайфун.

— Горещо ми е, тай-пан — каза Мей-мей, като се разхлаждаше с ветрило в леглото.

— На мен също — каза Струан. Той сменяше замърсената си риза с чиста. — Аз ти казвах, че трябва да останеш в Макао. Там е много по-хладно.

— Може да е така, бога ми, но тогава нямаше да имам удоволствието да ти кажа, че ми е горещо.

— Предпочитам те, когато беше болна. Тогава не проявяваше дързост и не правеше вулгарни изказвания.

— Хм! — изсумтя тя. — Не бъди измамен с мене!

— Какво с тебе?

— Измамен, тай-пан. Не знае английски? Кога те няма по цял ден, не трябва безпокоиш за бедна майка. Аз ужасно заета четя твой речник на д-р Джонсън и подобрява знания по варварски език. Всеки знае дума „измамен“. Означава „лъжлив“. Ето какъв си ти, за бог. — Тя пресилено се нацупи и това я направи още по-хубава. — Ти не обожава мен вече!

— Аз имам намерение да поизлъжа задника ти.

Мей-мей пресилено простена, като че ли бе засегната от намерението на Струан.

— Тай-пан иска поиграе, маса? Може, няма значение.

Струан се приближи до леглото, но Мей-мей се отдръпна.

— Тай-пан, това беше шега.

Той я прегърна силно.

— О, момичето ми, ти вече си добре. Това е важното.

Тя бе облякла бледосиня копринена туника, имаше елегантна прическа, а парфюмът ѝ бе опияняващ.

— Да не си посмял да отидеш в публичен дом, а?

— Не ставай глупава.

Той я целуна и след това се облече. Постави ножа си в кобура отзад, а камата в левия си ботуш, завърза здраво косата на врата си с панделка.

— Не режи коса, тай-пан. Остави опашка като цивилизован човек. Много хубав.

На вратата се почука и влезе Лим Дин.

— Маса. Маса Чен тук. Може?

— Може. Каютата горе.

— Ще се върнеш ли, тай-пан?

— Не, момичето ми. Веднага ще отида на брега.

— Кажу ми на Гордън да дойде да ме види — да?

— Да, момичето ми.

— Къде отива?

— Излизам, бога ми. Дръж се добре, докато ме няма. Ще се върна след полунощ. Но ще ти се обадя веднага щом се върна на борда.

— Добре — прошепна тя гальовно. — Събуди ме, ако съм заспала. Твоя майка иска да знае дали лъжлив син здрав и читав.

Той я потупа нежно по рамото и отиде в каютата на горния дек.

— Здравей, Гордън.

Гордън Чен бе облечен в дълга синя копринена дреха и светли копринени панталони. Бе силно възбуден и разтревожен.

— Добър вечер, тай-пан. Добре дошъл. Много съм щастлив за синконата. Как е лейди Т'Чънг?

— Много добре, благодаря.

— Съжалявам, моите усилия останаха напразни.

— Благодаря ти, че си се опитал.

Гордън Чен бе раздразнен, че трябваше да изразходва голяма сума таели при търсенето, но раздразнението му бе нищо в сравнение с тревогата му за Хонконг. Цялата йерархия на Квантунг от триадите силно негодуваше срещу новините от Англия. Той бе повикан от Джин-куа и му бе заповядано да уведоми тай-пана да използва всички възможности на триадите и всички необходими средства — пари, натиск, разширяване на търговията, — за да се предотврати

напускането на острова от варварите и да ги окуражи да останат на него.

— Трябва да ви запозная с много важен въпрос, тай-пан. Иначе не бих се натрапвал. Хонконг. Статията. Вярно ли е всичко това? Ако е вярно, ние сме загубени, разорени.

— Доколкото зная, ти си тай-пан на триадите от Хонконг.

— Какво?

— Тай-пан на триадите от Хонконг — повтори Струан любезно и го запозна с това, което португалският офицер му бе казал. — Глупава история, а?

— Не глупава, тай-пан, а направо ужасна! Шокираща лъжа!

Ако Гордън беше сам, той би оскубал косите си, би разкъсал дрехите си и би крещял от ярост.

— Защо триадите трябваше да убият Горт?

— Не зная. Откъде да знам какво биха могли да направят тези анархисти? Тай-пан на триадите? Аз? Какво мръсно обвинение!

Животът ми не е оценен за пукната пара, крещеше той на себе си. Този проклет предател! Как смее той да издава тайни! Осъзнай се. Тай-пан на варварите те наблюдава и ти по-добре му дай мъдър отговор!

— Просто не зная какво да мисля. О, небеса! Триадите от Тай Пинг Шан под носа ми? Отвратително!

— Имаш ли неприятели, които биха разпространили такава история?

— Трябва да имам, тай-пан. Велики Боже! Чудя се дали... — Бяло то на очите му се показва.

— Дали какво?

— Добре, аз... добре, вие сте ми баща. Дали някой не се опитва да ви атакува чрез мене?

— Това е възможно, Гордън. Възможно е и ти да си шеф на триадите.

— Анархист? Аз?

О, богове, защо ме изоставихте. Само миналата седмица петдесет таела за тамян, дарения и молитви. Не съм ли най-щедрият поддръжник на всички храмове, без да търся лична облага? Нали лично направих дарения на три храма и четири гробища и не осигурих ли свитата на четиридесет и три будистки свещеници?

— Защо трябва да бъда замесен с тези престъпници? С ваша помощ аз забогатявам. Нямам нужда от кражби и грабежи.

— Но ти би искал династията Манчу да бъде отстранена от престола на Китай?

— Манчу или китаец — все ми е едно, тай-пан. Защо трябва да ме занимава такъв въпрос. Това въобще не ме засяга. — „О, богове, затворете си ушите за малко.“ — Аз не съм китаец — аз не съм англичанин. Мисля, че съм последният човек, на когото една тайна китайска организация би се доверила. Това би било опасно, не мислите ли?

— Може би. Не зная. Вероятно ти трябва да похарчиш малко таели, Гордън. Организирай шпионска мрежа. Установи кои са тези хора, кои са лидерите им.

— Веднага, тай-пан.

— За опитен човек като тебе три месеца ще бъдат достатъчни да се открият лидерите.

— Шест месеца — каза Чен бързо, като се опитваше да измиела начин за излизане от клопката, в която бе попаднал.

Сега той имаше една идея. Разбира се. Остави варварите сама да се занимават с противниците на триадите. Ние ще вербуваме шпиони от тях, ще ги внедрим в някоя съставна ложа на триадите и ще ги лансираме с фалшиви церемонии. Превъзходно! После... ще видим. Ще пуснем слух, че действителният лидер на триадите е... кой? Ще помисля за някой неприятел, когато му дойде времето. Тогава ще ги разкрием на варварите като действителни триади и те ще им вземат главите.

— Да, тай-пан, веднага се заемам с това.

— Мисля, че трябва да го направиш. Защото, по един или друг начин, аз ще унищожа триадите.

— Аз ще ви помогна с всичко, което мога — каза Гордън ентузиазно.

Десет глави биха задоволили дори тебе, тай-пан. Жалко, че Чен Шенг има семейство, иначе той би бил идеален избор за „лидер на триадите“. С помощта на джос аз съм следващият, който ще застане начело на „Ноубъл хаус“. Не се тревожи, Джин-куа ще ти помогне да намериш подходящата примамка.

— Тай-пан, да поговорим за по-важни неща. Какво ще кажете за тази статия? Свършено ли е с Хонконг? Заплашени сме да загубим цяло състояние. За нас би било катастрофално да загубим острова.

— Има преди това няколко по-малки проблема. Но те ще бъдат разрешени. Хонконг ще бъде запазен. Това правителство скоро ще падне. Не се тревожи. „Ноубъл хаус“ и Хонконг са неразделни.

Безпокойството на Гордън Чен се изпари.

— Сигурен ли сте? Този Кънингтън ще си отиде ли?

— По един или друг начин. Да.

Той погледна към баща си с възхищение. Да, мислеше той, ако се наложи, дори с убийство. Превъзходно. Той изпитваше желание да каже на тай-пан, че бе елиминирал Горт и по този начин е спасил живота му. Но това може да почака за по-удобен, по-важен момент, каза си той, възрадвам.

— Превъзходно, тай-пан. Признавам, че ми вдъхвате кураж. „Ноубъл хаус“ и Хонконг са неразделни.

Ако не са, ти си загубен, помисли той. Но ти никога повече не трябва да стъпваш на континента. Не, докато тази история с Триадите не приключи. Не. Ти си подходящ за Хонконг. Това е мястото ти или гробът ти.

— Тогава ние бихме могли да разширим дейността си и да рискуваме по-сериозно. Аз ще работя да направя Хонконг много силен. О, да. Успехите ви могат да зависят от мене! Благодаря, тай-пан, за куража, който ми дадохте.

— Моята лейди иска да те види. Слез при нея, а?

— Благодаря. Благодаря също за предупреждението ви за тази нелепа, но опасна история.

Гордън Чен се поклони и излезе.

Струан наблюдаваше сина си много внимателно. Той ли е или не е той? Изненадата може да се окаже истина. Това, което той каза, е доста правдоподобно. Не зная. Но ако това е Гордън, ти трябва да бъдеш много умен, за да го хванеш. А после?

* * *

Струан намери Скинър в печатницата на „Ориентал експрес“. Вътре бе задушно и шумно. Той похвали издателя за работата му.

— Не се тревожи, тай-пан — каза Скинър. — Ще се появи нова статия в утрешния брой.

За доказателство, той подаде един лист на Струан.

— Ще се радвам да свърши това проклето лято. — Той бе облечен с обичайната си черна работна престилка и плътни панталони.

Струан прочете статията. Тя бе изпълнена с нападки и сарказъм и подчертаваше необходимостта всички търговци да се обединят и активно да въздействат на Парламента за компрометирането и отстраняването на Кънингтън.

— Мисля, че тази статия би накарала някои от по-младите да реагират веднага — каза той одобрително.

— И аз мисля така. — Скинър разпери ръце да облекчи палеция сърбеж под мишниците си. — Проклетата горещина! Излагаш живота си на опасност, тай-пан, като се разхождаш сам в нощта — каза той.

Струан носеше тънка риза, ленени панталони и леки ботуши.

— Би трябвало да се обличаш като мене. Ще се потиш по-малко и няма да ти е толкова горещо.

— Не споменавай за тази напаст. Нищо не можеш да направиш срещу горещината — това е тежестта на лятото. Човек е роден да се поти.

— Да. И да бъде любопитен. Ти спомена нещо в бележката си за странна добавка към споразумението на Лонгстаф с вицекраля Чингсо. Каква е тя?

— Просто странна подробност от информацията, която журналистите събират. — Скинър избърза лицето си с кърпа, която остави следи от печатарско мастило, и отново седна на високия стол. Той каза на Струан за семената. — Черници, камелии, ориз, чай и всякакви видове цветя.

— Това е твърде любопитно — каза Струан замислено. — Доколкото зная, Лонгстаф няма слабост към градинарството. Може би това е идея на Синклер — той се занимава с такива работи.

— Или на сестра му. — Скинър погледна към китайските печатари, които работеха на печатарската преса. — Научавам, че тя е много болна.

— Тя се възстановява, щастлив съм да го кажа. Докторът каза, че било стомашно разстройство.

— Чувам, че Брок бил на флагманския кораб този следобед.

— Информацията ти е точна.

— Чудех се дали да не приготвя един некролог.

— Понякога мисля, че хуморът ти не е много забавен.

Капки пот се стичаха по лицето на Скинър и падаха върху нечистата му риза.

— Това не го казах на шега, тай-пан.

— Добре, аз го приемам като шега — каза Струан. — Не е добре да се говори за некролози. — Той погледна пресата, която печаташе утрешния брой на вестника. — Мислех си за Уолън. Лонгстаф наименува стария град Куинс таун. Сега имаме нов град. Може би Уолън ще има честта да избере ново име.

Скинър се усмихна.

— Това добре би го заангажирало. Какво име си избрал, тай-пан?

— Виктория.

— Харесва ми. Виктория, а? С един прост удар Лонгстаф е отстранен. Разглеждай го като „предложение“, тай-пан. Остави това на мене. Уолън никога няма да осъзнае, че това не е било негова идея, гарантирам ти. — Скинър почеса корема си със задоволство. — Кога ще стана собственик на вестника?

— Денят, в който Короната ще приеме Хонконг и договорът бъде ратифициран от двете правителства. — Струан му подаде някакъв документ. — Всичко е написано тук. Моят печат е върху документа. Разбира се, при условие че по това време „Ориентал експрес“ все още представлява интерес за тебе.

— Имаш ли някакви съмнения, тай-пан? — попита Скинър зарадван.

Той ясно виждаше бъдещето. Десет години, си каза той. Тогава аз ще бъда богат! Ще се върна у дома, ще се оженя за дъщеря на благородник, ще си купя имение в Кент и ще основа вестник в Лондон. Да, Морли, стари приятелю — мислеше той, — ти измина дълъг път от алеите на Лаймхаус, това отвратително сиропиталище, и каналджийството. Бог да прокълне тези дяволи, които те родиха и те изоставиха.

— Благодаря, тай-пан. Няма да се откажа, не се страхувай.

— Между другото, една изключителна история може да те заинтересува. Синконата лекува маларията в Хепи вели.

Скинър онемя.

— О, Боже мой, тай-пан, това не е просто история — това е безсмъртие. Каза изключителна? Това е най-голямата история на света! Разбира се — прибави той хитро, — най-важното от историята е дали „тя“ или „той“ бе излекуван.

— Пиши каквото искаш. Само не намесвай мене и моите хора в това.

— Никой няма да повярва, освен ако не видят с очите си излекувания. Докторите ще кажат, че това е безсмислица.

— Да го кажат. Техните пациенти ще умират. Така го напиши! — каза Струан твърдо. — Аз вярвам, че тази история е вярна и затова съм инвестирал голяма сума пари. Купър и аз сме съдружници в бизнеса със синкона. До шест месеца ще имаме на разположение големи количества от нея.

— Мога ли да публикувам това?

Струан се засмя.

— Не бих ти го казал, ако бе тайна.

* * *

Като излезе на Куинс роуд, Струан бе облъхнат от горещината на нощта. Луната беше високо в небето, почти закрыта от облаци. Но все още нямаше ореол около нея. Той тръгна по пътя и стигна до корабостроителницата. Там свърна по една мрачна разровена улица. Изкачи се по малка стълба и влезе в някаква къща.

— Благословени Боже! — каза мисис Фордъринджил. Изкуствените ѝ зъби правеха усмивката ѝ странна. Тя бе в дневната и вечеряше — пушена риба, черен хляб и бутилка английска бира. — Момичета! — извика тя и размаха звънеца, който бе закачен на колана ѝ. — Винаги съм казвала, че няма нищо по-добро от хубаво веселие в топла лятна нощ.

Тя забеляза, че Струан е по риза.

— Няма да се губи време за събличане, това ли е идеята ти, тай-пан?

— Аз дойдох само да видя... твоя гост.

Тя сладко му се усмихна.

— Този стар мръсник злоупотреби с гостоприемството ми.

Четири момичета грациозно влязоха в стаята. Вълнените им кимона бяха на петна и силно миришеха на парфюм и пот. Бяха почти двадесетгодишни — силни, твърди, привикнали с живота, който водеха. Те чакаха Струан да направи своя избор.

— Нели е за тебе, тай-пан — каза мисис Фордъринджил. — Осемнайсетгодишна, хубави крака и много енергична.

— Благодаря, мадам. — Нели направи поклон и големите ѝ гърди изскочиха от кимоното. Тя бе пълничка блондинка, със застарели, хладни очи.

— Искаш ли да дойдеш с мене, тай-пан, любов моя?

Струан даде по една гвинея на всяка от тях и ги отпрати от стаята.

— Къде е мистър Куанс?

— Втори етаж в дъното наляво. Синята стая.

Мисис Фордъринджил го погледна над очилата си.

— Трудни времена, тай-пан. Твоят мистър Куанс яде като кон и говори ужасни неща. Шокиращи за млади момичета. Отдавна ми дължи много пари.

— Откъде намери тези момичета, а?

Тревога се изписа в очите на старата жена.

— Където има пазар на момичета, винаги се намират, нали? От Англия. Някои от Австралия. Оттук-оттам. Защо?

— Колко ти струва една от тях?

— Търговска тайна, тай-пан. Ти имаш твоите тайни, аз — моите.

Тя посочи към масата и смени темата.

— Не искаш ли да вечеряш? Пушената риба е специално приготвена. Домашна. Получих я тази седмица.

— Благодаря, вече съм вечерял.

— Кой ще плати сметката на мистър Куанс?

— Колко?

— Сметката е в него. Научавам, че мисис Куанс е разтревожена.

— Ще обсъдя сметката с него.

— Никога не съм се съмнявала в тебе, тай-пан.

— Умря ли момичето на Горт? — внезапно попита Струан.

Старата жена отново бе образец на любезност.

— Какво? Не зная какво искаш да кажеш. Нищо нередно не става в моето заведение!

Ножът на Струан бе в ръката му и той го опря до набръчкания врат на мисис Фордъринджил.

— Умря ли?

— Не, тук не е умряла. Взеха я от тук. За бога, недей...

— Умря ли или не?

— Чух, че е умряла, но това няма нищо общо с мене...

— Колко ти плати Горт да мълчиш?

— Двеста гвинеи.

— Какво стана с момичето?

— Не зная. Боже, помогни ми, това е истината! Роднини дойдоха за нея. Той им плати по сто никела и те бяха доволни. Взеха я от тук. Тя беше неверница.

Струан прибра ножа.

— Може да се наложи да повториш това пред съда.

— Научих, че този мръсник е мъртъв, затова, мисля, няма да се наложи да го казвам пред съда. А и как бих могла да кажа нещо? Аз не знам името ѝ, не съм видяла трупа ѝ. Ти знаеш как се прави това, тайпан. Но ще се закълна в библията пред Брок, ако това имаш предвид.

— Благодаря, мисис Фордъринджил.

Той се изкачи по стълбите и отиде в синята стая. Белите ѝ стени бяха посивели от нечистотия и ставаше течение — през процеците. Имаше огромно огледало на една от стените и пурпурни завеси висяха набрани около големия афиш. Картини бяха събрани на купчини по пода, други бяха закачени по стените. По пода имаше многоцветни петна от маслени и водни бои. В средата на стаята стоеше триножник, а около него — дузина кутии с бои и четки.

Аристотел Куанс хъркаше в леглото. Виждаха се само носът и нощната му шапка.

Струан взе една счупена кана и я хвърли в стената. Тя шумно се пръсна на малки парчета, но от това Куанс се шмугна по-дълбоко под завивката. Струан взе по-голяма кана и я запрати в стената.

Куанс се изправи и отвори очи.

— Боже, благослови душата ми! Самият дявол в цялата тази светиня!

Той скочи от леглото и прегърна Струан.

— Тай-пан, любими мой покровителю! Моите уважения! Кога пристигна?

— Ставай бързо! Днес пристигнах!

— Чух, че Горт е мъртъв.

— Да.

— Благодаря на Бога за това. Преди три дни този мръсник дойде тука и се кълнеше, че ще ми отреже главата, ако проговоря нещо за момичето.

— Колко ти плати, за да не говориш?

— Нито грош, мръсния му скъперник! Голяма работа, поисках му само сто!

— Как вървят твоите работи?

— Много зле, скъпи приятелю. Тя е още тук. О, Боже, пази ме! Така че трябва да стоя тука. Не смея да излизам.

Куанс скочи отново в леглото, взе една голяма пръчка и удари три пъти по пода.

— Поръчвам закуска — обясни той. — Искаш ли да закусиш с мене? Каж ми сега твоите новини!

— Ти закусваш в 9 часа вечерта?

— Слушай, скъпи приятелю, когато си в публичен дом, действаш като проститутка! — Той избухна в неудържим смях, после се хвана за гърдите. — Бога ми, тай-пан, напълно изтощен човек съм — истински дух на безсмъртния Куанс.

Струан седна на леглото.

— Мисис Фордъринджил ми говори за някаква сметка. Дал съм ти досега цяла торба със злато, бога ми!

— Сметка?

Куанс разрови под възглавницата, размести наполовина изяден сандвич, две книги, няколко четки за рисуване, парчета от дамско бельо и накрая намери листчето със сметката. Той го пхна в ръцете на Струан.

— Виж с какво те е задължила тази използвачка.

— Искаш да кажеш, тебе е задължила — каза Струан. Той прочете сметката. — Всемогъщи боже!

Сметката бе за четиристотин и шестнадесет лири, четири шилинга, четири пенса и един фардинг. Седем шилинга и шест пенса

дневно за квартира и храна. Сто и седем лири за бои, четки и платна. Следваше точка „Други разходи“.

— Какво, по дяволите, е това „други разходи“?

Куанс прехапа устни.

— Уверявам те, тъкмо това исках да разбере от старата кучка.

Струан излезе на стълбите.

— Мисис Фордъринджил! — провикна се той.

— Викаш ли ме, тай-пан? — извика любезно тя.

— Да. Ела горе, моля те.

— Трябвам ли ти за нещо? — попита още по-любезно тя, като влезе в стаята.

— Какво, по дяволите, означава това? — Струан показва сметката, като я погледна застрашително. — „Други разходи“ — почти триста и двадесет лири!

— А! — отвърна тя компетентно. — Търговия, тай-пан.

— А?

— Мистър Куанс обича компаниите по всяко време и това са разноските за времето, през което той се ползва от нашите грижи. — Тя подсмръкна недоволено. — Ние водим съвсем точно нашите книги. Сметката е коректна до последната минута.

— Лъжи! — извика Куанс, възмутен. — Подправила е книгите, тай-пан. Това е изнудване!

— Изнудване? — запротестира мисис Фордъринджил. — Защо ти... ти... аз и моите момичета те спасихме от най-лошото, по-лошо от смъртта, за втори път на всичко отгоре!

— Но триста лири? — каза Струан.

— За бога, всичко е точно. Той обича да ги рисува, също така да... моята книга е най-добре водената в цяла Азия! Така е!

— Това е невъзможно! — настоя Струан.

Куанс се изправи в леглото, постави едната си ръка на сърцето, а с другата посочи към жената.

— Аз отказвам цялата тази сметка от твое име, тай-пан. — Беше се надул като паун. — Това е използвачество!

— О, така ли? Добре, аз ще ти го кажа направо в лицето, стар глупак и мръсен негодник, отивай си веднага! Аз ще се обадя на тази жена още тази нощ! Момичета! — извика дребната жена и нервно тръгна напред-назад из стаята.

— Добре, мисис Фордъринджил, не е нужно да се караме — каза нерешително.

Осем момичета дотичаха в стаята.

— Вземете ги веднага и ги занесете в моята стая — заповяда тя, като сочеше боите, четките и картините. — Няма повече кредит. Те са мои, докато сметката не бъде платена напълно! — И тя изскочи навън от стаята.

Куанс скочи от леглото, както бе по нощница.

— Момичета! За бога, няма нищо да вземате!

— Бъди добро момче — каза Нели спокойно. — Щом мадам казва да ги вземем, даже и Бог да беше тука, пак трябва да ги вземем!

— О, да, сладур — обади се друго от момичетата. — Нели го каза съвсем точно.

— Един момент — каза Струан. — Мистър Куанс получи някаква сметка. Това е причината за тази разправия. Мис Нели, а-а... била си... била ли си с него?

Нели се обърна към Струан.

— Дали съм била с него, тай-пан? Нашият скъп мистър Куанс има такива силни желания, каквито и в библията не са описани.

— О, да, тай-пан! — обади се друго момиче. — Понякога обича да бъдем две заедно с него. О, той е много специален!

— За да ги рисувам, за бога! — извика Куанс.

— О, не си криви душата, мистър Куанс! — каза Нели. — Не бяхме само за рисуване!

— Той ни рисува само част от времето, което прекарваме с него — обади се трето момиче.

— Кога? — попита друго момиче. — Никога не ме е рисувал!

— За бога, това са лъжи! — запротестира Куанс и се обърна към Струан, но като видя изражението на лицето му, трепна и се сви в леглото. — Виж сега, тай-пан — умолително каза той. — Да не избързваме! Човек не може да се въздържа, ако е... популярен.

— Ако мислиш, че ще плащам за оргиите ти, не си с всичкия си!

— Какво е това „оргии“? — попита Нели с възмущение. — Ние сме уважавани момичета. Не обичам мръсни думи!

— Това не е мръсна дума. Означава „забавление“ — каза Куанс с пресипнал глас.

— О! — каза тя и се поклони. — Извини ме, тай-пан!

Куанс отново сложи ръка на сърцето си и завъртя очи.

— Тай-пан, ако ме изоставиш, с мене е свършено. Ще отида в затвора за дългове! Моля те... — Той слезе от леглото и падна умолително на колене. — Не обръщай гръб на стария си приятел!

— Ще уредя тази сметка и ще взема всичките ти картини като залог за този заем. Но е за последен път. Разбра ли, Аристотел? По вече няма да плащам!

— Бог да те благослови, тай-пан! Ти си истински принц!

— О, да! — каза Нели и боязливо се приближи до Струан. — Хайде, любов моя! Ще платиш на мадам, а това ще бъде за сметка на заведението.

— Не искаш ли да дойдеш с мене? — попита едно от момичетата. — Разбира се, Нели е по-опитна.

Всички погледнаха с очакване и надежда към Струан.

— Аз бих препоръчал... — започна Куанс, но строгият поглед на Струан го прекъсна. — Винаги, когато ме погледнеш така, тай-пан, имам чувството, че умирам. Отчаян. Загубен. Изоставен.

Въпреки раздражението си, Струан се засмя.

— Дявол да те вземе!

И той се отпрати към вратата. Но една внезапна мисъл го накара да се спре.

— Защо тази стая е наречена синя?

Нели се наведе и взе нощното гърне под леглото. То бе синьо.

— Мадам въведе тази мода, тай-пан. Всяка стая има различен цвят. Моят е зелена.

— Аз получих старата златиста стая — каза друго момиче. — Съвсем не подхожда на една лейди!

Струан поклати глава в недоумение и излезе.

— Внимание, госпожици! — прошепна Куанс развълнувано и всички го погледнаха с нетърпеливо очакване. — Понеже всички задължения са изчистени, предлагам ви скромно тържество след закуска.

— О, добре! — казаха момичетата и се скупчиха около леглото.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В полунощ лорчата се приближи до плажа на Абърдийн. Струан скочи в плитчината, последван от Фонг. По-рано той тайно бе разположил хората си около кладенеца в западния край на плажа. Тръгна към него и разклонението на пътеката. Фонг носеше фенер и много се безпокоеше.

Луната бе скрита зад нисък облак, но все пак слаба светлина проникваше през него. Въздухът бе влажен и тежък. Стотици сампани се промъкваха през тесния провлак като дървояди. Само фенерът на Фонг едва разкъсваше тъмнината. Тишината се нарушаваше от лай на кучета.

Селото също се спотайваше тревожно. Като стигна до кръстовището, Струан внимателно огледа околността и се ослуша. Имаше усещането, че от сампаните много очи го наблюдават. Той намести pistolетите в колана си, за да избегне светлините на фенера, който Фонг бе поставил на капака на кладенеца.

Тишината бе тягостна. Изведнъж Фонг се вцепени и посочи с трепереща ръка. Отвъд кръстовището, на пътеката, лежеше някакъв чувал. Изглеждаше като чувалите за ориз. Струан, с готови за стрелба pistolети, даде знак на Фонг да върви напред. Той не му се доверяваше напълно. Фонг тръгна ужасен. Когато стигнаха до чувала Струан подаде камата си на Фонг.

— Отвори чувала!

Фонг коленичи и го разряза. Отдръпна се ужасен. В чувала бе Скрагър. Краката, ръцете и езикът му бяха отрязани, очите — извадени. Отрязаните крайници бяха обгорени.

— Чудесна нощ, приятелю!

В зловещата тъмнина се разнесе жлъчният смях на У Куок. Струан скочи на крака.

Струваше му се, че смехът идва от сампаните.

— Какво искаш, проклет дявол! — извика Струан.

Последва поток от крясъци на китайски. Фонг пребледня. Той изкрещя нещо, също на китайски, със сподавен глас.

— Какво каза той?

— Той... У Куок казва да отида... там.

— Ще стоиш, където си! — каза Струан. — Какво искаш, У Куок? — извика той към сампаните.

— Тебе жив! За Кемой, бога ми! Тебе и твоите мръсни фрегати!

Човешки силуети прииждаха по хълма от сампаните с копия и кинжали. Струан изчака, докато можа да различи първия от пиратите и го повали с един изстрел. Незабавно засвистяха куршуми от пушките на хората на Струан. Страшни писъци отекваха в нощта. Първата вълна от двадесет-тридесет пирати бе покосена.

Втора вълна от крещящи убийци се втурна към пътеката. Отново бяха посрещнати с ожесточена стрелба. Само четирима от тях успяха да стигнат до кладенеца. Струан съсече един, Фонг — втори, а изстрели от пушките улучиха другите двама. Отново настъпи тишина.

— Чума да те порази, приятелю!

— И тебе, У Куок! — изрева Струан.

— Моята флота пак ще дойде, ще убия Лъва и Дракона!

— Излез от мишата си дупка и застани срещу мене! Ще те убия! Отрепка!

— Когато те хвана, ще умреш, приятелю. Един крайник на седмица. Този негодник живя пет-шест седмици, но ти ще имаш цяла година, за да умреш. Ще се срещнем лице в лице след една година, ала не и по-рано!

Разнесе се зловещ смях, после настана тишина. На Струан много му се искаше да стрелят по сампаните, но знаеше, че на борда им има стотици мъже, жени и деца.

Той погледна към полуотворения чувал.

— Вдигни го, Фонг!

После извика към хората си наоколо:

— Обратно на лорчата, момчета!

Струан охраняваше Фонг по пътя към лорчата. Когато стигнаха в открито море, той завърза чувала с верига, прочете молитва над него и след това го хвърли в дълбоките води. Мълчаливо го наблюдаваше, докато изчезваше сред кръгове морска пяна...

На Струан му се искаше да може да каже на Скрагър за сбогуването си със синовете му.

Той ги бе оставил на грижите на капитана на Уампоа с писма до агентите на „Ноубъл хаус“ в Лондон. На тях той възлагаше отговорността за момчетата и образованието им.

— Добре, всичко хубаво, момчета. Когато се завърна у дома, ще дойда да ви видя.

— Мога види вас, капитан, сам? — попита малкият Фред, като едва сдържаше сълзите си.

— Да, моето момче. Ела!

Струан го заведе в една от каютите. Евроазиатецът Бърт се почувства притеснен, оставен сам. У Пак не изпускаше ръката на Бърт.

— Да, Фред? — каза Струан, след като вече бяха сами в каютата.

— Мой баща казал, ние има ново име, преди напуснем домашни води, капитан.

— Да. То е написано на документите ви. Казах ти миналата нощ. Не си ли спомняш?

— Извинете, не, капитан. Аз забравя. Моля, мога науча име отново?

— Ти си Фредерик Макструан — каза той.

Струан харесваше това момче. Досегашното му име също му харесваше.

— Бърт ще се казва Бърт Чен.

— О! — каза момчето. — Сега аз запомни. Но различни защо? Аз и мой брат?

— Добре, вие имате различни майки, нали? Това е причината — обясни Струан, като галеше момчето по главата и с остра болка си спомняше за загубата на собствените си синове.

— Да, но ние останем братя, ваша милост! — каза Фред и този път не можа да сдържи сълзите си. — Извинете, не можем има също име? Чен хубаво име. Фредерик Чен хубаво име, тай-пан.

И така, Струан трябваше да смени документите му с нови. Капитанът на кораба завери подписа му.

— Момчета, сега и двамата сте Макструан. Албърт и Фредерик Макструан.

Двете момчета заплакаха от щастие и прегърнаха Струан.

* * *

Струан влезе в кабинета си и се опита да заспи. Но сънят не идваше. Ужасният край на Скрагър го бе разстроил. Той знаеше, че тези мъчения бяха любимата практика на У Фанг Чой, бащата на У Куок и дядо на малкия У Пак. На жертвата, която предстоеше да бъде разчленена, предоставяха три дни — време, през което тя трябваше да избира кой крайник да ѝ бъде отрязан пръв. През третата нощ изпращаха приятел на нещастника да му пошепне в ухото, че помощта идва. Така жертвата трябваше да избере този крайник, без който „полесно“ би дочакала помощта. После му отрязваха избрания крайник. Пак някой му пошепваше, че помощта пристига. Но тя никога не идваше. Само истински силен мъж можеше да издържи две ампутации. Струан стана и излезе на палубата. Имаше слабо вълнение, но облаците се бяха сгъстили. Луната бе изчезнала. Имаше прилив, но морето бе безопасно.

— Утре ще вали, мистър Струан — каза Кудахи.

— Да — потвърди Струан.

Той впери очи на изток. Усещаше, че морето го гледа.

* * *

— Върховна лейди! — каза А Сам, като събуди Мей-мей. — Катерът на татко пристига.

— Лим Дин подготви ли банята му?

— Да, мамо. Той се качи горе да го посрещне. Да събудя ли втора майка?

Ин-хси спеше в леглото в другия край на каютата.

— Не, легни си. Но първо ми дай гребена и четката за коса. Провери дали Лим Дин е приготвил закуска за татко. Може да е гладен.

Мей-мей полегна отново и си спомни какво ѝ бе казал Гордън Чен. „Отвратителен убиец! Да обвинява сина ми, че бил замесен в някаква тайна организация! Платиха му повече, отколкото трябват, за да мълчи и да умре спокойно! Какъв абсурд!“

Тя внимателно стана от леглото. За няколко секунди почувства краката си слаби и несигурни. След това се съвзе и се изправи стабилно.

— О, сега съм по-добре! — извика тя.

Мей-мей отиде пред огледалото и критично се огледа.

— Изглеждаш остаряла — каза тя на образа си.

— Съвсем не си остаряла. И не трябва да ставаш от леглото — обади се Ин-хси от своето. — Нека аз да ти оправя косата. Татко върна ли се? Толкова се радвам, че си по-добре. Ти наистина изглеждаш много добре.

— Благодаря ти, сестро. Лодката му сега пристига.

Мей-мей позволи на Ин-хси да ѝ направи прическата.

— Благодаря ти, скъпа.

Тя се напръска с парфюм и се върна в леглото освежена. Вратата се отвори и с тихи стъпки влезе Струан.

— Защо не спите? — попита той.

— Исках да те видя здрав и читав. Банята ти е готова. Закуската също. Много се радвам, че се завърна невредим!

— Мисля да се върна при тебе след няколко часа. Ти трябва да спиш, моето момиче. Ще закусим заедно, когато се събудя. Казах на Лим Дин да не ме събужда, освен ако няма нещо спешно.

Той бързо я целуна, малко смутен от присъствието на Ин-хси. Мей-мей забеляза това и леко се усмихна. „Колко са интересни тези варвари!“

Струан кимна с глава към Ин-хси и излезе.

— Слушай, скъпа сестро! — каза Мей-мей, когато вече бе сигурна, че Струан не може да я чуе. — Изкъпи се в парфюмирана вода и когато татко заспи дълбоко, иди в леглото му и спи с него.

— Но, Върховна лейди, сигурна съм, че досега татко с нищо не е показал, че ме желае. Аз го наблюдавах много внимателно. Ако отида, без да съм поканена... аз... може да се ядоса и да ме изгони. Тогава ще се чувствам много неудобно и с тебе, и с него.

— Ти просто трябва да разбереш, че варварите са много различни от нас, Ин-хси. Тяхната представа за удобство не е като нашата. Направи както ти казвам. Той ще се изкъпе и ще си легне. Чакай един час и иди при него. Ако се събуди и ти заповяда да си отидеш просто прояви търпение и му кажи — Мей-мей премина на английски: — „Върховна лейди ме изпрати.“

Ин-хси повтори няколко пъти английските думи и добре ги запомни.

— Ако това не помогне, върни се при мене — продължи Мей-мей — Няма никакво неудобство, уверявам те. Не се плаши. Познавам добре татко. Ние не трябва да го оставим да посещава публични домове. Той е ходил в един от тях миналата нощ.

— Не! — каза Ин-хси. — Неудобно ми е. О, скъпа! Татко сигурно се отвращава от мене. Може би ще направиш по-добре да ме продадеш на някой гробокопач.

— Хм! Аз бих му дала каквото му е нужно, ако бях добре. Не се тревожи, Ин-хси! Той още не те е видял! Казвам ти. Той е варварин. Отвратително е, че той ходи в публичен дом, след като ти си тука, дори А Сам.

— Съгласна съм. О, лош човек!

— Всички са лоши, скъпа — каза Мей-мей. — Аз се надявам, че той е много уморен и няма да те изгони. Просто спи в леглото му. С татко ние трябва да работим усърдно. Даже на тази възраст, той е още много стеснителен в любовта.

— Знае ли, че не съм девствена? — попита Ин-хси, като милваше Мей-мей по главата.

— Той е достатъчно млад все още, за да няма нужда девственици да го възбуждат, скъпа сестро. Но е достатъчно стар, за да няма търпението да научи една девственица как да се люби. Просто кажи му: „Върховна лейди ме изпрати.“

Ин-хси отново повтори английските думи.

— Ти си много хубава, сестро. Хайде сега! Почакай един час и после иди при него.

Мей-мей затвори очи и се настани удобно в леглото.

* * *

Ин-хси се взираше в Струан. Едната му ръка бе отпусната върху възглавницата. Той бе дълбоко заспал. Завесите на прозорците на каютата бяха плътно спуснати, за да не пропускат светлина след разсъмване. Бе тихо и спокойно.

Ин-хси съблече пижамата си и предпазливо се промъкна под завивките на Струан.

Топлината в леглото я възбуждаше. Тя чакаше със затаен дъх, но ой не се събуждаше. Приблужи се до него, постави нежно ръка върху неговата и отново зачака. Той не се събуждаше. Притисна се плътно до него и постави ръката си върху гърдите му. И пак зачака.

В съня си Струан чувстваше, че Мей-мей е до него. Той усещаше парфюма ѝ, близостта ѝ. Доволен бе, че треската е останала в миналото и тя отново е добре. Те бяха заедно под топлите лъчи на слънцето тя се чувстваше превъзходно. Той я питаше какво би искала за рождения си ден, а тя само се усмихваше и се притискаше до него. Всичко бе като в мъгла — приятно, нереално, но красиво. Той я слушаше с наслада как му говори нежно, после плуваха заедно и това му се видя много странно, защото тя не умееше да плува. Чудеше се кога е могла да се научи. След това лежаха голи на плажа един до друг и той чувстваше близостта ѝ с цялото си тяло. Тя потрепери и той помисли, че пак е в треска. Появи се монахът в расото си с петна от кръв и с чаша в ръка. Мей-мей изпи чая от синкона и треската изчезна. И после стана тъмно. Облаци ги обгръщаха и бе нощ, а трябваше да бъде ден. От вълните Фонг крещеше: „Тайфун!“ Тогава те избягаха от облаците и отново се върнаха в леглото, където бяха в безопасност.

Той се раздвижи. Полузаспал, усети топлината на нежното тяло, което го докосваше. Протегна ръка и обгърна гърдата ѝ. Приятни тръпки преминаха през телата им.

Той лежеше в здрача на стаята и се пробуждаше. Усещаше приятната мекота на гърдата и втвърденото ѝ зърно в ръката си.

Тогава той отвори очи.

Ин-хси стеснително се усмихна.

Струан се подпря на лакът.

— Бога ми, какво, по дяволите, правиш тук?

Ин-хси го погледна в недоумение.

— Върховна лейди ме изпрати.

— Какво? — Струан се опита да дойде на себе си.

— Върховна лейди ме изпрати, тай-пан.

— Мей-мей? Мей-мей? Полудяла ли е? — И той ѝ посочи вратата. — Отивай си!

Ин-хси поклати отрицателно глава.

— Върховна лейди ме изпрати.

— Може и кралицата на Англия да те е изпратила! Отивай си!

— Върховна лейди ме изпрати — нацупи се Ин-хси. После настани удобно главата си на възглавницата и впери поглед в него.

Струан неудържимо се засмя.

Ин-хси бе объркана. „Боже мой! Върховна лейди бе права, варварите са неразбираеми. Но няма да мръдна от леглото му! Как смееш ти да ходиш в публичен дом и да ме компрометиращ, тай-пан? Да не съм някоя стара дропла, за бога? О, не, тай-пан! Няма да се помръдна! Аз съм много хубава, аз съм втора сестра и втора лейди в къщата ти. Това е!“

— О, богове! — каза Струан, като се посъвзе. — Аз ще се ожена за Мей-мей дори ако това е последното нещо, което ще направя в живота си. По дяволите всички други!

Той легна отново и си представи какво ще правят с Мей-мей, когато отидат в Англия. Тя ще бъде сензацията в Лондон... тъй като никога не носи европейски дрехи. Заедно ще шокираме английското общество. Сега бързо трябва да се върна в Англия. Може би ще успея да дискредитирам секретаря по външните работи. Или да спра Уолън. Да. Сега ключът към Хонконг е в Лондон. „У дома — колкото по-скоро, толкова по-добре.“

Той обърна глава и погледна Ин-хси. Сега наистина я видя. За първи път. Тя бе очарователна. Парфюмът и кожата ѝ еднакво го привличаха.

— О, момиченцето ми, изкушението е твърде голямо, за да му устоя.

Тя се притисна до него.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Уайт уич“ влезе в пристанището малко преди обяд. Главната му мачта липсваше, на палубата имаше купчини мачти и усукани въжета.

Брок пристигна с катер точно когато „Уайт уич“ пускаше котва.

— Бога ми, някой трябва да плати за това! — изръмжа той, като стъпи на палубата.

От висящите разкъсани платна по останалите разчупени мачти той веднага разбра, че моряците не са си свършили работата.

— Какво се е случило?

— През деня, сър — каза Майкълмас. Той бе пръв помощник-капитан, набит, със следи от шарка по лицето. — Придружавах мистър Горт. Докато разбере какви бяха намеренията ви. — Огромният му юмрук трепна. — Внезапно ни връхлетя буря на два часа от Макао. Проклетата вихрушка едва не ни обърна. Отнесе мачтата. Петдесет левги изминахме в буря.

Брок сви юмрук и го стовари върху лицето му.

— Не знаеш ли кога идва буря? Не познаваш ли достатъчно този сезон?

— Да, мистър Брок — каза Майкълмас без страх. — Но бурята дойде изневиделица. За бога, не ме упреквайте за бурята!

Юмрукът на Брок изпрати Майкълмас в перилата и той се строполи на пода в безсъзнание.

— Пениуорт! — Брок повика втория помощник — пълен, едър млад мъж. — Ти ще бъдеш капитан до нова заповед! Вдигни котвите за буря! Ще ни трябват за лошо време.

Той забеляза Кълъм на кварталдека. Веднага тръгна към него. Моряците се отдръпнаха от пътя му.

— Добро утро, мистър Брок. Аз исках...

— Къде е мисис Брок?

— Долу, сър. Мистър Майкълмас не бе виновен. Аз също исках...

— Затвори си устата! — отсече Брок и се обърна с гръб към Кълъм.

Той почервения от обида, Брок никога не би обърнал гръб на тай-пана.

— Никой да не слиза на брега! — изкрещя Брок. — Всичко да се изчисти, Пениуорт, или ще те сполети съдбата на Майкълмас. Махни го от кораба ми! — Той се обърна към Кълъм. — С тебе ще поговоря след малко.

— Аз бих искал сега да разговаряме.

— Още една дума, преди да съм готов, и ще те стрия на прах.

Кълъм последва Брок надолу по стълбите. Много му се искаше тай-пан да беше тук. „О, Боже, как ще се оправя с Брок? Защо трябваше да попаднем в тази проклета буря?“

Тес стоеше пред вратата на каютата си. Тя се усмихна внимателно и се поклони, но Брок мина край нея, влезе в главната каюта и затръшва вратата след себе си.

— О, Бог да ни е на помощ, мили! — изплака тя пред Кълъм.

— Не се тревожи. Ще се оправим — каза той, като се опитваше да изглежда спокоен.

Много му се искаше да има пистолет. Той отиде до близката лавица и измъкна от там едно желязно колче за завързване на въжета. После извика Тес в каютата.

— Не се тревожи. Той положи свещена клетва. Той обеща!

— Хайде да избягаме, докато е време — каза тя умолително.

— Не можем сега да избягаме, мила — каза Кълъм. — Не се тревожи. По-добре е сега да се оправим с това. Трябва да го направим.

* * *

— И така, ти допусна Тес да ти се изплъзне и остави този негодник да ти хвърли прах в очите? — каза Брок.

— Да — отговори Лайза, като се опитваше да скрие уплахата си. — Аз ги наблюдавах внимателно и никога не сбърках, но те направиха така, че аз да бъда виновна. Те обаче са женени и ние няма...

— Аз решавам това, за бога! Какво стана с Горт?

Тя му разказа всичко, което знаеше.

— Горт предизвика Дърк Струан — каза Лайза. Тя се страхуваше не само за себе си, но най-вече за Тес, Кълъм и мъжа си. Ако Тайлър

тръгне срещу този дявол, и той ще бъде обречен на смърт.

— Да, Тайлър. Той нанесе на тай-пан ужасни обиди. Удари го с камшик. Публично. Казвах на Горт да почака, да стои тука, докато ти дойдеш, но той ме наби и излезе.

— Какво?

Тя отмести косата си над дясното ухо. Показа се черна подутина със засъхнала по нея кръв.

— Това още ужасно ме боли.

После разкопча блузата си. Гърдите ѝ бяха покрити със синини от побой.

— Той направи всичко това. Твоят син. Той е истински дявол и ти знаеш това.

— За бога, Лайза. Ако той... ако знаех... най-добре би било той да е мъртъв. Но не от убийци, не с поругана чест, бога ми!

С ужасяващо лице той си наля халба бира от стоящото наблизобуренце и Лайза благодари на Бога, че го е напълнила навреме.

— Докторът сигурен ли е, че този негодник няма сифилис?

— Той няма сифилис и не е негодник. Той ти е зет.

— Разбрах това. Бог да го прокълне!

— Тайлър, прости им! Моля те! Той е добро момче, много обича Тес, тя е щастлива и...

— Дръж си езика! — Брок изпи бирата и удари с халбата по масата. — Дърк е планирал всичко това. Знаех го. За да ме предизвика първо той унищожил най-големия ми син, а след това взел дъщеря ми, за да не мога да я оженя, както аз искам. Бог да го порази! Той ми направи всичко това! — Той блъсна яростно халбата на пода. — Ще погребем Горт днес в морето.

— Тайлър, мили мой! — Тя докосна ръката му. — Тайлър, има и нещо друго. Трябва да ти го кажа. Трябва да простиш, ти имаш много да прощаваш. За Нагрек.

— А?

— Горт ми каза какво сте сторили на Нагрек. Това е ужасно, но той го е заслужил. Защото той ходеше с Тес. Да. Изглежда, че Кълъм не знае. Така дъщеря ти ще бъде спасена от ужасна участ.

Мускулите около очите на Брок се свиваха от нервни тикове.

— Какво казваш?

— Истина е, Тайлър — каза Лайза и като че ли уплахата ѝ изчезна. — Най-малко, дай им някакъв шанс. Такава е клетвата и пред Бога! И Бог да ни помага! Прости ми!

Тя закри лицето си с ръце и неудържимо заплака.

Устните на Брок се раздвижиха, но той не каза нищо. Скочи на краката си, пресече коридора и се изправи пред Кълъм и Тес.

Той видя ужаса в очите на Тес. Това го нарани и го направи жесток.

— Ти реши да тръгнеш срещу волята ми. Три месеца бях казал. Но ти...

— О, татко... о, татко...

— Мистър Брок, мога ли...

— Замълчи! Скоро ще говориш достатъчно! А ти, Тес, ти избра да избягаш като евтина любовница. Много добре. Иди да се сбогуваш с майка си! След това няма да имаш нищо общо с нас и ще отидеш на брега с мъжа си.

— О, татко, моля те, изслушай ме...

— Отивай! Аз искам да говоря с него.

— Няма да си отида! — истерично извика Тес. Тя взе желязното колче. — Ти няма да го докоснеш! Ще те убия!

Той измъкна колчето от ръката ѝ, преди тя да разбере, че е мръднал.

— Излизай и върви на брега!

Брок имаше чувството, че преживява някакъв кошмар. Той искаше да им прости, да усети ръцете на Тес около себе си, но нещо в самия него го тласкаше в друга посока и той не намираше сили да му се противопостави.

— Вън, за бога!

— Добре, мила — каза Кълъм. — Иди си събери багажа.

Тя излезе от каютата. Брок удари с крак вратата след нея.

— Аз се заклех да ви дам подслон и сигурност. Но при условие че се ожените нормално.

— Изслушайте ме, мистър Брок...

— Ти слушай, за бога, или ще те смачкам като дървеница. — Пяна от слюнка се появи по устата му. — Аз ти казах честно, като мъж на мъж, три месеца бяха приемливи. Ти каза да. Но не удържа на думата си. Бях ти казал: „Бъди честен, Кълъм!“.

Кълъм не отговори. Той се молеше да запази силата си, но знаеше, че ще загуби. Но ще се опита все пак.

— Така ли е?

— Да.

— Тогава аз мисля, че клетвата ми е невалидна.

— Мога ли да говоря сега?

— Не съм свършил. Освен това ти ме измами с тази женитба. Ще отговориш ли на един въпрос? Пред Бога? Тогава ще бъдем квит.

— Разбира се.

Кълъм искаше да разкаже на Брок всичко относно сифилиса и публичния дом и защо така се е случило.

— Пред Бога?

— Да. Аз нямам какво да крия и...

Брок го прекъсна.

— Баща ти ли планира всичко това? Той ли ти даде идеята за бягство? Като е знаел, че това ще вбеси Горт? До такава степен, че Горт ще го предизвика публично и той по всички правила ще може открито да се бие с него? Пиян ли отиде в публичния дом, без да осъзнаеш къде си и с кого си? Не си длъжен да отговориш. Това е изписано на лицето ти.

— Да. Но трябва да ме изслушате. Има много...

— Това ти отне всичко, което ти бях обещал. Но ще ти кажа честно. Аз съм неприятел на баща ти. На „Ноубъл хаус“ също. Няма да се спра, докато не бъдат унищожени. Сега единственото пристанище е „Брок и синове“. Да, Кълъм, пропаднал Струан! А от днес нататък ти си мъртъв за мене. Ти и Тес.

Той с трясък отвори вратата.

— Вие не чухте моите обяснения! — извика Кълъм. — Това не е справедливо!

— Не говори за „справедливост“ — каза Брок. — Аз ясно ти каза да чакаш три месеца. Казах ти: „Бъди честен.“ Но ти не удържа на думата си. Това не е честно, по дяволите!

Той изскочи навън и Кълъм гледаше след него, разкъсан от облекчение, тревога, срам и омраза.

— Не сте справедлив! — каза той и остана наранен от собствения си глас.

Брок отиде на палубата и моряците се отдръпнаха настрана смутени.

— Пениуорт!

Вторият помощник прекъсна наблюдението на работите по разчистването на палубата и веднага се отправи към Брок.

— Намери Струан! — заповяда Брок. — Кажи му, че ще го чакам в Хепи вели. До неговия и моя пристан. Да. Хълмчето. Кажи му, че ще го чакам на хълмчето — където той е искал да се срещне с Горт.

Разбра ли?

— Да, сър. — Пениуорт прехапа устните си. — Да, сър.

— И ако подшушнеш за това на някой друг, бога ми, ще ти отрежа топките.

Брок тръгна надолу към мостика.

— Кой ще отведе кораба отгук, сър?

— Ти. Ти си капитан на „Уайт уич“. След като предадеш съобщението.

* * *

Струан гледаше с наслаждение Ин-хси. Тя още спеше до него. Той я сравняваше с Мей-мей. А Мей-мей сравняваше с китайската си метреса от преди няколко години. А трите — с Роналда, съпругата си. Толкова различни! И все пак толкова еднакви в много отношения. Учудваше се защо трите ориенталки го възбуждаха по-силно от Роналда — единствената му любов, докато не срещна Мей-мей. И се питаше какво всъщност представлява любовта.

Той осъзнаваше, че трите китайки имаха много общо помежду си: невероятно нежна кожа — като коприна, нрав, преданост и лоялност, каквито не бе срещал преди. Но Мей-мей далеч превъзхождаше другите две. Тя беше съвършена.

Той докосна Ин-хси с любов. Тя помръдна, но не се събуди. Той предпазливо слезе от леглото и погледна през малките прозорчета към небето. То бе покрито с плътни, тежки облаци. Облече се и слезе долу.

— Така — каза Мей-мей. Тя беше елегантна и красива.

— Така — отвърна той.

— Къде е сестра ми?

— „Върховна лейди ме изпрати.“

— Хм! — каза Мей-мей и изправи глава. — Ти просто лъжлив прелъстител и вече не обожава майка.

— Така е — каза Струан, като искаше да я подразни. Тя изглеждаше по-хубава от всякога, леко отслабналото ѝ лице като че ли бе още по-очарователно.

— Мисля да те изпратя обратно! — продължи Струан.

— А, да! Опитай се!

Той се засмя и я взе в ръцете си.

— Внимателно, тай-пан — каза тя. — Хареса ли ти Ин-хси? Много се радвам, че ти е харесала. Сигурна съм в това!

— Искаш ли да станеш тай-еш?

— Какво!

— Добре, ако това не те интересува, никога повече няма да говорим по този въпрос.

— О, не, тай-пан! Искаш да кажеш тай-тай? Истинска тай-тай, според обичая? О, не ме дразниш само? Моля, не измъчвай по такъв важен въпрос!

— Не те измъчвам, Мей-мей. — Той седна на стола, като все още я държеше в ръцете си. — Ще се върнем у дома. Заедно. Ще вземем първия кораб и ще се оженим по пътя. След няколко месеца.

— О, чудесно! — Тя се притисна до него. — Пусни ме за малко.

Той отпусна ръцете си и тя, като се олюляваше леко, се отправи към леглото.

— Там! Аз съм почти оздравяла.

— Сега си легни — каза той.

— Наистина оженим? Според ваши обичаи? И според мои?

— Да. И по двата обичая, ако искаш.

Тя коленичи грациозно пред него, поклони се така, че челото ѝ докосна пода. После събра ръце и каза:

— Заклевам се да бъда достойна тай-тай.

Той бързо я изправи и я постави в леглото.

— Не прави така, моето момиче.

— Направих, защото ти оказа фантастично голямо уважение, което мога да помисля, докато жива.

Тя го прегърна, после леко го отстрани от себе си и се засмя.

— Хареса подарък за рожден ден, а? Затова иска ожени за майка?

— И не, и да. Точно така мисля.

— Тя е хубава. Аз много харесвам. Радвам се, ти харесва също.

— Къде я намери?

— Тя беше държанка в къщата на един мандарин, който умря преди шест месеца. Казах ли ти, че е осемнайсетгодишна? Домакинство обедня и тай-тай поиска от агент да ѝ намери подходящ мъж.

Научих за това и си поговорих с нея.

— Кога? В Макао?

— О, не. Преди два-три месеца. — Мей-мей се сгуши по-близо до Струан. — Говорих с нея в Кантон. Тай-тай на Джин-куа каза за нея. Кога забременях, размислих и повиках. Понеже мъж много сладострастен, може би ходи в публични домове, вместо стои вкъщи. Ти обеща не ходи, но минала нощ отиде. Мръсни проститутки!

— Аз не съм ходил при жена. Отидох да видя Аристотел.

— Хм! — Мей-мей поклати пръст към него. — Ти го казваш. Няма нищо против, но не тези проститутки. О, добре, този път повярва.

— Благодаря ти.

— Ин-хси много хубава, така няма нужда от публични домове. О, толкова щастлива! Пее много добре, свири много инструменти, шие добре и бързо научава нови неща. Уча я на английски. Тя дойде с нас в Англия, А Сам и Лим Дин също. — Тя леко се намръщи. — Но ще връщаме в Китай, нали? Много често?

— Да. Може би.

— Добре. Разбира се, ще връщаме. — Отново се усмихна. — Ин-хси умее прави много неща. Добра в леглото?

На Струан това му се видя забавно.

— Не съм правил любов, ако питаш за това.

— Какво?

— Аз обичам сам да избирам кой и кога да дойде в леглото ми.

— Тя в легло и ти не прави любов?

— Да.

— За бог, тай-пан. Никога не те разбирам. Не желае нея?

— Разбира се, че я желая. Но реших, че сега не бе време за това. Може би тази вечер. Или утре. Когато аз реша. Не преди това. Но високо оценявам грижата ти.

— Кълна се в Бог, ти много особен. Или може бил толкова изтощен с мръсна проститутка, че не бил в състояние прави любов. Така ли?

— Стига вече!

На вратата се почука.

— Да?

Влезе Лим Дин.

— Тай-пан, маса тука. Види тай-пан, може?

— Кой маса?

— Маса Пениуорт.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Струан вървеше нагоре по пътеката, която водеше към хълмчето. Брок бе застанал на сянка до останалата без покрив изоставена църква. Той видя привързаното за ръката на Струан бойно желязо и усети, че му прилошава. И все пак бе доволен, защото рано или късно това трябваше да стане.

Той повдигна края на собственото си бойно желязо, хвана дръжката на ножа с лявата ръка и тръгна напред.

Струан видя Брок веднага щом той излезе от прикритието на църквата и внезапно забрави всичко, което предварително бе планирал. Той се спря. Всичко, което можеше да си спомни, бе, че Брок му е враг, когото той трябва да унищожи. С усилие на волята той се съсредоточи върху задачата си и продължи да се изкачва по пътеката. Мускулите му се свиха от напрежение пред началото на схватката.

Най-после двамата мъже се изправиха един срещу друг.

— Ти си планирал бягството и дуела, нали? — изръмжа Брок.

— Да.

Струан остави вдигнатото си бойно желязо да падне надолу. То зловещо издрънча. Отново трябваше да напрегне съзнанието си, за да си спомни какво бе решил да каже.

Брок стисна здраво дръжката на бойното си желязо, насочи го напред и се приготви за атака.

Струан остана неподвижен. Само очите му зорко бдяха.

— Съжалявам, че Горт умря по този начин — каза той. — Бих се радвал да мога сам да го убия.

Брок не отговори. Но той незабележимо помръдна тялото си. Вятърът, който духаше от изток, развяваше косата му.

Камата на Струан се появи в лявата му ръка и той леко се наведе.

— Тес е заразна.

Брок спря моментално.

— Не е! Докторът каза, че Кълъм е чист.

— Докторите могат да бъдат подкупени — каза Струан, като усещаше, че жаждата за мъст се надига у него. — Тя нарочно бе

заразена!

— Защо ти...

Брок яростно насочи напред бойното си желязо и налетя на Струан. Острието на метала мина на по-малко от инч от очите на Струан. Той отстъпи крачка назад, после сам нападна, но Брок се отмести встрани. Дебнеха се един друг като диви животни.

— От Горт! Това планира Горт! — каза Струан. Предпочиташе да е говорил преди боя. — Чуваш ли? Това бе работа на Горт!

Главата на Брок бе като замаяна. Всичко, за което той можеше да мисли, бе да връхлети върху врага и да го убие.

Отново ожесточено се нахвърлиха един върху друг и отново безуспешно. Брок парира ножа на Струан. Той бързо се изви и се отдалечи. Знаеше, че повече не може да се владее и отстъпи по-далече.

— Горт планира сифилиса!

— Безсрамни лъжи!

Брок тръгна заплашително към Струан.

— Горт даде на Кълъм заразено питие. И възбуждащо питие също. Горт даде подкуп в публичния дом да оставят Кълъм със заразена проститутка. Той искаше Кълъм да бъде заразен! Това бе проклетият ти син! Разбра ли?

— Лъжец!

— Но с милост божия, Кълъм няма сифилис — казах ти го, за да разбереш защо исках да убия Горт. Кълъм няма сифилис! Нито Тес!

— Какво?

— Това е истината, кълна се в Бога!

— Дявол! Измамник! Лъжеш пред Бога!

Струан се отпусна. Брок пристъпи назад и зае нападателна поза. Но Струан не отговори по същия начин. Той бързо влезе през отворената врата в църквата и застана пред олтара.

— Заклевам се пред Бога, това е истината.

Той се обърна и изгуби контрол върху себе си. Целият свят за него бе Брок и изпитваше непреодолимо желание да го убие. Той тръгна с бавни крачки към Брок.

— Горт уби една проститутка в Макао и друга тук! — изсъска той — Това е още една истина. Неговата кръв не е върху ръцете ми, по твоята ще бъде!

Брок се отдръпна от вратата, но очите му не се отделяха от очите на Струан. Вятърът бе спрял и той знаеше, че това е странно изключително странно. Но не обърна внимание на този факт.

— Тогава... тогава ти... си имал причина — каза Брок. — Вземам назад каквото казах. За бога, ти си имал причина.

В този момент той бе вече на открито и спря на безопасно разстояние.

— Вземам назад всичко, което се отнася до Горт. Но това не урежда всичко между мене и тебе.

Яростта му към Горт и Струан не му даваше покой — той знаеше само, че трябва да се бие, да напада, да убива. За да живее.

В този момент Брок почувства по бузите си нов вятър.

Изведнъж главата му се проясни. Той впери поглед към сушата.

Струан бе озадачен от внезапната промяна в поведението на Брок и се колебаеше.

— Вятърът се променя — мрачно каза Брок.

— Какво?

Струан правеше усилие да се съсредоточи и отстъпи назад. Не се доверяваше на Брок.

После и двамата бяха отпозволили очи към континента, като се заслушваха внимателно и следяха вятъра.

Той идваше от север.

— Леко, но постоянно.

— Ще има буря може би — каза Брок. Гласът му го нараняваше, сърцето му трескаво биеше, силите му го напускаха.

— Не от север! — каза Струан, като също чувстваше, че отмалява.

„О, Боже, за момент бях като животно. Но смяната на вятъра...“

— Тайфун!

Те погледнаха към пристанището. Джонки и сампани бързаха стремглаво към брега.

— Да — каза Струан. — Но това бе истината. За Горт.

Брок усети горчилка в устата си и се изплю, за да се отърве от нея.

— Извинявам се за Горт. Да. Той е провокаторът. Мъртъв е, милост няма. — „Къде сбърках? — попита се той. — Къде?“ — Каквото е станало, станало. Аз ти казах моето становище за

уреждането на нещата. Да, сбърках, че те извиках днес, но аз ти казах моето становище в Кантон и не съм го променил. Не съм го променил, както и ти твоето. Но от деня, в който ти дойдеш с камшик в ръка срещу мене, няма спиране. Ти избираш деня, както казах преди. Съгласен? Струан се чувстваше страшно отпаднал.

— Съгласен.

Той се отдръпна назад, отвърза бойното желязо и прибра ножа си. Но не отделяше очи от Брок. Не му вярваше. Брок също прибра оръжията си.

— И ти ще простиш на Кълъм и Тес?

— Те са мъртви за мене, както вече казах. Докато Кълъм не се присъедини към „Брок и синове“, „Брок и синове“ не стане „Ноубъл хаус“, а аз — тай-пан на „Ноубъл хаус“!

Струан захвърли камшика си на земята. Брок направи същото. Двамата мъже бързо тръгнаха от хълма по различни пътеки.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

През целия ден северният вятър се усилваше. На мръкване Куинс таун бе готов с обичайните предпазни мерки. Спуснати бяха щорите на прозорците, вратите — уплътнени и здраво залостени. Тези, които са били предвидливи да си изкопаят мазета, благославяха своя джос. Хората, които живееха в леки постройки или временни жилища, потърсиха подслон в масивни сгради. Но с изключение на „Хепи вели“, имаше малко масивни жилища. Малко мъже поемаха риска да участват в дългите нощни разговори, макар че вече бяха чели в „Ориентал експрес“ за лечението на маларията със синкона. А и синкона още не се намираше лесно.

Всички кораби бяха със свалени платна и всички котви бяха спуснати дълбоко. Разстоянието между тях бе колкото е възможно по-голямо, за да се избегне сблъскване на корабите при силно вълнение.

Някои все пак казваха, че може и да няма тайфун, понеже северният вятър дълго време бе постоянен. Никой не си спомняше тайфун, който да е дошъл единствено от север. Един тайфун винаги бе свързан с вихри и постоянна промяна на посоката.

Дори Струан бе склонен да се съгласи с такова мнение. Никога в подобни случаи барометърът не беше показвал толкова високо налягане. Освен това никога не беше се появявал тайфун без рязко спадане на барометъра.

На мръкване заваля ситен дъжд и донесе облекчение от непоносимата горещина.

Струан внимателно преценяваше опасностите. Ако трябваше да се безпокои само за себе си, той би отишъл на юг в открито море с „Чайна клауд“. Вятърът все още позволяваше това. Би избрал най-подходящия курс и би избягал от тайфуна. Но някакъв вътрешен инстинкт, който той не можеше да си обясни, го караше да не поема такъв риск. Поради това той заведе Мей-мей, Ин-хси, А Сам и Лим Дин в обширната изоставена фабрика в Хепи вели и ги настани на третия етаж. Той усещаше, че вятърът ще попречи на нощните

компании. Мей-мей щеше да бъде на по-безопасно място между стени от камъни и тухли, отколкото в морето. Това бе най-важното.

Кълъм благодари на Струан за предложението му да се подслонят с Тес във фабриката и каза, че предпочита Глесинг пойнт — сградата на шефа на пристанището. Това бе ниска гранитна постройка, в която Глесинг бе предвидил място за Кълъм и Тес.

Струан му разказа за това, което се бе случило на хълма, и че засега някакъв мир бе постигнат. И докато се подготвяше за тайфуна, който можеше и да не дойде, той през целия ден не преставаше да мисли за човешката жестокост.

— Какво става, съпруже? — попита Мей-мей.

— Не зная. Брок, аз, тайфунът — не зная. Май че облаците са много ниски.

— Аз ще ти кажа какво не наред. Ти мислиш твърде много затова, което вече станало. И още по-зле — за това, което можеше стане. Да! Неразумно! Бъди китаец! Заповядвам! Минало е минало. Сключили мир с Брок! Не губи време като запечена кокошка. Хапни нещо, пий малко чай и прави любов на Ин-хси!

Тя се засмя и извика Ин-хси, която бързо изтича през огромната стая, седна на леглото и хвана ръката ѝ.

— Погледни я, за бога! Аз вече говорих какво трябва прави.

Той се усмихна и му стана по-леко.

— Така по-добре — продължи тя. — През цяло време мисля за тебе. Няма значение. Ин-хси бъде в съседна стая сама. През цяла нощ. Ще чака.

Той се усмихна, а Мей-мей бързо заговори на китайски на Ин-хси. Ин-хси слушаше с цялото си внимание и когато Мей-мей свърши, радостно плесна с ръце, погледна Струан с възторжени очи и бързо излезе.

— Какво ѝ каза, Мей-мей? — попита той подозрително.

— Казах как ти правиш любов. Научи нея как те възбужда фантастично. И не плаши, когато накрая тя изкрещи.

— Дявол да те вземе! Не мога ли веднъж да остана сам?

— Тай-тай знае кое най-добро за невъздържано малко момче. Ин-хси вече чака тебе.

— Какво?

— Ин-хси. Казах да подготви. Вечер любов приятна. Забрави ли?

Струан изръмжа и тръгна към вратата.

— Благодаря ти сърдечно, но съм зает.

Той слезе долу и изведнъж се почувства по-добре. Да, глупаво е да се мисли за миналото. И той благославяше своя джос заради Мей-мей.

* * *

Брок се разпореди да се демонтира счупената главна мачта на „Уайт уич“. Тя бе положена на палубата за по-голяма сигурност. Всички счупени рейки и скъсани въжета бяха свалени и събрани в долната част на кораба. Бяха спуснати три котви в предната част на „Уайт уич“ и една от страната на кормилото. По този начин корабът щеше да бъде максимално устойчив на вятъра.

През целия ден Брок бе разстроен. Имаше главоболие, болки в гръдния кош. Той знаеше, че тази нощ го очакват лоши сънища. Би желал да се напие, да забрави. Усещаше приближаващата опасност. Той направи последен оглед с фенер в ръка на мократа палуба, после слезе долу при Лайза и Лилибет.

— Ето ти чая, любов моя — каза Лайза. — Най-добре облечи сухи дрехи. Те са приготвени.

Тя посочи към купчината от морско палто и панталони, морска шапка и ботуши.

— Благодаря, любов моя.

Той седна на масата и изпи чая.

— Татко! — каза Лилибет. — Ще играеш ли с мене? — Брок не отговори. Той не я чу. Тогава тя се хвана за мокротото му палто.

— Татко, ще изиграеш ли една игра с мене?

— Остави баща си на спокойствие — каза Лайза. — Аз ще играя с тебе.

Тя заведе Лилибет в съседната каюта и благодари на Бога, че мъжът ѝ и Струан се помириха. Брок ѝ бе разказал за случилото се и тя бе благодарна, че Бог е чул молитвите ѝ. „Вятърът бе едно чудо, — каза си тя. — Сега всичко, от което той има нужда, е търпение. Той ще се съгласи да благослови Тес.“ Лайза се помоли на Бога да бди над Тес и Кълъм, кораба и всички тях, после седна и започна играта с Лилибет.

Този следобед ковчегът на Горт бе поставен в един катер. Лайза и Брок отидоха в дълбоки води и Брок изпълни погребалния обред. Когато свърши, той прокле сина си и хвърли ковчега в дълбините. После се върнаха на „Уайт уич“, Брок отиде в каютата си и заключи вратата. Той плака за сина си и за дъщеря си. Той плака за първи път, откакто бе станал мъж. Радостта от живота го бе напуснала.

* * *

През цялата нощ вятърът и дъждът се усилваха. На разсъмване духаше силно, но все още не бе опасно, морето беше бурно, но не заплашително.

Брок бе спал с дрехите си и се появи на палубата с подпухнали очи. Провери барометъра. Нивото на живака бе неизменно 29,8 инча. Разклати го, но нивото не се промени.

— Добро утро, сър — каза Пениуорт.

Брок апатично кимна с глава.

— Мисля, че бурята е предстояща — каза Пениуорт, смутен от безразличието на Брок.

Брок се вгледа в морето и небето. Гъстите облаци бяха само на няколко стотици фута и закриваха напълно планините и върха на острова. Но това не представляваше нещо необикновено.

Брок неохотно тръгна да провери въжетата на котвите. Те бяха стабилни — три котви и три въжета, дебели колкото човешко бедро. Достатъчно са здрави, за да устоят на всякаква „буря“ — помисли той. Но всичко това не му харесваше. Като че ли бе безчувствен.

„Чайна клауд“ леко се поклащаше, но стоеше стабилно във водите на пристанището, а часовникът на кварталдека потрепваше, макар че бе защитен от вятъра. Всички други кораби, сред които се открояваше флагманският, също стояха стабилно. Няколко закъснели сампани и джонки търсеха удобни места за пускане на котва в малкото свободно пространство близо до Глесинг пойнт.

Брок слезе долу. Пениуорт и останалите моряци въздъхнаха с облекчение. Присъствието му ги притесняваше.

— От вчера насам изглежда остарял — каза Пениуорт. — Има вид на човек, който умира прав.

На разсъмване Струан проверяваше здравите щори на прозорците на първия етаж. Той слезе по стълбите на партера и провери другите щори. Погледна към барометъра — 29,8 инча.

— За бога! — извика той и гласът му отегна наоколо. — Или падай надолу, или да свършва този проклет дъжд и това проклето време!

— Какво, тай-пан? — извика Мей-мей от площадката на стълбището.

Тя изглеждаше малка и очарователна.

— Нищо, моето момиче. Върни се в леглото — нареди ѝ той.

Мей-мей слушаше шума от дъжда и ѝ се искаше да е в Макао.

Там шумът от дъжда по покрива е винаги приятен.

— Не харесва този дъжд — каза тя. — Надявам се, децата са добре.

Много ми липсват.

— Да. Върни се в леглото. Бъди добро момиче! Аз ще изляза за малко.

Тя жизнерадостно му махна с ръка.

— Бъди внимателен!

Струан облече моряшкото си палто и излезе. Сега дъждът падаше под наклон. Той не бе се усилил през последния час. „Всъщност — помисли той — изглежда, че е отслабнал.“ Облаците се спускаха ниско. Той отново огледа „Чайна клауд“. „Корабът е хубав и стабилен“ — каза си. Струан се върна и отново провери барометъра. Без промяна.

Той закуси добре и се приготви да излезе отново.

— Горе! Долу! Защо толкова нетърпелив? Къде отива сега, айейа? — попита Мей-мей.

— При началника на пристанището. Искам да проверя дали Кълъм е добре. В никакъв случай не излизай навън и не отваряй врати и прозорци, Върховна лейди тай-тай или не Върховна лейди тай-тай.

— Да, съпруже. — Мей-мей го целуна.

Куинс роуд, покрит с дълбоки локви, бе почти безлюден. А вятърът и дъждът не преставаха и бе за предпочитане човек да е във фабриката. „Това напомня пролетен дъжд в Североизточна Англия. Не, не е толкова силен“ — мислеше си Струан.

Той влезе в сградата на пристанището и се отърси от дъжда.

Глесинг стана прав зад бюрото си.

— Добро утро. Странна буря, нали? Малко чай? — Той го покани да седне. — Предполагам, че търсиш Кълъм и мисис Струан. Те отидоха на ранната църковна служба.

— Моля?

— Ще се върнат всеки момент. Днес е неделя.

— О, аз забравих.

Глесинг наля чай от голяма кана, после го остави обратно на края на мангала. Стаята бе голяма и пълна с морски карти. Една мачта стигаше до тавана, а до върха ѝ имаше някакъв люк. Подредени бяха сигнални флагчета, пушки и всякакви морски принадлежности.

— Какво мислиш за бурята?

— Ако това е тайфун, ние сме на пътя му. Това е отговорът. Ако вятърът не отслабне или не промени посоката си, тогава тайфунът ще мине над главите ни.

— Бог да ни е на помощ, ако си прав.

— Да.

— Веднъж попаднах в тайфун край Формоза. Никога не бих пожелал да съм в такъв момент в открито море; при това не бяхме близо до центъра на вихъра. Ако такова нещо съществува.

Силен пристъп на вятъра притисна щорите на прозорците. Те погледнаха ветропоказателя. Все още духаше неумолимо от север. Глесинг постави на бюрото чашата си за чай.

— Аз съм ти длъжник, мистър Струан. Оня ден получих писмо от Мери. Пише ми колко сте били любезни с нея — ти и Кълъм. Особено ти. Тя, изглежда, е много по-добре.

— Видях я точно преди да замина. Тя наистина изглеждаше десет пъти по-добре, отколкото когато я видях за първи път.

— Тя казва, че ще я изпишат след два месеца. Казал си на пастора, че ти поемаш отговорността за нея. Разбира се, сега аз поемам тази отговорност.

— Както желаете. Това е само формалност.

Струан се чудеше какво би направил Глесинг, когато разбере истината за Мери. Разбира се, че ще научи истината. Как би могла Мей-мей да вярва, че това „няма да стане?“

— Докторът каза ли от какво е болна?

— Стомашно разстройство.

— И тя така пише. Благодаря ти отново.

Глесинг посегна към една карта на бюрото си и изтри от нея петно от чай.

— Кълъм спомена, че си бил в кралската флота като младеж. В Трафалгар. Надявам се, не възразяваш, че те разпитвам, но баща ми нямаше честта също да служи там. Чудех се на кой кораб си бил. Той бе адютант на адмирал лорд Колингууд на...

— На „Ройал Съверин“ — каза Струан вместо него. — Да. Аз бях на този кораб.

— О, господи! — можа само да каже Глесинг.

Струан пазеше това нарочно в тайна от Глесинг. Той обаче знаеше, че има на разположение още един коз в играта, ако е необходимо да привлече Глесинг на своя страна.

— Да. Разбира се, аз не си спомням баща ти — бях новобранец и се плашех от службата. Но адмиралът бе на кораба „Ройал Съверин“ и аз също.

— О, господи! — повтори Глесинг.

Той бе видял кораба със сто и десет оръдия, когато бе малко момче.

— Кораб с осемстотин тридесет и шест моряци и с бъдещия тайпан на „Ноубъл хаус“! Не се учудвам защо сме спечелили битката, о, господи!

— Благодаря — каза Струан. — Но много малко съм допринесъл в тази битка.

— Като бог си, тайпан, ако мога така да се изразя. Мисля, че това е чудесно. Много се радвам. Да, радостен съм. Честна дума. Порано те ненавиждах, както знаеш. Край на това. Още смятам, че решението ми в битката при Чуенпи бе правилно, но сега разбирам, че този твърдоглав негодник и глупак Лонгстаф беше прав, когато каза, че ако аз бях на твое място, а ти на моето, щяхме да си останем същите.

— За какво упрекваш Лонгстаф?

Лицето на Глесинг помръкна.

— Този глупак имаше нахалството да се меси в морските работи! Той „предложи“ на адмирала да ме изпрати у дома! Благодаря на Бога, адмиралът бе истински военачалник и негодникът бе уволнен! И понеже говорим за глупаци, сигурен съм, че си чел снощния вестник. Това глупаво копеле Кънингтън! Как смее той да казва, че Хонконг бил

една забравена от Бога скала с няколко къщи на нея! Пълна глупост! Най-доброто пристанище на земята! Как смее да казва, че ние нищо не знаем за морето?

Струан си спомни първия ден. „Боже мой, наистина ли това бе само преди шест месеца!“ И разбра, че е бил прав. „Глесинг може да не успее с Хонконг, но аз бих се борил до смърт да защитавам неговата позиция.“

— Може би новоназначеният Уолън ще се съгласи с Кънингтън.

— Не, ако аз се намеся в тази история. Или адмиралът. Той едва не припадна, когато прочете статията. Позови се на разума. Погледни флотата. Тя е така добре, както в пристанището на Портсмут. Къде, по дяволите, бихме отишли в ден като днешния без Хонконг? Боже милостиви! Бих бил ужасен, ако бях на котва в Макао. Трябва да имаме Хонконг! Това е! Даже този идиот, генералът, погледна изведнъж и се съгласи напълно.

И той, за голямо удоволствие на Струан, продължи с проклетия по адрес на Кънингтън и Лонгстаф.

Вратата се отвори, вятърът раздвижи картите. Влязоха Кълъм и Тес в много добро настроение въпреки лошото време.

— О, здравей, тай-пан — каза Кълъм. — Може ли да прием малко чай, приятелю? — обърна се той към Глесинг. — Ние се помолихме за тебе!

— Благодаря. — Глесинг посочи към чайника на печката. — Налейте си.

Тес се поклони на Струан и съблече мокрото си палто.

— Добро утро, тай-пан.

— Ти си прекрасна днес, мисис Струан — отбеляза той.

Тя се изчерви и отиде да налее чай.

— Вие двамата изглеждате щастливи — каза Струан.

— Да, щастливи сме — отговори Кълъм. — Благодарихме на Бога. Помолихме се също да промени вятъра.

— Няма ли да промениш решението си, моето момче? Да се върнеш в резиденцията?

— Не, благодаря. Тук сме много добре.

Струан забеляза малка сребърна кутийка с брилянти, която бе прикачена към верижката на часовника на Кълъм.

— Какво е това, Кълъм?

— Подарък от Тес.

Малката кутийка сега съдържаше двадесетте суверена на Брок. Кълъм пак се почувства виновен, че досега нищо не е казал на Тес за значението им. Той ги сложи в кутийката, след като с Тес напуснаха „Уайт уич“ и слязоха на брега последния път. Те му напомняха за Тайлър Брок, за това, че Брок постъпи несправедливо, като не му даде възможност да обясни нещата от своя гледна точка.

— Това е от баба ми. Не е подходящ сватбен подарък — каза Тес на Струан. — Но без никаква зестра бедняците не могат да избират.

— Не се измъчвай от това, моето момиче. Вие сте част от „Ноубъл хаус“. Кога ще се настаните във вашата къща?

— След три седмици — едновременно отговориха Кълъм и Тес и се засмяха щастливо.

— Добре. Ще ознаменуваме този ден. Ще се видим по-късно.

— Погледни този луд човек, тай-пан! — каза Глесинг. Той бе насочил телескопа си към една лорча, която с вдигнати платна навлизате в източния канал.

— Какво, по дяволите, прави той? Днес не е време за това! — каза Струан.

— С твое позволение, мистър Струан, ще сигнализирам на лорчата да се подслони на твоя пристан в Хепи вели. Ще бъде опасно да пусне котва на друго място. А твоят пристан е свободен.

— Да, с удоволствие. Чия е тази лодка?

— Служебна лорча. Носи вимпела на заместник-суперинтенданта. — Той прибра телескопа си. — Капитанът ѝ трябва да бъде прегледан от психиатър. Да тръгне от Макао в такова време! Или мистър Мънси ужасно бърза за нещо. Как преценяваш това?

Струан се намръщи.

— Аз не съм ясновидец, капитан Глесинг.

Глесинг даде необходимите разпореждания на един моряк. Той веднага взе сигналните флагчета и отиде към фала. Отвори люка на покрива. Дъждът пръскаше в стаята, докато той размахваше флагчетата.

— Къде е Лонгстаф? — попита Струан.

— На флагманския кораб — каза Глесинг. — Трябва да си призная, че по-щастлив бих се чувствал, ако плавах.

— Не и аз — каза Кълъм.

— О, не, скъпи! — допълни Тес.

Струан допи чая си.

— Добре, аз тръгвам. Знаете къде съм, ако имате нужда от мен.

— Но... искам да кажа... не е ли опасно, тай-пан? — попита Тес.

— Маларията в Хепи вели? Да останете там?

— Вятърът и дъждът ще прочистят всички зарази — каза Струан убедително, макар че сам не бе убеден в това.

— Не забравяй, Тес, че имаме още синкона, а скоро ще получим големи количества от нея — каза Кълъм. — Тай-пан, мисля, че новото сдружение е чудесно. В служба на цялото човечество.

Струан беше казал на Кълъм за споразумението с Купър, преди то да бъде напечатано. Той също беше посъветвал Кълъм да прояви интерес към американеца. Колкото повече мислеше за създаване на предприятие „Купър и Кълъм“, толкова повече тази идея му харесваше.

— Джеф е много способен, моето момче. Ще ти хареса да работиш с него. — Той си наметна пелерината. — Добре, тръгвам. Слушайте, вие двамата! Не се плашете от Брок! Не се тревожи за баща си, Тес! Сигурен съм, че той ще се промени, ако му дадете време. Просто дайте му малко време.

— Надявам се — каза Тес. — О, наистина се надявам! Като тръгваше, Струан погледна барометъра.

— О, господи! Паднал е на 29,5 инча!

Глесинг погледна часовника с видимо безпокойство. Бе почти 10 часа.

— Това проклето спадане е с почти половин инч за половин час!

Той отбеляза данните на картата за атмосферно налягане и последва Струан, който вече бе излязъл.

Около една четвърт от хоризонта на изток бе тъмна и не се забелязваше границата между морето и небето. Вятърът духаше зловещо, напористо, все още от север, дъждът се усили.

— Ето я бурята! — каза Струан тревожно. — Бори се за живота си!

Той затича бързо по Куинс роуд към Хепи вели.

— Влезте вътре! Кълъм, Тес! — заповяда Глесинг. Той затвори бързо вратата и я залости. — Каквото и да правите, не отваряйте никоя врата до следваща заповед!

Той спусна щорите и капака на отвора за наблюдение, провери всички ключалки и осъзна, че Струан бе прав. Центърът на вихъра щеше да премине над тях.

— Много се радвам, че се сдобри с баща си, Кълъм. Сега мисля, че трябва да закусим — каза той, за да ги успокои. — Мисис Струан, може би ще се погрижиш за това?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Струан тичаше с всички сили. Няколко китайски ръчни двуколки бързаха към Тай Пинг Шан. Объркани европейци също тичаха и търсеха убежище. През дъжда Струан можа да види служебната лорча в пристанището, която бързо се приближаваше към Хепи вели. Разбуненото море бе с мръсен, сиво-зелен цвят. Тъмната граница на вихъра с невероятна скорост преминаваше над пристанището. Тя достигна лорчата, разкъса главното ѝ платно и силно я разлюля. Струан се загърна плътно с пелерината, брулен от бурята. Това трая само няколко секунди, но той бе като замаян от вятъра и дъжда и едва не падна на земята. Когато отново можа да си отвори очите, той погледна към морето. Невероятно, но лорчата все още се държеше над водата. Олюляваше се силно, но напредваше с помощта на задната си мачта и разкъсаните си платна.

Струан отново започна да тича. Той пристигна на своя пристан в Хепи вели точно когато огромна вълна с бяла шапка обхвана лорчата и я притисна до стената. Един моряк изскочи с въже в ръце, но се подхлъзна и падна между стената и лодката. Той се хвана с ръце за ръба на стената и ужасно изкрещя, когато лодката, понесена от нова вълна, го разряза на две части. Когато вълната върна лодката назад, морякът бе изчезнал.

Струан изкрещя на изплашените моряци и се втурна напред. Един от тях му хвърли въже и той бързо го завърза. Друг, с риск за живота си, скочи на брега и здраво прикрепи лодката с главното въже.

Морето бушуваше, лодката скърцаше безпомощно, притисната до пристана. Моряците започнаха да скачат на брега.

— Към фабриката! — извика Струан и ги поведе, като тичаше към предната врата. Отвори я бързо, олюляван от вятъра. Осемте моряци от екипажа изтичаха вътре, като проклинаха лошото време и благославяха добрия си шанс. Струан съблече мокрите си дрехи и едва тогава видя Хорацио и Мънси.

— Господи! Какво правиш тук, Хорацио? Здравей, мистър Мънси!

Хорацио се облегна до стената и повърна. Вратата се отвори и заедно с вятъра и дъжда вътре влезе капитанът — млад лейтенант. Ядосан, той се отърси от дъжда, както кучетата правят това. Струан бързо затвори вратата.

— О, господи! — каза капитанът на Струан. — Видяхте ли небето?

— Какво, по дяволите, търсехте в морето в ден като този? Нямахте ли достатъчно разум да използвате очите си в Макао?

— Да, за бога! Но ми бе заповядано да дойда в Хонконг и аз дойдох. Ние сме в ръцете на един маниак!

— А?

— Този глупак, търговски суперинтендант сър Клайд Уолън! Този глупав ирландски негодник едва не потопи кораба ми с целия екипаж. Казах му, че времето е лошо, а той само погледна към небето и каза: „Има достатъчно време да стигнете дотам. Заповядано ви е да отплавате. С божия милост към Хонконг!“

— Как е навътре в морето?

— Още един час и ние никога нямаше да пристигнем. Двайсет, трийсетфутови вълни. Този проклет вятър! Не се промени, не престана — невъзможно! Тайфун ли е това или не е! Как е възможно това!

— Защото бурята идва от изток и ние сме на пътя ѝ, момко.

— О, Боже, пази ни!

— Настанете се удобно. Аз ще се погрижа за чай и грог за всички.

— Благодаря — каза младият мъж. — Извинете за избухването ми!

Струан се приближи до Мънси и Хорацио.

— Може ли да се качите горе, мистър Мънси?

— Да. Благодаря ви, тай-пан. Вие сте много предвидлив.

— Помогнете ми за Хорацио.

— Разбира се. Не зная какво стана с бедния Хорацио. Той пъшкаше непрекъснато, откакто тръгнахме от Макао. Много странно.

— Това е уплаха — каза Струан.

Те помогнаха на Хорацио да съблече мокрите си дрехи. Лицето му бе посивяло, постоянно му се повдигаше. Заедно, те почти го носеха нагоре по стълбите и го заведоха в западното крило на сградата в една от стаите, която по-рано принадлежеше на Роб.

Струан отиде до шкафа и наля бренди. Мънси пое чашата с треперещи ръце. Изпи питието наведнъж. После прие още една чаша.

— Благодаря.

— Дайте малко на Хорацио — каза Струан. — Ще се върна веднага.

Той тръгна по коридора до стълбището, после зави към източното крило. Неговият апартамент заемаше южния край на този етаж.

Мей-мей, Ин-кси, А Сам и Лим Дин играеха маджонг на малка маса в дневната. Имаше запалени фенери и пламъчетата им игриво трепкаха.

— Здравей, тай-пан! — каза Мей-мей.

Тя взе един пул от бамбук и слонова кост и ядосано удари с него по масата.

— Отвратителен ден, тай-пан! — каза тя. — Мой джос ужасно лош. Не спечелила нито една игра. Загуби четиристотин в брой. Играе вече четири часа. Все пак, радва се да те видя.

Дъждът удряше ожесточено по щорите и вятърът се усилваше.

— Проклет шум! Можеш ли да ми дадеш назаем няколко таела? Аз обеднях!

— Ще ги приспадна от тези, които се полагат. Продължи си играта, моето момиче. — Струан се усмихна. — Имаме гости долу и навсякъде. Така че не излизай от тука.

— За какво да излиза?

Той се върна при Мънси и Хорацио.

Мънси изглеждаше по-добре. Той бе съблякъл мокрите си дрехи и се бе завил с едно одеяло. Хорацио спеше неспокойно.

— Този път Бог ни спаси, тай-пан — каза Мънси.

— Защо, по дяволите, тръгнахте от Макао? Търсехте си белята. Трябваше да си дадете сметка какво е времето.

— Служебна работа, тай-пан — каза Мънси с пренебрежение. — Негово имперско Превъзходителство Уолън пристигна с една фрегата миналата нощ. Той ми нареди да тръгна веднага за Хонконг с официално послание до бившия представител. В това време, моля ви се! Като че ли един или два дни са толкова важни! Не ми стигна смелостта да му кажа, че „голямата новина“ вече е отпечатана във вестника.

— Как изглежда той?

— Бих казал, че е много труден. Пристигна в Макао с фрегата в полунощ инкогнито. Четири минути по-късно бях повикан на борда.

Той представи акредитивните си писма, даде ми да прочета посланието — то е дума по дума историята на Скинър. По какъв начин тези проклети журналисти имат достъп до секретни документи? След това ми заповяда да замина на разсъмване и да предам незабавно посланието на Лонгстаф. Каза, че скоро ще дойде в Хонконг, а Лонгстаф трябва да замине веднага. Възложи ми също да се срещна с адмирала и генерала и да им предам да бъдат готови за незабавно придвижване на север. — Мънси се отпусна на един стол. — Ирландец. Какво повече мога да кажа за него?

— Защо той не дойде направо тук?

— Не може тук едновременно да има двама представители. Това противоречи на правилата, мистър Струан. Съществува това, което хората наричат протокол, да благодарим на Бога! Аз трябва да приема службата от Лонгстаф веднага. След като той замине, незабавно ще уведомя Негово Превъзходителство. Тогава той ще пристигне.

Нов пристъп на вятъра удари по щорите и ги разтърси.

— Проклетник! Едва не ме уби! Нещата в Азия ще се объркат ужасно с този човек. Първото нещо, което каза, беше: „Тази проклета скала трябва да потъне, доколкото зависи от мене.“ Честна дума! Извинете ме, ще се оттегля за няколко минути. Не се чувствам на себе си.

Хорацио започна да стене и пак да повръща.

— Дайте му още малко бренди — каза Струан. — Съседната стая е спалня.

Той слезе долу да види как се оправяха моряците. Те бяха вече открили къде са храната и алкохола. Тези, които не пиеха, ядяха или спяха, или се опитваха да заспят.

Барометърът показваше 29,1. Все още продължаваше да пада.

— Господи, това е повече от три десети инча на час! — каза младият лейтенант. Той бе висок и рус. — О, мистър Струан, аз съм лейтенант Васерли Смит.

Струан пое протегнатата му ръка.

— Благодаря много за помощта и подслона. Северният вятър отвори един от прозорците и нахлу заедно с дъжда във фойето.

Трима от моряците веднага го затвориха и закрепиха капака му.

— Мисля да огледам кораба си — каза лейтенантът.

— Добре, елате с мен.

Струан го поведе по един от коридорите към страничен прозорец, който бе здраво затворен, но на завет от северния вятър. Той лесно го отвори и впери поглед навън.

Струан видя, че „Чайна клауд“ и „Рестинг клауд“ бяха стабилни. Лорчата на лейтенанта се издигаше и падаше заедно с вълните, като скърцаше и се огъваше срещу пристана. На изток хоризонтът бе изчезнал. Просто мрак. И този мрак се приближаваше.

— Вашият кораб е здрав, лейтенант.

— Да.

Младият мъж погледна още веднъж ужасено на изток, после затвори прозореца и капака.

— Това е първият кораб под мое командване. Бил съм с него в морето едва няколко месеца. Какво може да се случи при тайфун?

— Силните ветрове идват от урагана срещу вас.

— Какви са те?

— Бури. Вихри. Понякога ги наричат дяволски ветрове.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Първият ураган нахлу над пристанището един час по-късно и връхлетя върху „Рестинг клауд“. Мачтите му се огънаха и той бе безпомощен в мрака. В една от каютите Маус вдигна глава от библията и благодари на Бога за милостта му и за Хунг Хсу Чун. Ураганът наклони силно „Рестинг клауд“, изхвърли Маус в безсъзнание срещу преградната стена и понесе кораба към брега. По пътя му бе и „Бостон принсес“, корабът на „Купър — Тилмън“. Двата кораба се сблъскаха и бушпритът на „Рестинг клауд“ откъсна част от горния край на „Бостон принсес“, после се отдалечи и се понесе право към брега. По пътя си той връхлетя върху многобройни сампани и други по-малки лодки. Стотици китайци се давеха, а други, все още останали на лодките, се свиваха под бамбуковите си рогозки. Но следващият пристъп на урагана отнесе рогозките, а с тях и много семейства.

На борда на „Бостон принсес“ Джеф Купър се изправи с мъка на пода на главната каюта и помогна на Шиваун да стане. Бурята бушуваше и яростно люлееше кораба, но въжетата му бяха здрави.

— Добре ли си? — извика Купър сред ужасния шум.

— Мисля, че да. Бог да ни помага!

— Стой тук!

Купър отвори вратата и успя да се промъкне на дека, където всичко се люлееше около него. Вятърът и дъждът го събориха на пода. Той успя да слезе надолу и стигна до трюма. Запали фенер и се огледа наоколо. Там, където „Рестинг клауд“ удари, дъските бяха счупени и шевовеите започваха да се пропукват. Купър се върна при Шиваун.

— Всичко е наред — каза той. — Докато котвите издържат. Вихърът връхлетя върху Глесинг пойнт, откърти флагщока и го хвърли като копие към кабинета на Глесинг. Той премина през стената и откъсна ръката на Глесинг от лакътя, продължи към другата страна на помещението, като изхвърли Кълъм настрана и разпръсна парчета от тухли и горящи въглени към Тес, после се спря на пода.

Дъждът и вятърът нахлуваха през пробитата стена, а роклята на Тес се бе запалила. Кълъм едва се изправи и с ръце започна да гаси

горящите ѝ дрехи.

Когато потуши огъня, той взе Тес в ръцете си. Тя бе в безсъзнание. Лицето ѝ бе преbledняло, а косата ѝ — частично опърлена. Той разкъса роклята ѝ и я прегледа внимателно. Имаше обгорели места по гърба ѝ.

Кълъм чу писък. Обърна се и видя Глесинг. Кръв течеше от ръката му. Насред стаята той видя откъснатата му ръка. Стоеше прав, но краката му отказваха да се движат.

— Направи нещо, Кълъм! — извика той срещу вятъра.

Мускулите му го послушаха. Той грабна парче плат, стегна превръзка на отрязаната ръка и спря кръвотечението. После се опита да реши какво да прави по-нататък и тогава си спомни какво бе правил баща му, когато Сергеев бе прострелян.

— Почисти раната! — извика той с висок глас. — Това е, което трябва да направиш! След това я обгори!

Кълъм намери чайника. В него още имаше топла вода. Той коленичи до Глесинг и започна да промива раната му.

— Дръж се, стари приятелю! — измърмори той.

Глесинг изнемогваше от непоносими болки.

Тес проплака и се съвзе. Изправи се. Вятърът разпръскваше хартии, флагчета и прах и почти я заслепяваше. Очите ѝ се проясниха и тя запищя.

Кълъм се обърна изплашен. Тес бе вперила очи в откъснатата ръка на Глесинг.

— Помогни ми! Намери машината за обгаряне! — извика Кълъм сред невъобразимия шум от бурята.

Тя поклати отрицателно глава и отстъпи назад истерично. Изведнъж се почувства много зле. Започна да повръща.

— Намери проклетата машина! — извика Кълъм. — Можеш да повръщаш по-късно. — Ръцете му горяха.

Тес с усилие се изправи, шокирана от резкия тон на гласа му. Тя започна да търси машината.

— Побързай, за бога!

Тя намери машината и като в кошмар му я подаде. Той взе горящ въглен и започна да обгаря раната. Глесинг изпищя с нечовешки глас и изпадна в безсъзнание. Миризма на изгоряла плът изпълни стаята. На

Кълъм му се повръщаше. С големи усилия на волята издържа, докато раната бе добре обгорена.

Тогава той обърна глава и неудържимо повърна.

* * *

Брок бе застанал до барометъра. Корабът вибрираше силно, дъските се огъваха.

— 28,2 инча, Лайза! Никога не е падал толкова ниско!

Лайза бе взела в ръце Лилибет и се опитваше да успокои страха й.

— Чудя се къде е Тес. О, боже, пази я!

— Да — каза Брок.

Тогава се чу скърцане на дъски. Целият кораб се люлееше, но отново възстанови равновесието си.

— Ще изляза на палубата!

— Стой тук! За бога, не рискувай...

Тя замълча, защото той бе вече излязъл.

— Кога ще спре бурята, мамо? — изплака Лилибет.

— Всеки момент, любов моя.

Брок подаде главата си внимателно от подветрената страна на мостика на кварталдека. Изви врата си, за да огледа мачтите. Те се огъваха като вейки. После ужасно скърцане прониза ушите му и главната мачта бе на парчета.

— Стойте там! — изкрещя Брок към мостика. — Наблюдателите на дека!

Нов мощен пристъп на вятъра от север отнесе друг фал, и още един. Главната мачта яростно се търкаляше по дека и се стовари върху задната мачта. Мачти, греди, такелажи неудържимо се движеха по дека и разрушаваха мостика. „Уайт уич“ се накланяше опасно.

Брок се освободи от отломъците и изкрещя на ужасените моряци.

— Всички на дека, негодници! За живота ви! Изхвърлете парчетата от мачтите или сме загубени!

Той ги подгони към дека. Като се държеше с една ръка, заслепяван от вятъра и дъжда, с брадва разсичаше главните фалове и

си спомняше другия тайфун, този, който му отне едното око.

Той се молеше на Бога да запази окото, което му оставаше, да запази Тес, Лайза и Лилибет да не се удавят.

Скелите на новия град още в началото на бурята бяха изпочупени. Тайфунът връхлетя върху сушата, отнесе войнишките палатки и опустоши пристанището. Разруши магазини, кръчми, публичните домове около дока. Изравни със земята заведението на мисис Фордъринджил, разкъса и разпръсна картините и зарови Аристотел Куанс сред чакъла. Със страшна сила премина през бордеите на Тай Пинг Шан, като заличи стотици семейства и отвлече отломъците по склоновете на хълма.

Дълбоко под земята, на хълма на Тай Пинг Шан, в тайното мазе, което бе построил под къщата си, се бе приютил Гордън Чен. Той бе извънредно доволен от себе си заради благоразумието, което бе проявил. Мазето бе иззидано с камъни много солидно.

Той бе сигурен, че къщата му над него е изчезнала. Въпреки това бе радостен, защото всичките му ценности бяха запазени в мазето. А къщата би могла да бъде построена отново.

Трескаво оглеждаше папките си със счетоводни ведомости, отчетни документи по строителството, дългове и ипотечи, сандъци с пари, кутии със скъпоценни камъни, дрехи от скъпа коприна, бурета с превъзходно вино. След това очите му се спряха върху неговата метреса, Прешъс Блосъм. Тя удобно се бе излегнала под най-фини завивки в леглото до една от стените. Той си наля още една чаша чай и се излегна до нея.

„Ти си много мъдър мъж“ — каза си той.

* * *

Дъждът и вятърът шибеха безмилостно върху северната страна на фабриката на Струан в Хепи вели и като че ли на моменти щяха да я съборят. Но въпреки че сградата потръпваше и свистеше под напора на бурята, тя стоеше твърдо на мястото си.

Струан запали пура. Той не обичаше да стои вътре, без да прави нещо.

— Ти пушиш твърде много! — силно извика Мей-мей, за да бъде чута.

— Пушенето успокоява нервите.

— Лош навик. Отвратителен.

Той не отговори. Отново провери барометъра.

— Защо продължава гледа всеки десет минути?

— Той показва къде е бурята. Когато спре да спада, центърът ѝ ще бъде над нас. Тогава ще започне да се качва. Така мисля.

— Не особено щастлива, ние тук, тай-пан. Много по-добре в Макао.

— Аз не мисля така.

— Какво?

— Не мисля така!

— О! Пак ли трябва спим тука тази нощ! — попита тя, уморена от говоренето на висок глас. — Не иска ти или Ин-хси, даже тази дропла А Сам да разболеет от малария.

— Аз мисля, че сме в безопасност.

— Какво?

— Няма такава опасност.

Той погледна часовника си. Беше 2 ч. и 20 мин. Но като надзърна навън през една дупка на капака, не можа да види нищо, освен неясно движение в тъмнината и хоризонтални струи дъжд върху прозорците. Бе благодарен, че бяха запазени от ужасния вятър. Този ъгъл на сградата гледаше на изток, запад и юг и поради това бе на завет. Благодарен бе също, че се намираше на сушата. „Никой кораб не може да оцелее в тази буря — каза си той. — Никое пристанище на земята не може за дълго да запази корабите при такова действие на Бога. Обзалагам се, че и Макао е пострадал. Там няма подслон. Сигурен съм, че половината от корабите са унищожени, както и десет хиляди джонки и сампани на петстотин мили в двете посоки край брега. Да. А корабът, изпратен за Перу? Обзалагам се, че е заминал заедно с отец Себастиан.“

— Ще отида да видя другите.

— Не се бави, тай-пан.

Той мина по коридора и пак провери капаците. После пресече площадката, разсеяно изправи една картина на Куанс и влезе в крилото на Роб.

Хорацио седеше в полусянка на бамбуковия стол, на който много преди това седеше Сара. На мигащата слаба светлина на фенерите на Струан му се стори, че това беше Сара.

— Здравей, Хорацио. Къде е Мънси?

Хорацио погледна към Струан, но не го позна.

— Аз намерих А Тат — каза Хорацио със странен глас.

— Не те чувам, моето момче. Трябва да говориш високо.

— А Тат. О, да, аз я намерих.

— А?

Хорацио започна да се смее ужасяващо, като че ли Струан не бе в стаята.

— Мери абортира. Тя е мръсна проститутка за смрадливи езичници. Такава бе много години.

— Глупости. Това са глупости, моето момче. Не вярвам — каза Струан.

— Аз намерих А Тат и от нея изкопчих истината за Мери с камшик. Мери е дяволска китайска проститутка и тя наполовина износи едно копеле в себе си. А Тат ѝ даде отрова, за да го умори — каза Хорацио и отново избухна в истеричен смях. — Но аз хванах А Тат и я бих, докато ми каже истината. Тя беше сводница на Мери. Мери се продаде на езичниците. — Очите му се обърнаха към фенера. — Глесинг никога няма да се ожени за китайска проститутка. Така че тя отново ще бъде моя. Само моя. Ще ѝ простя, ако падне на колене и ми се помоли.

— Хорацио! Хорацио!

— Тя ще бъде само моя. Както когато бяхме млади. Тя ще бъде само моя. Аз ще ѝ простя.

Нова вихрушка връхлетя върху сградата, после друга, после трета... Изглеждаше, че се намират в средата на хиляди бури, срещнали се на едно място. Струан чу шум от откъртени капаци и прозорци. Той бързо се изправи и хукна по коридора към неговия апартамент. Мей-мей и Ин-кси се бяха спотаили в леглото, а А Сам хълцаше, ужасена. Струан отиде до леглото и взе Мей-мей в ръцете си. Ужасното виене на вятъра още повече се усили.

Изведнъж бурята изчезна.

Настъпи тишина.

През процеците на капаците започна да прониква светлина, като се усилваше всяка секунда.

— Какво се случи? — попита Мей-мей. Гласът ѝ изглеждаше нереален в настъпилата тишина. Струан остави Мей-мей долу и отиде до прозореца.

Той погледна навън през един процеп, после внимателно отвори прозореца и капака. Той трепна, облъхнат от топъл сух въздух, който нахлу в стаята.

Струан гледаше в недоумение пристанището.

„Чайна клауд“ стоеше на котвите си. „Уайт уич“ бе без мачти, фаловите му се търкаляха на една страна. „Рестинг клауд“ бе заседнал близо до Глесинг пойнт. Лорчата още стоеше, завързана за пристана. Той видя една фрегата, обърната високо над брега. Но другите военни и търговски кораби стояха на котвите си, невредими.

Нагоре небето бе синьо. Малки бели облачета блестяха на яркото слънце. Но в пристанището морето бе като полудяло. Пирамидални вълни се издигаха нагоре и се блъскаха една срещу друга. Той видя „Чайна клауд“ да се залива от вода откъм кърмата и планшира и в същото време силно да се накланя. По-нататък, в далечината, гигантски буреносни облаци се надигаха от морето и се издигаха като огромна кула хиляди фута нагоре.

И над всичко това, освен шума от вълните, се бе възцарила неземна тишина.

— Ние сме във вихъра!

— Какво?

— Окоето на бурята. Това е. Центърът!

Мей-мей, Ин-кси и А Сам притичаха до Струан.

— Флотата оцеля, това е важно! — каза Струан въодушевено. — Корабите са здрави. Те са здрави.

Изведнъж радостта му се изпари и той здраво затвори капака и прозореца и го залости.

— Хайде, елате! — каза той припряно, като отвори бързо вратата.

Учудени, те го последваха. Той се затича по коридора към противоположния край на сградата и отвори вратата на най-северния апартамент.

Капаците бяха частично счупени, един прозорец бе натрошен и навсякъде бяха разпилени парчета от стъкла.

— Стойте тук — каза той.

— Какво става, тай-пан? Бурята свърши.

— Прави каквото ти казвам!

Той бързо излезе. Мей-мей сви рамене и седна на един счупен стол.

— Какво става с татко? — попита Ин-хси.

— Не зная. Аз наистина понякога не го разбирам. Благодаря ти, Боже, че шумът престана. Не е ли тихо?

— Толкова е тихо, че почти те заболява.

Ин-хси отиде до един от прозорците и го отвори.

— О, гледай! — каза тя. — Не е ли прекрасно? Толкова се радвам, че бурята отмина! Мей-мей и А Сам се скупчиха около нея.

* * *

Брок стоеше на палубата като парализиран. Той гледаше към вълните, идващи към него от всички посоки, но тук, на завет от брега, те не бяха големи. Слънцето бе топло и сухо. Водата се отцеждаше шумно. Обкръжаващите буреносни облаци изглеждаха като стени на огромна катедрала. Те се простираха на около пет мили в ширина. Но тези стени се движеха. От изток към тях се приближаваше друг огромен облак.

— Какво става, любов моя? — каза Лайза, като се качи на дека заедно с Лилибет. — О, колко е красиво!

— О, много е красиво! — каза Лилибет.

— Ние сме в окото на бурята. Във вихъра! — извика Брок.

Моряци се появиха на палубата и впериха очи в него.

— О, виж! — каза Лилибет, като посочи към острова. — Не е ли странно?

Дърветата на острова изглеждаха бели на фона на кафявата земя. Клоните им бяха останали голи, без нито един лист. Новият Куинс таун бе почти изчезнал, а Тай Пинг Шан бе в развалини. Малки фигури започваха да се придвижват към брега.

— Слезте долу! — каза Брок с дрезгав глас. Объркани, Лайза и Лилибет послушно изпълниха заповедта на Брок.

— Капитан Пениуорт!

— Да, сър?

— Най-добре е да се помириш с Бога — каза Брок. — Само той е знаел какво се крие зад тези дяволски облаци. Слезте всички долу!

Той взе телескопа и го насочи към резиденцията „Ноубъл хаус“. Струан стоеше сред група от няколко души до предната врата. Няколко глави се показваха от прозорците на третия етаж. Той затвори телескопа.

— По-добре влез вътре, Дърк — каза той тихо.

Закрепи колкото бе възможно останките от парапета на мостика и слезе долу.

— Мисля, че трябва да се помолим — каза той ведро.

— О, добре — съгласи се Лилибет. — Мога ли първа да кажа молитвата си? Както преди лягане?

* * *

Кълъм бе прегърнал Тес с едната си ръка.

— Ако се отървем живи, да бъда проклет, ако остана тука! — каза той. — Ние сме без дом. По дяволите това място!

— Да — каза Тес, сломена от разрухата. Тя гледаше с ужас приближаващите тъмни облаци. Те вече бяха погълнали полуостров Каулуун.

— По-добре да влезем вътре — каза тя.

Кълъм затвори вратата след нея. Изпитваше остри болки от изгорените места по ръцете си. Но той заключи вратата.

Тя си проправи път сред отломъците и коленичи до Глесинг. Лицето му бе като на мъртвец, но сърцето му биеше.

— Бедният Джордж!

* * *

Струан измери разстоянието от пристана до „Чайна клауд“ и до буреносните облаци на изток. Той знаеше, че няма време да търси катер, затова изтича до края на пристана. Събра ръце във формата на фуния около устата си:

— Орлов! — изкрещя той. — Ехей, „Чайна клауд“!

Гласът му се разнесе зловещо във всички посоки над пристанището на Хепи вели. Орлов размаха ръка и той едва чу отговора му.

— Да?

— Насочи кораба на юг! Ветровете сега ще духат от юг! Обърни носа на кораба на юг!

— Да! — отговори Орлов.

В същия момент Струан видя моряци, забързани по палубата. Той видя също един катер до „Чайна клауд“. Моряците трескаво работеха и носът на „Чайна клауд“ се завъртваше на юг.

Струан бързо се върна при мъжете, събрани до предната врата.

— Всички вътре!

Някои от тях веднага се раздвижиха, но младият лейтенант още наблюдаваше своята лорча в пристанището и не вярваше на очите си.

— Боже всемогъщи, тя е още над водата! Погледнете към флотата! Погледнете корабите! Аз мислех, че всички са отишли по дяволите, а само една фрегата е изхвърлена на брега и този клипер е загубил мачтите си. Невероятно, бога ми! На юг ли казахте? Защо?

— Елате! — каза Струан, като го задържа за ръката. — Влезте вътре. Вземете и хората си вътре!

— Какво става?

— За бога, ще излезем от вихъра след няколко минути. След това ураганът ще се обърне. Приберете хората си...

Той се слиса, като видя Хорацио да тича край него и да се отправя към Куинс роуд и пристанището.

— Върни се! Луд ли си! Ще загинеш! — изкрещя Струан, но Хорацио не му обърна никакво внимание. Струан хукна след него. — Хорацио! Какво, по дяволите, правиш? — извика той, като го настигна и го хвана за раменете.

— Трябва да кажа на Глесинг! Да свърша с тази мръсна женитба! — изкрещя Хорацио. — Пусни ме! Убиец! Ти и твоята мръсна проститутка! И двамата ще ви обеса!

Той успя да се откъсне от Струан и хукна отново.

Струан побягна след него, но заваля дъжд и той се спря. Стената от буреносни облаци се бе придвижила над половината от пристанището. Морето отново кипеше. Той видя, че моряците на „Чайна клауд“ се катереха по палубата и изчезваха долу в трюмовете. Орлов махна с ръка за последен път и също се прибра.

Струан се затича обратно към резиденцията. Вятърът го спираше и той удвои усилията си. Стигна до вратата във вихъра на пороя и погледна назад.

Хорацио тичаше по брега. Облакът покриваше вече пристанището и той изчезваше в мъглата. Струан го видя как спря, погледна нагоре и после вятърът го отнесе като отбрулен лист.

Струан бързо отвори вратата, влезе вътре и я затвори, но преди да успее да я залости, настъпи мрак и ураганът го изхвърли чак във фойето. Той откърти всички прозорци на първия етаж и уби трима моряци. И премина.

Струан се изправи, като се учудваше, че още е жив. С всичката си огромна сила той успя да затвори вратата и да я залости. Бурята проникваше през прозорците и разхвърляше безразборно отломъци, хартии и фенери — всичко, което не бе здраво закрепено.

Като тичаше към стълбите, Струан стигна до премазаното тяло на младия лейтенант. Спря се, но внезапно силен вятър го отхвърли назад и издуха тялото надалеч. С неимоверни усилия Струан се добра до стълбите и оттам до спасението.

* * *

Под напора на урагана от юг „Уайт уич“ се люлееше като пиян. Наклони се силно напред и бе залян от огромна вълна. Като по чудо се изправи и треперещ заби нос във вятъра. Брок грабна Лайза и Лилибет и ги постави в леглото. Той им изкрещя нещо окуражително, но те не го чуха. Всички отчаяно се бореха за живота си.

Вода нахлу по мостика и заля залостената врата на кабината и под нея проникна вътре. Дяволски вятър връхлетя върху кораба. Чу се гръм, корабът се раздрусва рязко и Брок разбра, че въжетото на една от котвите е разкъсано.

* * *

На борда на „Бостон принсес“ Шиваун бе запушила с ръце ушите си, за да не чува ужасното скърцане, причинено от връхлетелия върху кораба ураган. Купър усети, че и на последната котва въжето е скъсано. Той извика на Шиваун да се държи, но тя не можеше да го чуе. Спусна се към нея и я притисна до един стълб с последни сили.

Корабът се наклони. Планширът му изскочи от морето нагоре и пое още вода. „Бостон принсес“ започна да потъва.

Бурята отново се нахвърли върху него и го блъсна в руския кораб.

В главната каюта на огромния двумачтов кораб шкафът със стъклени витрини се тресеше и разпръскваше наоколо бутилки, кристални чаши и посуда. Сергеев се суетеше и проклинаше. После произнесе молитва. След като корабът се поизправи, забил нос срещу вятъра, той разчисти отломъците под краката си, каза още една молитва и отново си наля бренди.

„Проклетата Азия! — помисли той. — Бих искал да съм у дома. Проклетата буря! Проклети англичани! Проклет дяволски остров! По дяволите всичко! Проклет да е принц Тергин, че ме изпрати тука! По дяволите Аляска и проклетата емиграция! Проклети да са Америка и американците! Но благословена да е Шиваун! Да — каза си той, когато корабът отново се раздруска и заскърца под натиска на бурята. — Бог да благослови свещената майка Русия и мястото ѝ в историята. Планът на принц Тергин е чудесен и правилен, разбира се. Аз ще помогна той да се осъществи. Да. Този проклет куршум и тази проклета рана. Повече няма да скитам по тези безкрайни равнини. Край. Сега съм принуден да спра играта. Съвземи се, Алексей! Куршумът бе шанс — каква дума употреби тай-пан?... а, да, джос. Куршумът бе джос. Добър джос. Сега мога да използвам всичките си сили в полза на Русия. Какво да се прави? Да напусна веднага Хонконг. Глупакът лорд Кънингтън задуши Англия и ни даде ключа към Азия. Добре. Споразумей се с тай-пан или с Брок, след това колкото е възможно по-бързо замини от тук и иди в Аляска. Помогни на племената. После се върни вкъщи. Не, по-добре иди във Вашингтон, бди, послушвай се и мисли. Прави това, за което си роден — да служиш на майка Русия до края на земята. Нейната земя.“

Сергеев усети болка в хълбока си и за пръв път ѝ се зарадва. „Много добър джос — помисли той. — Това е. Ако оцелеем, заминаваме. А Шиваун? А, това е момиче, за което си заслужаваше да се мисли, кълна се в кръста. Политически много ценна, а физически също. Но не е достатъчно добра за женитба, макар че баща ѝ е сенатор. А може би е подходяща. Може би това би бил мъдър ход. Помисли за това, Алексей! Ние ще имаме нужда от лидери в Руска Америка. Континентът ще бъде разделен на княжества. Женитбите на хора от различни националности винаги са били форма на завоевание, нали? Може би трябва да се възползваш от случая. Свети Петре, тя много ми харесва за метреса. Как бих могъл да уредя това? Ще се съгласи ли? Защо не? Купър е глупак. Лошото е, че е сгодена. Жалко. Но тя казва, че не го обича.“

* * *

Тайфунът бушуваше, но веригата от планини все още частично запазваше пристанището.

„Бостон принсес“ се люлееше безпомощно в средата на пристанището. Купър знаеше, че краят е близък. Той държеше Шиваун в ръцете си и крещеше, че всичко ще свърши добре.

Корабът потъваше все по-дълбоко и се понесе към Каулуун. После се блъсна в брега. Скалите се врязаха в него, вълните го заляха, а ураганът го повдигна и го стовари на едната му страна върху брега.

* * *

Бурята идваше от юг и проникваше през планините навътре в сушата. А фунията, която представляваше Хепи вели, увеличаваше още повече невъобразимата ѝ мощ. Тя връхлетя върху „Ноубъл хаус“, като търсеше слабите му места.

Струан държеше Мей-мей в ръцете си в относително безопасния апартамент в северното крило на сградата. Фенерът трепкаше нервно и хвърляше наоколо странни, игриви сенки. Зад капците на прозорците

бе пълен мрак. А Сам стоеше на колене на пода, а Ин-хси се бе настанила плътно до Струан, където се чувстваше по-сигурно.

Мей-мей се обърна, приближи устните си до ухото на Струан и извика:

— Тай-пан, много неприятно нещастна от целия този шум.

Той се усмихна и по-силно я притисна до себе си. Тя обвини ръце около врата му. Той знаеше, че нищо не може да им се случи сега. Най-лошото бе преминало.

— Още три-четири часа и аз ще изляза, момичето ми.

— Отвратителна буря. Казах ли ти, че това бе дракон? Морски дракон?

— Да.

— Господи!

— Какво става?

— Забравих взема последна чаша от тази отвратителна синкона.

Днес е последният ден. Няма значение.

— Ще я вземеш след няколко часа!

— Да, съпруже!

Мей-мей се почувства много щастлива и в много добро здраве. Тя си поигра с дългата коса на тила на Струан.

— Надявам се, че децата са добре.

— Да. Не се тревожи. Чен Шенг ще се грижи за тях.

— Кога заминаваме, айейа? Много бърза да оженим.

— Три месеца. Сигурно преди Коледа.

— Мисля, че трябва вземеш друга варварска жена като трета сестра.

Той се засмя.

— От голямо значение имаш много синове. Не се смей, за бога!

— Може би това е добра идея, момичето ми — каза той. — Може би трябва да имам три варварки. Сега имам само тебе и Ин-хси. Мисля, че ужасно важно е да вземеш още една китайска сестра, преди да заминем.

— Хм! Ако толкова активен, колкото с втора сестра, по-скоро трябва вземем мъже за любовници, бога ми! — Тя го целуна по ухото и извика. — Много доволна мой джос ми даде тебе, тай-пан!

Нов пристъп на урагана откърти прозорците от юг и цялата сграда затрепери като при земетресение. Гвоздеите по покрива

скърцаха под огромния натиск. Миг след това тайфунът го откърти и го отнесе в морето. Струан усети как Ин-кси бе издигната нагоре от вихъра. Той се опита да ѝ помогне, но тя бе вече изчезнала. Струан и Мей-мей здраво се държаха един за друг.

— Не се предавай, тай-пан!

— Никога! Обичам те, съпруго!

И ураганът връхлетя върху тях.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето се показа в небето и разпръсна топлината си над опустошения град и оцелялото пристанище.

Кълъм намери баща си сред развалините на резиденцията. Струан се бе приютил в един ъгъл на северния апартамент и в ръцете му беше изтощеното китайско момиче. Кълъм недоумяваше как баща му е могъл да я обича — според него тя не бе красива.

Но смъртта не бе ги обезобразила. Лицата им бяха спокойни, като че ли бяха заспали.

Кълъм напусна стаята, слезе по полуразрушената стълба и излезе навън, където го облъхна приятен източен бриз.

Тес го очакваше. Когато го видя да поклаща глава безпомощно, очите ѝ се напълниха със сълзи и тя пое ръката му. Те напуснаха Хепи вели, като тръгнаха по Куинс роуд. Нищо не видяха по пътя си.

Новият град бе в развалини. Навсякъде безразборно бяха разпръснати всякакви отломъци. Но тук-там още се виждаха оцелели здания. Едни от тях изглеждаха като безжизнени черупки, други бяха слабо повредени. Брегът бе оживен. Хора бързаха нагоре-надолу или стояха на групи и разглеждаха съкрушени руините, в които бяха превърнати домовете им, търговските и стопанските сгради. Мнозина наблюдаваха други групи от хора, които се опитваха да спасят каквото могат от собствеността си или да поправят каквото бе възможно. Трети на столове и масички въртяха вече търговията си. Просяците също. Войнишки патрули стояха на стратегически места, за да предотвратяват неизбежни грабежи. Но странно, имаше много малко крадци.

Сампани и джонки ловяха риба в спокойното пристанище сред плаващите остатъци от разрушени лодки. Други пристигаха, като водеха със себе си нови заселници. Процесията на китайци от брега нагоре към Тай Пинг Шан бе отново започнала.

Над могилата се издигаше дим. Имаше няколко огньове сред развалините на бордеите. Но под дима индустрията работеше трескаво. Ресторанти, чайни, магазини с хранителни стоки, улични

търговци правеха отново своя бизнес, докато обикновените жители чукаха, режеха дъски, копаеха, ремонтираха домовете си или започваха нови строежи, като благославяха своя джос, задето са останали живи.

— Погледни, Кълъм, мили! — каза Тес. Те бяха близо до дока.

Кълъм бе отпаднал, мозъкът му едва функционираше. Той погледна накъдето сочеше Тес. На могилата техният почти завършен дом бе останал без покрив и бе отместен от основите си.

— О, скъпи! — каза тя. — Какво ще правим сега?

Той не отговори. Страхът ѝ нарастваше, като чувстваше тревогата му.

— Хайде, любов моя. Да отидем в хотела, после на „Уайт уич“. Хайде, любов моя!

Скинър се затича към тях. Лицето му бе мрачно, дрехите му — разкъсани и мръсни.

— Извини ме, мистър Кълъм. Къде е тай-пан?

— Какво?

— Тай-пан. Знаеш ли къде е? Трябва веднага да го видя.

Кълъм не отговори.

— Той... той е мъртъв — обади се Тес.

— А?

— Мъртъв е, мистър Скинър. Ние, аз и Кълъм, го видяхме. Мъртъв е. Във фабриката.

— О, господи, не! — каза Скинър със сподавен глас. Проклетата ми „съдба!“ — помисли той.

Той промърмори съболезнования и се върна в печатницата си при разрушената машина.

— Ти си издател собственик! — извика той. — На какво? Ти нямаш машина. Нямаш и пари, за да си купиш нова. Тай-пан е мъртъв и не можеш да вземеш от него пари назаем. Ти не притежаваш нищо, ти си разорен! Разорен! Какво, по дяволите, ще правиш сега?

Той ритна с крак купчина отломъци, без да обръща внимание на работниците си, които търпеливо стояха настрана. Защо, по дяволите, трябваше да умре точно сега?

Той крещя още няколко минути, после седна на един висок стол.

— Какво ще правиш? Съвземи се! Помисли!

„Добре — каза си, — първо трябва да продължа издаването на вестника. Специално издание. Как? На ръчна преса. Да, ръчна преса.

Имаш работна ръка и можеш да го направиш. След това?“

Погледна към работниците, които го наблюдаваха.

„След това ще си затваряш устата. Издаваш вестника, отиваш при безпомощния млад идиот Кълъм и го убеждаваш да вложи пари за купуването на нова преса. Можеш лесно да го продумаш. Да. И си затваряш устата.“

Влезе Блоър. Лицето му бе безжизнено.

— Добро утро — каза той. — Каква ужасна бъркотия! Стоянките изчезнаха. Конюшната също. Всичко. Загубих четири коня — скопения кон също, по дяволите!

— Тай-пан е мъртъв.

— О, Господи! — Блоър се облегна на разбитата врата. — Това е ужасно! О, няма значение, мисля, че всичко бе твърде хубаво, за да бъде вечно.

— А?

— Хонконг, конният клуб — всичко! Това погребва всичко. Така е. Колонията е опустошена. Този нов глупак Уолън ще се оглежда на около и ще се смее глупашки. Няма надежда без тай-пан. Харесвах този човек, дявол да го вземе!

— Той те изпрати при мене, нали? Да ми предадеш посланието?

— Не — каза Блоър. Тай-пан бе го заклек да пази това в тайна.

Тайната си е тайна.

— Бедният! Може би е по-добре, че не остана жив, за да види края на колонията.

Скинър го хвана под ръка и посочи към пристанището.

— Какво има там?!

— А? Пристанище, за бога!

— Бедата е, че хората не използват главите и очите си. Флотата е оцеляла — и всички търговци! Загубихме само една фрегата. Но ще я ремонтираме и тя ще бъде на вода след една седмица. Същото е положението с „Рестинг клауд“. „Бостон принсес“ се разби в Каулуун. Но това е всичко. Не разбираш ли? Най-страшният тайфун, който историята познава, постави Хонконг на изпитание. Но флотата оцеля и продължава да развява флаговете си с милостта на Бога. Тайфунът бе голям джос. Мислиш, че адмиралът няма да разбере? Смяташ ли, че твърдоглавият Кънингтън, каквото и да мисли този смахнат генерал, не знае, че мощта на нашата флота е запазена? Морската мощ, бога ми!

— Господи! Наистина ли мислиш така?

Скинър бе вече влязъл и разчистваше пътя пред себе си. Той седна, намери перо, мастило и хартия и започна да пише.

— Наистина ли мислиш така?

— Ако бях на твое място, щях да започна да правя планове за ново обзавеждане на конюшните. Искаш ли да обявя във вестника, че следващата среща ще бъде по обявения график?

— Абсолютно. О, много добре! Да. — Блоър помисли за момент.

— Ще направим специално надбягване. Най-голямата парична награда за годината — последно надбягване за сезона. На името на тайпан.

— Добре! Ще го прочетеш още тази нощ!

Блоър наблюдаваше как Скинър пише.

— Ще напишеш ли некролога му?

Скинър отвори едно чекмедже, извади лист хартия и му го подаде.

— Написах го преди няколко дни. Прочети го. После можеш да ми помогнеш при печатането с ръчната преса.

* * *

Кълъм и Тес още стояха там, където Скинър ги беше оставил.

— Хайде, любов моя! — извика Тес, като разтревожено дърпаше Кълъм за ръката.

С усилие Кълъм дойде на себе си.

— Защо не отидеш на „Уайт уич“? Сигурен съм, че те се безпокоят за теб. Аз ще дойда по-късно. Остави ме сам за известно време. Ще го направиш ли, скъпа моя? Аз... добре, просто остави ме сам.

— О, Кълъм! Какво ще правиш?

— Не зная. Наистина не зная.

Тя го изгледа продължително, после си тръгна. Той отиде до Глесинг пойнт, без да чува, без да вижда нищо, като че ли времето за него бе спряло. „О, Господи! Какво да правя?“

— Мистър Струан?

Кълъм усети, че някой го дърпа за ръката, и дойде на себе си. Той видя, че слънцето е високо в небето, и осъзна, че се бе облегал на счупения пилон пред Глесинг поинт. Морският комендант гледаше към него.

— Поздрави от Негово Превъзходителство, мистър Струан. Бихте ли дошли на борда?

— Да. Да, разбира се — каза Кълъм, изнемощял и разстроен.

Той се остави да бъде отведен до чакащия катер. Изкачи се по мостика на флагманския кораб и слезе долу.

— Скъпи Кълъм! — каза Лонгстаф. — Ужасна новина! Ужасна! Порто?

— Не. Не, благодаря, Ваше Превъзходителство.

— Седни. Да, ужасно. Шокиращо. Веднага щом научих новината, изпратих човек да те потърси, за да ти изкажа моите съболезнования.

— Благодаря Ви.

— Заминавам утре по време на прилива. Новият посланик изпрати съобщение чрез Мънси, че е в Макао. Проклет да е Уолън! Защо, по дяволите, не почака? Проклет тайфун! Проклет Дърк! По дяволите всичко! Ти се срещна с Мънси, нали?

— Не. Не, сър.

— Няма значение. Честна дума, много е досадно. Мънси дойде в резиденцията и не каза нито дума. Да, ужасно. Да не говорим за джос... — Той смръкна енфие и кихна. — Научи ли, че Хорацио също е загинал?

— Не. Не, сър. Аз мислех, че той е в Макао.

„По дяволите, как е могъл да загине? Да направи всичко по-трудно!“ — помисли Лонгстаф.

— О, впрочем, баща ти имаше някакви документи за мене. Аз трябва да ги имам, преди да замина.

Кълъм направи усилие да си спомни. Това усилие го изтощаваше още повече.

— Не ми е говорил за документи, Ваше Превъзходителство. Нищо не зная за документи.

— Добре, вярвам, че ги е запазил на сигурно място — каза Лонгстаф, доволен, че Кълъм не знае нищо за документите. — В сейфа трябва да са, Кълъм, в сейфа. Къде е личният му сейф?

— Аз... аз не зная, сър. Ще попитам Варгас.

— Хайде, Кълъм. Съвземи се. Животът продължава. Мъртвите са си мъртви. Не трябва да се отчайваш! Къде е неговият сейф? Помисли! В резиденцията? На борда на „Рестинг клауд“?

— Не зная.

— Тогава мисля, че трябва да го потърсиш, и то много бързо.

Гласът на Лонгстаф стана остър.

— Това е от изключителна важност. И го пази в тайна. Разбираш ли какво е наказанието за предателство? — заплашително добави Лонгстаф.

— Да. Да, разбира се — отговори Кълъм, уплашен от Лонгстаф.

— Добре. И не забравяй, че ти си заместник-секретар на колонията и си положил клетва пред Короната. Поверих документите на баща ти, за да бъдат в безопасност. Строго секретни дипломатически документи, отнасящи се до приятелска „сила“. Карти, документи на руски език с преводи на английски. Намери ги. Докладвай ми веднага щом ги намериш. Във всеки случай докладвай ми при залез-слънце. Ако ти не можеш да направиш това, аз сам ще го направя. О, да! Скоро ще получиш някои материали. Ще пристигнат след няколко дни. Ще ги изпратиш до мене, като всичко запазиш в тайна. Дежурният! — извика той.

Вратата се отвори веднага.

— Да, сър!

— Изпрати до брега мистър Кълъм!

Кълъм се качи на дългата лодка, силно разтревожен. Той бързаше към „Рестинг клауд“. Корабът бе сред многобройните сампани, почти изправен. Войници го пазеха от крадци. Той се изкачи на борда и слезе долу.

Лим Дин стоеше със секира в ръка пред помещенията на Струан.

— Маса мъртъв?

— Да.

Лим Дин не отговори. Нито промени изражението на лицето си.

— Когато тай-пан имаше документи — важни документи, — къде ги оставяше? — попита Кълъм.

— Айейа?

— Документи — поставя в сейф. Има сейф? Каса?

Лим Дин го въведе вътре и му показа касата в спалнята на Струан.

— Това там?

— Ключ?

— Ключ няма. Тай-пан има. Нищо няма.

„Къде би могъл да бъде ключът? — се питаше Кълъм. — В него! В него, разбира се. Трябва да... дали Варгас има ключ? О, господи! Помогни ми! Ще има... погребение и ковчег. Къде трябва да... и... и какво ще правя с тази китайка? Може ли тя да бъде погребана с него? Не, това не може. Има ли той семейство с нея? Не ми ли каза, че има? Къде са те? В руините? Помисли, Кълъм! Събуди се, за бога! А корабите? Парите? Оставил ли е завещание? Забрави за това! Това сега не е важно. Ти трябва да намериш тайните документи. Какво каза Лонгстаф? Карти и руски документи?“

Брок влезе в кабината незабелязан. Той видя страха и безпомощността по лицето на младия Кълъм и петната от кръв по ръцете и дрехите му.

— Добро утро, мойто момче — любезно каза той. — Дойдох веднага щом научих. Съжалявам, мойто момче, но не се плаши. Ще направя всичко за тебе.

— О, благодаря, мистър Брок — отвърна Кълъм поуспокоен. — Аз само...

Той седна отново, почувствал слабост.

— Тес каза, че без тебе щяла да умре. Глесинг също. Лош джос за баща ти, но не се плаши. Аз ще бъда в резиденцията, моето момче, и ще уредя всичко както трябва. Заповядах на Орлов да остави корабите Лъв и Дракон с половината мачти, а аз ще оправа „Рестинг клауд“ много бързо. Ти само се съземай. Аз ще се грижа за всичко.

— О, благодаря, мистър Брок. Виждали ли сте ключа му? Аз трябва...

Кълъм тъкмо щеше да обясни историята с документите, но си спомни какво му бе казал Лонгстаф относно предателството и се спря навреме.

— Просто мислех — каза той неуверено, — трябва да прегледам документите му.

— Аз няма да пребърквам джобовете му! — каза Брок със студен глас. — Просто го положих, както си му е редът, и изнесох жената да

не се вижда.

„Е, Дърк — каза си той, — няма да забравя как изглеждахте ти и езичницата. Заедно. Но заради тебе, заради децата ти, ще бъдеш погребан сам, като християнин. Ще се разпоредя за нея без много шум.“

— Да, разбира се — каза Кълъм.

— Ние ще се сдружим, Кълъм. Брок и Струан. Ще бъде добре за всички. „Ноубъл хаус“ ще бъде „Брок — Струан“. Веднага ще подготвя документите. Всичко ще бъде направено както трябва.

„Да — каза си той. — Няма да ти трия носа с твоя джос, Дърк, но сега аз ще бъда тай-пан. Най-послед! Кълъм е бъдещият, ако се окаже достатъчно добър, след Морган и Том.“

— Всичко между тебе, Тес и мене е забравено, моето момче. Най-добре иди на „Уайт уич“. Тес има нужда от утеха.

— Да. Добре, мистър Брок. Благодаря. Но... добре, ако не възразявате, бих искал първо да отида до резиденцията.

— На мръкване да си на борда.

Брок излезе.

Кълъм избърса лицето си с ръце. „Така е най-добре. Да се сдружим. Най-добре. Ти винаги си казвал, че така е най-добре. Съвземи се, Кълъм! Иди и намери ключа!“

— Маса?

Лим Дин му кимна с глава да го последва и го заведе в друга кабина. Маус лежеше на пода. Той бе грозен в смъртта си.

— Джос. Няма значение — каза Лим Дин и нервно се засмя.

Кълъм напусна кораба със свито сърце по дъсчените пътеки сред сампаните и стигна до Глесинг пойнт. После продължи по Куинс роуд, като си проправяше път през купчини от отломъци и руини и отвърщаше разсеяно с благодарности на много хора, които му изказваха съболезнования. Имаше само една мисъл в обърканото му съзнание: „Трябва да претърсиш джобовете му.“

— Кълъм!

В замаяното си състояние той видя Купър заедно с Шиваун сред група от търговци близо до хотела. Той искаше да продължи пътя си, но те дойдоха при него.

— Току-що научихме, Кълъм. Много съжалявам! — каза Купър. — Мога ли с нещо да ти помогна? Това е ужасен джос.

— Да, ужасен джос! — каза Шиваун. Лицето ѝ бе цялото наранено, а дрехите ѝ — окъсани. — Току-що се върнахме от Каулуун. Това е наистина ужасно. Толкова несправедливо!

— Аз... аз... добре, съжалявам, но сега не мога да разговарям. Аз трябва... аз трябва...

И той бързо тръгна по пътя си.

— Бедният млад дявол! — каза Купър.

— Той изглежда ужасно изплашен.

— Не се учудвам. След всичко, което преживя с тай-пан и Глесинг.

— Какво става с Глесинг? Ще се оправи ли?

— Не зная. Надявам се.

Купър погледна към пристанището. Той видя останките от „Бостон принсес“ и отново благодари на Бога, че запази живота им.

„Ако бях на негово място, и аз щях да бъда като него — мислеше той. — Бедното момче, то има нужда от всякаква помощ, която може да получи. Благодаря на Бога, че тай-пан ми предаде документите. Чудя се дали не е имал такова предчувствие. Не, сигурно не. А Кълъм? Какво ще прави той? Той е безпомощен като бебе. Може би трябва да се грижа за него. Аз дължа това на тай-пан, дори нещо повече. Ние сега сме съдружници. Ще се освободим от другите двама директори. Ще останем само Кълъм и аз. Защо да не обединим силите си? Напълно да обединим компаниите? Новата «Ноубъл хаус» — «Купър — Струан». Не! «Струан — Купър». Трябва да съм справедлив с Кълъм. Той ще бъде следващият. Има огромни възможности в обединението. Разбира се. Но по-добре да действам бързо. Иначе Брок ще накара Кълъм да се храни от ръцете му. Тай-пан на «Ноубъл хаус». Тай-пан. Защо не?“

— Защо се усмихваш? — попита Шиваун.

— Мина ми някаква мисъл — каза той и я хвана под ръка. „Ти беше много мъдър, Дърк, приятелю. Двата облога. Да. Ще ми трябва една година, за да се съвзема“ — каза си той.

— Много съм доволен, че съм жив. Хайде да отидем до кея. Трябва да видим как е Сергеев. Слушай, Шиваун, реших да те изпратя у дома за една година със следващия кораб.

— Какво? — възкликна Шиваун и се спря.

— Да. След една година, ако решиш, че ме обичаш и желаеш да се ожениш за мене, ще бъда най-щастливият жив мъж на земята. Не, нищо не казвай! — добави Купър, като видя, че Шиваун искаше да говори. — Остави ме да свърша. Ако решиш, че не ме обичаш, ти ще бъдеш свободна и аз ще те благословя. Във всеки случай, аз няма да купя акциите на Тилмън. Баща ти до края на живота си ще получи...

Шиваун се обърна настрана и те тръгнаха отново, хванати под ръка. Но тя не го слушаше повече, когато той продължи.

„Една година! — възкликна тя мислено, като скриваше радостта си. — Свободна след една година. Свободна от това проклето място! И баща ми ще има акциите си! О, Господи, ти чу молбите ми! Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти! Бедни Дърк, моя любов. Сега аз съм свободна, а ти си мъртъв.“

Тя погледна към руския двумачтов кораб.

„Да — мислеше тя, — тай-пан е мъртъв. Но ти си свободна и архидукът ще бъде идеалният избор.“

— Извинявай, Джеф. Какво каза?

— Казах, че просто искам да предадеш на баща си някои лични документи.

— Разбира се, скъпи. Благодаря ти, благодаря ти. Една година бързо ще мине.

* * *

Гордън Чен се поклони дълбоко пред Буда в полуразрушения храм и запали последната свещ. Той плачеше за баща си и за Мей-мей.

„Но сега не е време за плач — каза си той. — Джосът си е джос. Сега е време за мислене. «Ноубъл хаус» загина. Кълъм няма сили да се справи с положението. Брок ще надделее над него и ще обедини компаниите. С Брок аз не мога да се оправя. Ако Кълъм се обедини с Брок, с него е свършено. Така че по никакъв начин той не може да ми помогне. Мога ли аз да му помогна? Да. Но аз не мога да му помогна да се оправя с варварите; не мога да му помогна да стане тай-пан. Това са въпроси, които човек решава сам.“

Димът от тамян деликатно се издигаше във въздуха. Той го наблюдаваше и миризмата му бе приятна.

Само баща ми знаеше за нашето споразумение. Имам един лак сребро. След време ще имам петдесет, сто лака. Аз съм най-богатият китаец в Хонконг. И най-влиятелният. Тай-пан на китайците.

„Нека бъда честен — не съм нито китаец, нито англичанин. Не. Но съм доволен от моя джос и съм повече китаец, отколкото англичанин. Ще се ожена за китаяка. Така ще постъпят и децата ми, и внуците ми. Хонконг? Ще помогна островът да стане силен. Аз днес спрях крадците. Ще имам много работници в бъдеще и те ще ме слушат. Вярвам в това, което баща ми каза: «Британското правителство ще падне.» Трябва да падне. О, богове, аз искам то да падне заради бъдещето на Китай! Ти си китаец — мисли за Китай! Ще направя дарение на най-големия храм в южен Китай... добре, най-малко на храм, който да съответства на дома на триадите и на Тай Пинг Шан. Веднага щом правителството падне и Хонконг стане изцяло британски.“

Той се поклони и с челото си докосна пода пред статуята, за да потвърди обещанието си.

„Да, само баща ми знаеше колко богати щяхме да станем. Но половината от богатството ще бъде за Кълъм. Всеки месец ще му се отчитам и ще делим по равно, докато той спазва разпореждането на баща ми: аз да контролирам всичко и никой да не ми се меси в работата; всичко е лично — само между нас двамата. Иди и го намери веднага. Покажи уважение към него. Жалко, че Кълъм се ожени за дъщерята на Брок. Това е падението му. Жалко, че той нямаше волята да остане сам. Ех, да можехме да си сменим местата. Бих показал на варварите как трябва да се ръководи «Ноубъл хаус». Даже на императора. Ако Кълъм бе малко по-силен и готов да се вслушва в съвети, Чен Шенг и аз бихме могли да укротим Брок и всички чакали. Добре, няма значение. Ще направя такова погребение на баща ми и неговата тай-тай, че да се говори за него цели сто години. Ще им направя дървени паметни плочи. Ще бъдем в траур сто дни. После ще изгоря плочите заради прераждането им. Ще намеря Дънкан и бебето и ще ги отгледам като мои деца. И ще поставя началото на династия.“

* * *

Слънцето клонеше към залез. Кълъм бе седнал на стъпалата на изоставената църква на могилата в Хепи вели, хванал главата си с ръце. Той бе вперил поглед в далечината.

„Трябва да намериш ключа — казваше си отново и отново. — Няма нищо, от което да се страхуваш. Трябва да намериш ключа и документите. Хайде, Кълъм!“

Той преодоляваше паниката, в която бе изпаднал. Но като че ли сега се отвърщаваше от себе си. Чувстваше се ужасно самотен. Погледна надолу към резиденцията. Варгас и Орлов още стояха пред вратата. Смътно си спомняше, че като идваше към Хепи вели преди няколко часа, като ги видя да тръгват към него, той ги избегна, даже им извика „Оставете ме сам“. Забеляза, че сега и Гордън Чен беше с тях. Гордън не беше с тях преди това, припомни си той. „Какво иска? Да злорадствува? Да ме съжалява като всички останали? Лонгстаф... Брок... Купър... Шиваун... Скинър... Варгас... Орлов. Даже Тес. Да, аз забелязах това на лицето ти, когато се спряхме на Куинс роуд. Даже твоето лице, Тес. Но ти си права. Вие всички сте прави. Какво да правя? Какво мога да направя? Аз не съм като баща ми. Казах му го и на него. Бях честен с него. Намери ключа. Намери ключа и документите. Трябва да занесеш документите. Лонгстаф ти заповяда да се явиш при него. Почти е време. О, господи! О, господи!“

Той виждаше сенките да се удължават.

„Дали да кажа на Брок за монетите на Джин-куа? За оставащите три монети, трите обещания и свещената клетва относно Лотъс клауд? Ще трябва да го направя. О, господи, а У Куок? Ами китайските стажант-капитани и момчетата, които бяха поверени на баща ми? Брок няма да уважи клетвата ми. Зная, че няма да го направи. Не ме е грижа. Каква е разликата?“

— Здравей.

— О, здравейте, мистър Куанс. — Кълъм загрижено гледаше към сенките. — Моля ви, оставете ме сам. Моля ви.

Аристотел Куанс изнемогваше от болки. Само преди половин час той бе изваден от развалините. Косата и лицето му бяха изцапани с кръв и мръсотии, дрехите — изподрани.

— Много съжалявам. Такъв бе джос. Просто джос! — каза той.

— Мразя тази дума. Моля ви, оставете ме сам!

Куанс видя цялата безпомощност, агония и отчаяние, изписани по лицето на Кълъм, който едва приличаше на себе си. Той си спомни за първия път, когато видя Струан. В една странична улица в Макао, където лежеше в мръсотиите в безсъзнание.

„Точно така безпомощен, така безсилен — помисли той. — Не. Не е същото. Никога. Дърк приличаше на бог, макар че лежеше в мръсотиите. О, Дърк, ти винаги си имал самочувствието и могъществото на бог — беден или заспал. Да, даже мъртъв. Самочувствие. Това е, което ти имаше. Толкова различен от сина си! Да, но все пак не чак толкова. Кълъм бе до тебе, когато се решаваше въпроса с могилата. Той бе до тебе срещу Брок. И се здрависа с Гордън Чен пред очите ти. И избяга с момичето, без да го е грижа за последиците. И спаси живота на Глесинг. Искрата е в него. Спомняш ли си какво ми каза, когато дойде в съзнание? «Не зная кой си, но ти благодаря, че ми върна достойнството.» Никога не си го губил, Дърк, приятелю мой! «Да. Но върни го и на сина ми.» Не е ли това, което би казал, ако беше тук. Тук ли си? Липсваш ми, момчето ми.“

Аристотел Куанс превъзможна мъката си и седна на стъпалата до Кълъм.

— Зная, че не е време за това, тай-пан, но можете ли да ми заемете четиристотин и петдесет гвинеи?

— Какво? Какво казахте?

— Бихте ли могли да ми заемете четиристотин и петдесет гвинеи, тай-пан? Зная, че моментът е ужасен, но тази стара вещица Фордъринджил е жива и никакъв тайфун не би посмял да я докосне, бога ми! Тя ме заплашва да ме изпрати в затвора заради дълговете ми. Нямам друг, към когото да се обърна, освен вас.

— Вие казахте тай-пан. Нарекохте ме тай-пан.

— Добре, вие сте тай-пан. Не сте ли?

Тогава Кълъм си спомни какво бе казал баща му. За радостта и болката от това да си тай-пан. За това, че човек трябва да бъде мъж, да действа сам. За живота и неизбежните битки, които той налага.

Самотата му се изпари. Той погледна надолу към тримата мъже. Безпокойството му се възвърна.

„Лесно е за Аристотел да каже «тай-пан» — помисли той. — А тези тримата? Ти трябва да ги спечелиш на твоя страна. Как? Какво

точно каза баща ми? Човек управлява хората с мозъка си и с излъчването си!“ — Той се изправи, като се олюляваше.

— Аз... ще се опитам. За бога, аз наистина ще опитам! Никога няма да те забравя, Аристотел! Никога!

Той тръгна надолу по хълма. Стомахът му се свиваше от притеснение.

Комендантът се задаваше от катера. Те се срещнаха пред вратата.

— Негово Превъзходителство иска веднага да ви види.

— Моля, кажете му, че ще го видя веднага щом това е възможно — каза Кълъм със спокойствие, което не изпитваше.

— Той иска да ви види сега!

— Зает съм. Кажете му, че съм зает.

Комендантът се изчерви, отдаде чест, после се отдалечи.

„Какво има в тези документи?“ — попита се Кълъм.

Той събра волята си и застана пред Орлов, Варгас и Гордън Чен.

— Брок изпрати „заповеди“ до кораба ми — каза Орлов.

Той видя кървавите петна по ръцете и ръкавите на Кълъм и потръпна.

— Заповяда да се сведе флага! — продължи той. — Аз и без това щях да го направя веднага след като чух лошата вест. Да изпълнявам ли сега заповеди от него? А?

— Брок ще ни унищожи, мистър Кълъм. Какво ще правим? — попита Варгас, като си кършеше ръцете.

— Варгас, иди и се разпорежи за погребението. Баща ми и неговата лейди ще бъдат погребани заедно.

— Какво?

— Да! Заедно! Тя е християнка и ще бъде погребана заедно с него. Гордън, почакай ме! Искам да поговоря с тебе. Орлов, иди на кораба си и вдигни флага. На главната мачта. След това иди на „Уайт уич“ и доведи жена ми на брега.

— Да я доведе ли казахте?

— Да. Тук. — Той извади двадесетте суверена. — Предай това на Брок с поздравите ми. Кажи му, че съм поръчал да си купи ковчег. — Тримата мъже гледаха Кълъм стъписани.

След това казаха: „Да, тай-пан!“ — и се подчиниха.

Издание:

Автор: Джеймс Клавел

Заглавие: Тай-пан

Преводач: Нина Червенкова; Георги Шивачев; Михаела Михайлова

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфия“ АД — Пловдив

Редактор: Иван Голев

Художник: Борис Стоилов

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-079-X (2 ч.)

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5840>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.